

Người Mới Tức Giận

Contents

Người Mới Tức Giận	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	73
25. Chương 25	76
26. Chương 26	80
27. Chương 27	84
28. Chương 28	86
29. Chương 29	89
30. Chương 30	92
31. Chương 31	95
32. Chương 32	99
33. Chương 33	102
34. Chương 34	105
35. Chương 35	108
36. Chương 36	111
37. Chương 37	114
38. Chương 38	117
39. Chương 39	120
40. Chương 40	123
41. Chương 41	126

42. Chương 42	128
43. Chương 43	131
44. Chương 44	134
45. Chương 45	137
46. Chương 46	140
47. Chương 47	143
48. Chương 48	145
49. Chương 49	149
50. Chương 50	151
51. Chương 51	155
52. Chương 52	158
53. Chương 53	161
54. Chương 54	164
55. Chương 55	168
56. Chương 56	171
57. Chương 57	174
58. Chương 58	177
59. Chương 59	181
60. Chương 60: Ngoại Truyện Lưu Ly (thượng)	183
61. Chương 61: Ngoại Truyện Lưu Ly (hạ)	185
62. Chương 62: Khuynh Thành Chi Yêu	189

Người Mới Tức Giận

Giới thiệu

Một câu chuyện tình đẹp mắt trong truyện Người Mới Tức Giận của tác giả Tinh Oánh Tinh Oánh m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-moi-tuc-gian>

1. Chương 1

Thái Niếu ngồi trong xe taxi, truyền hình trong xe đang đưa tin về lệnh truy nã, Giọng nói vui vẻ của người dẫn chương trình ban đêm cũng trở nên nghiêm túc hơn, “Xin mọi người trong thành phố đặc biệt là các cô gái độc thân cần phải chú ý, Ban đêm khi về nhà nhất định phải cẩn thận, tháng này thành phố của chúng ta đã liên tục xảy ra hai vụ cưỡng gian giết người, thủ đoạn của kẻ gây án cực kỳ tàn nhẫn, nạn nhân đầu tiên bị chém mười ba nhát dao vào người, hiện đã tử vong. Nạn nhân thứ hai bị cưỡng bạo ngay trên đường về nhà thì được người đi đường cứu, nhưng đã để hung thủ chạy trốn, sau đó người đi đường liền báo cảnh sát và đưa người bị hại đến bệnh viện Vũ Cảnh để cấp cứu, đến nay còn đang trong phòng tích cực điều trị và quan sát. Bất quá theo tin tức mà người đưa nạn nhân đến bệnh viện cung cấp, lúc ấy hung thủ che mặt, cao khoảng một mét tám mươi lăm, trên người mặc áo sơ mi màu đỏ, mặc một quần dài màu đen. Hiện tại

cảnh sát đã và đang truy nã hung thủ, cho nên một lần nữa xin nhắc nhở các bạn gái một mình đi về nhà, nhất định phải cẩn thận, tốt nhất nên để cho người nhà đưa đón. . . . .”

“Bây giờ có vài người thật là biến thái, cô gái, cô nói người này đã xuống tay như thế nào. Các cô những cô gái nhỏ khi ra cửa nhất định phải chú ý a!” Tài xế thiệt lòng nhắc nhở. Thái Niếu đã có chút sợ hãi, phải biết rằng cái tiểu khu rách nát mà cô đang ở ngay cả bảo vệ trị an cũng không có.

Tài xế dừng xe ở trước cửa tiểu khu, nhìn vào đầu ngõ có chút xấu hổ nói: “Cô gái, cửa vào tiểu khu của các người quá nhỏ, xe tôi chạy vào cũng khó chạy ra, cô xem cô có thể đi bộ vài bước không, tôi sẽ bớt một ít tiền.”

“Nhưng. . . . .” Thái Niếu nhếch miệng, muốn người ta đi vào thật là cũng không dễ dàng, quên đi, mình sẽ không xui xẻo như vậy, móc tiền đưa cho tài xế, ôm túi cùng cây dù xuống xe.

Xe taxi vừa đi, trước cửa tiểu khu liền tối đen như mực, đèn đường đã hư ba tháng, cơ bản là không có ai tới sửa chữa. Trong đầu Thái Niếu không ngừng nhớ lại lệnh truy nã vừa rồi trong truyền thanh, càng nghĩ càng sợ, bước chân cũng nhanh hơn, cô hăng hái chạy vào cửa nhỏ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. sống ở nơi này đều là giáo sư độc thân ở học viện của họ, nghe nói tòa nhà cũ nát này là sản quyền của học viện, bởi vì quá sâu không tiện đón taxi, nên học viện cho các giáo sư ở vùng khác ở trọ.

Thái Niếu thả lỏng tinh thần đi lên lầu, đi đến khúc quanh lầu hai, tìm liền đập mạnh một cái. Một người con trai xa lạ đứng bên cạnh cửa sổ lầu hai và lầu ba, Thái Niếu co cổ đi lên ngó nhìn, người con trai cao khoảng một mét tám mươi lăm, mặc áo sơ mi đỏ, quần dài màu đen. . . . . Vân vân, sơ mi đỏ, quần đen, một thước tám lăm! Thái Niếu cắn môi dưới, trong lòng đã bắt đầu run lên, sẽ không xui xẻo như vậy chứ. Một tay cô ôm chặt túi, một tay nắm chắc cây dù, cẩn thận lui về phía sau.

Vừa vặn đúng lúc người con trai xoay người, nhìn thấy Thái Niếu liền đi tới phía cô.

“Anh, anh anh anh, đừng tới. . . . .” Thái Niếu vừa lui sang vừa la lên.

“Cô đừng chạy nha!” Người con trai đuổi theo cô.

Không chạy chính là kẻ dần dần. Thái Niếu giống như phát điên xông ra bên ngoài, chạy đến cửa đơn vị, bị dọa sợ đến tay run lên làm thế nào cũng không mở được khóa cửa, lúc này người con trai cũng đã vọt tới, Thái Niếu đã làm rơi mất túi, giơ lên cây dù, vừa hô cứu mạng vừa dùng sức đánh xuống: “Cứu mạng nha, giết người, cứu mạng a. . . . .”

“A. . . . .”

Tiếng kêu cứu giống như giết heo của Thái Niếu gọi tất cả các hộ gia đình trên lầu hai ra ngoài, phòng 201 của thầy thể dục luyện cử tạ, thầy Triệu mang theo dao phay chạy ra ngoài, nhưng vừa ra khỏi cửa liền thấy choáng váng. Chỉ thấy cô giáo Thái thường ngày dịu dàng ít nói giờ giống như một người điên hung hăng dùng cây dù đánh người con trai, người con trai liên tục trốn tránh, căn bản không có đánh trả, vậy phải cứu người nào đây?

Thầy Triệu hoảng hốt, vút dao phay sang một bên rồi chen vào giữa hai người, một tay cầm lấy cây dù của Thái Niếu, một tay nắm lấy cổ áo của người con trai. “Cô giáo Thái, cô có sao không?”

Thái Niếu nhìn thấy người quen, sợ hãi trong lòng cũng vơi đi phân nửa, thân thể mềm nhũn liền đặt mông ngồi dưới đất oa lên khóc thành tiếng, nói cái gì cũng nói không ra. Thầy Triệu cũng không rõ tình huống thế nào, lúc này đồng nghiệp trong tầng cũng lần lượt đi ra, thấy Thái Niếu ngồi khóc dưới đất. Thầy Triệu càng nắm chặt cổ áo của người con trai, rồi rít nói trước tiên nên báo cảnh sát.

Toàn bộ quá trình người con trai luôn trong trạng thái sững sờ, cho đến khi cảnh sát đến, đem hắn cùng Thái Niếu và Thầy Triệu đến đồn cảnh sát, hắn mới lấy lại tinh thần. Chúa ơi, hắn gặp phải người điên!

Cảnh sát chờ cho tâm tình của Thái Niếu ổn định một chút mới bắt đầu thẩm vấn, Thái Niếu ghen ngào nói: “Tội phạm truy nã, hắn, hắn chính là tội phạm truy nã cường gian giết người”.

“Cái gì?” Cảnh sát hoảng hốt, lập tức cảnh giác nhìn người thanh niên đang bị còng tay vào ghế

Người thanh niên lại một lần sững sờ, hắn cướp bóc? Còn cường gian giết người?

” Cô, cái cô gái điên này, tôi còn chưa nói cô hành hung tôi. Tôi đứng ở hành lang, bắt quả là muốn tìm hiểu đường đi một chút, kết quả cô gái điên này liền nhào tới hung hăng dùng cây dù đánh tôi, không tin các anh nhìn xem. . . . .” Người thanh niên giơ cánh tay lên, quả thật là trên cánh tay có vài vết bầm tím. Người thanh niên tức giận móc từ trong túi áo ra thẻ căn cước vỗ mạnh vào trên bàn làm việc của cảnh sát, “Tôi tên là Hoạt Tích Niên, Tốt nghiệp Giang Đại, các anh có thể đi tra. Còn nữa, hôm qua tôi mới đi du lịch từ Canada trở lại, làm sao có thời giờ để cướp của giết người!”

Hoạt Tích Niên hung hăng trợn mắt nhìn Thái Niếu một cái, cảm giác mình sắp điên rồi, Chỉ là muốn đi xem ký túc xá một chút, cuối cùng lại trở thành tội phạm cướp bóc, còn phải vào đồn cảnh sát.

Lúc này Thái Niếu trợn tròn mắt, cô lắp bắp nói, “Rõ ràng là, radio nói tội phạm cướp bóc mặt áo sơ mi đỏ, quần đen. . . .”

Lời còn chưa dứt, Hoạt Tích Niên liền nổi nóng, “Người mặc áo đỏ quần đen đi trên đường cái, tất cả đều là tội phạm truy nã sao?”

Thái Niếu á khẩu không trả lời được, rúc cổ lại, vẻ mặt lúng túng.

Ầm ỉ nửa ngày chỉ là một đại Ô Long, hai vị cảnh sát nhìn ba người trong cuộc mà mém bật cười. Vội vàng mở còng tay ra, đem thẻ căn cước trả lại cho Hoạt Tích Niên, “Thật xin lỗi tiên sinh, có lẽ là vị tiểu thư này quá khắt khe, hiểu lầm một hồi, nếu như anh bị đánh đả thương, có thể truy cứu trách nhiệm.”

Hoạt Tích Niên cử động cổ tay, liếc nhìn khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi của Thái Niếu, đen đui thở dài, “Quên đi, tiền thuốc thang để cô ta giữ lại tự mua thuốc ỉnh uống đi! Bệnh thần kinh. Tôi có thể đi rồi chứ?”

“Có thể có thể.”

Hoạt Tích Niên hướng về phía Thái Niếu hừ lạnh một tiếng rồi rời đi bắt cảnh sát. Thái Niếu vừa lúng túng vừa luống cuống, “Đồng chí, tôi cũng có thể đi rồi phải không?”

“Có thể, bắt quả tiểu thư à, sau này ngàn vạn lần cũng đừng vọng động như vậy .” Cảnh sát vừa nói, cũng không nhìn được cười.

“Tôi biết.” Thái Niếu hận tìm không được một cái lỗ để chui vào, ảo não rời khỏi đồn cảnh sát.

Náo loạn một hồi, Thái Niếu về đến nhà ngay cả sức lực rửa mặt cũng không có, ngã xuống giường, lấy điện thoại di động ra gọi cho bạn trai Từ Lương cảm, nhưng quay số hai lần bên kia đều là cuộc gọi nội bộ, cuối cùng chỉ nhận một tin SMS liên ngủ mê.

Ngày thứ hai đi làm, Thầy Triệu nhiều chuyện làm cho toàn bộ người trong học viên cũng biết sự kiện Ô Long của cô, đến bữa trưa, bạn tốt Lưu Ly cư nhiên nhìn cô liền cười sặc sụa.

“Đủ rồi nha! Tổ đã rất xui xẻo, cậu không an ủi tổ còn cười nữa, bạn bè gì chứ!” cũng không biết là do tức giận hay lúng túng mà mặt Thái Niếu đỏ bừng.

Lưu Ly thấy cô nóng giận, cố gắng nhịn cười, “Không cười cậu nữa, nói cho cậu chuyện quan trọng đây!” Cô nhìn hai bên một chút, thấy không ai chú ý đến hai người mới thấp giọng nói, “Thầy dạy Anh văn của chúng ta nghỉ việc, một tuần trống tới mười hai tiết, cậu không phải vẫn muốn lên lớp sao, đi tìm Trưởng Phòng Chu đăng ký đi, chỉ cần đưa hai điều thuốc lá là được, đây là ý của anh ấy.”

“Thật?” Thái Niếu lập tức cười.

Lưu Ly bĩu môi, “Chuyện này tổ có thể nói đùa sao?”

“Lưu Ly cậu thật là tốt, nếu không có Lương Cẩm, tổ nhất định không phải là cậu không lấy chồng.”

“Chết đi, cậu mê từ Lương Cẩm đến choáng váng rồi. bạn trai nhà cậu được nhà nước cử đi học tập có phải sẽ nhanh trở lại hay không?”

“Hắn là ngày mai sẽ trở lại, ngày hôm qua gọi điện thoại cho anh ấy không thông, đoán chừng rất là bận rộn. Hôm nay tổ xin nghỉ sớm đến chỗ anh ấy, giúp anh ấy hóng gió một chút, một tuần không có mở cửa sổ, trong nhà nhất định nóng đến chết người. ”Thái Niếu vừa nói chuyện vừa đắc ý .

Lưu Ly nhìn mà lắc đầu, cô đối với Từ Lương Cẩm cũng không có ấn tượng tốt lắm, một người lãnh đạo ninh nọt đại lão gia làm cho người ta liền thấy phản cảm. Theo cô Từ Lương Cẩm ngoài vẻ đẹp bên ngoài thì thực ra cũng không có gì tốt.

Bất quá, chuyện của hai người bọn họ, là bạn tốt cũng không tiện nói nhiều.

Thái Niếu tan việc hào hứng đi đến nhà Từ Lương Cẩm, hai người bọn họ là bạn học thời đại học, từ ĐH năm 3 bắt đầu yêu nhau, cộng thêm làm việc cùng nhau một năm, đã ở chung một chỗ ba năm, hai người đều là người vùng khác đến, mới đầu bọn họ cũng ở tại ký túc xá của học viện, sau này cha mẹ Từ Lương Cẩm uời vạn đồng, Từ Lương Cẩm lại vay mượn thêm tiền của người đứng đầu một tiểu khu cách học viện không xa để mua một căn hộ nhỏ.

Trong mắt Thái Niếu, Từ Lương Cẩm là người rất có năng lực, hai người cùng vào đơn vị, bây giờ cô vẫn còn lao động theo hợp đồng ở nơi mệt nhất trong học viện, nhưng Từ Lương Cẩm đã thành công vào cương vị công ích, còn điều đến lớp bổ túc có nhiều người học nhất. Tuy cậu ta không theo biên chế chính thức, nhưng quyền lợi lại y như biên chế chính thức, cái gì nên có đều có.

Vừa nghĩ đến bạn trai, Thái Niếu liền thấy ngọt ngào. Cô cũng đã lên kế hoạch rất tốt, chờ đến khi cô vào được cương vị công ích ký hợp đồng, là có thể bắt đầu chuẩn bị cho chuyện kết hôn. Từ Lương Cẩm bán căn hộ nhỏ đó, cô thì xin tiền ba mẹ, rồi hai người cùng mua một căn hộ hai phòng, vậy là bọn họ đã có nhà ở thành phố Tỉnh Giang này rồi.

Càng nghĩ càng vui vẻ, Thái Niếu cười hì hì đi vào tiểu khu, nhìn tiểu khu công cộng còn có công trình lục hóa, cô không ngừng thở dài, cùng là túc xá nhưng thật là khác biệt một trời một vực a.

Lên lầu, Thái Niếu lấy chìa khóa cửa ra, cái chìa khóa này do Từ Lương Cẩm đưa cho cô dùng, đây là lần đầu tiên Thái Niếu một mình mở cửa đi vào. Cửa vừa mở ra, Thái Niếu liền sững sờ đứng ở cửa.

Ở cửa có hai đôi giày vứt bừa bãi, một đôi kiểu nam, một đôi kiểu nữ. Kiểu nam cũng không có gì lạ, nhưng giày nữ xuất hiện ở trong nhà Từ Lương Cẩm thì không đúng tí nào.

Thái Niếu ngồi chồm hổm xuống lấy ngón tay móc lên chiếc giày nữ, chữ C đầu là nhãn hiệu nổi tiếng, tuyệt đối không phải là thứ mà cô cùng Từ Lương Cẩm có khả năng để mà mua.

Lúc này, trong phòng ngủ phát ra âm thanh kỳ quái.

Có lẽ do ngày hôm qua đã trải qua chuyện Ô Long, nên bây giờ ngay cả Thái Niếu cũng kinh ngạc chính mình vì lúc này cô lại có thể bình tĩnh đến như vậy. Để giày cao gót xuống, Thái Niếu bước từng bước tiến vào phòng ngủ.

Thịt | Dục vọng| một bộ xuân cung đồ tung hoành ngang dọc, không chút nào che giấu hiện ra ở trước mặt cô, người con trai đó hai ngày trước ở trong điện thoại vẫn còn gọi cô là em yêu, lúc này đang ở trên người một người con gái khác vận động qua lại.

Trong nhà tản ra mùi vị hoan ái làm Thái Niếu cảm thấy ghê tởm.

Cô đứng ngây người ở cửa, mấy giây sau mới giơ tay lên vội vã che miệng lại, nước mắt từng viên một nện ở trên mặt.

Lần đầu tiên Thái Niếu biết được, thì ra cõi đời này thật sự có một loại cảm giác gọi đau không muốn sống.

2. Chương 2

Thái Niếu nhìn hai người đang vận động trên giường, Não cô trống rỗng vài giây, đợi đến khi cái loại cảm giác đau đớn trong lòng làm cho nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cô cũng không còn kịp suy nghĩ cái gì nữa, thân thể đã run lẩy bẩy, cho dù là dùng sức che miệng lại, cũng không che lấp được tiếng nức nở của mình.

Cùng lúc đó, bên trong nhà vang lên tiếng cô gái thét chói tai, giống như phim điện ảnh truyền hình, nam nữ trên giường hoảng hốt dùng drap bao lấy cơ thể mình lại. Thái Niếu cho là mình sẽ xông lên đánh đôi cầu nam nữ này rồi dứt khoát xoay người rời đi, nhưng bước chân lại nặng như trĩ, cô đứng ở cửa, nhìn Từ Lương Cẩm luống cuống từ trên giường nhảy lên, chập vật mặc quần , sau đó dùng chân mông che lại cho cô gái trên giường, rồi xoay người dùng sức kéo cô ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng.

Giam cô gái kia ở bên trong, kéo cô đi ra bên ngoài. Một cánh cửa ngăn cách, lại làm cho Thái Niếu không dám tin những gì cô vừa nhìn thấy, trải qua chân thật như vậy, thoáng như cơn ác mộng.

Không biết Từ Lương Cẩm là quần bách hay là tức giận, tùy tiện mặc một cái áo sơ mi, kéo Thái Niếu ra bên ngoài, giọng điệu kiên quyết không cho cự tuyệt, “Chúng ta đi ra ngoài nói.”

Thái Niếu không biết Từ Lương Cẩm muốn dẫn cô đi đâu, cô bây giờ căn bản không có cách nào để suy nghĩ, đầu cùng chân giống nhau dường như trong cái chớp mắt đó đều nặng như chì, nửa bước khó đi.

Từ Lương Cẩm dắt Thái Niếu đi xuống lầu vào cửa phòng cà phê tiểu khu, phòng cà phê ở đây bọn họ chỉ vào đúng một lần, bởi vì giá cả rất đắt đỏ. Hai người ngồi ở vị trí cạnh cửa , trên mặt Thái Niếu đầy nước mắt, Từ Lương Cẩm lại quần áo không chỉnh tề, hai người hoàn toàn đắm chìm trong tâm tình của mình, căn bản không có chú ý bọn họ đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Tiểu Diệu, thật xin lỗi.” Từ Lương Cẩm có chút khó khăn mở miệng, loại cảm giác khó chịu này ai cũng không hy vọng xuất hiện, nhưng mà nếu đã đụng phải, như vậy bọn họ cũng đã đến lúc kết thúc. “Tiểu Diệu, thật xin lỗi, thật thật xin lỗi. Thật ra thì, anh đã sớm muốn nói với em, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy em dùng cái ánh mắt sùng bái nhìn anh, anh đều không nhẫn tâm mở miệng, anh sợ em bị tổn thương.”

Cổ họng Thái Niếu bị nghẹn, cô nức nở nói không ra lời, giờ phút này cô thật rất muốn hỏi hân, chẳng lẽ lúc này hân lại không sợ cô bị tổn thương sao?

Từ Lương Cẩm thấy cô không nói lời nào, liền nói tiếp: “Tiểu Diệu, em biết anh mà, cha mẹ anh đều là nông dân, căn bản không có cách nào giúp đỡ anh, nhưng mà anh muốn đứng vững ở thành phố này, anh không muốn vì mua căn hộ nhỏ bé mà phải vét sạch tiền tài của cha mẹ. Anh chưa từng nghĩ tới mình lại may mắn được Diệu Âm coi trọng như vậy, cha cô ấy là Phó giám đốc của bộ phận lao động ở Liên Xô, nếu như anh cưới cô ấy, cô ấy sẽ trợ giúp rất nhiều cho sự nghiệp của anh. Cho nên, Tiểu Diệu em đừng trách anh. Anh cũng không còn cách nào, anh không muốn lừa gạt em, càng không muốn để cho em nhìn thấy anh như vậy, nhưng mà trong cái xã hội này, anh thật sự là cùng đường rồi. Vì sự nghiệp, anh muốn hy sinh một chút, cho nên hi vọng em có thể thông cảm. . . . .”

“Anh. . . . . anh muốn tôi thông cảm?” Thái Niếu như cũ khóc không thành tiếng.

“Tiểu Diệu, em quá ngây thơ rồi. Coi như chúng ta ở chung một chỗ, kết hôn, cũng là vợ chồng nghèo trăm chuyện thấp hèn. Anh cưới Diệu Âm, em cũng có thể đi tìm một người đàn ông tốt hơn có thể giúp đỡ em, Tiểu Diệu, chúng ta không phải là học sinh ở trong trường học, chúng ta là người lớn, là người trưởng thành thì nên biết cái gì là quan trọng nhất, trái ngược với quan trọng nhất, những thứ không quan trọng kia tất nhiên phải làm vật hy sinh.” Từ Lương Cẩm càng nói càng cảm giác mình có đạo lý, vừa mới đỏ mặt lúng túng cũng đã bình tĩnh lại, ngược lại đối với lý luận của mình có chút đắc chí, cho rằng lựa chọn của hân không chỉ là đúng đắn đối với cuộc sống của mình, cũng là cho Thái Niếu một cơ hội lựa chọn đúng đắn.

“Tình yêu không thể làm cơm ăn, anh yêu em Tiểu Diệu, nhưng so với em thì anh yêu sự nghiệp của bản thân anh hơn. . . . .” Từ Lương Cẩm thao thao bất tuyệt nói với Thái Niếu về đạo lý mà hân cho là đúng .

Trong phòng cà phê cũng không có nhiều người, Từ Lương Cẩm nói gì hầu như người ở bên trong đều nghe được, hiển nhiên bao gồm cả Trương Cảnh Trí cùng bí thư của anh là kỳ Trần. Bạch Kỳ Trần nhìn ánh mắt của lãnh đạo không đúng, theo ánh mắt của hân xoay người nhìn sang, vừa nhìn liền sợ hết hồn, “Lãnh đạo, cô gái kia có phải là Tiểu Diệu hay không nha?”

Trương Cảnh Trí không trả lời, bắt quá ánh mắt không dễ dàng tiết lộ tâm tình nhưng lại không chút nào che giấu được sự tức giận, xem ra hân không có nhận lầm người. “Có muốn tôi đi giải quyết hay không.”

“Không cần.” Trương Cảnh Trí lạnh lùng nói, nói xong để ly cà phê xuống, liền đứng lên. Thời khắc hân

muốn đi lên phía trước giúp Thái Niều giải vây, không ngờ còn có người so với hắn còn nhanh chân hơn. Chỉ thấy một thanh niên trẻ tuổi từ bàn cách vách đứng lên, mắng to một câu “Tên cặn bã” quả đấm đã đánh vào mặt Từ Lương Cẩm. đọc chương mới nhanh nhất tại .

Trương Cảnh Trí dừng bước, mặc dù anh không nghĩ rằng bạo lực là biện pháp tốt để giải quyết vấn đề, nhưng đánh xuống một quyền này, trong lòng anh rất muốn khen người thanh niên này một tiếng “Tốt” . Từ Lương Cẩm đích thật là người cặn bã, người vô sỉ cặn bã!

Nhưng ngay lúc Trương Cảnh Trí đang trầm trồ khen ngợi, thì người thanh niên trẻ tuổi đó lại lôi kéo Thái Niều chạy ra khỏi phòng cà phê, “Kỳ Trấn, cậu theo sau xem một chút, xác nhận Tiểu Điều đã an toàn trở về nhà chưa.”

“Vâng, lãnh đạo, chìa khóa xe cho ngài, ngài về cao ốc thị chính đi họp trước. Sau khi tôi xác nhận Tiểu Điều an toàn về đến nhà, lập tức chạy đến.” Bạch Kỳ Trấn giao chìa khóa xe cho Trương Cảnh Trí, sau đó đuổi theo.

Trương Cảnh Trí nhìn Từ Lương Cẩm bị đánh lạnh lùng hừ một tiếng, thu dọn xong tài liệu , xóc lên ví da đi đến quầy tính tiền, xoay nửa người thì phát hiện Từ Lương Cẩm đang ngượng ngùng lục túi quần, khoe miệng cong lên, xoay người lại nhắc nhở em gái ở quầy tính tiền, “Cẩn thận có người chạy nợ.” Nói xong, mỉm cười rời khỏi phòng cà phê.

Sau khi bị kéo ra ngoài Thái Niều vẫn chạy theo, cho đến khi cô gần như không thở nổi nữa, “Chạy, chạy hết nổi rồi.” Đặt mông ngồi dưới đất, Thái Niều mệt mỏi đến không kịp khóc, ngẩng đầu lên nhìn người vừa cứu mình ra ngoài, ánh mắt lập tức tròn tròn.“Là anh? !”

Hoạt Tích Niên liếc mắt, “Là tôi, mỗi lần gặp phải cô đều không có chuyện gì tốt. Tôi nói cô cái người cay cú mạnh mẽ đánh tôi ở hành lang đi đâu rồi? Cái loại đàn ông đấy mà cô lại có thể ngồi ở đó chịu đựng hắn, kia là phải mở to miệng ra dùng sức chửi.”

Nhắc tới Từ Lương Cẩm nước mắt Thái Niều lại muốn rơi ra. Đánh hắn, người nên đánh phải là cô đi. Ba năm mền nhau, sùng bái hắn, thương hắn, vì hắn mà ăn mặc tiết kiệm, vì hắn mà không tiếc trở mặt với người nhà, nhưng cô làm nhiều như vậy, đối lấy chẳng qua là. . . . . Trong đầu thoáng hiện qua một hình ảnh, đột nhiên cảm thấy ghê tởm.

Cô thật muốn đánh mình, đánh mình có mắt không trông, đánh mình nhìn người không rõ.

“Này, tôi nói cô chớ khóc được không?” Hoài Tích Niên có chút không chịu được, xung quanh đã có người nhìn về bọn họ bên này, càng thêm mấy phần xấu hổ. Nữ sinh chính là phiền toái, hắn ngồi xổm xuống, “Này, tôi nói cô đừng khóc mà? Vì cái loại đàn ông đó, đáng giá cho cô khóc sao? chảy nước mắt vì hắn là lãng phí tài nguyên, cô cũng nên vì thấy rõ bộ mặt chân thật của hắn mà hoan hô ăn mừng.”

Thái Niều hít hít mũi, đạo lý ai cũng hiểu, nỗi đau không kiểm soát được. Cô đứng lên, “Cám ơn anh, không làm phiền anh, tôi không sao .”

Trông bộ dạng này mà giống như không có chuyện gì sao! Hoạt Tích Niên xoa xoa huyệt Thái Dương, được, hôm nay làm người tốt thì làm đến cùng đi .“Tôi đưa cô về nhà, ngộ nhỡ trên đường cô có xảy ra chuyện gì, cảnh sát còn phải tìm tôi điều tra, cô đã không muốn làm phiền tôi, cứ để tôi đưa cô trở về.”

Thái Niều nhìn vẻ mặt kiên định của anh, nhưng cô thật không muốn về nhà.“Tôi muốn đi đến nhà bạn tôi.”

“Vậy tôi sẽ đưa cô đi đến nhà bạn cô.” Hoạt Tích Niên liền giơ tay lên đón xe, hỏi địa chỉ, đưa cô đến dưới lầu nhà Lưu Ly, nhìn cô lên lầu rồi mới rời đi.

Lưu Ly vừa mở cửa liền thấy bộ dạng chật vật của cô, sợ hết hồn. Chỉ nghe cô nói mấy câu, đã lòng đầy cảm phần sẵn tay áo lên muốn đi tìm cái tên vô sỉ đó tính sổ.

“Quên đi, có lẽ mình cũng còn may mắn, mình chưa có kết hôn cùng hắn .” Sau khi kết hôn mà xảy ra chuyện như vậy, cô sợ là cô sẽ điên mất .

“Loại người cặn bã như vậy, từ lâu cậu đã nên quăng hắn.” Lưu Ly lôi kéo Thái Niều, “Tốt lắm, không nên đau khổ vì loại người như vậy, tỷ tỷ dẫn em đi happy, ăn mừng thất tình.”

“A?” Thái Niều khóc xử, cô nào có tâm tình đi happy.” Tổ mệt chết đi, Lưu Ly. . . . .”

Lưu ly lập tức cắt đứt lời của cô, “Không trút giận ra ngoài, thất tình làm sao sẽ tốt. Đi theo tổ, không sai đâu.” Vừa nói, vừa kéo cô ra khỏi nhà.

Khi Thái Niều bị Lưu Ly đẩy mạnh vào quầy rượu cô mới biết phát tiết trong lời của Lưu Ly chính là uống rượu.

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

3. Chương 3

Bạch Kỳ Trấn nhìn Thái Niều đi vào nhà Lưu ly rồi mới trở về toà thị chính làm việc, anh làm bí thư cho Trương Cảnh Trí đã bảy năm, có thể nói là do một tay Trương Cảnh Trí đào tạo ra, đối với việc công việc tư của lão lãnh đạo anh đều giấu kín như bưng, mọi thứ đều chu đáo, cũng vì vậy mà Trương Cảnh Trí vô cùng coi trọng anh.

“Lãnh đạo, Tiểu Diệu đi đến nhà bạn của cô ấy, sau khi hội nghị kết thúc ngài có muốn hay không. . . . .”

Trương Cảnh Trí khoát tay ngăn lại, Bạch Kỳ Trấn liền ngừng nói, lúc này cục trưởng Lý của cục giáo dục vừa nói xong. Thị trưởng Kỳ đối với việc đẩy mạnh cải cách rất tán thành, hẳn quay đầu xuống nhìn Trương Cảnh Trí, “Cảnh Trí, lần cải tiến trường kỹ thuật này cậu phải nắm chắc trong tay, Hiện giờ trung ương rất coi trọng nghề giáo dục, lúc này đây tôi hi vọng trường kỹ thuật có thể đạt danh hiệu ưu tú trên toàn quốc, chúng ta liền có thể tìm ra vài người có năng lực tiên tiến cho thành phố.”

“Được, tháng này tôi liền tự mình đi xem xét vài trường kỹ thuật trọng điểm.”

“Ừ.” Thị trưởng Kỳ hài lòng gật đầu, nhìn thời gian, “Không còn sớm, hôm nay dừng họp ở đây.”

Hội nghị kết thúc, thị trưởng Kỳ ra khỏi phòng họp trước, những người khác mới đi ra theo, xã giao mấy câu Trương Cảnh Trí liền trở về phòng làm việc. Lẽ ra một trường kỹ thuật ưu tú cơ bản không cần anh phải đi, nhưng hết lần này tới lần khác thị trưởng Kỳ lại bổ nhiệm anh ở trước mặt mọi, chắc là có nguyên nhân gì trong đó.

“Lãnh đạo, cục trưởng Lý và trưởng phòng Trương hỏi ngài có thời gian hay không, bọn họ muốn cùng ngài ăn một bữa cơm.” Bạch Kỳ Trấn vào phòng làm việc nói.

Vừa đúng lúc để thăm dò một chút, Trương Cảnh Trí gật đầu đồng ý, đứng dậy mang theo Bạch Kỳ Trấn đi ra cửa. Người đến bữa tiệc không nhiều lắm, trừ Cục Trưởng Lý, Giám Đốc Trương ở ngoài ra còn có hai cục phó tiếp khách, cộng thêm anh cùng Bạch Kỳ Trấn là sáu người.

“Phó Thị Trưởng Trương, ly này tôi mời ngài, sau này còn phải nhờ ngài chỉ bảo nhiều hơn cho công việc của chúng tôi.” Cục Trưởng Lý đứng dậy mời rượu.

Trương Cảnh Trí cười nói, “Cục Trưởng Lý khách sáo, nào có chỉ bảo gì, phối hợp với nhau thôi!”

“Đâu phải đâu phải, phó thị trưởng Trương thật là khiêm tốn, tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rộng mở nha. những lão già chúng tôi đối với ngài đúng là không bội phục không được.” Cục phó tiếp khách rồi rút ứng hoà.

Trương Cảnh Trí uống hết ly rượu, đối với mấy lời nịnh nọt này, lúc nào cũng là vào tai trái ra tai phải. Rượu quá ba tuần, mới nói đến trọng điểm, Cục Trưởng lý lời trong ý ngoài đều là nói không có tiền thì làm sao phát triển, trưởng phòng Trương thì chỉ còn kém mức lau nước mắt mà nói bộ phận lao động sắp đói rồi. Trương Cảnh Trí cười lạnh, sợ là hai vị này đều muốn nhử ra, liền nói ra tên hai trường học, lại còn dám khóc than. Mấy người đánh Thái Cực, hư hư thật thật, thật thật giả giả, đến cuối cùng Trương Cảnh Trí cũng say rượu, rốt cuộc tiệc rượu cũng kết thúc.

“Một cục diện rối rắm.” Bạch Kỳ Trấn mở miệng oán trách, “Rõ ràng đây không phải là Thị trưởng Kỳ muốn ngài đi tìm người tài trợ sao? Lãnh đạo, bước kế tiếp làm sao bây giờ?”

“Không phải là tất cả đã nói, thị sát trước sao! Tôi cũng muốn tự mình đi nhìn xem mấy trường kỹ thuật này nghèo đến mức nào!” Trương Cảnh Trí nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi, thanh âm hơi mệt mỏi, “Kỳ Trần, cậu đi tra một chút hai năm qua Tiểu Điều ở đây làm gì, còn có người đàn ông ở phòng cà phê kia là chuyện gì.”

“Được.” Bạch Kỳ Trần liếc mắt nhìn Trương Cảnh Trí, mặc dù có chút nghi ngờ nhưng lại khôn ngoan không hỏi, đưa lãnh đạo về nhà an toàn.

Trương Cảnh Trí vừa mới vào nhà, điện thoại di động liền vang lên, nhìn trên màn ảnh hiện ra hai chữ “Tiểu Điều”, nhú mày, lập tức ấn nút nhận.

“Này, anh là ”Cậu nhỏ” của chủ máy sao?” Xung quanh ồn ào nên người đàn ông lớn tiếng hỏi.

Lông mày của Trương Cảnh trí càng cau chặt hơn, trầm giọng hỏi: “Anh là ai?”

“Cái gì? Tôi nghe không rõ, anh rốt cuộc có phải là cậu của cô ấy không? Cô ấy uống nhiều quá, anh có thể tới đưa cô ấy về không, một cô gái trẻ ngủ ở quầy rượu rất nguy hiểm.” Điện thoại bên kia mơ hồ truyền đến tiếng rống của đàn ông.

Trương Cảnh Trí cao giọng nói, “Nói cho tôi biết địa chỉ.”

“Đường Cẩm Tú , Quầy rượu 101. . . . .”

“Giúp tôi trông chừng cô ấy, hai mươi phút sau liền đến.” Trương Cảnh Trí nói xong cũng nhấn tắt điện thoại đi ra cửa.

Bên kia Thái Niếu bên kia đã là hoàn toàn ngủ mê.

Vào quầy rượu, Lưu Ly giống như là uống rượu không cần phải trả tiền cứ ra sức mà uống, các loại rượu đỏ ,rượu trắng, rượu vàng chất đầy một bàn, Thái Niếu định mượn rượu giải sầu, nâng chén liền uống, vốn tưởng rằng uống rượu vào có thể bớt đi cay đắng trong lòng, ai ngờ những loại rượu màu sắc kỳ quái này đều có vị ngọt. Một ly tiếp một ly, khiến hai nha đầu uống thật nhiều lát sau liền ôm đầu khóc rống, vừa uống vừa mắng đàn ông trên thế giới này không có một ai tốt.

Nếu không phải là phục vụ coi chừng giùm hai con ma men này, không biết chừng hai nha đầu này đã sớm bị những tên khách không có ý tốt ở cửa quán rượu lừa gạt đi đâu rồi.

Ông chủ Quầy rượu là bạn của Lưu Ly, sau khi đưa Lưu Ly đi, liền bảo phục vụ quầy ba gọi cho người nhà Thái Niếu, phục vụ gọi cho ba mẹ cô nhưng cả hai đều tắt máy, rốt cuộc cũng liên lạc điện thoại được với “Cậu Nhỏ ”, nghe người bên kia nói rất nhanh sẽ tới đón họ mới thở phào nhẹ nhõm, Bằng không thì hôm nay hẳn sẽ phải nghĩ đến nhận được tiền bo do hầu hạ khách .chỉ có thể nhìn những đồng Mao (tiền bo) này cho con ma men mà thôi

Trương Cảnh Trí cùng Bạch Kỳ Trần đi vào quầy rượu liền thấy Thái Niếu dựa nửa người vào quầy bar, áo sơ mi của tiểu nha đầu bị cuốn lên, eo ếch lộ ra ngoài, từ cửa đi tới quầy ba, anh đã phát hiện bốn năm ánh mắt không có ý tốt đang nhìn chằm chằm qua bên này.

Đầu tiên là cỡi tây trang xuống khoác lên cho cô, nam phục vụ lập tức tiến lên, “Tiên sinh, người nhà vị tiểu thư này rất nhanh sẽ tới đón cô ấy.”

Trương Cảnh Trí liếc mắt nhìn phục vụ sinh, nghĩ thầm tổ chất của quán bar này thật đúng là không tệ, ít nhất biết trông nom khách nữ.“Cậu là người vừa rồi gọi điện thoại cho tôi đi, tôi là cậu của cô ấy.”

Nam phục vụ rõ ràng thở ra, “Rốt cuộc anh cũng đã đến.”

Nhìn thấy bộ dạng được cứu giúp của hắn, Trương Cảnh Trí vỗ vỗ Thái Niếu, tiểu nha đầu động cũng không động, “Cô ấy uống bao nhiêu?”

Nam phục vụ bĩu môi nhìn về phía quầy ba còn chưa thu dọn,một đồng vỏ chai.

Mặt Trương Cảnh Trí càng đen hơn, từ trong túi áo lấy ra cái thẻ, “Thanh toán.”

“Không cần, bạn cô ấy đã trả rồi.” Ông chủ tự mình ký đơn, hắn cũng không dám thanh toán cho vị tiên sinh này.

Bạch Kỳ Trần lập tức lấy ra một trăm đồng đưa cho phục vụ, “Vây cảm ơn cậu đã trông nom cô ấy, chúng tôi đi trước.” Rồi nói khẽ với Trương Cảnh trí, “Chúng ta rời đi trước rồi hãy nói, ngộ nhỡ có người nhận ra ngài thì không tốt lắm.”

Trương Cảnh Trí gật đầu, một tay ôm lấy Thái Niếu, ba người rời khỏi quán bar.

Về đến nhà, Thái Niếu bị Trương Cảnh Trí ném lên giường, nha đầu này cũng chỉ là ừ ừ hai tiếng rồi ôm chần nghiêng người vù vù ngủ mất, thỉnh thoảng còn đánh hai tiếng khò khè nhỏ.

Đây là không có ý thức an toàn nha? Chỉ sợ là nếu thật sự có đàn ông cưỡng gian cô, cô cũng không biết. Trương Cảnh Trí tức giận mà thở dài, tùy tiện kéo chăn lên đắp cho cô, xoay người ra khỏi phòng ngủ. Buổi tối anh cũng uống không ít, mới vừa rồi lo lắng cho cô nên không có để ý, lúc này thật có chút đau đầu. Phòng ngủ của mình bị chiếm, hẳn chỉ có thể đi phòng khách ngủ. Trương Cảnh Trí ngủ luôn luôn ít, cộng thêm lo lắng cho Thái Niếu buổi tối cô bị khó chịu hay không, cũng chợp mắt hai ba giờ liền tỉnh dậy. Rửa mặt xong, nấu một chút cháo, cầm tài liệu ngồi trên sofa đối diện với cửa phòng ngủ.

Thái Niếu tỉnh lại nhưng ý thức còn chưa có tỉnh, đầu đau dữ dội, “Thật là đau chết người.” Trong miệng lẩm bẩm, nhắm hai mắt gõ gõ ót mới ngồi dậy mở mắt ra, vừa mở mắt, thì phát hiện có gì đó không thích hợp.

Đây không phải là nhà cô, nhìn đồ trang trí trắng thuần trong phòng, rèm cửa sổ màu đơn thuần, rõ ràng cũng không phải là nhà Lưu ly, cô đang ở đâu? Thái Niếu lập tức cúi đầu nhìn xuống, sau đó hung hăng thở phào một cái, hoàn hảo, y phục vẫn còn có thể nghĩ là chuyện tồi tệ nhất không có xảy ra. Bất quá, đây rất cuộc đầu nha?

“Thức rồi?” Trương Cảnh Trí nhìn cô làm xong một loạt kiểm tra mới đứng dậy đi tới, mặt âm trầm, rõ ràng viết năm chữ “Tôi rất không cao hứng”.

“Cậu út? !” Sáng sớm Thái Niếu đúng là liên tục bị khiếp sợ không ngừng “Sao cậu lại ở Cảnh Giang?” Đáng lẽ cậu đang ở thành phố G mới đúng. Tròng mắt chuyển động, “Đây là nhà cậu?”

“Chẳng lẽ là nhà cháu?” Giọng điệu nghiêm túc làm cho Thái Niếu căng thẳng, cô xấu hổ gãi đầu.

“Ý của cháu là tại sao cháu ở nhà cậu?” Cô nhớ rõ ràng là mình cùng Lưu Ly ở quán bar uống rượu mà .

“Cậu cũng muốn biết vì sao cháu lại ở nhà cậu. Người phục vụ ở quán rượu gọi điện thoại cho “Cậu út” là cậu đây đến đón cháu gái đang say rượu. Tiểu Diệu, cháu thật là càng lớn càng có tiền đồ, còn có thể say rượu, xem ra lâu lắm rồi Cậu Thái không có dạy dỗ cháu!” lúc nói chuyện khoe miệng Trương Cảnh Trí cong lên, nhưng Thái Niếu nhìn ra, nụ cười này rõ ràng là tiểu lý tàng đao. Nếu như ba nàng biết được, sợ là sẽ bị phạt quỳ gối trước cửa đại viện mất. Mời các bạn sang web . đọc nhé

“Cậu sẽ không gọi điện thoại cho ba cháu chứ?” Ngần vịn lần không nên nha!

“Còn chưa, chờ nghe cháu giải thích rồi mới quyết định có nên gọi điện thoại cho cậu Thái hay không.” Trương Cảnh Trí nói xong khoe miệng liền trầm xuống, “Phòng vệ sinh ở bên tay trái, cháu đi vệ sinh sạch sẽ rồi ra đây giải thích, nếu giải thích không tốt thì. . . . .” anh nói nửa câu giữ nửa câu, càng làm cho lòng người hoảng hốt.

Thái Niếu gần như là nhảy ra khỏi giường, lập tức vọt vào phòng vệ sinh, nhưng nhìn vào gương lại thấy trên đầu tóc như ổ gà, không biết là chạm phải thứ gì đó mà trên mặt có nhiều vết đen, bộ dạng trên người lại càng thảm hại, nắm chặt quả đấm kêu lên một tiếng, muốn chết muốn chết, cô thật sự là muốn chết!

Không dám chậm trễ, Thái Niếu nhanh chóng qua loa rửa sạch bản thân, nhìn mình cuối cùng cũng ra hình dạng con người, mới nhút nhát đi ra ngoài.“Cậu út, van cậu, ngàn vạn lần đừng nói với ba cháu.” Hi vọng chính sách “đau khổ” có thể dùng tốt, “hôm qua cháu mới thất tình, chỉ là muốn cùng bạn bè phát tiết một chút, ai biết uống rượu..., lần sau cháu sẽ không dám, cháu thề.”

“Còn có lần sau?”

Trương Cảnh trí chột nhứ mày, Thái Niếu lập tức xua tay, “Không có không có, tuyệt đối không có lần sau.”

“Tốt nhất là vậy, lần này cháu nhớ mà xem lại, lần sau tái phạm trực tiếp khai trừ.” Đem cháo hoa thịnh ra giao cho cô, “Ăn cháo trước, ăn xong đưa cháu đi làm.”

“A...!” Thái Niều thật cẩn thận nhìn sắc mặt của anh, sau khi xác định anh sẽ không tố cáo mới cúi đầu ăn cháo. “Cậu út, sao cậu lại ở Cảnh Giang nhà?”

“Tháng trước mới vừa chuyển đến, còn chưa kịp liên lạc với cháu, cháu cũng đã cho cậu một kinh hi.”

Giọng nói Ôn hoà khiến cho Thái Niều chột dạ không thôi, ỉu xìu cười một tiếng, mang theo vài phần xấu hổ. Kỳ thật gọi Trương Cảnh Trí một tiếng “Cậu út” là cô trèo cao, ba cô Thái Lam Thiên là lái xe cho cha của Trương Cảnh trí, mẹ Trương Cảnh trí à giáo sư dạy kèm ở nhà, về sau khi ba mẹ Thái kết hôn, quân khu chia phòng cho người nhà nàng ở tại căn phòng phía sau Tiểu Lâu của Trương Gia.

Trương Phu Nhân thích những bé gái đáng yêu, nhưng chỉ sinh ra được bốn người con trai, mấy người con trai sau khi kết hôn lại sinh ra toàn là cháu trai. Sau khi sinh Thái Niều, mẹ Thái thường xuyên đem cô đến Trương gia, Trương phu nhân rất thích, cũng siêng năng đi lại giữa hai nhà, hơn nữa ba Thái vẫn làm lái xe cho Trương thủ trưởng. Phần lớn thời thơ ấu của Thái Niều đều trải qua tại Trương gia, vì thế nàng vẫn gọi Trương thủ trưởng cùng phu nhân là ông nội bà nội, tự nhiên cũng đi theo gọi mấy người con trai của Trương Gia là cậu.

Trương Cảnh trí là con trai nhỏ nhất của Trương Thủ Trưởng, Trương Thủ Trưởng bốn mươi lăm tuổi thì sinh ra anh, vì vậy anh hai Trương Cảnh Trí lớn hơn anh ba tuổi. Cũng bởi vì vậy, Ở Trương gia không ai gọi anh là cậu tư, tất cả đều gọi là cậu út. May mà anh cũng không để ý.

Thái Niều ăn cháo xong, Bạch Kỳ Trấn cùng lái xe đã đến chỗ cửa, Bạch Kỳ Trấn mang theo một cái túi giấy đi vào cửa, cười với Thái Niều, liền đem túi giấy đưa tới.

“Thứ gì đó?”

Thái Niều vừa hỏi, Trương Cảnh Trí liền hừ cô một tiếng, âm trầm nói: “Chẳng lẽ cháu mặc quần áo đầy mùi rượu này đi làm?”

4. Chương 4

Thái Niều thay bộ váy trắng mà Bạch Kỳ Trấn đưa tới, hình thức đơn giản, đường may khéo léo, bằng giá đã bị cắt bỏ, nhìn nhân hiệu cô âm thầm thề lời. Bộ đồ này, phải trả bằng hai tháng tiền lương của mình.

Rời khỏi khu vực giành cho người của Chính Phủ ở, Thái Niều nói với lái xe cho cô xuống ở ven đường. Nếu được Phó Thị trưởng Trương đưa đi đi làm, không biết sẽ có cái tin đồn nào nữa. Lúc cô vừa tốt nghiệp, ba Thái dặn đi dặn lại, không thể lợi dụng công việc của ông hay là tình cảm của người nhà Trương Gia giành cho cô hoặc bắt lộn cái gì để đi đường tắt, nếu để ông biết được thì ông không nhận đứa con gái này. “Cậu út, hôm nào cháu trả lại tiền mua quần áo cho cậu, cảm ơn cậu chuyện ngày hôm qua.”

Trương Cảnh trí nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, từ trong túi áo lấy ra một viên chocolate đưa cho cô, “Quần áo tặng cho cháu, cầm cái này đi làm đi.”

Thái Niều nhận chocolate cầm ở trong tay, nhìn theo xe Trương Cảnh trí vừa rời đi, sống mũi cay cay. Cậu út còn nhớ rõ khi cô không vui sẽ ăn chocolate, mở ra giấy gói màu vàng, đem cả khối bỏ vào trong miệng, chua sót cùng ngọt ngào hòa quyện từ từ tan ra trong khoang miệng.

Thất tình mà thôi, không có gì đáng ngại.

Lần nữa Thái Niều âm thầm an ủi chính mình..

Ngồi xe bus đến trường học, cô đã bị trễ một tiết rồi, may mà chỗ tuyển sinh đi làm không có điểm danh, cô nói dối là đến đơn vị để thực tập cũng có thể thuận lợi đi qua. Vội vội vàng vàng chạy về ký túc xá, ai

ngờ, trên đời này thật có oan gia ngõ hẹp. Trong nháy mắt khi vào cửa, Thái Niếu bị người mạnh mẽ va chạm, vai trái liền đập mạnh vào khung cửa.

“Ai ôi. . . . . Cô đi đường sao lại không nhìn người hử?” Tiếng oán giận nũng nịu truyền đến tai Thái Niếu.

Thái Niếu xoa bả vai, nói: “Làm ơn, là cô va vào tôi có được hay không?” Cô quay đầu cãi lại, khi nhìn thấy người đối diện, khẽ nhếch miệng, nhưng mà nửa câu nói đều nói không nói ra được.

Từ Lương Cẩm đỡ vị tiểu thư vừa mới va vào cô, Chính là thiên kim của cục trưởng tiểu thư Diệu Âm. Chiều cao của Tô Diệu Âm cùng Thái Niếu cũng tương tự nhau, hơi mập, ngũ quan bình thường, nếu gặp qua một lần chắc chắn sẽ không nhớ ra. Cô nhìn thấy khiêu khích trong mắt Tô Diệu Âm, rõ ràng cô ta biết mình là ai.

“Này, Cô thật đúng là loại con gái không có lễ phép, đụng vào người ta cũng không biết xin lỗi, cô bị cầm điếu hay là người tàn tật vậy? Cô có biết trên người tôi toàn mặc hàng hiệu hay không, tuyệt đối không cùng đẳng cấp với người toàn dùng hàng fake như cô .”

Trên người cô toàn là đồ giả? Không biết cậu út nghe thấy những lời này sẽ có cảm tưởng gì. Thái Niếu thở dài, cảm thấy thật sự là buồn cười.

Tô Diệu Âm thấy cô cười lạnh, bĩu môi bõn cợt, châm chọc khiêu khích nói: “Trách không được anh ấy không cần cô, thì ra thật là giống như lời anh ấy nói, cô là kẻ ngu. Thôi, bản tiểu thư không tính toán với cô, mau cút đi.”

Cô là đồ ngốc? Thái Niếu nhìn về phía Từ Lương Cẩm, Từ Lương Cẩm cũng không dám nhìn thẳng cô, nắm lấy bả vai Tô Diệu Âm nói, “Em yêu, chúng ta nhanh đi bộ giáo dục đi, giấy tờ chuyển chức còn cần lãnh đạo ký tên.”

“Chuyển chức?” Cô chưa hề biết hẳn muốn chuyển chức.

Mí mắt Tô Diệu Âm trợn lên, “Cái trường nhỏ bé này làm sao có thể có tương lai chứ, hiển nhiên ông xã của em không thể làm ếch ngồi đáy giếng.”

“Ông xã?” Thái Niếu nhìn chằm chằm Từ Lương Cẩm.

Từ Lương Cẩm á náy nhìn về phía cô, nhưng trong phút chốc vẻ mặt liền trở thành “mọi chuyện vốn phải như vậy,nói: “Anh muốn kết hôn với Diệu Âm.”

“Đúng rồi, đến lúc đó sẽ gửi thiệp mời cho cô, con người của tôi rất hào phóng.” Tô Diệu Âm lôi kéo Từ Lương Cẩm, “Đi thôi, Ông xã.”

Thái Niếu nhìn bóng lưng hai người cùng nhau rời đi, không kiềm chế nổi tâm tình, chuyển chức, kết hôn. . . . . Ha ha, xem ra cô thật sự là người dẫn độn, bọn họ đã chuẩn bị kết hôn rồi, nhưng cô một chút cũng không biết. Nếu không phải ngày hôm qua bắt gặp bọn họ, có phải chờ đến ngày Từ Lương Cẩm kết cô mới biết rõ sự thật hay không?

Thái Niếu đứng ở cửa ký túc xá, chìm vào suy nghĩ riêng của mình, đồng nghiệp đều nhìn cô chỉ trỏ, thậm chí nghe thấy có người nói cô là bạn gái trước . . . . . Thì ra, toàn bộ thế giới đều biết, chỉ có cô là không hay biết gì.

Nhanh chóng lau khô nước mắt trên mặt, bàn tay nắm chặt đến gắt gao, bước nhanh vào ký túc xá, vào văn phòng, trưởng Khoa Trần Phương Trần đối với việc cô đến muộn không hỏi một tiếng, vẻ mặt đồng tình chào hỏi cô, “Tiểu Diệu muốn nghỉ ngơi hai ngày không?”

Thái Niếu đi vào văn phòng tỏ ra mình không việc gì, như một khối thủy tinh bị câu nói này đập vỡ tan tành, cô cười nhạt một tiếng, “Chị Trần, em không sao, thất tình thôi mà, cũng không phải bị bệnh nan y.” (== sr ta chém)

Trong mắt Trần Phương Trần, thấy rõ ràng cô đang gượng gạo, “Tiểu Diệu, nghỉ thoáng chút, em xinh đẹp như vậy, chị sẽ giới thiệu người tốt cho em.”

“Vâng.” Thái Niếu nhếch môi, ra sức gật đầu.

Chìm vào ảo giác cho đến tận buổi trưa, Thái Niều cảm thấy mình sắp điên rồi, mỗi một giáo viên đi vào văn phòng đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô, đều là âm dương quái khí chạy tới an ủi cô, thì ra được đồng tình cũng sẽ làm cho người ta không chịu nổi như vậy.

Thái Niều đi vào phòng vệ sinh kế bên để rửa mặt đi, mới vừa ngồi xổm xuống liền nghe thấy gian ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

“Nghe gì chưa? Thầy giáo Từ được chuyển đến bộ giáo dục.”

“Chuyển đi? Hẳn chuyển đi đâu, cũng không phải nhân viên trong biên chế làm sao lại được chuyển?”

“Mặc kệ hẳn có biên chế hay không, bây giờ người ta đã có người làm chỗ dựa. Người này nha thật đúng là phải xem mệnh, nhớ ngày đó hẳn thi vào học viện chúng ta, là một thằng nhóc cổ hủ, nhìn thấy người mặt liền nóng lên, ai ngờ người ta nhân cơ hội vào phòng làm việc của bang lãnh đạo, liền bắt trúng thiên kim của Phó cục trưởng Tô.”

“Vậy cũng thật là cá chép hoá rồng rồi.”

“Đúng vậy, bắt quá cô giáo Thái thật đáng thương, bạn trai thăng chức, cô ấy bị vứt bỏ, giống như vứt đi tuổi trẻ vậy.”

“Này, cô đừng cay độc, nói người ta như vậy.”

“Này cũng không phải là tôi nói, tất cả mọi người đều nói như vậy, cả Trưởng khoa của chúng ta cũng nói cô giáo Thái thật đủ gốc, thầy giáo Từ cùng thiên kim Phó cục trưởng đã qua lại hơn nửa năm, cô ấy lại ngây ngốc chẳng hay biết gì.”

“Cũng đúng.” Theo một tiếng thở dài, tiếng nói chuyện của hai người đã trôi ra khỏi phòng vệ sinh.

Thái Niều đứng lên, chân hơi tê, ngực giống như là bị một tảng đá đập vào, vừa đau vừa ngột ngạt. Vô tri vô giác trở lại văn phòng, những người khác đều đi ăn cơm, thừa dịp yên tĩnh, cô nhào người lên mặt bàn nghỉ ngơi, đúng là mỗi khi nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là cuộc đối thoại vừa rồi trong nhà vệ sinh.

Từ Lương cảm anh thật sự rất tàn nhẫn, khiến tôi trở thành truyện cười của tất cả mọi người.

Kết thúc nghỉ trưa, văn phòng lại bắt đầu người đến người đi, rõ ràng không có việc gì mọi người vẫn cứ chạy đến một vòng trong phòng của cô, Thái Niều có cảm giác chính mình giống như là động vật mới trong vườn bách thú, mỗi người đều đã tò mò đến thăm, khi thấy cô bị nhốt thì thương xót, dùng ánh mắt đồng tình hoặc là tới an ủi vài câu, nhưng lại không nghĩ đến, cái nàng muốn chỉ là tự do, chứ không phải những người ngoài mặt thì an ủi trong lòng thì không có một chút thành ý nào!

Thái Niều mạnh mẽ đứng lên, người trong văn phòng đều nhìn về phía cô, “Chị Trần, em muốn đi đến Trường học.”

“Cái gì. . . . . Trường học . . . . . Đi đi.” Chị Trần rõ ràng đã bị cô làm ù mờ.

Thái Niều mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, được sự đồng ý của cấp trên, liền nhắc chân đi. Cái lòng sắt kia, quả thực làm cho người ta hít thở không thông.

Bầu không khí của Trường Học hoàn toàn khác biệt với kí túc xá, nơi này tuy so với kí túc xá bận rộn hơn, nhưng lại không bị giám sát nghiêm túc như bên kia. Nhìn giáo viên đang giảng bài nhiệt tình trên bục giảng bên dưới học trò đùa nghịch điện thoại đùa lãn ra ngủ. Thái Niều không nhận được giật giật khóe miệng. Trước kia Lưu Ly làm giáo viên trung học, nhưng mà không chịu nổi cảnh này, về sau xin chuyển tới học viện xây dựng. Dạy xong khóa thứ nhất, cô kết luận lại là trước kia dạy học ở trường trung học, cảm thấy chính mình là một con ngốc, học trò ngồi dưới đều là một lũ điên khùng. Hiện tại đi dạy ở học viện này, thì chính mình là một kẻ điên còn ngồi dưới chính là một lũ ngốc.

Người ngốc cũng được kẻ điên cũng được, ít nhất Lưu Ly có cơ hội trộm vào cái bục giảng kia, mà ngốc tử hay kẻ điên cô đều không có tư cách làm.

“Tiểu Điều, làm sao cậu qua đây rồi hả?” Lưu Ly từ văn phòng đi tới liền thấy cô đang ngây ngốc nhìn phòng học.

Thái Niều quay đầu lại, Lưu Ly đã đi tới, sắc mặt âm trầm, ánh mắt cũng sừng đỏ giống cô. “Tiểu Diệu, ngày hôm qua. . . . .”

“Từ Lương Cẩm chuyển chức rồi.”

“Cái gì?” Lưu Ly tức thì sửng sốt. đọc chương mới nhất tại .

“Hắn muốn chuyển tới bộ giao dục, Lưu Ly, hắn muốn kết hôn rồi.”

“Con mẹ nó Trần Thế Mỹ.” Lưu Ly lập tức nổi nóng, vén tay áo sơ mi lên, kéo bả vai cô, “Thăng chức, kết hôn, em gái hắn mơ Xuân Thu Đại Mộng, chúng ta đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc - vua cũng thua thằng liều, ngày mai tớ liền dẫn cậu đi bộ giáo dục tìm lãnh đạo nhờ một chút, chờ ngày hắn kết hôn, chúng ta lại đi làm ồn, ngược lại tớ muốn nhìn xem ,Từ Lương Cẩm hắn còn có thể một bước lên mây hay không.”

Thái Niều mím môi lắc đầu.

“Cậu sợ cái gì!”

Không phải tớ sợ, mà cũng không cần làm loạn, sẽ chỉ làm tớ thêm mất mặt thôi. Lưu Ly, tớ đã đủ mất mặt, thì ra toàn bộ học viện đều đã sớm biết hắn ở cùng một chỗ với Tô Diệu Âm, mà tớ vẫn cứ ngây ngốc cho rằng chính mình chuyển chức là có thể chuẩn bị hôn lễ với hắn. Nhìn xem, hiện tại thật sự là chuẩn bị hôn lễ, chẳng qua cô đâu không phải tớ.”

Lưu Ly nhìn Thái Niều một bộ dáng cười nói, trong lòng đều đau nhói, “Tiểu Diệu, muốn khóc thì khóc đi.” Cô như vậy, khiến người ta đau lòng.

Thái Niều khóc không được, bắt quá cái ôm của người bạn tốt này làm cô cảm thấy cực kỳ ấm áp, lúc này cô rất cần được bạn bè an ủi.

“Cô Lưu. . . . .”

Lưu Ly nghe thấy có người gọi cô, buông tay Thái Niều ra xoay người lại, Thái Niều đi theo nhìn qua, liền tròn tròn mắt. Người đối diện thấy Thái Niều rõ ràng cũng là kinh ngạc không thôi.

“Là Anh? !”

“Lại là Cô? !”

Lưu Ly nhìn chung quanh một chút, bị hai người bọn họ làm cho khó hiểu, khóe mắt giật giật, “Hai người biết nhau à?”

“Biết.”

“Không biết.”

“Cái gì? !” Hai đáp án khác nhau làm cho Lưu Ly càng thêm khó hiểu, này tới cùng là biết hay là không biết đây!

5. Chương 5

“Sao cậu lại biết Hoạt công tử của viện trưởng?” Vài phút trước là một bộ dạng đồng tình vài phút sau Lưu Ly đã biến thành một bộ tra hỏi, Thấy Thái Niều không trả lời liền trừng mắt đập bàn, “Nói cho cậu biết, thăng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, quay đầu lại là bờ. . . . .”

“Ngừng, ngừng, ngừng. . . . .” Nếu để cho cô ấy nói tiếp, chính mình liền trở thành phạm nhân rồi.” Là người kia. . . . .”

“Người nào?”

Thái Niều quẫn, cau mày, “Thì là người kia a.”

Lưu Ly càng mở mồm, “Cái gì cái này cái kia, Thái Niếu! Cậu nghiêm túc chút ~!”

Cô cực kỳ nghiêm túc có được hay không, Thái Niếu vô cùng quần bách nứt nở một tiếng, che mặt nói: “Anh ta à người bị tố nghĩ là tội phạm truy nã, bắt vào cục cảnh sát . . . . .”

“A?” Lúc này Lưu ly hừ thần rồi.

“Còn có. . . . . Anh ta cũng là người thấy tố bị vứt bỏ, là người xông lên đánh Từ Lương Cẩm . . . .” Ông trời, vì sao lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Đây chính là nghiệt duyên nha! Còn tưởng rằng có gian tình gì, ai mà biết. . . . . Lưu Ly chân thành chảy giọt nước mắt chua xót, cầm tay cô thật chặt, “Tiểu Điểu, cậu thực là khổ a.”

Hu hu hu hu. . . . .

Hoạt Tích Niên xoay bút bi, ý cười không ngừng từ trong miệng tràn ra, muốn nhin cũng không nhin được, “Thái Niếu. . . . . Ha ha, người đặt tên cho cô ấy thật sự là thiên tài.” Tên này thật đúng là xứng với người, cô ấy thật sự giống một món ăn, một đồ ăn tới cùng.

“Tích Niên, cậu tới đây một chút.” Chủ nhiệm Hệ đứng ở cửa gọi anh.

Hoạt Tích Niên lập tức đứng dậy, vào văn phòng chủ nhiệm.

“Tích Niên, ba cháu nói tiếng anh của cháu rất tốt, vừa lúc thầy giáo dạy anh văn của chú tạm rời cương vị công tác, cháu đến dạy trên khoá của anh ấy, cần tài liệu dạy học thì tìm Lưu Ly, có cái gì không hiểu liền hỏi cô ấy. Khoá giáo sư trẻ của trường chúng ta có cô ấy là tốt nhất, dạy học cũng rất có biện pháp, học sinh rất thích môn của cô ấy.”

Hoạt Tích Niên đón lấy đơn khoá học, cười sáng lạn với chủ nhiệm, nụ cười này, liền làm cho Chủ nhiệm Hồng sợ hãi. Tiểu tử này cũng xem như là do ông nhìn lớn lên, tính tình nó ông đều hiểu rõ, bằng không Viện trưởng Hoạt cũng sẽ không ném nó đến hệ của bọn ông. Ông biết rõ tên tiểu tử này, nó mà cười nịnh nọt với ông tất nhiên là muốn yêu cầu cái chuyện thâm thân gì rồi

“Cậu Hồng, khoá này con có thể nhận, nhưng mà con không muốn ở trong hệ này.”

“Vì sao?” Chủ nhiệm Hồng bất động thanh sắc, bắt đầu thở dài, xem đi, Ông đã biết sẽ như vậy mà.

Hoạt Tích Niên lại nở ra một nụ cười vô cùng sáng lạn, “Công tác trong hệ đều là học sinh của bộ giáo dục, cháu ở đây thật sự là không có đất dụng võ, muốn nói với cậu để cho cháu làm giảng viên, đừng nói cậu lo lắng, ngay cả cháu cũng không yên tâm về bản thân mình, cháu thực sợ sẽ dạy bọn trẻ trở nên giống như cháu vậy, đến lúc đó ông già nhà cháu sẽ phải đau đầu rồi, đúng không cậu!” Anh dừng một chút, liếc trộm sắc mặt chủ nhiệm Hồng, thấy ông không phản đối, lập tức nói tiếp: “Thật ra cháu học đại học marketing, cháu nghĩ học đến nỗi dụng tài không uống phí cháu đọc sách nhiều năm như vậy. cháu thật sự đang suy nghĩ cho học viện chúng ta, cháu nghĩ nhân tài marketing chuyên nghiệp như cháu, mà không đi làm nghề chiêu sinh thì thật là lãng phí. Chiêu sinh là đại sự của học viện chúng ta, cháu tin tưởng chỉ cần cháu gia nhập nhất định có thể làm cho nhân số học sinh của học viện đạt đến con số kỷ lục, còn có. . . . .”

Rầm chó! Sắc mặt Chủ nhiệm Hồng tối sầm lại, Hoạt Tích Niên thức thời liền ngậm miệng lại. “Nói đi, làm gì phải chuyển khoa. Tích Niên, cháu tới học viện bất quá chỉ là đi ngang qua cái sân khấu vào trong sảnh (đi lướt qua), ba cháu sẽ không cho cháu ở lại đây, đừng nói tới cái gì mà đạt đến con số kỷ lục, nếu cháu có cái ý nghĩ đó, cháu đã không đi thi nghiên cứu sinh mà đi nước ngoài rồi.”

Xem ra vừa rồi là lãng phí nước miếng, Hoạt Tích Niên nhú mày, miệng dẩu lên, để đơn khoá học lên bàn, ngồi ở một bên trên sofa, bộ dạng lười nhác cùng với bộ dạng mạnh mẽ căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình vừa rồi tựa như hai người khác nhau vậy, “Ồ đây không thú vị, tóm lại cháu không ở đây, nếu cậu không cho cháu chuyển, liền đưa cháu về chỗ cha cháu đi!”

“Tiểu tử cháu chơi xấu!” Hồng chủ nhiệm đập bàn la lên.

Hoạt Tích Niên không thèm quan tâm chút nào, bình nứt không sợ bể, hấn cũng không có làm quá.

“Cháu. . . . . Cháu . . . . . Đừng tưởng rằng chú không dám đưa cháu đến chỗ cha cháu!” Hồng chủ nhiệm khó thở.

Ông thì khó thở còn Hoạt Tích Niên thì không sao hết, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ba phút sau . . . .
. Chỉ nghe Chủ nhiệm Hồng thở dài một tiếng, ngồi trở lại ghế tựa, vẫy tay, “Cháu đi đi, thích đi đâu thì đi.”

“Cậu Hồng cậu thật là tốt!” Hoạt Tích Niên liền nở nụ cười tươi rói.

Bất quá Chủ nhiệm Hồng đã không bị ảnh hưởng nữa. “Ra ngoài!” từ .

Hoạt Tích Niên vui vẻ rời khỏi văn phòng chủ nhiệm, trong tay cầm mảnh giấy của Chủ nhiệm Hồng đưa, đi thẳng đến chỗ nhân sự làm thủ tục. Mọi người đều biết anh là ai cho nên việc làm thủ tục tự nhiên cũng không gặp rắc rối gì, rất nhanh được làm xong.

Một giờ sau, Hoạt Tích Niên được trưởng phòng dẫn đến phòng Chiêu sinh, thấy Thái Niều trừng mắt không dám tin nhìn anh, nụ cười của anh càng rực rỡ, xem ra trong thời gian ở học viện này, sẽ không bị nhàm chán rồi.

“Trưởng khoa Trần, vị này chính là thầy Hoạt Tích Niên mới tới, giao cho chị.”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề, thực là một chàng trai hoạt bát.” Chị Trần cười vui vẻ, liếc mắt nhìn người trong văn phòng, sau cùng tầm mắt dừng lại trên người Lưu Chí ngồi đối diện với bàn của Thái Niều. “Trước tiên Thầy Hoạt đi theo Thầy Lưu chí làm quen với công việc một chút. . . . .”

“Trưởng Khoa Trần” trên gương mặt anh tuấn của Hoạt Tích Niên là nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, ngay cả Thái Niều nhìn cũng bị hoảng thần một giây, chứ đừng nói chị Trần. “Tôi với cô giáo Thái đều là người quen biết, không bằng để cho Cô giáo Thái dẫn tôi đi làm quen với môi trường công tác đi, được không?”

“Ngạch?”

“A...?”

Mọi người đều giật mình một phen, Hoạt Tích Niên lại tự đắc nhìn bộ dáng ngu ngơ của Thái Niều, khoe miệng nở một nụ cười quỷ dị, sắc mặt Thái Niều càng ngày càng khó coi.

“Ha ha, vẫn là người đẹp nổi tiếng, được, để Thái Niều đi với cậu, nam nữ phối hợp làm việc không phiền lụy.” Chị Trần tự cho là hài hước nói một câu làm cho Thái Niều đỏ mặt.

Lưu Chí cân nhắc ba chữ “Người quen cũ”, vừa nhìn thấy Hoạt Tích Niên trêu tức Thái Niều, lập tức hiểu rõ, xem ra cô giáo Thái cũng không đơn thuần giống như vẻ bề ngoài, người khác đều cho rằng cô là kẻ đáng thương bị Từ Lương Cẩm quăng, Bây giờ xem ra, không biết bên trong có cái chuyện gì a! Buổi sáng Từ Lương Cẩm mới chuyển đi, buổi chiều cô đã bị công tử của viện trưởng gọi đến cùng công tác. Thật sự là trùng hợp sao? Có quỷ mới tin.

. . . . .

“Tiểu Thái Niều, muốn tôi làm cái gì?”

“Mời gọi tôi là cô giáo Thái.” Cô ghét nhất là bị người khác gọi thẳng tên, huống chi lại còn thêm một chữ “Tiểu”.

Hoạt Tích Niên bĩu môi, cười nói: “Cô giáo Thái cũng là đồ ăn, Tiểu Thái Niều càng đáng yêu hơn.” Sau đó liền quay đầu lại xin ý kiến của chị Trần, “Chị Trần, chị nói có phải gọi Tiểu Thái Niều càng đáng yêu hơn không a!”

“Đúng nha đúng nha.” Chị Trần từ báo cáo học tịch ngẩng đầu lên, đối với hành vi Hoạt Tích Niên đùa giỡn Thái Niều đã thành thói quen rồi.

“Chị Trần cũng nói đúng mà.” Hoạt Tích Niên nhìn đến đồ ăn trên bàn của Thái Niều, “Tiểu Thái Niều, giữa trưa chúng ta ra ngoài ăn đi, cần tin canh suông quả thủy, chúng ta ra ngoài ăn lẩu.”

“Tôi đang bận, ăn canh suông quả thủy vừa lúc dập lửa.” Thái Niều đã hết chỗ nói rồi.

Hoạt Tích Niên tiếc nuối thở dài, “VẬY được rồi, tôi với Tiểu Thái Niều ăn ở nhà ăn.” Nói xong, đứng lên vỗ vỗ tay, “Mười một giờ ba mươi lăm phút, đã đến giờ nghỉ trưa, các vị cùng đi cần tin đi.”

Chị Trần gượng cười, “Tôi không đi ,có mang cơm theo rồi.”

Lưu Chí chỉ gói mì Khang sư phó trên mặt bàn, đứng dậy đi nấu nước sôi.

Hoạt Tích Niên làm ra tư thế mời với Thái Niểu, Thái Niểu hít một hơi thật sâu, mới không tình nguyện đi theo anh ta đến căn tin. Hoạt tích Niên nhìn cô một bộ dạng bức tức, trong lòng đã cười nghiêng ngả rồi.

“Tiểu Thái Niểu, cô không thể đối đãi tốt với ân nhân của mình một chút nào sao?”

“Ai là ân nhân?” Thái Niểu một đầu mờ mịt.

Hoạt Tích Niên dùng chiếc đũa chỉ vào chính mình, “Thứ nhất, cô đánh tôi, tôi không truy cứu, đối với cô đã khoan dung tốt cùng. Thứ hai, lúc cô bị tên đàn ông cận bã sỉ nhục tôi dũng cảm đứng ra, vì cô làm việc nghĩa. Chỉ bằng hai điểm này có thể được coi là ân nhân của cô đó! ”

“ . . . . . ”

Thái Niểu để đồ ăn lên bàn, “Anh từ từ ăn, tôi đi trước.”

. . . . .

“Tiểu Thái Niểu, cô đi chỗ nào?” Hoạt Tích Niên vào làm chỗ tuyển sinh đã ba ngày, công việc của anh chính là đi theo Thái Niểu chọc cô chơi, nhìn cô mặt đỏ tai hồng hoặc là giận dữ trừng anh, anh đều đã cười ngả nghiêng.

Thái Niểu cũng sắp bị hành hạ đến điên rồi, một tên Từ Lương Cẩm đã khiến cô nước sôi lửa bỏng, hiện tại lại thêm một tên Hoạt Công tử nữa, cô cũng sắp ô hô ai tai rồi. nghiêm mặt, hướng hẳn trùng điệp khe hừ, “Tôi đi WC, anh muốn đi theo sao?”

“WC! Thôi không đi.”

Thái Niểu rời khỏi văn phòng, thấy đèn thang máy chớp lóe, lập tức bước nhanh đuổi theo, “Chờ một chút. . . . . ”

Lấy tay ngăn lại thang máy, Thái Niểu nhanh chân chen vào, xoay người lại liền nói “Cám ơn.” Bất quá ngẩng đầu, vẻ mặt liền cứng đờ.

“Thái Niểu . . . . . ”

“Chờ một chút. . . . . ” Lại một tiếng hô, thang máy lại bị tay ngăn lại, Hoạt Tích Niên lắc mình chen vào.

6. Chương 6

Hoạt Tích Niên vào thang máy, vốn là muốn trêu chọc Thái Niểu nhưng khi nhìn thấy người đứng trong thang máy liền nuốt xuống, anh đi ngang qua hai người, đứng ở phía sau bọn họ.

Thái Niểu ấn xuống lầu 12 rồi cũng đứng ở một bên.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, khi lên tới lầu 4 đột nhiên Từ Lương Cẩm hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu nhìn Thái Niểu, nở nụ cười trào phúng, mở miệng nói: “Trước kia tôi thật đúng là nhìn lầm cô rồi.”

Có ý gì? Thái Niểu nhú mi nhìn về phía hắn.

Từ Lương Cẩm tiếp tục nói: “Mặc dù tôi không ở học viện nhưng cũng có người nói cho tôi biết chuyện ở học viện, chúng ta mới chia tay không bao lâu, cô liền có niềm vui mới , Tiểu Điểu, thật đúng là tôi đã nhìn lầm cô rồi.”

“Có quan hệ gì với anh sao? Từ tiên sinh!” Thái Niểu nắm quyền thật chặt, mím môi hỏi.

“Tiểu Diệu, chia tay cũng là bạn, bám vào công tử của viện trưởng Hoạt, cô cần phải nắm chắc cơ hội cho thật tốt, thật hy vọng có thể uống được rượu mừng của cô. Đúng rồi, hôn lễ của tôi với Diệu Âm định tại 10 tháng, đến lúc đó cô nhất định phải nỗ lực mà đến.”

“Anh vô. . . . .”

“Nhất định Chúng tôi sẽ đến.” Có thể Hoạt Tích Niên đã được mở mang kiến thức về cái gọi là lòng người sâu không thấy đáy, bàn tay to khoát lên bả vai Thái Niều, khéo miệng nghiêng. “Bất quá chờ lúc tôi cùng Thái Diệu kết hôn sẽ không mời Từ tiên sinh, trong nhà thân thích quá nhiều, trên dưới một trăm bàn đều cũng không đủ chỗ ngồi, nếu Từ tiên sinh tới, sợ là phải đứng rồi, vậy thì quá mất lễ.”

“Anh là. . . . .” Từ Lương Cẩm nhìn người con trai đột nhiên chen vào giữa bọn hắn cực kỳ nhìn quen mắt, não đại xoay xoay, lập tức nhận ra anh, “Anh, anh là người ở trong quán coffee . . . . .” Hắn không nói thêm gì nữa, hắn nhìn bàn tay đang khoát lên vai của Thái Niều, suy nghĩ lại lời đồn đãi vô căn cứ mấy ngày gần đây, chẳng lẽ anh ta là Hoạt công tử, nếu người này chính là Hoạt công tử, vậy. . . . . Từ Lương Cẩm cười ra tiếng, lại nhìn về phía Thái Niều, mang theo vài phần tức giận. “Thì ra là thế, Tiểu Diệu, tôi thật sự là nhìn lầm cô rồi.” Đúng lúc cửa thang máy mở ra, Từ Lương Cẩm hừ một tiếng thật lớn về phía bọn họ, bước ra khỏi thang máy.

Bóng dáng Từ Lương Cẩm vừa khuất, Thái Niều lập tức lắc mình né tránh tay của Hoạt Tích Niên, xoay mặt lại.

Hoạt Tích Niên kiềm nén không vui nói, “Coi như cô cũng có chút tiền đồ. Lần tới thấy loại người không biết xấu hổ này thì không cần phải giữ thể diện thay cho hắn.” Nói xong lại đuổi tay kéo Thái Niều đi, lại bị Thái Niều nhanh nhẹn tránh ra.

Cửa thang máy lại một lần mở ra, Thái Niều đi ra thang máy, xoay người lại nhìn anh, lạnh lùng nói: “Hoạt Tích Niên, Anh không ngại bị người nói xấu bởi vì anh biết những lời đồn đãi vô căn cứ này căn bản sẽ không gây thương tổn cho anh, anh không để ý đến thái độ của lãnh đạo đối với anh vì anh vốn không quan tâm đến công việc này, anh không cần tiền lương bởi vì anh tùy tiện vậy vậy cũng đã có nhiều hơn so với tiền lương. Nhưng mà, anh không để ý những thứ này không có nghĩa là tôi không để ý, bị người vứt bỏ còn phải làm bộ như không có việc gì ngồi ở đơn vị, nghe những lời nói bậy rõ ràng là tức giận muốn chết còn phải làm bộ như không biết, vì cái gì chứ, còn không phải bởi vì tôi cần công việc này, nếu thật sự trở mặt, xé rách tuyệt đối không chỉ là mặt mũi của hắn, còn có cả tôi, tôi muốn làm việc ở trong này, tôi không phải không biết xấu hổ.”

Thái Niều nói xong liền xoay người rời đi.

Hoạt Tích Niên nhìn cô gắng gượng sống lưng gầy yếu đi vào lớp học, đáy lòng mỗi một chỗ đều đau xót, ần ần đau lòng vì cô gái nhỏ này.

Sau khi Thái Niều kiểm tra đối chiếu nhân số học sinh mới xong, nghĩ rằng Hoạt Tích Niên sớm đã rời đi, ai ngờ đi đến cửa thang máy lại thấy anh đang dựa vào góc tường hút thuốc, sương khói lượn lờ từ trong miệng anh phun ra, ánh mắt hơi hơi nhú lại, giống như là hưởng thụ. Thấy cô đi tới, liền thuận tay ném thuốc lá vào thùng rác, ấn mở thang máy, để cho cô đi vào trước.

Thái Niều mím môi đi vào thang máy, Hoạt tích Niên ần xuống lầu hai, thang máy chậm rãi đi xuống chỗ lầu hai, phút chốc trong lúc mở cửa, Thái Niều mơ hồ nghe thấy một tiếng “Thực xin lỗi.” Cô sững sốt, lúc ngẩng đầu lên, Hoạt Tích Niên đã đi xa.

Buổi chiều văn phòng đặc biệt yên tĩnh, Chị Trần cùng Lưu chí trầm mặc nhìn Hoạt tích Niên, tất cả đều là vẻ mặt nghi vấn nhìn Thái Niều, Thái Niều buồn bực ngồi xem tài liệu người nào cũng không nhìn.

Chị Trần phải đi đón con nên luôn luôn về trước, lúc ba giờ Lưu chí bị phái đi tham gia hội nghị, đến giờ tan tầm cũng chưa trở về. Thái Niều nhìn Hoạt Tích Niên ghé vào trên bàn làm việc nằm ngủ, nhìn lại thời gian, sau khi thu dọn xong túi sách hậu vẫn lại là vỏ vỏ anh, “Này, tan tầm rồi.”

Hoạt Tích Niên ngái ngủ ngồi dậy, một bên dụi mắt một bên hỏi: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm?”

“Cái gì?” Thái Niều sững sốt.

“Tôi nói cùng nhau ăn cơm, mời cô ăn lẩu.” Hoạt Tích Niên đứng dậy, cầm lấy điện thoại di động, không cho từ chối liền lôi kéo cô đi về hướng bãi đỗ xe.

Sau khi ngồi vào trong xe, anh nghiêng đầu thì nhìn thấy một bộ dáng há hốc mồm của cô, liền bật cười. “Tiểu Thái Niểu, trước kia cô vẫn ngốc như vậy sao?”

“Tôi mới không có.” Thái Niểu cảm tức, sau đó bảo anh dừng xe, “Tôi đang bận, không ăn lẩu, dừng xe, tôi muốn đi xe trường học về.”

Hoạt Tích Niên nhấn mạnh ga, rút cuộc, không có lẩu, Thái Niểu cũng không thể về nhà. Hai người ngồi ở tiệm thịt nướng, Hoạt Tích Niên nhìn Thái Niểu ăn cá hương, cẩn thận suy nghĩ, chẳng lẽ ăn thịt nướng sẽ không tức giận nữa sao? Bất quá, những lời này anh không dám hỏi ra, chỉ sợ Tiểu Thái Niểu này lại có chân chạy mất, vậy thì rất mất mặt.

“Cô nói xem tôi đẹp trai lịch sự như vậy sao cô lại có thể coi tôi là trộm a?” Đối với chuyện này Hoạt Tích Niên vẫn canh cánh trong lòng.

Thái Niểu từ trong bàn thịt nướng ngẩng đầu lên, ném vào miệng một viên tỏi cánh hoa, nhai giòn giã, hoàn toàn không để ý đến hình tượng chính mình. Ghét bỏ bĩu môi nhìn Hoạt Tích Niên, mới mở miệng nói, “Chỗ tôi ở đều là giáo viên cũ của trường học, đột nhiên lại xuất hiện một người lạ mặt như anh, lại thêm tôi vừa mới nghe xong Lệnh Truy Nã, mới có thể náo loạn ra một chuyện Đại Ô Long như vậy.”

“Là đủ Ô Long, đời này tôi lần đầu tiên đi vào cục cảnh sát.” Nhớ tới thật sự là bức bối, dơ tay liền đánh Thái Niểu một cái.

“Anh đánh tôi làm cái gì?” Thái Niểu ai khiêu.

Còn Hoạt Tích Niên lại cười ha hả, “Cô thật sự rất buồn cười.”

Buồn cười em gái nhà anh ~ đồ biến thái. Thái Niểu buông đũa xuống, “Cơm cũng ăn rồi, tôi đã có thể trở về nhà đi.”

Hoạt Tích Niên đưa Thái Niểu về đến nhà mới rời đi, Thái Niểu đứng ở trên lầu nhìn xe của anh dần xa, khốn khổ quay đầu lại, thật sự là không hiểu nổi sao mình lại trêu chọc đến vị công tử này .

lúc này điện thoại di động vang lên.

“Chị Trần, tìm em có việc?”

“Việc gấp, Hiệu Trưởng Thành trường dạy nghề cao cấp Mục Thành Huyện là học trưởng thời đại học của chị, chị cùng anh ta đã nói chuyện thật lâu về việc liên hợp quản lý trường học hiện tại điều kiện đều đã thảo luận rất tốt, nhưng mà khoa chúng ta phải cử qua một người đi theo anh ta ký ước. Trong nhà chị có con nhỏ nên đi không tiện, Hoạt Tích Niên vừa tới không quen mọi nghiệp vụ, em cùng Lưu chí bàn bạc một phen, xem ai có thể qua đó một chuyến. . . . .”

“Chị Trần, em đi.”

“Vậy thì tốt quá , Tiểu Diệu, ngày mai em ngồi xe sớm nhất trực tiếp qua đó đi, Chị đem địa chỉ cho em, đến bên kia Hiệu Trưởng Thành sẽ phái người đón em, tài liệu thì để chị gửi đến trong hộp thư của em.” Chị Trần còn nói phải cư xử cho thật tốt mới cúp điện thoại.

Thái Niểu để điện thoại xuống mà bắt đầu thu thập hành lý ,lên mạng đặt vé. Đây không phải là lần đầu tiên cô đi công tác, hai bộ quần áo để tắm rửa, một bộ dụng cụ rửa mặt nhét vào ba lô hai vai, xem như là đã đóng gói xong.

Sáng sớm hôm sau trời còn chưa sáng hẳn cô liền bắt xe đi đến nhà ga, huyện Mục Thành là một huyện nhỏ, xuống xe lửa còn phải chuyển ô tô, xóc nảy liên tục bảy giờ cuối cùng cũng vào thị trấn. Hiệu trưởng Thành phái đến một giáo viên thật nhiệt tình tiếp đãi cô, bất quá điều kiện ở thị trấn có hạn, nhân viên nhà trường đưa cô vào một khách sạn nhỏ, khỏe miệng Thái Niểu vẫn còn run lẩy bẩy.

Phòng Không tới mười thước vuông, cái giường đất chiếm hết nửa phòng, đối diện là một cái bàn nhỏ, trên bàn là cái TV dường như chỉ xuất hiện từ niên đại 80, bên cạnh TV là một cái khay, trên đó bày đặt một cái plastic phích nước nóng cùng một cái ly trà sứ trắng.

“Cô Giáo Thái cố chịu đựng một chút, điều kiện ở nơi này của chúng tôi có hạn, đợi ngày mai ký xong văn kiện, cô vừa lúc bắt kịp xe buýt tối trở về.” Chủ nhiệm Trung là dân bản xứ, “ra cửa là tối WC, bắt quá buýt tối không có đèn, cái này là đèn pin để lại cho cô.”

“Cám ơn Lưu chủ nhiệm.” Thái Niều nhận lấy đèn pin, đưa Lưu chủ nhiệm ra ngoài, sau đó trở lại trong phòng, nhìn cái giường đất liền hít vào một hơi thật sâu.

Bắt quá khảo nghiệm còn đang ở phía sau, lúc nửa đêm gần sáng mắc tiểu, Thái Niều thật sự rất muốn khóc. Thị trấn vốn không có đèn đường, nhà vệ sinh lại ở bên ngoài, Thái Niều bắt đầu mở đèn pin, nương theo ánh sáng mỏng manh mà từng bước đi đến cửa nhà vệ sinh, nhìn hai tấm ván gỗ, hai chân đang duỗi ra đều đã thu trở về. Bàng quang sắp bùng nổ, Thái Niều liều mạng bước lên trên, nhưng tiểu được một nửa, đèn pin chiếu sáng ở trên tường, vô số côn trùng nhúc nhích ở trên vách tường. . . . . “A. . . . .” Cô kéo quần lên, vứt luôn đèn pin bỏ chạy ra ngoài.

Đêm yên tĩnh cũng bị tiếng thét chói tai này phá vỡ, bà chủ phòng trọ khoác áo chạy đến, chỉ thấy Thái Niều đang ôm đầu oa oa khóc.

Hồi hơn nửa ngày Thái Niều mới chỉ vào nhà vệ sinh nói ra hai chữ “Côn Trùng”.

Bà Chủ lại nở nụ cười, “Cô nói đứa nhỏ này, Cháu sợ Côn trùng chứ gì? Được rồi được rồi, đừng khóc, trở về đi ngủ đi.”

Thái Niều nức nở trở lại trong phòng, nhưng như thế nào cũng ngủ không được, vừa nhắm mắt liền cảm thấy được bên người tất cả đều là côn trùng thật là khiến cả người tê dại.

Lấy điện thoại cầm tay ra, đồng hồ báo thức hiện một giờ rưỡi, mở ra mobile phone address book, nhìn tên trên màn hình, nước mắt theo đôi má liền trượt xuống. Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ gọi điện thoại cho Từ Lương Cẩm, mặc kệ hân không ngủ được, ít nhất có thể nói một câu: Tiểu Diệu đừng sợ, ngày mai anh liền đi đón em.

Hai mắt nhắm lệ mơ hồ, màn hình điện thoại di động chớp lóe, một tin nhắn gửi đến.

“Tiểu Thái Niều, Cô vứt bỏ tôi, lại có thể một mình đi công tác.”

Không đợi Thái Niều trả lời, lại có một tin nhắn gửi đến.

“Đánh thức cô thôi, ha ha ha, tư thế không đối, quả thực khó coi.”

Thái Niều hít mũi một cái, khóe miệng cong lên than nhẹ một câu “Ngây thơ.”

. . . . .

Văn phòng Phủ Thị Chính.

“Lãnh đạo, một giờ rưỡi rồi, ngày mai còn phải thị sát học viện kỹ thuật, bây giờ trở về nghỉ ngơi đi.” Bí thư đã thay đổi bốn ly coffee cho hai người rồi.

Trương Cảnh Trí nhắm mắt, cầm lấy mobile phone lên nhìn, “Giờ này đều đã ngủ.”

Bạch Kỳ Trần nhú mày nhìn lãnh đạo, suy nghĩ những lời này, do dự một phen mới nói: “Ngày mai đi học viện kỹ thuật chính là đơn vị của Thái Diệu, lãnh đạo, Thái Diệu ở đảng kia vẫn là làm công việc tạm thời, có cần tôi đi gọi hay không . . . . .”

Không đợi Bạch Kỳ Trần nói xong, Trương Cảnh trí liền xua tay, Sắp xếp công việc cho Thái Diệu không cần tôi nói, Ngay cả Tài Xế Thái cũng có thể làm, nhưng mà ông cũng biết Bác Thái kia có quy tắc chính trực đến cứng nhắc, nếu ông ấy biết tôi xen vào công việc của Thái Diệu, chỉ sợ là sẽ tức giận lên đầu Thái Diệu.”

Bạch Kỳ Trần cũng cười, “ không phải Thủ Trưởng Trương nhìn trúng điểm ấy của Tài xế Thái mới liên tục dùng ông sao.”

Trương Cảnh Trí cười lắc đầu nói, “Kỳ trấn, ngày mai thị sát xong, cậu giúp tôi hẹn Thái Diệu, tôi muốn cùng cô ấy ăn một bữa cơm.”

“Được.” truyện thấy hay các bạn sang . đọc nhé

7. Chương 7

Thái Niếu ký văn kiện ở Huyện Mục Thành xong, sau khi ăn cơm tối liền lập tức quay trở về, một đêm như ác mộng kia khiến cho tinh thần cô tiêu tụy hẳn, lúc sắp lên xe chủ nhiệm Lưu tiến cô còn tặng cho cô một túi táo núi, cô từ chối không được, chỉ có thể nhận lấy. Ở nông thôn tuy đơn sơ, nhưng lòng người lại càng thêm chất phác.

Lại là bảy giờ ngồi xe, hôm qua cả một đêm ngủ không ngon nên bây giờ cô ngủ thẳng một giấc đến lúc xuống xe. lúc đến nơi thì trời mới tờ mờ sáng, Thái Niếu về nhà rửa mặt một phen, cũng không kịp nghỉ ngơi liền bắt xe đến trường học đi làm.

Trong văn phòng chỉ có một mình Hoạt Tích Niên, Cô hỏi “Sao có một mình anh ở đây?”

“Tiểu Thái Niếu, cô đã trở về, quà a?”

Thái Niếu tiện tay đem một túi táo Chủ nhiệm Lưu đưa ném cho anh, hỏi lại lần nữa, “Chị Trần đâu?”

“Phó Thị Trưởng đến thị sát, mọi người đều đi lâu 9 hóp rồi.” Hoạt Tích Niên mở túi ra liền đem quả táo ném vào miệng, ngọt quá a.

“Sao anh lại không đi?”

“Đi, rồi lại trở về đây.” Hoạt Tích Niên thần nhiên nói.

Thực sự là đem đơn vị trở thành nhà anh rồi. Thái Niếu cười một phen, rồi ngồi vào bàn công tác, đem hóp đồng vừa ký tốt bỏ vào hóp hồ sơ, lại viết hồ sơ và trợ cấp của chuyến đi công tác, Hoạt Tích Niên nhìn chăm chăm vào cô, mãi đến khi cô không cách nào không để ý đến anh, mới ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Tiểu Thái Niếu, tôi phát hiện cô rất xinh đẹp .”

Thái Niếu dở khóc dở cười, đứng dậy, cười toét miệng, “Cám ơn.” Nói xong, đi ra ngoài lên phòng hóp ở lầu 9.

Lúc Thái Niếu vừa đi lên, cũng đúng lúc Trương Cảnh trí đang nói chuyện, hình như nội dung là về triển vọng tương lai của ngành kỹ thuật, mấy giáo viên nữ ngồi cùng hàng nói thầm với nhau, “Bầu chọn trên Internet, phó thị trưởng là đẹp trai nhất cả nước.”

“Quan trọng nhất là trẻ tuổi, chưa kết hôn.”

“Đúng vậy, một hồi tôi liền đi theo sau anh ta, sau đó giả bộ bất tỉnh.” Một giáo viên nữ trẻ tuổi ngả đầu vào vai giáo viên bên cạnh, “Thật choáng váng thật choáng váng, suất ca đưa tôi đi bệnh viện đi.”

“Ha ha ha. . . . .” Mấy giáo viên thấp giọng cười rộ lên.

Thái Niếu ngồi ở phía sau, nhìn thấy nữ giáo viên kia tưởng tượng ngả vào trong lòng cậu út, cô cũng nhin không được cười ra tiếng, mấy giáo viên nữ ngồi phía trước nghe thấy cô cười, xô đẩy nhau quay đầu lại nói, “Chê cười chê cười.”

Thái Niếu xua tay tỏ vẻ không có việc gì. Cười đủ rồi lại ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của Trương Cảnh Trí ở trên đài vừa mới phát biểu xong, một trận chột dạ, nhưng khóe miệng vẫn nhin không được cong lên.

Trương Cảnh trí phát biểu xong, bí thư trong viện lại nhằm vào báo cáo phát triển của các trường học, Phó Viện Trưởng lại tiến hành phát biểu, sau cùng Viện trưởng Hoạt lại lên phát biểu tổng kết, xuyên suốt một mạch, Thái Niếu đã buồn ngủ, thẳng đến đại nào.

Mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên cô mới phát hiện người trong phòng đã đi hơn phân nửa, lãnh đạo Tỉnh cùng lãnh đạo của viện đã đi kiểm tra thiết bị dạy học rồi. Nhìn thấy dây số xa lạ, Thái Niều liền rời khỏi hội trường rồi mới nghe máy.

“Xin chào, cô là Thái Niều sao?”

”Vâng

“Tôi là Bạch Kỳ Trần bí thư của Phó Thị trưởng Trương Cảnh trí.”

“A...,chào anh.”

” Phó Thị Trưởng Trương ở Tứ Quý Tiên, anh ấy nói buổi tối muốn cùng cô ăn một bữa cơm, buổi tối tôi sẽ đi đón cô.”

“Không cần không cần, tự tôi đi qua cũng được.”

“Tốt lắm, năm giờ, Tứ Quý Tiên phòng 777.”

“Cám ơn bí thư Bạch, tôi sẽ đến đúng giờ.” Thái Niều để điện thoại xuống, lập tức trở về văn phòng.

Bạch Kỳ Trần đứng ở cạnh cầu thang gọi điện thoại, vừa quay đầu lại mới phát hiện sau lưng còn có một thanh niên, anh cười nhạt không để ý đến người đó, liền rời khỏi. Trở lại đội ngũ thị sát, hướng lãnh đạo gạt đầu một cái ý nói không thành vấn đề rồi.

Hoạt Tích Niên định đi lên lầu, nhưng lại nghe thấy có người gọi tên Thái Niều liền ngừng bước, nhưng vịn lần cũng không nghĩ tới Phó Thị Trưởng lại hẹn Thái Niều đi ăn cơm.

Trở về văn phòng, Thái Niều báo lại chuyện đi công tác với Chị Trần, còn Hoạt Tích Niên thì cứ cau mày nhìn cô, mang theo suy ngẫm.

Lúc Tan tầm, anh ngăn Thái Niều đang đi ra cửa lại, “Buổi tối tôi mời cô ăn cơm.”

“Hôm nay không được, tôi có hẹn rồi. Hôm nào tôi mời anh.” Thái Niều nói xong cười hì hì rồi đi, rõ ràng cho thấy tâm tình cô rất tốt.

Hoạt Tích Niên nhìn cô, sắc mặt trầm xuống.

Tứ Quý Tiên là quán ăn chay rất có tiếng ở Cảnh Giang, sau khi Thái Niều về nhà thay quần áo xong liền đi đến Tứ Quý Tiên, nhanh chân chạy cỡ nào cũng đã muộn năm phút đồng hồ, đến nơi thì Trương Cảnh Trí đã gọi xong đồ ăn, cô vừa ngồi xuống thì phục vụ liền bưng canh lên.

Là món canh nấm mà cô yêu thích nhất, Thái Niều cười hì hì ăn canh, chờ cô uống vào nửa bát Trương Cảnh trí mới mở miệng:“Sao lại cười?”

“Cái gì ạ? !”

“Lúc cậu nói chuyện sao cháu lại cười? Rất buồn cười sao?” Giờ phút này Trương Cảnh Trí nghiêm túc muốn chết, anh nghiêm túc làm Thái Niều có chút sợ, để muốn nhỏ xuống, có phần chột dạ nói:

“Cháu không có cười cậu, kỳ thật. . . . .” Cái này nói sao đây, chẳng lẽ nói các giáo viên thấp kém YY cậu.“Tất cả mọi người nói bầu phiêu trên internet, thị trưởng là đẹp trai nhất cả nước, cháu thật sự rất tự hào.” Nàng hì hì ha ha cười, vốn tưởng rằng sẽ bị phê bình một phen, ai ngờ Trương Cảnh Trí lại nói tiếp một câu.

“Sự thật vốn là vậy”

“Phốc. . . . .” Cậu út, cậu có thể khiêm tốn một chút hay không a!

Trương Cảnh Trí nói xong phi thường bình tĩnh mà uống rượu đỏ, thấy cô nhìn theo ly rượu của anh, anh cũng rót cho cô một chén.

Từng phần đồ ăn được đưa lên, đậu cove xào, măng chiên giòn, Cá muối rán nấm, khoai tím dẻo, đều là những món Thái Niều thích ăn. Ở cùng Trương Cảnh trí cô cũng không khách khí, tự động cầm đũa lên ăn.“Khoai tím dẻo ở đây cũng ngon như bà nội làm vậy.”

Bà nội trong miệng Thái Niếu chính là mẹ của Trương Cảnh Trí, anh bỏ vào miệng một khối nhỏ, lúc ăn đều là ngọt ngọt mềm dẻo, không thể phân biệt ăn ngon cùng không thể ăn” Cậu qua bên này xong liền trở về nhà một chuyến, mẹ cậu vẫn nhắc tới cháu, hỏi có phải cháu sắp có chuyện vui hay không.”

Trương Cảnh Trí nói xong thì thấy ý cười trên mặt Thái Niếu cứng đờ, lập tức ý thức được mình nói sai rồi.“Thực xin lỗi, cậu không nên nhắc tới. . . .”

Thái Niếu lập tức cười lên, “Cậu út chưa kết hôn a, cháu gặp cái gì. Khi nào cậu út kết hôn, cháu liền lấy chồng.”

“Chờ cậu kết hôn sợ là cháu sẽ không gả đi được nữa.” Trương Cảnh trí cũng cười ,buông đĩa xuống nhìn cô, khóe miệng hơi hơi cong lên, ánh mắt ôn nhu.

Tim Thái Niếu run lên, không khỏi cảm thán, bầu phiêu đẹp trai nhất thật đúng là có đạo lý mà. Cô cong miệng lên, “Cho nên nha, nếu cháu không gả đi được cậu út phải chịu trách nhiệm.”

“Được, Tiểu Điếu không gả đi được, Cậu út nuôi cháu.” Lời anh nói nửa là vui đùa nửa là thật.

Tiểu Điếu cười rộ lên, vỗ bàn tay, kêu lên: “Cháu đây không muốn chưa hạnh phúc đã chết, không được, bây giờ cháu gọi cho ba cháu đóng gói hộ khẩu, cháu không phải cậu út không lấy chồng.”

Nhìn cô cười vỗ tay, Trương Cảnh Trí ngó ra một phen cũng cười rộ lên, khóe mắt cười ra mấy cái nếp nhăn, “Nếu mà Tài xế Thái không kiện chú dụ dỗ Tiểu Điếu, chú liền cưới.”

Hai người cười với nhau, đều không thể nhịn lại được, bất quá bầu không khí đã trở nên có chút vi diệu.

Cơm nước xong, trên bàn thay hai đĩa hoa quả tươi còn chuẩn bị thêm rượu đỏ, hai người nói cười một chút liền đến chín giờ. Thái Niếu mệt mỏi ra mặt, hơn nữa còn uống rượu, ánh mắt mê ly, mắt thấy liền muốn ngủ thiếp đi.

“Đi thôi, Cậu đưa cháu về.”

Lên xe, không quá vài phút Thái Niếu liền nhắm mắt dựa vào trên ghế dựa. Trương Cảnh Trí nghiêng đầu nhìn cô, lần trước gặp mặt, nha đầu này thật gầy quá, vành mắt đen cũng rất nghiêm trọng, thật không hiểu mấy năm nay cô ấy tự chăm sóc mình như thế nào nữa. Tài Xế Thái và Cô giáo Thái cũng thật sự là yên tâm, dám để cho cô ấy một mình ở bên ngoài lặn qua lặn lại.

Nếu là anh, sợ là sẽ không để cho cô ấy chịu khổ một chút nào. Giơ tay vén tóc rối ra sau tai giúp cô, Trương Cảnh Trí không có để ý đến hành động của chính mình có bao nhiêu thân mật, chỉ là nghĩ đến liền làm thôi.

Lái xe thấy được hành động này của lãnh đạo cũng quá là chấn kinh đi.

Thái Niếu về đến nhà, đầu có phần choáng váng, nhìn chính mình trong gương, trên mặt treo một vành mắt đen thật lớn, nhưng mà ánh mắt lại sáng lấp lánh. Đưa tay nắm lấy lỗ tai, tựa hồ còn có độ ẩm, “A. . . .” Cô nắm tóc lúng túng nói, “ Thật sự là tôi uống nhiều rồi.”

Trương Cảnh trí nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, “Say, hôm nay say.”

“Lãnh đạo người là tửu bất túy nhân nhân tự túy.” Lái xe cười hì hì tiếp một câu.

(ý là uống rượu không sai,người tự sai thì fai :D để mai ta hỏi r sửa lại chỗ này ,keke)

“Phải không?” giọng nói lạnh lùng căn bản không có say rượu.

Lái xe ý thức được mình nói sai, xấu hổ cười cười, chuyển tâm lái xe, không nói chuyện nữa.

Giữa trưa ngày thứ hai, Bạch Kỳ Trấn và Trương Cảnh Trí cùng ăn cơm trưa, thấy tâm tình lãnh đạo rất tốt, nghĩ đến bộ dáng hôm qua của người lái xe tự lo lắng vì mình đã nói sai, anh cười mở miệng nói, “Lãnh đạo, hôm qua uống rượu rồi hả ?”

Trương Cảnh Trí nhú mày.

“Kì thật Thủ trưởng cùng Phu nhân đều muốn anh lập gia đình sớm một chút, lãnh đạo, gặp thích hợp ngàn vạn lần đừng bỏ qua.”

Người thích hợp. Trương Cảnh Trí nghĩ một chút rồi hỏi: “Cậu cho rằng cô ấy thích hợp sao?”

Bạch Kỳ Trần cười nói: “Có thích hợp hay không thì phải xem lãnh đạo, cũng không phải là người ngoài như chúng tôi nói được.”

“Kẻ dối trá.” Trương Cảnh trí cũng cười. Tuy là Bạch Kỳ Trần đánh liều nói, nhưng câu này trái lại rất đúng, có thích hợp hay không thì đúng là do anh quyết định.

Chuyện này, anh cần phải suy nghĩ thật cẩn thận.

“Kỳ Trần, Tiểu Diệu làm ở vị trí nào trong viện Kỹ Thuật vậy?”

“Nghề Chiêu sinh, xem ra là công việc mệt nhất trong trường rồi.”

Trương Cảnh Trí nghe xong, hơi nhú mi, cũng không nói gì. Bạch Kỳ Trần nhìn lãnh đạo, trong lòng cười thầm, để tôi nhìn xem anh còn có thể chịu tới khi nào.

8. Chương 8

Thái Niễn rời khỏi tiểu khu liền thấy Hoạt Tích Niên cùng chiếc xe màu bạc của anh, xem ra là đang đợi chính mình. Lúc này Thầy giáo Trương cũng đi ra, thấy Thái Niễn, liền âm dương quái khí nói: “Ai ôi, thật đúng là thân mật nha, hình như Thầy giáo Hoạt ở tại thành Nam, từ bên kia qua đây cũng gần một giờ đi. Cô giáo Thái, cô cũng thật hạnh phúc.”

“Không phải, Thầy Trương. . . . .” Thái Niễn muốn mở miệng giải thích, nhưng người ta căn bản không nghe, đã sớm vội vàng đuổi theo xe bus trường học rồi.

Thái Niễn không để ý tới anh, làm bộ không nhìn thấy đi thẳng về phía trước, lần này Hoạt Tích Niên cũng không có buộc cô lên xe, liền lái xe thông thả đi theo sau cô. Mãi đến khi Thái Niễn đến trạm xe trường học, anh mới nhẹ nhún ga, chạy đến phía trước ngăn cô lại. “Lên xe.”

Thái Niễn nói: “Hoạt Tích Niên, xin anh để ý đến lời đồn đại một chút, tôi ngồi xe trường học đi làm là được rồi.”

Hoạt Tích Niên nghiêm mặt, căn bản không nói lời vô nghĩa với cô, anh mở cửa xuống xe trực tiếp đẩy cô lên. Ở trạm đã có vài thầy cô giáo, Thái Niễn cũng không dám cùng anh lớn tiếng tranh chấp, chỉ có thể tùy ý anh đem chính mình nhét vào trong xe.

“Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?” Thái Niễn thật sự tức giận.

Từ đầu đến cuối vẻ mặt Hoạt Tích Niên vẫn trầm ngâm, “Cô với Phó Thị Trưởng Trương có quan hệ gì?”

Thái Niễn liền choáng váng, sửng sốt một phen mới cà lăm nói: “Kia. . . . . Nào có quan hệ. . . . . Anh đùa giỡn cái gì, tôi với Phó Thị Trưởng Trương làm sao có thể có. . . . .”

“Tôi nhìn thấy.” Hoạt Tích Niên đem xe đậu lại ở con đường bên cạnh cách xa trường học hai dãy phố, “Thái Niễn, đừng nói dối tôi, tôi tận mắt nhìn thấy bí thư của Phó Thị Trưởng Trương gọi điện thoại cho cô, chính tại tôi nghe thấy anh ta nói Phó Thị Trưởng Trương hẹn cô ăn cơm. Tối hôm qua, tôi còn nhìn thấy anh ta đỡ cô lên xe.”

“Anh theo dõi tôi?” Người này điên rồi?

“Theo dõi cái gì, tôi chỉ là tình cờ đi ngang qua.” Hoạt Tích Niên có chút chột dạ nói. Tối hôm qua anh về Liễu gia trước, đến chỗ chỉ hơn chín giờ tối, cả người đều đứng ngồi không yên, nên lái xe xung quanh đi dạo lung tung, bất tri bất giác liền đến cửa Tứ Quý Tiên, nhắc tới cũng khéo, vừa lúc thấy Trương Cảnh Trí cùng Thái Niễn đi ra.

“Mặc kệ là đi ngang qua hay là cái gì, tôi cùng Phó Thị Trưởng Trương không phải như anh nghĩ. . . . . Phải giải thích như thế nào a . . . . .” Thái Niễn cảm thấy được từng trận đau đầu, “Ba tôi cùng nhà anh ta. . . . .” Không thể nói, nhưng phải giải thích rõ ràng như thế nào đây? Cô sốt ruột nhìn Hoạt Tích Niên, thấy anh một bộ dạng nhìn xem cô giải thích như thế nào, cô chợt bừng tỉnh, sao mình phải giải thích với anh ta nha! “Tóm lại chúng tôi không phải là cái loại quan hệ như anh nghĩ, hi vọng anh không cần

nói lung tung ở học viện.” Thái Niều nói xong, đẩy cửa xe ra đi xuống xe, miệng than thở , “Sao lại nói với anh ta nhiều như vậy chứ.”

Hoạt Tích Niên không biết chính mình làm sao nữa, lúc anh nghe thấy Thái Niều nói không phải cái loại quan hệ như mình nghĩ, trong chớp mắt anh liên tin, không kịp nghĩ nhiều, anh đã xuống xe giữ chặt cô lại. “Thái Niều, tôi theo đuổi cô, có được hay không?”

“Cái gì?” Thái Niều hoảng hốt.

Hoạt Tích Niên nói ra những lời này cũng lập tức tỉnh táo lại, rất cục hiểu rõ tại sao tối hôm qua lòng anh lại rối rắm như vậy, anh lo lắng không yên ,anh bất an cùng tức giận, chẳng qua là vì không biết từ lúc nào anh đã quan tâm đến cô gái nhỏ luôn bị anh trêu đùa. “Tôi thích cô, cô đã nói cô với Phó Thị Trường không có bất kỳ cái quan hệ không đứng đắn nào, như thế từ hôm nay trở đi, tôi sẽ theo đuổi cô.”

Thái Niều hoàn toàn choáng váng, khóe mắt hơi co rúm, “Anh, anh nói đùa đi!” Cô cười gượng hai tiếng, “Ha ha, rất mắc cười.”

Hai tay Hoạt Tích Niên nắm lấy bờ vai cô, trong mắt là ý cười, anh cực kì nghiêm túc nói, “Tôi không có nói đùa, tôi là nói thật .”

“Thật sự ?”

Anh gật đầu, trình trọng lặp lại, “Thật sự .”

Thái Niều lại như là bị phỏng đến nơi, đột nhiên giãy ra tránh khỏi tay anh, lui về phía sau hai bước mới mở miệng nói, “Sáng sớm anh phát bệnh thần kinh gì hả.” Nói xong, lập tức xoay người, nhanh chân chạy về hướng học viện.

Hoạt Tích Niên nhìn cô hoảng sợ chạy trốn, cũng không có đuổi theo, vịn xe cười gập cả lưng.

Cô gái nhỏ này, thật thú vị.

Xem ra từ nay về sau ngày sẽ rất có ý nghĩa.

Hoạt Tích Niên nhìn Thái Niều đang ngồi bàn đối diện, cười khổ một tiếng cấp trên phái hấn tới lại không nói cho hấn biết nên làm gì, hấn nhìn Thái Niều đang cười với mình, nhìn cô cũng không được tự nhiên.

Chị Trần từ bên ngoài hấp tấp chạy vào phòng làm việc, “ Tân huyện bên kia đã liên lạc với chúng ta, tối nay chúng ta phải phải một người qua đó, hình như là hiệu trưởng trường trung cấp cơ giới học cũng được mời, chúng ta phải mau mau, giành lấy thời cơ đàm phán về việc lập trường mới. Lập tức xuất phát, ai đi đây?

Lưu Chí lập tức cúi đầu, rõ ràng là không muốn đi. Hoạt Tích Niên không cần phải nói, không ai dám phái hấn đi, vì hấn có anh trai làm chỗ dựa. Thái Niều gờ tay lên: “ Chị Trần, hay là để em đi cho.”

Chị Trần hài lòng gật đầu: “ Cô giáo Thái làm rất tốt, vất vả cho em rồi.” Nói xong, lập tức đem một quyển tài liệu, nhét vào trong ngực Thái Niều rồi đẩy cô ra khỏi văn phòng. Liên Hiệp quản lý trường học nói trắng ra là đem những học sinh giỏi chuyển vào học viện ở trong huyện, nếu trường nào có thêm một học sinh xuất sắc sẽ có trong tay tám trăm nhân dân tệ phí dụng, cũng có một chút tiền hoa hồng, nói đúng hơn là số tiền này sẽ lọt vào túi của hiệu trưởng, số tiền này đối với trường học là không đáng kể. Mà việc này đối với ai cũng có lợi, học sinh muốn trường học, trường học muốn tiền, đúng như nhu cầu. Dĩ nhiên học sinh có hạn, cho nên các trường kỹ thuật, học viện cũng cạnh tranh với nhau.

“Nhớ đem những người chúng ta nhận được đi chiêu đãi, xe đang đợi trước cửa trường, nhất định phải làm những lãnh đạo cùng cán bộ nhận lời tham gia bữa tiệc.”

“Em biết rồi, chị yên tâm.” Thái Niều cầm tài liệu ra khỏi cửa, ở trước cửa trường có một chiếc xe ô tô, mở cửa bước vào, đi xe hơn một giờ đã đến Tân Huyện, tái xế đối với lộ trình rất quen thuộc, trực tiếp đến trường học. Thái Niều lập tức chạy thẳng đến phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng là một người trung niên hơn 40 tuổi, hơi mập, vẻ mặt đúng chuẩn của một người lãnh đạo. Nghe nói cô là đại biểu cho Trường Trần Khoa tới đón bọn họ, khé miệng bất giác nở nụ cười như có như không, cùng chị Trần nói chuyện qua điện thoại, lại điện ấy người rồi mới đứng lên nói “ Đi thôi “

Thuận lợi như vậy sao? Thái Niệu sững sờ một chút mới chạy theo sau hiệu trưởng.

Tiến trình gồm bốn người, hiệu trưởng, thư ký cùng một chủ nhiệm, còn có một người không biết là cán bộ gì. Dù là quan gì, cô đều phải phụ vụ họ.

Vừa lên xe cô liền phân phát nước suối, đến khi đưa cho chủ nhiệm Trần, thầy ấy từ chối không cần, nói Thái Niệu cứ giữ lấy, còn khuyên cô là uống nước nhiều một chút, nói gì nữ tử uống nhiều nước da mới đẹp.

Thái Niệu nở nụ cười gượng hai tiếng, tay lặng lẽ siết chặt trai nước suối.

Đến giờ cơm, lúc sáng tài xế đã nhận được chỉ thị chạy thẳng tới khách sạn, chị Trần đã đặt phòng ở khách sạn Kim Môn, khách sạn này là một trong những khách sạn lớn nhất Tân Huyện. Chị Trần đứng ở cửa nghênh đón, lần lượt bắt tay cười cười dẫn mọi người vào trong. Thái Niệu nhìn những người đi vào, hai chân lùi ra sau hai bước muốn lên xe trở về trường học, ai ngờ chủ nhiệm Trần quay lại gọi cô: “ Đến đây cùng với mấy thầy ăn một bữa nào.”

Chị Trần vừa nghe, lập tức kéo Thái Niệu lại: “ Cô giáo Thái nhanh vào đi, hôm nay cô giáo Thái phải bồi chủ nhiệm Trần thật tốt đó.” Thấy vẻ mặt hơi khó coi của Thái Niệu, chị Trần liền kéo nàng ra qua một bên rồi nói nhỏ vào tai nàng: “ Vị chủ nhiệm Trần này tuy không phải là quan lớn gì nhưng lại quản lý các thứ trong trường học, Liên Hiệp quản lý trường học cũng phải nhờ hần ký tên mới tiến hành được.” Dặn dò xong, chị Trần lập tức đuổi theo.

Thái Niệu có khổ mà khó nói đành theo sát.

Phòng ăn được chuẩn bị ở lầu năm, tính cả chị Trần và cô tổng cộng có sáu người lại ngồi ở một nơi có thể chứa hơn hai mươi người, thật là xa xỉ, Thái Niệu quan sát căn phòng đang suy nghĩ xem bữa tiệc này tốn bao nhiêu tiền.

“Cô giáo Thái tốt nghiệp năm mấy?” chủ nhiệm Trần cười hì hì mở miệng hỏi Thái Niệu.

“ À, Hai năm rồi.” Thái Niệu có chút thận trọng trả lời, cô thật sự không am hiểu những bữa tiệc như thế này.

Chị Trần ho khan vài cái rồi đưa mắt ra hiệu cho cô phân phó cho cô làm chút chuyện, Thái Niệu nhìn thấy liền nhanh chóng lấy trai rượu trắng rót vào ly của chủ nhiệm Trần, sau đó lần lượt đi đổ đầy các ly rượu.

“Cô giáo Thái sao không rót ỉnh một ly?” chủ nhiệm Trần nói xong, nhận lấy trai rượu trong tay cô lại rót đầy ly của Thái Niệu, muốn ngăn lại.

“Chủ nhiệm Trần, tôi không biết uống rượu.”

Chủ nhiệm Trần làm vẻ mặt không tin: “ Bây giờ người trẻ tuổi nào cũng biết uống rượu, Cô giáo Thái đừng ngại, mọi người thấy tôi nói có đúng không?”

“Đúng đúng chủ nhiệm Trần nói rất đúng, cô giáo Thái mau cùng chủ nhiệm Trần uống một ly đi.” Chị Trần cười cười nói theo.

Thái Niệu mắng một tiếng, nhưng khi nhìn thấy chủ nhiệm Trần lần nữa ngửa đầu uống cạn thêm một ly rượu nữa, cô lại mắng thêm vài câu. Em gái người ấy, đó là rượu trắng nha là rượu trắng đó. Tất cả mọi người đều nhìn cô, vẻ mặt mong chờ cô uống rượu. Bây giờ ngồi trên lưng hổ rồi muốn xuống cũng khó, uống một chút cô sẽ say, nhưng không uống chính là không nể mặt, nhìn chị Trần trừng nàng mắt cũng muốn lòi ra, Thái Niệu nào dám không uống.

“Chủ nhiệm Trần, tửu lượng của tôi không tốt lắm, nếu không thì như vậy đi, ta khỉnh mọi người một ly, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Nhìn đi nhìn đi nha đầu này thật xảo huyệt, lấy một ly kính tất cả mọi người.” chủ nhiệm Trần cười nói: “ Được, uống trước rồi nói.”

Cái gì mà uống trước lại nói! Thái Niệu nâng ly lên hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại uống cạn ly rượu, mùi thật là nồng có vị cay cay trong đó trong miệng Thái Niệu bây giờ đều là một vị — chính là cay!

Chủ nhiệm Trần là người đầu tiên vỗ tay: “ Không tệ không tệ, xem ra tửu lượng vẫn có.” Nói xong lại rót chỉ Thái Niều một ly rượu nữa.

Rượu vừa xuống bụng Thái Niều đã bắt đầu choáng váng, lập tức giơ tay lên định lấy trai rượu lên uống ai ngờ chủ nhiệm Trần lại bắt lấy tay cô: “ Cô giáo Thái ăn rồi hãy uống nữa, đừng nóng vội.”

Thái Niều lập tức rút tay về, nếu như mới vừa rồi ở trên xe bị sờ cô đã nghi rồi, lần này cô có thể khẳng định 100% , vị chủ nhiệm Trần này quả thật là biến thái mà.

Chủ nhiệm Trần không để ý đến hành động của cô, bất giác cùng cô quay đầu nhìn chị Trần và Hiệu trưởng đang nói chuyện phiếm, Thái Niều lập tức choáng váng, lại bị chủ nhiệm Trần rót đầy hai ly rượu, một khi đã uống rồi muốn dừng cũng không được.

Chủ nhiệm Thái càng chút rượu càng nhiều, Thái Niều cảm giác như trong dạ dày đều sôi trào, cổ nén khó chịu, Thái Niều đang suy làm thế nào được ra về mà không thất lễ, trong lúc mơ hồ suy nghĩ, thì trên đùi có cảm giác nóng bức, bàn tay đặt trên đùi nàng xoa xoa vài cái cảm thấy chưa đủ, lại theo mép váy lục lọi, Thái Niều đột nhiên đứng dậy, không cẩn thận đụng phải cạnh bàn ly trên bàn rút xuống đất, “lạch cạch” hai tiếng rồi vỡ vụn, mọi người đột nhiên yên tĩnh.

Thái Niều vừa uất ức vừa không thoải mái, dạ dày co rút lại. Nàng vội che miệng lại, lập tức chạy ra ngoài.

Thật ra thì mỗi phòng đều có phòng vệ sinh riêng, phụ vụ thấy cô từ trong phòng chạy ra vốn định dẫn cô trở về phòng, kết quả là thấy cô che miệng muốn nôn liền dẫn nàng đến khu vệ sinh công cộng.

Thái Niều không đợi vào phòng vệ sinh lại nôn ngay trên bồn rửa tay, lúc này cô căn bản là không ăn gì cả, nôn ra tất cả đều là chất lỏng trắng trắng vàng vàng, cô cố hết sức nôn, nôn đến nước mắt nước mũi cũng chảy ra.

Cảm giác như muốn nôn tất cả ruột ra ngoài luôn vậy, Thái Niều nhận lấy khăn lông từ người phục vụ, vừa ngấn đầu lên trong gương còn có một người đàn ông , trong nháy mắt Thái Niều sững sờ. Giơ khăn lông lên, xoay người lại, trời ạ, không phải là ảo ảnh.

Sao hán lại ở chỗ này?

9. Chương 9

Học Viện Kỹ Thuật được đầu tư nhiều nhất về ngành Kỹ Thuật Ngành Kiện(thiết bị máy móc), còn nguyên nhân vì sao lại đầu tư vào đó thì không ai biết, nói trắng ra thì không chạy khỏi một chữ ‘tham’, từ viện trưởng, thư ký đến chủ nhiệm, đều dùng số tiền đó làm của riêng, số tiền được đầu tư dần dần bị hao hụt, nhưng những người có học thức lại rất ít, phần lớn là bệnh tri thức.

Trương Cảnh Trí trái lo phải nghĩ cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân Thị Trưởng bổ nhiệm cho hán, nói là để cho hán dẫn dắt mọi người, nhưng thật ra là để cho hán bắt những kẻ tham ô.

Nếu muốn tóm gọn những người tham ô, cần phải chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, hán hẹn Tổng giám đốc HT nói là bắt tay vào điều tra trường thư ký của các học viện.

Hôm nay Tổng Giám Đốc HT Thượng Phẩm đến từ thành phố G tới đây công tác, hán tự nhiên muốn gặp Thượng Phẩm cũng vừa xác định lại việc đầu tư, vừa lên tới lầu năm còn chưa thấy Thượng Phẩm, đã nhìn thấy Thái Niều một thân chật vật.

“Cô ở nơi này làm gì?” Nhìn cô nôn tới nước mắt nước mũi cũng chảy ra, thấy một màn này không hiểu sao Trương Cảnh Trí cảm thấy tức giận.

Thái Niều ngoài khiếp sợ ra còn có vài phần lung túng, chỉ chớp mắt một cái, nước mắt đã rơi xuống.

“Cô khóc cái gì?”

Trương Cảnh Trí chau mày nhìn Thái Niều càng khóc dữ hơn, Bạch Kỳ Trấn gửi xe xong vừa lên tới lầu năm thì nhìn thấy một màn này: “Tiểu Đĩnh? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Thúc, bọn họ khi dễ con.” Thái Niễn nức nở nói ra câu này, Trương Cảnh Trí chân mày càng chau chặt hơn.

Bạch Kỳ Trấn vừa nhìn, lập tức vẫy tay gọi phục vụ; “Lãnh đạo, chúng ta nên vào phòng trước, ở chỗ này bị người ta nhìn thấy không tốt lắm.”

Trương Cảnh Trí gật đầu, đỡ Thái Niễn hướng về gian phòng được đặt trước, vào phòng liền lấy một cốc nước cho cô uống để nói cho rõ ràng, Thái Niễn uống xong cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, liền ô ô a a mà kể chuyện xảy ra hôm nay. Nghe xong nửa đoạn đầu Trương Cảnh Trí liền đoán được nửa đoạn sau, sắc mặt càng thêm xanh mét.

Bạch Kỳ Trấn vừa nhìn, nói: “Lãnh đạo, nếu không thì chúng ta cùng Tiểu Điều qua bên đó chào hỏi một chút.”

“Không cần” Trương Cảnh Trí lạnh lùng kéo Thái Niễn đứng lên “Tôi đi”.

À

Lần này cả Thái Niễn và Bạch Kỳ Trấn cùng trợn mắt.

Bạch Kỳ Trấn còn muốn nói gì đó, thì Trương Cảnh Trí đã dắt Thái Niễn đang ngây ngốc kéo ra ngoài phòng, hần đành phải đuổi theo.

Trương Cảnh Trí không cần biết hiểu trưởng hay chủ nhiệm gì cả, chỉ cần là ở Cảnh Giang không ai là không biết đến hần, Khi hần mang theo Thái Niễn vào phòng, toàn bộ mọi người trong phòng đều ngây ngốc, lấy lên một ly rượu, Trương Cảnh Trí lễ phép kính một ly: “Tất cả mọi người đều là lãnh đạo của Tiểu Điều, Tiểu Điều nhà chúng tôi tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, sau này mong các vị giúp đỡ nhiều hơn. Cô bé tửu lượng cạn, uống hai chén sẽ say, tôi mang cô bé về trước, các vị ở lại vui vẻ.” Nói xong, liền ôm Thái Niễn xoay người rời đi, thái độ thì lễ phép, nhưng hành động đã biểu lộ ra sự bất mãn. Trong phòng mọi người đều là người thông minh, tự nhiên có thể nhìn ra, cười cười nhìn bọn họ đã đi xa.

“Phó Thị Trưởng tương xin cứ tự nhiên...Phó Thị Trưởng Trương đi thông thả...Phó Thị Trưởng Trương...”

Đến khi không thấy bóng lưng của bọn họ nữa, tất cả mọi người trở lại phòng, sắc mặt của chủ nhiệm Trần tối lại, vừa kinh hãi vừa sợ, vốn tưởng rằng là một giáo sư vô danh tiểu tốt, không ngờ lại là người của Phó Thị Trưởng Trương. “Trưởng khoa trần, không biết quan hệ giữa cô giáo Thái và Phó Thị Trưởng Trương là gì?”

Chị Trần cũng mang một bộ mặt khiếp sợ, “Chủ nhiệm Trần, tôi cũng không rõ lắm, Thái Niễn chưa bao giờ nói qua chuyện này. Chỉ là, nhìn Phó Thị Trưởng Trương...” Ôm đi vào, lại ôm đi ra, nếu không phải là bạn trai, cũng không cần phải mập mờ như vậy.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Trương Cảnh Trí đem Thái Niễn đẩy vào xe của mình, dặn tài xế trở cô về nhà anh, “Trở về ngủ trước đi, tôi làm xong việc sẽ trở lại.” Không cho cô cơ hội từ chối, lập tức đóng cửa xe, xoay người trở lại phòng.

Thái Niễn cắn môi, không dám cãi lại, mặc cho tài xế chở cô đến nhà của Trương Cảnh Trí. Bước vào nhà anh Thái Niễn có chút ảo não, lần thứ nhất vào nhà anh vì lưu học bạ, lần thứ hai vào nhà anh, là vì say rượu, lần này sẽ không trực tiếp xử cô chứ?

Thái Niễn càng nghĩ càng phiền, ngửi được mùi hôi thúi trên áo mình thì nghĩ ngây đến tiểu thúc thúc có tạt xối thích sạch sẽ, cô lập tức vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, sau đó là giặt quần áo, rồi giặt áo choàng cho Trương Cảnh Trí, vốn định chờ hần về, không biết là do rượu hay do quá mệt, mà mí mắt cô càng ngày càng nặng trĩu, nằm trên solon ngủ thiếp đi.

Trương Cảnh Trí xã giao xong, bắt Bạch Kỳ Trấn đi theo mình, về nhà. Hần ngồi ghế sau, không nói không cười, rõ ràng là không cao hứng. Bạch Kỳ Trấn biết anh nghĩ gì, đang định nói ra suy nghĩ của mình cho anh biết, còn chưa kịp nói, thì Trương Cảnh Trí đã lên tiếng: “Mấy người kia, đều tra kỹ cho tôi, bắt được chuyện xấu nào cũng không tha, nếu không bắt được thì không cần cho hần xuất hiện nữa.”

“Dạ, Lãnh đạo”

Nhìn Trương Cảnh Trí xuống xe, Bạch Kỳ Trấn nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nhin không được cười ra tiếng, tài xế thấy hần cười cũng ngẩn ra: “ Bí thư Bạch, người cười cái gì?”

Bạch Kỳ Tránh khoát tay, hần nào dám nói lãnh đạo nhà mình phát tình rồi chứ.

Trương Cảnh Trí vừa vào cửa đã nhìn thấy tiều nha đầu đang nằm ngủ ngon lành trên ghế salon, chân mày khê nhíu lại tựa hồ có chút khó chịu, đi vào, ngồi xổm xuống nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, mới mấy ngày không thấy, không ngờ nhà đầu này lại gầy như vậy, mặt lốm xuống, đầy mắt thâm quầng.

Thất tình làm cô đau lòng đến vậy sao?

Nhìn cô thêm mấy phút, Trương Cảnh Trí mới nhẹ nhàng lặng lẽ đi vào trong nhà, lấy chân móng từ từ đắp lên cho cô sau đó mới đi thay quần áo.

Thái Niều bị cơn nóng làm thức, vừa mở mắt ra nhìn bên ngoài trời đã tối, nghe thấy âm thanh từ phòng bếp, quay đầu lại, liền Thấy Trương Cảnh Trí mặc tạp dề nấu canh, trong nồi hơi nóng bốc lên, hần giờ muống canh lên nếm, thỏa mãn gật gật đầu rồi mới mút vào bát. Từ lúc cô đi làm cũng biết cậu làm gì cũng nghiêm túc, người xưa có câu nam nhân nghiêm túc là lúc đẹp nhất, lời nói quả đúng không sai mà.

“Thức rồi à.” Trương Cảnh Trí không ngần đầu trực tiếp hỏi cô.

Bị phát hiện nhìn lên, mặt Thái Niều đỏ như trái cà chua. Cô cười ngây ngô, đứng dậy vào phòng bếp: “ Cậu...Trước kia con còn tưởng gần những nữ nhân kia nói gì nam nhân đẹp nhất là lúc nấu cơm dề là lời nói lừa gạt chồng của mình, bây giờ nhìn lại những lời này không phải là nói dối.”

Trương Cảnh Trí chột nhứ mày, để bát canh xuống, một tay giờ muống canh, một tay chống nạnh, bộ mặt giả ngu hỏi: “Rất đẹp trai sao?”

Thái Niều phì cười, gật đầu điên cuồng nói: “ Rất đẹp trai, vô cùng đẹp trai, siêu cấp đẹp trai.”

Trương Cảnh Trí vẫn như cũ không cười, cũng gật đầu theo, nói: “ Tôi hiểu rõ rồi, ăn cơm.” Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh Thái Niều ngược ngược cười hai tiếng rồi ngồi xuống ăn cơm.

“ ... ”

Bữa ăn rất đơn giản, chỉ có một tô canh bí đao sườn và một chén nước tương, mỗi người một chén cơm tẻ, sau đó thì một tô canh đầy ngay cả nước cũng không còn.

“Cháu đi rửa bát.”

“Dạ.” Thái Niều đứng lên dọn dẹp bát đĩa, trong bụng lăm lăm “ Con là khách là khách a.” Nhưng mà chỉ cần nhìn cậu là sợ rồi nên chỉ có thể lăm lăm vài câu ở trong lòng thôi, Thái Niều nhanh chóng rửa sạch bát đĩa.

Sau khi rửa xong, Trương Cảnh Trí đã pha trà đợi Thái Niều ở ban công, Thái Niều nhìn đồng hồ phát hiện chuyến xe buýt cuối cùng đã qua rồi, đang tính xem thuê xe về đến nhà hết bao nhiêu tiền , lại nghe: “ Tôi đã bảo tài xế về nhà rồi, tối nay cháu ở lại đây đi.”

“A...có được không ạ?” Nghe anh nói tim Thái Niều bất giác đập loạn nhịp một cái.

Trương Cảnh Trí hỏi ngược lại: “Có gì mà không tiện?”

Thật quẫn....cô cười gượng: “ Không có gì...ha ha!” Dáng vẻ của cô muốn bao nhiêu ngu ngốc là có bấy nhiêu.

Trương Cảnh Trí kéo ghế ra, ý bảo cô ngồi xuống, hần cười nói: “ Tiểu Điểu, từ lúc con còn nhỏ cho đến lớn, mỗi lần nhìn thấy tôi đều khẩn trương.”

“Nào có” Cô nhanh nói lại, nhỏ giọng lăm lăm “con sợ cậu trực tiếp đem con quăng ra ngoài thì đúng hơn.”

Thái Niều bĩu môi cam chịu, nếu ba cô biết được, cô sẽ bị đuổi ra ngoài mất, nếu vậy thật là không muốn sống rồi. “Cậu , cậu không phải sẽ nói cho ba con biết chứ?” Cô nhìn Trương Cảnh Trí thận trọng hỏi.

“Hôm nay cháu không làm gì sai, làm gì phải sợ tôi nói cho cha cháu biết chứ?”

“Con uống rượu.” Về mặt như đưa đám của cô chủ động nhận lỗi, “ con còn uống say.”

“Công việc đôi lúc cũng cần phải xả giao.”

“Ba con nói con gái thì không được uống rượu.”

“Tùy theo tình huống mà ứng phó thôi.”

“Nhưng...” Thái Niếu chau mày, hình như có cái gì không đúng nha, cô nhìn Trương Cảnh Trí, về mặt vẫn mang một nụ cười nhàn nhạt, không thấy một chút tức giận nào! Là không tức giận đó! “ Cậu, cậu không trách con sao?” Nhìn hẩn lắc lắc đầu, trong bụng thầm cao hứng, nhưng vừa nghĩ đến việc bị khi dễ, về mặt yếu xìu còn mang theo vài phần uất ức.

“Tôi không trách cháu, cháu còn không cao hứng?”

Thái Niếu thở dài, rầu rĩ nói: “ Không cao hứng nổi. Cậu, cậu nói xem có phải con đã sai rồi không.”

Trương Cảnh Trí rót cho cô một ly trà, chờ cô nói tiếp.

“Con cho là công việc ở trường học sẽ đơn giản, nhưng bây giờ xem ra, suy nghĩ của con sai thật rồi, ở trong trường học cầm thú khắp nơi. Con chỉ muốn làm một giáo viên dạy học, không phải tiếp rượu nói đùa, cậu không biết hôm nay con thật sự rất muốn lấy cốc nước dội vào mặt chủ nhiệm Trần như thế nào đâu”. Thái Niếu vừa nhớ lại tức đến đỏ cả mặt, “Nếu biết trước như vậy, con nhất định thừa dịp mình còn trẻ mà tìm một người có bản lĩnh gả đi, nếu ai dám đùa con, thì người đó có thể bảo vệ con, nhìn sắc mặt uất ức của bọn họ thâm tình nhất định sẽ tốt hơn nhiều.”

“Cháu thật sự nghĩ như vậy?”

“Trước kia không nghĩ đến, hiện tại liền nghĩ đến” Những suy nghĩ trước kia thật làm cô thất vọng.

Trương Cảnh Trí lại cười nói: “ Cháu cho rằng hôn nhân có thể cứu cháu sao? Coi như người đó thật sự có bản lĩnh như cháu nói, thì hẳn sẽ đối xử tốt với cháu cả đời sao? Lấy Từ Lương Cẩm Lương làm ví dụ, tôi tin rằng lúc hẳn theo dõi cháu đối với cháu rất tốt , nhưng kết quả thì sao?”

Nhắc đến Từ Lương Cẩm Lương mặt Thái Niếu hiện ra vài phần khổ sở, đúng vậy, ngay cả Từ Lương Cẩm Lương cũng phản bội, xã hội này cô còn có thể tin tưởng ai đây.

Trương Cảnh Trí ánh mắt lấp lánh nhìn cô, “ Tiểu Đĩnh, cháu chỉ nhìn thấy một góc đen tối của xã hội này mà thôi, thật ra thì ai cũng có mặt xấu cả, có vài người giấu rất giỏi, có những người đều thể hiện ở trên mặt, nhưng những người này so với bọn người sâu không lường kia, thì họ không nguy hiểm bằng.”

10. Chương 10

Trương Cảnh Trí nhìn cô: “Tiểu Niếu, con thấy chỉ là một phần trong nhiều tính xấu của con người mà thôi, mỗi người đều có tính xấu, có người thì đem giấu tính xấu rất giỏi, có người thì biểu hiện ngay trên mặt, so với người giấu trong lòng, thì người biểu hiện ngay trên mặt thì tốt hơn”.

“Như thế nào là giấu trong lòng, như thế nào là biểu hiện ngay trên mặt?”

“Như lời con nói chủ nhiệm Trần còn có Từ Lương Cẩm đều là biểu hiện ngay trên mặt, còn về giấu trong lòng...” Anh ngẫm nghĩ một chút, rồi nói “Có lẽ sống chung với nhau cả đời cũng không biết được tính tình của họ”.

“Bản thân con nguyện gặp phải một người lừa dối con cả đời như vậy, ít ra anh ta phải tốn tâm tư để dối gạt con”. Cô cười khổ, người con gái sợ nhất chính là người con trai ngay cả lừa dối mình cũng không muốn làm, khi anh ta tốn tâm tư lừa dối mình chứng tỏ anh ta còn suy nghĩ đến mình, nếu ngay cả lừa dối cũng không muốn, đó mới chính là tổn thương nhất.

“Tiểu Niếu, trên đời này không có chuyện gì có thể lừa cả đời được, nói dối càng lâu dài thì tổn thương càng lớn, chủ nhiệm Trần đối với con động tay động chân, con tức giận hẳn ta là người biến thái, còn lúc Từ Lương Cẩm phản bội lại làm cho con đau khổ, vì quen nhau một thời gian dài thì tình cảm nảy sinh càng nhiều. Chúng ta có thể ví dụ như con gặp phải một người tổn tâm tư lừa dối con cả đời, mười tám năm sau con mới biết sự thật, đến lúc đó con sẽ mong thời gian quay lại mười tám năm trước”.

“Ý của cậu là muốn con tìm một người giống chủ nhiệm Trần, loại người biểu hiện tính xấu của mình ngay trên mặt sao?”

Trương Cảnh Trí bật cười, đưa tay lên xoa đầu cô, đối với cô thật sự không biết nói gì, “Cậu nghĩ rằng con nên nhìn thật kỹ người bên cạnh, không cần đem tất cả mọi người thành người tốt, cũng không nên đem họ thành người xấu”.

“Con làm sao phân biệt được, giống như cậu nói họ che giấu rất tốt, nếu lại gặp loại người như Từ Lương Cẩm thì thế nào?”. Thái Niếu cảm thấy hoang mang, so với kỳ thi chuyên môn cấp tám còn khó hơn.

Làm sao phân biệt được, Trương Cảnh Trí không biết giải thích ra sao, phân biệt loại người tốt hay xấu còn tùy theo cảm giác của mình, “Dùng trái tim của mình để cảm nhận, cũng có lúc nhận định sai, tuy nhận sai cũng không nên chán nản vì nhận sai không phải là lỗi của con. Lấy sai lầm của người khác nhận làm sai lầm của mình mới chính là người ngu ngốc”.

Giải thích cũng như chưa giải thích, Thái Niếu tựa lưng trên ghế, bộ dáng vẫn có chút chán nản: “Giống như cậu út vậy, người thông minh như cậu út sẽ không nhận định sai người”.

“Ai nói?”

“Không cần ai nói, chuyện rõ ràng thế mà”. Thái Niếu ngồi dậy, “Ít ra con không thấy cậu gặp phải chuyện đáng sợ như con đã gặp”.

Trương Cảnh Trí thật muốn摸摸 đầu của tiểu gia hỏa này xem bên trong chứa thứ gì, anh hé miệng cười một cái, “Con cho rằng thư ký Bạch là người thông minh hay không?”.

“Người bên cạnh cậu tất nhiên đều là người thông minh nha”, câu này còn phải hỏi sao.

Trương Cảnh Trí gật đầu “Người thông minh như anh ta cũng có lúc nhận định sai người”.

“A”. Thái Niếu nghe vậy liền hưng phấn hẳn, ánh mắt sáng tròn to, tò mò nhìn anh.

Anh đành phải bán đứng trợ lực đắc lực của mình để dỗ cô gái nhỏ, thư ký Bạch thật xin lỗi, “Thư ký Bạch từng yêu một cô gái rất nhiều năm, thời điểm hai người yêu nhau, cô gái kia rất hiểu chuyện nên thường thông cảm cho anh ta nhiều điều, cô gái đó đến từ một thị trấn nhỏ nên rất giản dị, không hoa trương, điềm tĩnh lại dịu dàng, thư ký Bạch cảm thấy cô ấy rất hoàn hảo, chỉ cần gặp người lớn hai bên thì sẽ tiến tới hôn nhân. Lúc đó thư ký Bạch và cậu còn đang học đại học, sau khi tốt nghiệp thì cậu theo đuổi sự nghiệp chính trị cũng dẫn thư ký Bạch theo cùng, con đường làm quan thuận lợi, thư ký Bạch vẫn đi theo cậu. Khi kết hôn được ba năm, thư ký Bạch phát hiện ra vợ của mình có ba trăm vạn gửi ngân hàng, anh ta rất tức giận, bởi vì anh ta biết nhà của vợ mình rất nghèo nên số tiền như thế không thể có được trừ phi...”.

“Tham ô, nhận hối lộ”, Thái Niếu kinh ngạc đến nỗi trợn lớn mắt. Khi nhìn thấy Trương Cảnh Trí gật đầu thì kinh ngạc hô to: “Cô ấy điên rồi, cô ấy không biết làm thế thì thư ký Bạch sẽ phải ngồi tù sao?”.

“Một người đã từng được học qua đại học làm sao không biết được, nhưng lòng tham của con người thật là đáng sợ”. Trương Cảnh Trí uống một ngụm trà, lần đó Bạch Kỳ Trấn thiếu chút nữa đã bị cô gái đó hại chết, cũng may anh ta là người đầu tiên đem sự thật chuyện đó nói ra, bằng không không ai cứu được anh ta”.

“Sau đó, sau đó thế nào?”.

“Sau đó bọn họ ly hôn”. Tình hình tiếp theo như thế nào anh ta không kể nữa, bắt đầu chuyển về đề tài nói chuyện ban đầu “Người thông minh cũng có lúc nhận lầm người, vì vậy, tiểu Niếu đừng nản chí”.

Anh biết cô vẫn còn muốn tìm hiểu thêm nên sau khi giảng giải xong liền kêu cô vào phòng ngủ, không cho cô có cơ hội đặt bất cứ câu hỏi nào, mà anh không biết rằng những điều anh giảng giải với cô đều bị cô ghi

nhớ vào trong đầu, trực tiếp đem chuyện tình của Bạch Kỳ Trấn thành chuyện tình đau khổ. Sáng hôm sau, thời điểm Bạch Kỳ Trấn tới đưa quần áo cho cô lại nhận được ánh mắt kỳ dị của cô thì lấy làm hoảng sợ, ánh mắt nhìn lãnh đạo ngụ ý chuyện này là thế nào.

Trương Cảnh Trí cảm thấy nhức đầu, nha đầu, con không thể giấu xúc cảm của mình được sao.

Thái Niếu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt khi đến trường học, bị Trương Cảnh Trí ôm đi mời rượu, trong quan trường phức tạp, tất nhiên sẽ suy đoán theo hướng mập mờ. Nhưng Thái Niếu không nghĩ tới, trong một đêm mọi người đều thay đổi.

Đồng nghiệp vẫn chào hỏi bình thường không có gì khác thường, nhưng khi Thái Niếu bước vào cổng ký túc xá, lại tình cờ gặp được phó viện trưởng, vừa mở miệng muốn chào hỏi thì phó viện trưởng mặt mày hớn hở mở miệng trước: “Sớm như vậy cô giáo Thái đã đến rồi, cô giáo thật là nhiệt tình, nếu toàn bộ công nhân viên chức giống như cô giáo Thái thì học viện sẽ không lo không phát triển.”

Thật sự là có ý tứ, Thái Niếu không biết nói như thế nào. Chỉ có thể ngay ngô cười nói: “Phải, cần phải vậy”.

Phó viện trưởng Hoàng cười tươi như hoa hỏi cô: “Cô giáo Thái làm công việc chiêu sinh có mệt hay không? Nếu có vấn đề gì thì có thể liên hệ trực tiếp với tôi”.

Phó viện trưởng Hoàng ở trường nổi danh là người rất khó tính, tìm ông ấy giúp đỡ, nghĩ cũng đừng nghĩ, lúc này đây lại chủ động mở lời, rất không bình thường.

“Công tác rất tốt, cảm ơn phó viện trưởng quan tâm”.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”. Phó viện trưởng Hoàng nói xong liền vỗ vai cô một cái rồi mỉm cười rồi đi, trước khi đi còn khích lệ cô: “Làm rất tốt”.

Cô hít sâu một hơi sau đó bước nhanh về hướng văn phòng. Trong văn phòng hiện giờ chỉ có Lưu Chí, Lưu Chí gật đầu một cái với cô coi như chào hỏi, giống như lúc trước, cô thở phào nhẹ nhõm. Sau đó một chút, chị Trần cũng đến, nhìn thấy Thái Niếu liền đưa ra một phong thư: “Tiểu Niếu, lần này ký kết thành công hợp đồng liên kết quản lý trường học, công lao lớn nhất thuộc về cô, tôi đã báo lên lãnh đạo viện, đây là tiền thưởng, gồm có ba mươi hai học sinh, mỗi học sinh hai trăm, tổng cộng bốn ngàn sáu, cô đếm lại đi”.

Chị Trần vừa nói xong, mắt Lưu Chí đã nhìn sang bên này. Loại tiền thưởng như thế này mọi người đều biết, nhưng thế nào cũng không tới lượt nhân viên nhỏ như bọn họ nhận được, cho dù là ký được hợp đồng, cùng lắm cũng chỉ được hai ba trăm tiền thưởng, có đôi khi tiền thưởng cũng không có còn phải tốn công đi đàm phán. Thái Niếu nhận được hơn sáu ngàn tiền thưởng lại cảm thấy thật khó khăn. Tiền thưởng này, cô không có tư cách nhận.

Chỉ có thể nói cảm ơn chị Trần sau đó nhận lấy tiền.

Lưu Chí mặt đen lại, liền cầm tài liệu đi ra ngoài, Hoạt Tích Niên không biết tại sao lại không đi làm nên trong phòng lúc này thật yên tĩnh. Trong phòng hiện giờ chỉ còn cô cùng chị Trần, chị Trần ôm hai túi đồ ăn ngồi xuống vị trí của Hoạt Tích Niên, biểu hiện như một người bạn tốt hỏi: “Tiểu Niếu à, ngày hôm qua cô cùng phó thị trưởng...”.

“Chị Trần, chị đừng hiểu lầm, em với phó thị trưởng không như chị nghĩ đâu”.

Chị Trần liền cười, làm ra vẻ đã biết liền nói: “Yên tâm, chị đã hiểu, sự tình này làm lãnh đạo đều phải khiêm tốn. Chỉ là hôm qua chủ nhiệm Trần cũng nhìn thấy, anh ta là thân tín của phó viện trưởng Hoàng, không chừng phó viện trưởng Hoàng cũng đã biết. Biết cũng tốt, đúng lúc em còn chưa vào được biên chế, nghe nói muốn vào biên chế thì phải được bên hành chính sự nghiệp thông qua, chỉ cần một câu nói của phó thị trưởng là không phải là có thể được sao”.

“Chị Trần, phó thị trưởng Trương không phải là người như thế, tuyệt đối sẽ không niệm tình riêng”.

Chị Trần thấy sắc mặt cô trở nên khó coi liền ý thức được mình nói quá lời liền vội miệng cười, “Chị thật là nói bừa, phó thị trưởng là người rất chính trực, sẽ không vì việc riêng xen vào công việc, ý của chị là kỳ kiểm tra sát hạch sắp đến, tiểu Niếu ôn tập thật tốt nha.”

Cô hiểu ý tứ trong lời nói của chị Trần, hiện tại cô có nói gì chỉ sợ chị Trần cũng sẽ không tin cô cùng Trương Cảnh Trí là trong sạch. Nói nhiều vô ích, càng nói càng hiểu lầm. Chính là cô không nghĩ tới tên chủ nhiệm biến thái kia lại là thân tín của phó viện trưởng Hoàng, buổi sáng gặp phó viện trưởng Hoàng coi như cô đã hiểu nguyên nhân rồi.

Không có chuyện gì có thể giấu được lâu, chỉ là đến trưa, cô vô tình gặp được hai vị chủ nhiệm cùng thư ký học viện, cô coi như đã hiểu rồi. Ngày thường lãnh đạo thấy bọn họ đều làm như không thấy, chào hỏi cũng chỉ gật đầu, lúc này đây, không cần Thái Niều mở miệng, những người lãnh đạo đều tích cực hỏi thăm tình hình của cô, từ những cán bộ kỳ cựu cho đến những người ngang bằng với cô.

Lưu Ly không biết nghe được tin tức từ ai, liền lôi kéo cô đến văn phòng, kêu cô thẳng thắn khai thật bằng không giết không tha.

“Không phải cả học viện đều biết chứ?”

“Không hẳn, là cậu của mình hỏi mình?”. Cậu của Lưu Ly là phó phòng nhân sự của học viện, trước kia không có chú ý đến bạn tốt của cháu mình, vừa nghe tên Thái Niều, liền nghĩ đến bạn tốt của cháu mình, liền thông báo cho cháu mình biết, để lấy tiếng “hoàng thân quốc thích”.

Cô gào khóc trong lòng, ông trời muốn giết cô sao. Chuyện này nếu để ba cô biết, ba cô nhất định sẽ không tha cho cô.

“Đừng giả bộ không biết với mình”.

“Lưu Ly, mình nói nhưng cậu không được cho ai biết chuyện này, cậu của cậu cũng không được nói”.

“Mình thề sẽ không nói với ai hết”, Lưu Ly liền phát tay, “Được rồi, nói đi”.

Cô cau mày, “Kỳ thật không phải như bên ngoài đồn đãi, phó thị trưởng Trương là cậu út của mình”.

“Cậu út”. Lưu Ly sợ hãi kêu lên sau đó lập tức che miệng lại.

Thái Niều biết cô hiểu lầm liền giải thích: “Không phải ruột thịt, mình gọi như thế là trào cao. Ba mình là lái xe của ba cậu út, mẹ mình dạy kèm ở nhà cậu út, hơn nữa từ nhỏ mình đã ở trong nhà cậu út chơi đùa, nên mình mới xưng hô là cậu út.”. Cô giải thích một hồi rồi đem sự tình hôm qua kể lại cho Lưu Ly nghe, Lưu Ly mới trở lại bình thường được.

“Xem ra cậu út này đối với cậu cũng rất tốt”.

Cô gật đầu, Trương gia đối với cô rất tốt, “Cả đời ba mình đều là lái xe của Trương gia, Trương gia đối với nhà mình đều rất tốt”.

“Đúng rồi, phó thị trưởng Trương tới tuổi này mà vẫn chưa lập gia đình rốt cuộc là vì sao, nghe nói anh ta có bệnh khó nói”. Lưu Ly lập tức đứng lên nói ra nghi hoặc của mình.

11. Chương 11

Bệnh khó nói, cậu út mắc bệnh khó nói ra sao.

Cô ngẩn người một lát, sau đó liền cười không ngừng: “Van bạn, cậu út của mình rất khỏe mạnh à”.

Lưu Ly cắt đứt lời của cô, “Anh ta không khỏe mạnh làm sao bạn biết được”, nói xong còn nháy mắt một cái.

Không hiểu tại sao, Thái Niều liền đỏ mặt, đưa tay đánh Lưu Ly một cái sau đó liền đứng dậy, “Không đứng đắn, không nói chuyện với cậu nữa, mình trở lại công việc đây”.

“Này, còn chưa nói hết chuyện mà...” Lưu Ly ở phía sau la to, cô bước đi lại càng nhanh.

Làm việc một ngày cũng đến lúc tan ca, bởi vì sắp tới sinh nhật của ba Lưu Ly, Lưu Ly rủ cô cùng đi chọn quà sinh nhật. Hai người tiến vào cửa hàng tổng hợp, đi thẳng đến khu bán hàng thời trang nam, ngay lúc Lưu Ly đang phân vân nên mua cà vạt màu xám hay cà vạt màu lam thì tình cờ gặp Bạch Kỳ Trấn đang mua áo sơ mi tại đó.

“Thư ký Bạch”.

“Tiểu Niếu”. Thư ký Bạch kinh ngạc, nhìn bên cạnh cô còn có Lưu Ly liền lễ phép gật đầu chào, sau đó cùng cô nói chuyện: “Thư ký mới đến làm đơ áo sơ mi của lãnh đạo, buổi tối lại có tiệc xã giao nên tôi tới đây để mua áo sơ mi cho lãnh đạo”.

“Thì ra phòng làm việc của cậu út có một thư ký bắt cần như vậy”

.

Bạch Kỳ Trấn mỉm cười, cô nói tiếp: “Em đi cùng bạn em tới đây để mua quà sinh nhật cho ba bạn ấy, đang phân vân không biết chọn cà vạt màu nào?”. Cô giải thích xong liền giới thiệu: “Đây là bạn thân Lưu Ly của em, còn đây là thư ký Bạch Kỳ Trấn, thư ký của phó thị trưởng Trương”.

Bạch Kỳ Trấn nhìn thoáng qua hai cái cà vạt trong tay Lưu Ly liền hỏi: “Không biết chú nhà bao nhiêu tuổi?”.

“Năm mươi”.

“Màu xám hợp hơn, nhìn có phần chừng chạc hơn”. Bạch Kỳ Trấn nói xong liền cười lộ hai hàm răng trắng sáng: “Đây là ý kiến cá nhân, chỉ để tham khảo thôi.”

Lưu Ly nhướn miệng cười: “Em cũng nghĩ màu xám thì hợp hơn”.

Thái Niếu lúng túng, chị à, vừa rồi là ai than thở màu xám có vẻ chừng chạc quá.

“Tiểu Niếu, lãnh đạo còn chờ anh, anh đi trước, có việc gì thì gọi điện cho anh”.

“Thư ký Bạch đi làm công việc của mình đi, tạm biệt”. Cô cùng Bạch Kỳ Trấn vẫy tay từ biệt, thấy anh ta đã đi xa mới quay người lại, thì phát hiện Lưu Ly còn nhìn chăm chăm theo bóng dáng của anh ta, “Tiểu thư, hoàn hồn lại”.

Lưu Ly ánh mắt sáng loáng hướng về phía cô cười nịnh nọt: “Rất đẹp trai nha”.

“Đẹp trai sao? Cũng được thôi”. So với cậu út còn kém một chút.

“Cái gì cũng được, rõ ràng rất đẹp trai, nhìn phong độ kia, chắc chắn chắc, rất tao nhã, thư ký Bạch nếu sống ở thời cổ đại chính là thư sinh áo trắng à”.

Cô cười một tiếng, lại liên tưởng đến đoạn hôn nhân trước của Bạch Kỳ Trấn liền đồng cảm nói: “Cậu tính lại đi, thư ký Bạch là một người đáng thương”.

“Đáng thương”. Lưu Ly trừng mắt với cô: “Chuyện xưa như thế nào, kể mình nghe một chút đi”.

“Chuyện riêng của người ta, rất khó nói ra”. Cô có điểm do dự.

Mặt Lưu Ly trầm xuống, ánh mắt gian xảo, “Chuyện riêng tư làm sao cậu lại biết? Cậu cũng đã biết còn gọi là riêng tư gì nữa sao, quên đi, chính là cậu không tin mình”.

“Mình làm sao có thể không tin tưởng cậu”.

“Tin mình tại sao không kể mình nghe, mình cũng không phải nhiều chuyện. Bạn bè là gì, là cùng nhau chia sẻ bí mật”. Lưu Ly cong môi nói, lời nói ngụ ý trách móc, nói xong liền thanh toán tiền rồi đi ra ngoài.

Cô thấy Lưu Ly tức giận, liền vội vàng đuổi theo “Được rồi, mình nói cho cậu biết”.

Lưu Ly liền vui mừng hơn hớn, dắt cô vào lầu một của quán cà phê: “Đi, mình mời cậu cà phê, từ từ kể, kể rõ ràng câu chuyện”.

Trương Cảnh Trí không biết hôm nay gặp phải xui xẻo gì, miễn cưỡng nhận một thư ký có lai lịch không nhỏ vào phòng, không biết cô ta muốn thể hiện cái gì, việc dọn dẹp trong phòng đều tranh làm, lúc đầu anh

còn nghĩ rằng mình may mắn khi không phải đụng phải một thiên kim tiểu thư, ai ngờ cô ấy vụng về còn hơn cả một thiên kim tiểu thư, chỉ được tính nghe lời là được nhất. Mọi người tới phòng làm việc để họp, người không nhiều lắm, anh để cửa văn phòng mở, kêu cô mang mấy ly cà phê vào phòng, trong lúc bưng cà phê vào cô không cẩn thận làm đổ cà phê. Anh thì không sao, chỉ bị dơ áo sơ mi, phòng làm việc với phó cục trưởng coi như gặp xui xẻo, cà phê trực tiếp hắt vào mặt.

Anh còn chưa nói gì, cô ấy liền khóc òa lên, thấy tình hình như vậy ai còn dám trách móc gì, bởi vì cô ấy là cấp dưới của phó thị trưởng nên phó cục trưởng không trách móc gì nhiều sau đó mang khuôn mặt còn đang tức giận rời đi. Khi anh vừa sai Bạch Kỳ Trấn đi mua áo sơ mi cho anh xong thì cô ấy liền gõ cửa xin phép vào phòng, bởi vì mới khóc nên hai mắt đỏ bừng: “Phó thị trưởng Trương tôi đến là để xin lỗi, tôi thật không cố ý làm như vậy”.

“Lời xin lỗi của cô, tôi tiếp nhận rồi, cô ra ngoài làm việc đi”.

Cứ nghĩ rằng cô ấy sẽ đi ra ngoài, ai ngờ cô lại ở trong phòng anh khóc lên, càng khóc càng lớn. Anh cảm thấy nhức đầu, cũng may Bạch Kỳ Trấn trở về kịp thời, anh đánh cho Bạch Kỳ Trấn một ánh mắt, Bạch Kỳ Trấn liền dẫn cô gái ấy ra khỏi phòng.

Sau khi tan ca, về mặt anh chán nản: “Cô ấy trước làm ở đâu thì đưa về nơi đó đi”.

Bạch Kỳ Trấn cảm thấy đau đầu: “Lãnh đạo, tiểu Kim là cháu gái của phó thư ký tỉnh ủy Vương Bân, trả lại nơi cũ e là không tốt”.

“Vậy sắp xếp cho cô ấy công việc khác, tóm lại đừng ở trước mặt tôi lắc lư, nhìn hoa mắt”.

“Vâng”. Bạch Kỳ Trấn suy nghĩ, phân công làm công việc thư ký đã là công việc dễ dàng nhất rồi, bây giờ còn có thể sắp xếp công việc gì đây. Trong lòng không ngừng than thở, thật đáng lo ngại à.

Trương Cảnh trí xã giao ở nhà hàng gần với cửa hàng tổng hợp, cũng không phải là trường hợp quan trọng gì, anh liền đi qua. Khi đi ngang qua cửa hàng tổng hợp, Bạch Kỳ Trấn nói: “Lãnh đạo, thời điểm mua áo sơ mi tôi tình cờ gặp tiểu Niếu, em ấy cùng bạn đi dạo phố, nhìn tâm tình rất tốt”. Anh nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn sang bên đó, sau đó nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở cửa đón xe, anh liền lập tức yêu cầu lái xe quay đầu xe lại.

Thái Niếu kể xong chuyện về Bạch Kỳ Trấn cho Lưu Ly xong, lại tiếp tục ngồi nói chuyện phiếm một lát, sau khi hai người nói chuyện xong thì phát hiện đã hơn chín giờ, chỗ này lại nổi tiếng là nơi khó đón xe mà Thái Niếu lại thuê nhà ở nơi mà ngày thường taxi đều không muốn đi, huống hồ lại ở khu vực này.

“Lưu Ly, không bằng cậu đi trước đi, nếu mình không bắt được xe, mình sẽ đi xe buýt”.

“Vậy làm sao được, nếu không bắt được xe thì cậu theo mình về nhà mình đi”.

Thái Niếu đang do dự thì xe của Trương Cảnh Trí đã dừng trước mặt hai người, kính xe hạ xuống, Bạch Kỳ Trấn mỉm cười mời hai người lên xe.

Lúc đầu cô còn từ chối, cho đến khi Trương Cảnh Trí hạ kính xe xuống, mặt không biểu tình nói: “Lên xe”.

Cô liền bước lên xe trước, Trương Cảnh Trí nhìn Lưu Ly vẫn còn ở bên ngoài “Bạn của con”.

Cô liền gạt đầu.

“Mời cô ấy lên xe đi, cậu đưa hai người về nhà”.

Cô liền kêu Lưu Ly lên xe, ba người ngồi ở phía sau, cô cùng Lưu Ly chen chút nhau một chỗ, anh cũng không nói gì, ngồi ở phía bên kia. Ngoại trừ Lưu Ly lúc bước lên xe nói “Chào anh”, ngoài ra không còn nói gì nữa.

Bên trong xe thật yên tĩnh, cô cùng Lưu Ly không dám nói chuyện, sau khi đưa Lưu Ly về nhà, anh mới cùng cô nói chuyện.

“Lần sau không nên đi ra ngoài trễ như thế này, nhất là đối với con gái thì rất nguy hiểm”.

“Mãi lo nói chuyện phiếm nên quên thời gian, lần sau sẽ không như vậy nữa”. Cô le lưỡi, chột dạ nhìn thư ký Bạch ở ghế trước.

Đưa cô đến khu nhà ở tập thể, nhìn khu nhà ở cũ kỹ, anh liền nhú mày. Cô vui vẻ nói tiếng cảm ơn anh sau đó bước lên lầu, anh nhìn thấy phòng cô bật đèn mới kêu lái xe rời đi. Sau khi rời khỏi khu nhà ở, giống như vô ý hỏi: “Bên trong trường học tại sao lại không bố trí ký túc xá, lại để cho giáo viên ở nơi hẻo lánh như thế này”.

Ký túc xá trong trường đều dành cho học sinh ở, các trường kỹ thuật vì muốn có thêm chi phí, tất cả đều tích cực tuyển sinh nhưng đất để xây thêm lại không có mà học sinh lại rất nhiều. Vì vậy rất nhiều trường học đem nơi ở của các giáo viên chuyển ra ngoài”.

Anh không nói lời nào, mặt mày từ đầu đến cuối vẫn cau mày.

Ngày tiếp theo, Thái Niều đi làm vẫn không thấy Hoạt Tích Niên đi làm, chị Trần đưa cho cô một tờ giấy của một học sinh xin vào trường học kêu cô đưa viện trưởng ký tên, học viện quy định, loại nhập học này phải có chữ ký của lãnh đạo viện mới được nhập vào”.

Cô cầm tờ giấy rồi đi lên phòng viện trưởng, vừa tiến lên muốn gõ cửa lại nghe được âm thanh đập đồ ở bên trong, sau đó là hàng loạt tiếng la to của viện trưởng: “Người là đứa con bất hiếu, nghịch tử”.

“Không nghe lời liền kêu nghịch tử”.

“Tóm lại ta không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý. Con, ngày mai đi lại phòng làm việc báo cáo cho ta”.

“Con không đi”.Sau khi nói ra ba chữ này,liền mở cửa mạnh ra, cô hoảng sợ lui về sau một bước.

Hoạt Tích Niên thấy cô đứng ở cửa cảm thấy nghi ngờ, sau đó dừng dừng nổi giận rồi trừng mắt liếc cô một cái rồi đi.

Viện trưởng Hoạt đuổi theo đến cửa, muốn thét lên, thấy Thái Niều liền nhịn lại, nhưng ánh mắt nhìn cô lại rất kỳ lạ: “Cô là Thái Niều”.

Thái Niều gạt đầu “Viện trưởng Hoạt, chị Trần kêu tôi tới đưa giấy tờ cho ngài ký”.

“Vào đi”.

Cô liền đi theo viện trưởng Hoạt vào văn phòng, viện trưởng Hoạt ký tên rồi đưa tờ giấy lại cho cô, cô liền cúi người nói cảm ơn, vừa muốn xoay người đi thì bị gọi trở lại”.

“Cô chờ một chút”. Viện trưởng Hoạt tựa lưng vào ghế, đánh giá cô một lần rồi nhú mày nói: “Tích Niên tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nếu có phát sinh chuyện gì thì cô giáo Thái bỏ qua cho”.

“Sao viện trưởng Hoạt lại khách khí như vậy”.

“Có thể do tôi nói khéo léo làm cô giáo Thái nghe không hiểu”. Nhìn bộ dáng Thái Niều hơi khấn trương, ông liền nói tiếp: “Trong nhà sớm đã chọn đối tượng thân cận cho Tích Niên, Tích Niên ngày thường thích đùa giỡn, cô giáo không nên tưởng thiết”. ông ta nói xong lại cười rồi nói tiếp: “Bất quá tôi nghĩ nói những lời này coi như dư thừa, cô giáo Thái ưu tú như vậy, bên cạnh có đại nhân vật là phó thị trưởng Trương, Tích Niên nhà ta sao có thể vào mắt của cô được”.

12. Chương 12

“Có thể do tôi ăn nói quá uyển chuyển, cô giáo Thái nghe không hiểu.” Nhìn bộ dáng có chút căng thẳng của Thái Niều, ông ta nói tiếp, “Tích Niên nhà tôi, trong nhà đã sớm sắp đặt đối tượng hẹn hò cho nó, Tích Niên bình thường ham chơi, có chút vui đùa, cô giáo Thái không nên cho đó là thật.” Ông ta tự nói sau đó cười cười, lại nói: “Chẳng qua là tôi nghĩ điều tôi vừa nói là không cần thiết, người ưu tú như cô giáo Thái đây, bên cạnh lại có người nổi tiếng như Phó thị trưởng Trương, Tích Niên nhà tôi làm sao có thể thuận mắt của cô.”

Ngay lập tức Thái Niểu căng thẳng siết chặt bàn tay, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, “những lời này của viện trưởng Hoạt là có ý gì?”

Viện trưởng Hoạt khẽ thở dài, “cô giáo Thái là người thông minh, sao lại không hiểu ý của tôi.” Mới đầu ông phản đối con trai mình cùng cô qua lại, chẳng qua vì không môn đăng hộ đối, nhưng nghe lời đồn giữa cô và Phó thị trưởng Trương, bất kể như thế nào, phụ nữ của lãnh đạo ắt phải kính nhi viển chi. “Cô giáo Thái, cô cùng Tích Niên đều còn trẻ, hai người đều có tiền đồ. Có lẽ, tương lai của cô còn tốt hơn so với tương lai của Tích Niên nhà tôi nữa.”

Ruột gan Thái Niểu cảm giác khó chịu đến phát đau, xem ra điều cậu út nói là thật, mỗi người đều có một bộ mặt xấu xí, chỉ là cô không phát hiện ra mà thôi. Thái Niểu cắn cắn môi dưới, khom người cúi chào viện trưởng Hoạt một cái, cẩn thận nói: “Cảm ơn lời nhắc nhở của viện trưởng Hoạt, tôi sẽ nhớ kỹ lời của ngài, sau này sẽ duy trì một khoảng cách nhất định với thầy giáo Hoạt. Còn nữa, ngài nói lời nói của thầy giáo Hoạt chỉ là nói đùa, tôi cũng chưa bao giờ cho là thật. Mặt khác, tôi không muốn giải thích nhiều quan hệ của tôi cùng Phó thị trưởng Trương, tôi chỉ có thể nói anh ấy là một vị trưởng bối, Phó thị trưởng Trương là người chính trực, tôi hi vọng người thông minh biết lời đồn này là giả.” Thái Niểu nói xong, xoay người bước đi.

Viện trưởng Hoạt cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ mình hiểu sai rồi.

Thái Niểu vào thang máy, cửa thang máy còn chưa kịp khép lại cô chợt bị kéo đi ra ngoài.

Về mặt Hoạt Tích Niên tức giận, “Quan hệ của hai người rốt cuộc là thế nào?”

“Quan hệ thế nào có liên quan tới anh hay sao?” Quan hệ thế nào có quan trọng sao, chẳng lẽ cứ một cô gái quen biết một lãnh đạo thì sẽ là quan hệ không đứng đắn sao? Thái Niểu trợn mắt nhìn, “Hoạt Tích Niên, anh nghĩ nó là quan hệ gì thì nó chính là quan hệ đó.”

Một phần lý trí tỉnh táo thúc giục cô nên giải thích rõ ràng, nhưng tâm tình kém khiến cô không còn tâm trí quan tâm nữa. Thái Niểu không nói thêm gì nữa, trừng mắt nhìn anh rồi xoay người vào thang máy. Cô trở về phòng làm việc không lâu thì Hoạt Tích Niên cũng trở về. Nhìn bộ dạng anh ta chẳng khác gì có người thiếu nợ anh ta tám trăm vạn khiến cho không khí phòng làm việc trở nên lúng túng.

Chị Trần có ý muốn nói gì đó, nhưng bất kể là cái gì chỉ cần không phải nói trực tiếp phá bỏ chỗ này, chẳng qua là tính cách Hoạt Tích Niên quái gở nói tiếp hai câu, còn không bằng trực tiếp phá bỏ nơi này còn tốt hơn.

Thái Niểu dứt khoát giả câm điếc, để mặc cho anh ta chê cười, cô cũng không thể che được miệng lưỡi thế gian. Đến trưa, cô tới căng tin trước. Nếu biết trước đến đây sẽ gặp phải ai, cô thà đi về phía bản mặt xúi quẩy thúc giục của Hoạt Tích Niên còn hơn.

Từ Lương Cẩm trở lại đây là liên quan đến truyền chuyển Đảng, không biết có nên dùng câu “Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa” để hình dung hay không, tóm lại lúc hần nghe từ chỗ vị hôn thê nói Thái Niểu bầu víu Phó thị trưởng Trương, hần có cảm giác không nói lên lời.

Từ xa, hần đã nhìn thấy Thái Niểu cúi đầu đi về phía này, khác hần đáng về khí phách trước kia, căn bản không giống bộ dạng chim đậu cành cao chút nào.

“Tiểu Điểu, đã lâu không gặp.”

Thái Niểu ngẩng đầu, trong đầu lập tức đề phòng. Mặt lạnh, muốn lách sang bên cạnh hần đi tiếp, thật sự không có tâm trạng nào để nói chuyện với hần.

Từ Lương Cẩm thật sự chặn ngang kéo cô, “Thế nào? Bám được quan lớn liền trở mặt rồi.”

Trái tim Thái Niểu dứt khoát thành thạch, căn bản không thêm để ý tới hần, nhưng Từ Lương Cẩm dùng sức kéo cô, “Như thế nào, có một Hoạt Tích Niên còn chưa đủ, lần này lại còn là Phó thị trưởng Trương, Tiểu Điểu, cô cũng thật có năng lực nha. Xem ra về sau tôi còn phải học cô nhiều rồi.”

“Anh đủ rồi đó!” Thái Niểu nói.

Từ Lương Cẩm căn bản lại không cảm thấy đủ, “Tiểu Điểu, cô nói thật một câu, có phải hay không lúc chúng ta ở bên nhau cô cũng đã...”

“Ba!”

Từ Lương Cẩm bưng mặt, nhìn sang một bên.

Thái Niểu bị kéo một phen, Lưu Ly giống như gà mẹ bảo vệ gà con đem cô kéo ra phía sau, mở miệng liền mắng: “Con mẹ nó, Từ Lương Cẩm, tim anh bị chó ăn, anh cho là Tiểu Điểu sau lưng anh quyến rũ người khác, nghĩ ai cũng vô sỉ (1) như anh. Tôi cảnh cáo anh, anh còn ở đây quấy rầy Tiểu Điểu, tôi liền đưa Tiểu Điểu đến gặp cha vợ tương lai anh uống trà.” Lưu Ly thấy hấn khê hừ một tiếng khinh thường, nói thêm, “Phó thị trưởng Trương tìm ông ta uống trà đoán chừng ông ta chính là bò cũng phải bò đi.”

Từ Lương Cẩm lập tức bước tới, Thái Niểu chỉ cảm thấy trong lòng rét run từng đợt. Hấn sờ sờ mặt, chân mày cau lại, cười cười nhún vai rồi đi.

“Chó má.”(2) Lưu Ly quay đầu nhìn cô một cái, bộ dạng chỉ tiếc hận sắt không thành thép, “Bạn không cần lịch sự với tên dê tiện(3) kia! Lần sau gặp hấn, bạn tát một cái rồi tiện thể đá bước qua, dù sao bạn giải thích cho người bạn và Phó thị trưởng Trương không có quan hệ gì, còn không bằng không giải thích, dù cho có quan hệ thì thế nào, bọn họ muốn cũng không được!” Lưu Ly nói không nhỏ, lúc này rất nhiều giáo viên đều đi về căng tin, lúc đầu còn chỉ chỗ hai người họ, nghe cô nói xong, tất cả đều cúi đầu bước nhanh qua.

Thái Niểu nhắm chặt mắt, cổ nén nước mắt, cổ họng khó nhọc một câu cũng không nói ra.

Khi còn đi học, Từ Lương Cẩm vì mua cho cô một cái áo khoác hình chùm quất, ba tháng liền đều ăn mòn thấu lại đột nhiên liền thay đổi vì sự nghiệp, vì tiền thành một người đáng ghét, cô kiên quyết không quay lại, muốn hận cũng không hận nổi.

Tình yêu với cô mà nói một chút cũng không giống nhau.

Lúc này, cô tự dối lòng là bản thân mình thất vọng về Từ Lương Cẩm, nhưng cô thực ra chính là đang thất vọng về bản thân mình.

“Được rồi được rồi, xem cái bộ dạng kinh hãi của bạn này.” Lưu Ly phì phò thở dài, kéo cô đi về phía lớp học, để cô ngồi ở phòng làm việc của mình, để cô ngồi đó chờ rồi lại đi. Chỉ một lúc sau mang theo túi xách của cô quay trở lại, “Cho phép bạn nghỉ, đi, cùng bạn ra ngoài giải sầu.”

“Xin nghỉ?”

“Bạn bây giờ là người bên cạnh Phó thị trưởng, xin nghỉ thì sợ cái gì.”

“....”

Lần này Lưu Ly thật sự không nghĩ sẽ dẫn tay mơ đi uống rượu, nhưng ra khỏi trường học Thái Niểu lại tự mình chủ động muốn cùng cô đi uống rượu. Lưu Ly đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Hai người đến số 101 đường Cẩm Tú, chủ quán rượu là bạn Lưu Ly, thấy cô mang bạn bè tới liền trực tiếp dẫn cô tới ngồi gần băng ghế dài, đưa lên đĩa hoa quả.

“Làm ơn cho chúng tôi một tá rượu.”

“Hai tá.” Lưu Ly nói với bồi bàn.

Bồi bàn rất nhanh mang tới, hai cô hào hứng mở nắp, chỉ là khi Lưu Ly vừa nâng chén muốn chạm cốc với cô, Thái Niểu đã mơ hồ uống rồi. Lưu Ly sững sờ, trời ơi, cô nàng này không phải là uống mà là nuốt chửng rượu, thật là trâu bò mà.

Thái Niểu đích thực là muốn đem mình uống say, một ly lại một ly, cái gì cũng không nói chỉ chuyên tâm uống rượu..., không biết mình đã hù dọa Lưu Ly một phen.

Thái Niểu tửu lượng kém, không tới mười lăm phút đã cảm thấy sàn nhà chuyển động, trần nhà ở đây cũng di chuyển, ngay cả Lưu Ly ngồi đối diện cũng chuyển động theo.

Nhìn ánh mắt cô mừng lung cũng biết nha đầu này uống nhiều, Lưu Ly chuyển mắt, lấy điện thoại di động từ trong túi của cô, mở danh bạ tìm hai chữ “Cậu út” (4) , nhếch miệng nhấn phím gọi.

Trương Cảnh Trí đang nghe Bạch Kỳ Trấn báo cáo công việc, nghe tiếng chuông điện thoại vừa nhìn thấy Tiểu Diêu gọi tới giờ tay một cái ý bảo anh dừng lại, sau đó nhận điện thoại. “Tiểu Diêu.”

“Có phải là Phó thị trưởng Trương không ạ?”

Vừa nghe giọng nói không phải là Tiểu Diêu, đầu lông mày Trương Cảnh Trí nhăn lại, giọng nói trầm đi một phần, “Là tôi, xin hỏi cô là?”

“Tôi là Lưu Ly, bạn của Tiểu Diêu, chính là người ngồi nhờ xe ngài lần trước , ngài còn nhớ không?”

Dường như có chút ấn tượng, “Đã xảy ra chuyện gì với Tiểu Diêu sao?”

“Không phải là chuyện gì xui xẻo, chỉ là tâm trạng Tiểu Diêu không tốt lắm... Uống nhiều một chút...”(5)

Nghe mấy chữ “uống nhiều một chút”, Trương Cảnh Trí giọng nói lại trầm thêm một phần. “Các cô đang ở đâu?”

Lưu Ly nghe giọng nói không vui của anh, có chút hối hận, ngoan ngoãn nói tên địa chỉ, Trương Cảnh Trí ném ra một câu “Chăm sóc tốt cho cô ấy, hai mươi phút sau tôi đến.” Liền cúp điện thoại.

13. Chương 13

Lưu Ly nhìn Thái Niếu đang choáng váng lại nhìn mấy chai rượu còn lại trên bàn, bắt chúc Thái Niếu đổ hai ly rượu vào miệng. Tự mình ngửi thấy hà hơi ra mùi rượu mới cảm thấy OK nằm bò bên cạnh bàn, thăm cầu nguyện: Bí thư Bạch cũng tới đi, Bí thư Bạch cũng tới đi .

Khoảng hơn mười phút sau, Trương Cảnh Trí mới cùng Bạch Kỳ Trấn tới nơi, nhìn thấy Thái Niếu say bất tỉnh nhân sự, sắc mặt Trương Cảnh Trí lạnh chảnh khác gì dưới 0 độ C, dọa Lưu Ly đang giả say cũng ngồi thẳng lên mà giải thích, “Phó thị trưởng Trương, tôi có khuyên Tiểu Diêu uống ít thôi...” Nhìn sắc mặt Phó thị trưởng Trương đen lại, Lưu Ly lại không dám nói nữa.

Trương Cảnh Trí trực tiếp chặn ngang ôm lấy Tiểu Diêu, đi được hai bước quay đầu liếc mắt nhìn Lưu Ly đang rụt cổ lại, sắc mặt hòa hoãn một chút, “Cảm ơn cô ở cùng với Tiểu Diêu, cô cũng uống say không ít, để Bí thư Bạch đưa cô về vậy.”

Lưu Ly chỉ nghe để Bí thư Bạch đưa cô về..., lập tức mở cờ trong bụng, không ngừng gật đầu. Chờ Trương Cảnh Trí vừa đi cô quay đầu lại hí hóp mắt cười nhìn Bạch Kỳ Trấn.

Bạch Kỳ Trấn cũng cười, thăm ngẫm cô bé này thật kỳ quái.

Tài xế chở Trương Cảnh Trí về, Bạch Kỳ Trấn cùng Lưu Ly đi ra chầu mày bắt đắ dĩ. “Đi thôi, tôi tiễn cô về.” Giờ tay lên vẫy xe taxi.

Lưu Ly chớp mắt, “Nhà tôi rất gần, không cần gọi xe đâu, đi bộ về cũng được.”

“Rất gần?” Bạch Kỳ Trấn nhớ tiểu khu nhà cô cách đây ít nhất cũng phải mười km đi.

Thấy Lưu Ly kiên định gật đầu, “Rất gần!”

Bạch Kỳ Trấn cười, “Vây đi thôi. ”

Hai người bước đi thong thả dọc theo ven đường, Lưu Ly đi ở bên cạnh anh, thỉnh thoảng len lén liếc anh, sau đó cúi đầu đỏ mặt, chẳng khác gì thiếu nữ chưa biết yêu. Không được, không được, như vậy quá kém rồi, Lưu Ly nắm tay thành quyền dừng bước.

Bạch Kỳ Trấn thấy cô dừng lại, quay đầu nhìn cô, ánh mắt nghi ngờ.

Lưu Ly hít một hơi thật sâu, kiên định hỏi: “Bí thư Bạch, anh có bạn gái chưa?”

“Bạn gái?”

“Đúng vậy, chính là bạn gái. Không phải là bạn khác giới, chính là loại quan hệ thân thiết đấy ạ.”

Bạch Kỳ Trần lần đầu tiên bị người khác hỏi một vấn đề tế nhị một cách trực tiếp như vậy, trong lúc nhất thời thật sự không biết phải trả lời thế nào, cũng không hiểu tại sao vô duyên vô cớ cô bé này lại hỏi anh vấn đề này.

Lưu Ly tính nôn nóng, thấy anh mặt mày luống cuống, nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, “ Có thì nói là có, không có thì nói không có, anh phải nói thật nha!”

Bạch Kỳ Trần nói: “Không có.”

“Không có thì tốt rồi.” Lưu Ly rất hưng phấn nói.

Tốt cái gì? Bạch Kỳ Trần nhìn cô có chút buồn cười.

Lưu Ly hăng giọng, nhìn anh, nghiêm túc nói: “Bí thư Bạch có thể cho tôi mượn điện thoại của anh được không?”

Điện thoại? Bạch Kỳ Trần lấy điện thoại di động ra đưa tới, Lưu Ly nhanh chóng gọi sang điện thoại của mình, nghe tiếng chuông Bao Bao vang lên, mới trả lại, “Vừa này là số điện thoại của tôi, tôi biết anh rất bận, chỉ là bận rộn thế nào cũng phải có ngày nghỉ, sau này rảnh rồi có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Bạch Kỳ Trần dù có ngốc thế nào cũng đã hiểu ra ý tứ của cô bé này rồi, nhưng mà anh chỉ cảm thấy buồn cười, bọn họ hình như mới chỉ gặp qua có hai lần. Anh lịch sự gật đầu, coi như đồng ý, Lưu Ly thấy anh nhẹ nhàng gật đầu thì đặc biệt vui vẻ.

Cảm giác thích một ai đó chính là không cần biết anh ấy làm gì, chỉ cần được nhìn thấy anh ấy đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc,

Đang lúc Lưu Ly còn muốn nói gì nữa, một chiếc xe Jaguar màu đen dừng bên cạnh cô, tài xế mở cửa từ trong xe bước xuống, “Tiểu thư, ông chủ cho tôi tới đưa tiểu thư về nhà.”

....

Bên trong quán rượu, bồi bàn thấy Lưu Ly và Thái Niếu theo hai người rời đi, lập tức lên lầu, “Ông chủ, Lưu Ly và bạn cô ấy đã đi rồi.”

Trong một phòng tối lầu hai, một người đàn ông đang nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh màu vàng nhạt nước trà, chẳng những nhìn thấy bọn họ rời đi, mà còn trông thấy Lưu Ly nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn Bạch Kỳ Trần. Hắn gật đầu một cái, phát tay cho bồi bàn xuống lầu.

Do dự một chút, móc điện thoại, “Đuổi theo Lưu Ly, đưa cô ấy về nhà.”

....

Thái Niếu ngủ thẳng tới tối mới tỉnh, vừa tỉnh lại nhìn đồ đạc trong phòng lập tức đưa tay bịt miệng chính mình.

Trương Cảnh Trí bừng nước mắt ong đi vào phòng nhìn thấy động tác của cô nhẹ nhàng thở dài, “Tiểu Điểu, uống rượu không giả quyết được chuyện gì cả.”

Thái Niếu nhìn sang, trong mắt có chút hối hận, nhưng hơn cả vẫn là bất đắc dĩ, “Nhưng ít nhất có thể trốn tránh.”

Nhận lấy ly nước mật uống vào, cảm giác ấm áp rất thoải mái, Thái Niếu nhìn Trương Cảnh Trí, bộ mặt mất mát.

“Kể một chút xem, lần này là vì chuyện gì?”

Cô cười khỏ một tiếng, vài ba lời mà kể lại chuyện xảy ra cả một ngày, giọng nói chán nản.

Trương Cảnh Trí vẫn kiên nhẫn lắng nghe, trên mặt không có... chút mất kiên nhẫn nào, chờ cô kể xong toàn bộ, sờ sờ đầu cô, cười khỏ một tiếng, “Cô bé ngốc.”

“Con là người lớn rồi nha.”

“Người lớn sẽ không bao giờ núp mãi trong cái vỏ của mình mà không chịu đối mặt với thực tế, Tiểu Diệu, thực tế không phải là không có người tốt, nhưng phần lớn con người ai cũng có lòng hư vinh mãnh liệt với lợi ích và tiền bạc. Nhìn gương mặt mờ mịt của cô, Trương Cảnh Trí có chút không muốn nói thêm, nếu có thể, anh hi vọng Tiểu Diệu cứ đơn thuần như vậy cả đời. “Tiểu Diệu, không cần để ý xem người khác nói cái gì, người ta nói cái gì là chuyện của người ta, con chỉ cần làm chính bản thân mình là tốt rồi.”

“Trước kia con cũng nghĩ như vậy, nhưng gần đây, con phát hiện ra con không làm được.” Thái Niểu cúi đầu, bị Từ Lương Cẩm phản bội, thân phận cậu út thay đổi làm cho cô không cách nào thích ứng nổi. “Cậu út.” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tâm Trương Cảnh Trí thoáng mềm nhũn một cái, ánh mắt của cô quá mức trong sáng. “Nếu bọn họ khiến Tiểu Diệu không vui, chúng ta liền có cách để cho bọn họ cũng không thể vui vẻ.”

“Là sao ạ?”

“Chính là trả thù! Không phải mọi người đều nói biện pháp tốt nhất để chữa lành vết thương không phải là vá nó lại mà chính là tặng lại cho người làm mình bị thương một vết thương còn nặng hơn so với vết thương của bản thân mình sao.”

“Là ai nói vậy ạ? Sao con lại chưa từng nghe thấy.”

“Cậu nói.” Trương Cảnh Trí cười nói, kéo cô đứng dậy, “Đi rửa mặt, xuống ăn cơm tối rồi nói tiếp.”

Sau bữa cơm tối, Trương Cảnh Trí lấy một chiếc chìa khóa xe đưa cho cô, “Ngày mai lái chiếc xe này đi làm?”

Thái Niểu “À?” một tiếng.

Anh giải thích: “Nếu người khác cho là con có quan hệ, con càng giải thích càng mơ hồ, thà cứ nhận mối quan hệ này, sợ rằng bất kể là ai từ nay về sau cũng không có gan khi dễ con nữa.”

Thấy cô do dự, anh nói tiếp, “Ta còn không sợ, con sợ cái gì. Mau mở chiếc xe này đi làm, tốt nhất là gặp luôn Từ Lương Cẩm, cho hắn biết hắn đã bỏ lỡ một cô bạn gái tốt đến thế nào, để cho hắn hối hận cả đời luôn đi.”

Để cho hắn hối hận cả đời? Mắt Thái Niểu nhìn thấy Trương Cảnh Trí mỉm cười, khóe miệng đang buông xuống cũng cong lên một chút, nhận lấy cái chìa khóa, nắm thật chặt, dùng sức gật đầu một cái.

Một đêm này, cô ngủ ở phòng ngủ của Trương Cảnh Trí, mà Trương Cảnh Trí đang ở phòng khách trần trọc suy nghĩ xem có cần sửa sang lại phòng khách một chút để Tiểu Diệu chuyển qua đây luôn, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không hay cho lắm, vì vậy thôi không nghĩ nữa.

Ngày thứ hai, Bạch Kỳ Trấn nhìn Thái Niểu rụt rờ hẳn lên, ngây ngốc ba giây mới nuốt nước miếng gọi thử một tiếng, “Tiểu Diệu?”

Thái Niểu nháy mắt mấy cái, “Có đẹp không ạ?”

Bạch Kỳ Trấn gật gật đầu, Thái Niểu quay đầu về phía Trương Cảnh Trí nhe răng cười, mặt đỏ hồng.

Sáng nay, cô được nhân viên hóa trang Trương Cảnh Trí mời đến trang điểm cho, lúc cô soi gương, chính mình cũng bị dọa nhảy dựng lên một cái.

Quần tây màu xanh lá cây kết hợp với áo sơ mi vải tơ tằm, đồ trang sức thanh nhã, cô gái trong gương chính là một người đẹp hiện đại, tương phản hoàn toàn với hình tượng ngày thường của cô. Cô còn ngu ngơ cười hỏi: “Đây là mình sao?” bị cậu út chế nhạo một trận.

Thái Niểu theo Trương Cảnh Trí ra cửa, nhìn chiếc xe trong gara khẽ cau mày.

“Cậu út, kỹ thuật lái xe của con không được tốt lắm.”

“Bảo hiểm đầy đủ, dù cho có đụng nát xe, công ty bảo hiểm cũng sẽ bồi thường toàn bộ.”

Thái Niểu nhếch miệng, bấm nút mở cửa xe, ngồi vào buồng lái, sờ đông sờ tây, đây là lần đầu tiên trong đời cô lái một chiếc xe tốt thế này.

Bạch Kỳ Trần nhìn lãnh đạo, có chút khó hiểu, “Lãnh đạo, Tiểu Điểu cô ấy...”

“Nhìn xem cô ấy có thích hay không.” Trương Cảnh Trí chợt nói.

Chỉ là, dù không giải thích một câu nhưng Bạch Kỳ Trần lập tức hiểu hàm nghĩa trong đó, nhìn chiếc xe đã đi xa, nhẹ nhàng thở dài.

Lúc đầu Thái Niểu thật sự là bưng bưng khí thế muốn cho những người kia khó chịu, cũng muốn để cho bản thân nở mày nở mặt một lần. Nhưng theo dòng xe tấp nập đi làm trong giờ cao điểm, cả đường run run rẩy rẩy đi tới bãi đỗ xe sau trường học, tất cả ý chí tích lũy cả một buổi sáng đều rơi rụng sạch, các giáo viên từ bãi đỗ xe đi ra đều nhìn cô bằng ánh mắt tò mò nghiền ngẫm hoặc là hâm mộ, Thái Niểu phát hiện những ánh mắt này ngoại trừ làm cho cô cảm thấy không thoải mái thì không có điểm nào giống như cảm giác trả thù mà cậu út nói.

Chẳng lẽ cậu út nói sai sao? Sẽ không. Nhất định là mình quá dọa người, Thái Niểu càng thêm ủ rũ. Cúi đầu nhìn quần áo đang mặc trên người, cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

Rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào?

Thái Niểu gõ gõ đầu, cảm giác đầu óc trống rỗng.

Xuống xe, Thái Niểu đi luôn đến phòng vệ sinh, đổi lại đồng phục công sở mới cảm giác thoải mái một chút, rửa mặt ngẩng lên là khuôn mặt không trang điểm của Thái Niểu thường ngày.

Thái Niểu tự giễu, xem ra bản thân mình chính là hồ dán chẳng khác gì nước từ trong tường rỉ ra.

Buổi tối tan việc, cô giống như kẻ trộm lén lén lút lút đi ra bãi đậu xe, thấy không có ai vội vàng lên xe lái ra khỏi trường học.

Cả đường nơm nớp lo sợ, lái xe đến cửa chung cư của Trương Cảnh Trí, cảnh vệ vừa nhìn thấy biển số xe lập tức cho qua, Thái Niểu dừng xe ở cửa, vốn dĩ muốn đem cái chìa khóa xe gửi ở phòng bảo vệ, kết quả vừa mới dừng xe, cửa nhà Trương Cảnh Trí lại mở ra.

Thái Niểu nhìn cô gái xa lạ bước ra từ nhà của cậu út, “Cô là?”

Cô gái nhìn cách ăn mặc của Thái Niểu, lại nhìn chiếc xe, nhìn Thái Niểu cười, “Xin chào, cô tìm Phó thị trưởng Trương đúng không?”

14. Chương 14

Thái Niểu gạt đầu, giơ chìa khóa lên: “Tôi tới đưa chìa khóa xe.”

“A, cái này đưa cho tôi được rồi.” Cô gái nhận lấy chìa khóa, “Muốn vào trong ngồi một chút không?”

“Không, không cần.” Thái Niểu cười cười, “Tôi đi trước. Hẹn gặp lại.”

Rời khỏi chung cư của Trương Cảnh Trí, Thái Niểu đi đến trạm xe buýt gần nhất, sau khi đi hai tuyến xe cuối cùng cũng tới nhà, ngược nhìn sắc trời đã sắp tối. Thái Niểu bước vào nhà, mở tủ lạnh lấy hai quả trứng, chuẩn bị bỏ vào chảo chiên, thì điện thoại di động vang lên, bỏ trứng xuống, lấy điện thoại lên nghe.

“Tiểu Niểu, Thế nào rồi?” Thanh âm trầm thấp của Trương Cảnh Trí vang lên trong điện thoại.

“Cậu út, con thất bại rồi.”

“Thất bại?”

Thái Niều bấu môi, “Chiếc xe, với bộ y phục kia không hợp với con, còn nữa, dù họ có coi trong con thế nào, thì con cũng không phải là người kia. Xin lỗi cậu.”

Trong điện thoại chợt vang lên tiếng cười nhỏ, tiếng cười trầm thấp kéo dài thật lâu. Nghe tiếng cười trong điện thoại mặt Thái Niều đỏ như trái cà chua chín, quần đến nỗi không biết nói gì.

Cười được một lúc thì Trương Cảnh Trí lên tiếng: “Rất tốt, Tiểu Niều, cháu làm tốt lắm. Nghỉ ngơi thật tốt, lần sau chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Thái Niều cúp máy suy nghĩ không hiểu tại sao mình lại được khen, giờ mới nhớ quên hỏi cô gái đó là ai rồi.

Bạch Kỳ Trần điện cho Trương Cảnh Trí nói tiểu Niều đem xe trở về rồi, lúc đó Trương Cảnh Trí chỉ gật đầu, rồi không nói gì, đến lúc rảnh rỗi mới điện cho Tiểu Niều. Bạch Kỳ Trần thấy lãnh đạo hương xuân phơi phới từ phòng làm việc đi ra, cũng tò mò hỏi, “Bao nhiêu điểm?”

“Điểm Max.”

Bạch Kỳ Trần cười nói: “Chúc mừng lãnh đạo.” Lần này nhất định hắn sẽ không bị phu nhân điện thoại thúc giục hắn sắp xếp cho lãnh đạo đi xem mắt rồi.

Trương Cảnh Trí lắc đầu cười, “Bây giờ chúc mừng còn sớm, đúng rồi, ngày mai giúp tôi hủy mấy cuộc xã giao vào buổi tối.”

“Không thành vấn đề.”

“Kỳ Trần, người cũng nên tìm một người vợ được rồi nha.”

Nghe Trương Cảnh Trí hỏi, Bạch Kỳ Trần không khỏi cảm thán, nói thế nào lại tính đến hắn rồi. “Lãnh đạo, tôi...”

“Năm nay nên quyết định được rồi, cũng không thể cứ một mình mãi được, chú Bạch chờ bằng cháu đến cả tóc cũng bạc rồi.” Mẹ của Bạch Kỳ Trần là giáo viên trường đại học mà Trương Cảnh Trí đã từng học. Hai người vừa đi vừa nói vừa hướng bên ngoài ký túc xá mà đi, ngừng một chút rồi Trương Cảnh Trí lại nói tiếp, “Sang năm đem chuyện này giải quyết, cuối năm tiến hành.”

Mấy nhân viên thấy hai người lễ phép chào, liền nghe thấy bọn họ nói cái gì “giải quyết” rồi “tiến hành” gì đó, nên nghĩ rằng hai người đó đang nói công sự, sao lại nhìn thấy mặt của bí thư Bạch có chút khó coi, cứ nghĩ gần đây có vài hạng mục khó giải quyết! Nhưng bọn họ lại không biết rằng, “hạng mục khó giải quyết” kia chính là hôn sự của bí thư Bạch.

Bạch Kỳ Trần nhìn xe của Trương Cảnh Trí rời đi, rồi quay người đi về phía bãi đậu xe, thật ra thì hắn cũng sớm nghĩ thuê tài xế rồi, nhưng mỗi ngày cùng Trương Cảnh Trí chạy tới chạy lui, có tài xế cũng vô dụng.

Trong nhà thúc giục hắn lấy vợ cũng không phải ngày một ngày hai gì, đảo mắt cái hắn đã ly hôn ba năm rồi, lúc ly hôn nhà cửa, tiền của hắn tất cả đều cho vợ trước, không vì cái gì khác, chẳng qua là cảm thấy một cô gái tự mưu sinh cũng không dễ.

Đến khi hắn có được vị trí như ngày hôn nay, thì cũng có một chút dư giả, đi theo Trương Cảnh Trí, một mực đi lên, hắn không dám nói mình chính là một người trong sáng, nhưng có thể nói một câu là hắn không làm việc gì thẹn với lòng.

Hôn sự. Haiz, không phải chỉ có một mình hắn nhìn tiểu Niều lớn lên, trải qua một lần tan vỡ, hắn thật sự có chút sợ.

Ở cái tuổi của bọn họ, có một tình yêu là đã xa xỉ lắm rồi.

Trong đầu Bạch Kỳ Trần chợt hiện lên một gương mặt trẻ tuổi, lắc lắc đầu cười, rồi khởi động xe. Nhưng xe chưa ra khỏi tòa Thị Chính, thì điện thoại di động lại vang lên, nhìn điện thoại thì thấy một dãy số lạ, dừng xe lại mới bắt máy.

“Bí thư Bạch, tôi là Lưu Ly.” Thanh âm từ trong điện thoại truyền đến.

Bạch Kỳ Trần lễ phép hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi quấy rầy anh sao? Nếu anh bận công việc, chút nữa tôi gọi lại cho anh cũng được....” Lưu Ly nói xong chuẩn bị cúp điện thoại.

Bạch Kỳ Trần không biết nên nói thế nào, liền trả lời: “Không có, tôi không có việc gì cả, tôi đã tan việc.” Nói xong, nghe bên kia có tiếng cười, làm hắn có chút ngượng ngùng.

Điện thoại lại vang lên tiếng nói của Lưu Ly. “Bí thư Bạch khi nào có thời gian chúng ta đi ăn một bữa cơm, tôi biết có một nhà hàng có mấy món ngon...”

“Thật xin lỗi, thời gian nghỉ của tôi không cố định.” Không đợi cô nói hết hắn đã cắt lời cô rồi vội từ chối, bên kia yên lặng mấy giây, ngay lúc Bạch Kỳ Trần đang ảo não không biết có phải do mình thất lễ hay không, Lưu Ly lại nói.

“Không sao, tôi có thể chờ đến lúc anh có thời gian, khi nào anh có thời gian thì gọi cho tôi. Vậy nha, lái xe cẩn thận một chút, tôi không quấy rầy anh nữa.”

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Bạch Kỳ Trần cúp điện thoại, ngón cái vuốt vuốt điện thoại, cuối cùng, cười khê rồi bỏ điện thoại xuống, phát động xe.

Lưu Ly cúp điện thoại giơ chân đá vào phòng của Thái Niều nói: “Cậu với cậu út của cậu dạy hắn một chút, để cho hắn có thể nói vài lời dễ nghe với tôi.”

Thái Niều vừa cúp điện thoại của Trương Cảnh Trí, liền nghe thấy tiếng đập cửa, nha đầu này không biết điên chuyện gì nữa, vừa tới liền la hét mình thích Bạch Kỳ Trần, muốn cưới hắn.

“Đại tiểu thư à, tớ và cậu tớ không phải bà mai.”

Lưu Ly bùm mặt kêu một tiếng, cũng vậy, cô không thể tưởng tượng cái kẻ nghiêm túc Phó Thị Trưởng Trương đó giúp gì cho cô. Nhưng là, cái bí thư Bạch này cũng khó khăn quá đi, không phải nói “Nữ truy nam, cách một tầng sa”(ý là dễ hơn...) sao!

Thái Niều nhin cô nổi điên cũng chỉ có thể than thở lắc đầu, bí thư Bạch cùng Lưu Ly? Thái Niều một lần nữa lắc đầu.

Lưu Ly định tâm lại nhất quyết muốn theo đuổi Bạch Kỳ Trần, liền quay sang nịnh nọt hỏi Thái Niều, thật ra thì Thái Niều căn bản là không hiểu gì nhiều, cơ hồ là có hỏi cũng không biết. Lưu Ly thất bại, “Nếu không thì ngày mai tớ đến tòa Thị Chính chặn hắn lại thôi.”

“Cậu điên rồi?”

“Hẹn hắn không được, cũng không thể ngồi chờ nha.” Lưu Ly vẻ mặt lộ hung quang, “Ba năm không ăn thịt, ta không tin hắn gặp ta có thể nhịn được!”

“Đại tỷ, cái này có thể được sao?” Thái Niều thẹn thùng mặt nóng cả mặt.

Lưu Ly trừng mắt nói: “Tớ không thẹn thùng thì thôi, cậu thẹn thùng cái gì. Nam nhân không phải đều có nhu cầu ư, tớ không tin cậu và Từ Lương Cẩm không có cái đó nha.” Cô nhìn chăm chăm Thái Niều, thấy mặt của Thái Niều càng ngày càng đỏ, khiếp sợ nói: “Tiểu Niều, cậu đừng nói với tớ, hai người thật sự là không có qua... Trời ơi, thời đại này mà vẫn còn những người như cậu, không trách được Từ Lương Cẩm qua lại với Tô Diệu Âm, tớ tha thứ cho hắn.”

“Cậu đừng nói thế chứ, làm gì có chuyện đó!” Thái Niều uất ức nói.

Lưu Ly im lặng triệt để, giơ tay lên vỗ vỗ miệng mình, “Nhóc con, nếu tớ là nam nhân tớ nhất định sẽ cưới cậu, một cô gái thuần khiết như vậy, đoán chừng chỉ còn một mình cậu.”

Thái Niều đỏ mặt, “Cậu đã cái kia cái kia rồi à?”

Lưu Ly nói “Cắt” một tiếng, “Chị của em hai mươi tuổi không có gì là chưa trải qua nhé.” Nói xong còn vỗ vỗ vào đầu cô, cười ha hả lại nói tiếp, “Tiểu xử nữ, không phải cậu định giành đêm đầu tiên cho chồng cậu chứ!”

Thái Niễn nhin không được trêu chọc cô, lại bị cô chọc lại nên thẹn quá hóa giận đập cô một cước, đắp chăn nói: “Tổ ngủ.”

Lưu Ly nhìn mặt Thái Niễn có một rặng mây hồng hồng, nhin không được cười diên cuồng. Cô nàng vẫn còn kinh ngạc, Thái Niễn và Từ Lương Cẩm bên nhau ba năm, cư nhiên không có chuyện đó! Trong sáng thật trong sáng nha!

Sáng hôm sau, Thái Niễn đi làm nhìn bàn bên cạnh không có ai, Hoạt Tích Niên lại nghỉ rồi. Sau khi kết thúc tiết thứ hai, Lưu Ly chạy tới phòng làm việc của Thái Niễn, trực tiếp ném cho Thái Niễn hai bản giáo trình. “Công tử Hoạt xin nghỉ rồi, cậu dạy thay lớp anh ta đi.”

“Tớ?” Thái Niễn nghe nói mình được dạy rất là cao hứng.

Lưu Ly gật đầu, “Buổi chiều có khóa , cậu đảm nhiệm tiết đó, với trình độ này tuyệt đối không thành vấn đề với cậu.”

“Cảm ơn cậu Lưu Ly!” Thái Niễn vui vẻ đứng lên ôm cổ Lưu Ly.

Sau khi Lưu Ly đi khỏi, Thái Niễn nghiêm túc nhìn giáo trình, những đoạn đối thoại và câu từ lại rất đơn giản thật sự là không khó, nghĩ đến đây Thái Niễn vẫn còn hứng phấn khi mình sắp lên giảng đường dạy.

Tới giờ ăn cơm trưa, Thái Niễn và Chị Trần ở phòng làm việc trao đổi giáo trình thật lâu, nhin không được chút chút lại nhìn ra ngoài, giống như là đang chờ đợi ai đó, nhìn thấy hành động này của Thái Niễn, Lưu Ly lại nổi hứng trêu chọc cô một phen.

Còn năm phút nữa là chuông reo lên, bên ngoài phòng làm việc truyền đến từng tiếng bước chân của học sinh, nghe rất nhộn nhịp, nghe được những âm thanh đó Thái Niễn bất giác mím môi, trong mắt lộ rõ ý cười. Chuông vừa reo lên, cô rập rập chạy đến cửa, thấy Lưu Ly vừa lắc đầu chê cười, nhưng vẫn theo sát cô.

Thái Niễn đẩy cửa, quay đầu lại nhìn Lưu Ly cười cười, ai ngờ vừa quay lại, lại bị người nào đó phun một ngụm máu trước mặt.

“A!” Thái Niễn nhắm mắt theo bản năng giơ tay chống đỡ, trong hành lang từng tiếng thét chói tai vang lên, cô chầm rãi mở mắt, đầu tiên là cô ngửi được một mùi máu tanh, ngực cô đập thình thình, đến khi cô phát hiện thứ văng trên mặt cô không phải là nước, chưa kịp la lên, đã hôn mê.

“Tiểu Niễn, Tiểu Niễn...”

Bên tay không ngừng vang lên từng tiếng gọi của Lưu Ly, mặt Thái Niễn không có một chút sắc thái trong đầu lại hiện lên hình ảnh hoảng sợ liên mất ý thức.

“Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát....”

“Cứu mạng, có ai không....”

“Tiểu Niễn, cậu mau tỉnh a Tiểu Niễn, Tiểu Niễn....”

15. Chương 15

Bạch Kỳ Trấn đang đi họp, nhưng điện thoại trong túi đang rung lên, anh đưa bàn tay xuống gầm bàn móc điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiện ra hai chữ “Lưu Ly”, nhanh chóng nhấn nút tắt, tiếp tục nghe báo cáo.

Chỉ là rất nhanh sau đó điện thoại lại rung lên, một lần lại một lần, ám chỉ nếu anh không nhận điện thoại, cô sẽ kiên trì gọi tiếp. Khóe miệng Bạch Kỳ Trần nhếch lên một cái, đây chính là biểu hiện mất kiên nhẫn của anh.

Anh cầm điện thoại, hơi khom người ra khỏi phòng họp nhận điện thoại, “Tìm tôi...” Vừa muốn hỏi cô chuyện gì, đã nghe tiếng khóc đứt quãng cùng tiếng ồn ào ở đầu dây bên kia. Bạch Kỳ Trần liền khẩn trương hỏi, “Lưu Ly, đã xảy ra chuyện gì?”

Nửa người Lưu Ly đều là máu, cả người run rẩy, chẳng biết tại sao, việc đầu tiên cô nghĩ tới chính là gọi điện thoại cho Bạch Kỳ Trần, không biết chính mình đang khóc, dường như đã sợ đến mất đi cảm giác, giọng nói run run theo cơ thể “bí thư Bạch, máu, tất cả đều là máu, Tiểu Diêu bị ngất, làm thế nào...”

Tiểu Diêu? Bạch Kỳ Trần vừa nghe giọng liền trầm đi hai phần, càng có chuyện càng trấn định đây chính là Trương Cảnh Trí dạy anh, “Các cô ở chỗ nào?”

“Trường học.”

“Cô có bị thương không?”

“Không có.”

“Tiểu Diêu gặp nguy hiểm không?”

Lưu Ly ngập ngừng một chút, lúc Bạch Kỳ Trần nhắc tới, cổ họng nghẹn lại, sau đó thút thít nói, “..... Cũng không có.”

Bạch Kỳ Trần thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đợi tôi ở trường học, tôi sẽ sớm qua, không, tôi lập tức tới.”

Lưu Ly nghe lời cam đoan của anh, tâm trạng cũng ổn định lại, nhìn dáng vẻ kinh khủng trong hành lang cũng không còn sợ nữa.

Bảo vệ trường rút cuộc cũng tới, 120,110 cũng tới ngay sau mấy phút, Tiểu Diêu cũng dần tỉnh lại, được mấy thầy giáo dìu vào phòng làm việc.

Đầu tiên, tất cả ban chủ nhiệm lớp trở về trấn an học sinh, ai cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra sự kiện ấu dâm bạo lực này, mấy học sinh này bởi vì tranh giành bạn gái đã sớm kết thù, hôm nay học sinh bị cướp bạn gái dẫn theo hai học sinh khác cùng lớp mang theo dao kéo và sủy côn trực tiếp tới trả thù. Lúc Thái Niều đẩy cửa lớp, chỉ một chớp mắt dao găm liền chém vào người của học sinh trước mặt cô, máu trực tiếp phun vào mặt Thái Niều, mở mắt ra liền thấy một mảng máu thịt lẫn với gân thịt trên người học sinh, cũng may là Thái Niều còn trẻ, nếu đổi lại là một vị giáo sư già yếu tim, chỉ sợ đã sớm bị dọa đi châu Diêm Vương rồi.

Thái Niều tuy không khóc nhưng sắc mặt còn khó coi hơn so với khuôn mặt khóc lóc của Lưu Ly. Dù sao Lưu Ly cũng ở ngoài, không giống với Thái Niều trực tiếp nhìn thấy. Cô ép bản thân không được run lên, chủ nhiệm phòng làm việc lúc này chạy tới, thấy các cô bị dọa sợ, tiến tới trấn an mấy câu, đưa trà nóng cho hai người. Nhưng Thái Niều vừa cầm lấy ly trà một cái liền rơi xuống đất, nhìn màu vàng của nước trà, một giây kế tiếp liền cúi người xuống ra sức nôn ra.

Lúc Trương Cảnh Trí cùng Bạch Kỳ Trần chạy tới, Thái Niều đã nôn ra không ít.

Trương Cảnh Trí trực tiếp vào phòng làm việc, nhìn thấy anh đến, chủ nhiệm phòng làm việc tự nhiên ngây dại đi. Thái Niều thấy anh, cũng không còn cố kiên dè, lỗ mũi đau xót, nước mắt rơi xuống. Còn chưa có mở miệng liền bị Trương Cảnh Trí chặn ngang bẻ lên.

“Đừng sợ, chúng ta về nhà.” Trương Cảnh Trí nói xong liền ôm cô đi ra bên ngoài.

Thái Niều rụt cổ lại, hung hăng vùi đầu vào trong ngực anh, không hiểu sao cảm thấy an lòng.

Lưu Ly hoàn toàn không nghĩ tới Trương Cảnh Trí sẽ xuất hiện, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, kìm nén nước mắt nhìn Bạch Kỳ Trần đứng cạnh cửa. Bạch Kỳ Trần cũng không nghĩ tới lãnh đạo có thể như vậy, anh vốn định tự mình xử lý xong sẽ báo cáo lại cho lãnh đạo, ai ngờ Trương Cảnh Trí thấy anh đi ra ngoài nghe điện thoại, trở lại liền hỏi một câu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Kỳ Trấn giấu giếm, chỉ nói trường học Tiểu Điểu xảy ra chút chuyện, chỉ là tình huống cụ thể còn chưa hiểu rõ. Trương Cảnh Trí vừa nghe xong, ngay lập tức dừng hẳn hội nghị, chạy qua bên này. Chuyện sau đó lại càng khiến anh ứng phó không kịp.

Lưu Ly cố nén run rẩy từ trong nhà đi ra ngoài, đi tới bên cạnh anh chân mềm nhũn, suýt nữa ngã. Bạch Kỳ Trấn vội đỡ lấy cô, “Cô cũng bị dọa không nhẹ, tôi đưa cô trở về.”

Lưu Ly gạt đầu, giơ tay gạt gao nắm chặt ống tay áo anh.

Bạch Kỳ Trấn liếc mắt nhìn, để mặc như vậy cùng cô ra khỏi trường học. Vừa nhận được thông báo về sự việc ẩu đả bạo lực, bên này viện lãnh đạo còn chưa kịp tức giận, đã nghe nói Phó thị trưởng Trương và Bí thư Bạch đến.

Mấy viện trưởng đã gần năm mươi tuổi, thường ngày lại đi xã giao, bọn họ đều là bụng bia, nghe nói Phó thị trưởng Trương tới liền vác theo bụng bự chạy tới, nhưng cũng chỉ là nhìn thấy Trương Cảnh Trí ôm Thái Niều lên xe.

Viện trưởng Hoạt tiến lên hai bước, “Phó thị trưởng Trương, ngài tới thế nào lại không thông báo một tiếng.”

Sắc mặt Trương Cảnh Trí nghiêm túc, nhìn theo mấy vị phía sau vừa theo kịp nói: “Không phải công việc, tôi chỉ là tới đón Tiểu Điểu, chuyện này các vị viện trưởng không cần quan tâm, công việc sau này hãy nói.”

Viện trưởng Hoạt tự nhiên không dám nhiều lời, một mực cung kính tiễn Trương Cảnh Trí. Trương Cảnh Trí lái xe đi, Bạch Kỳ Trấn cùng Lưu Ly mới ra ngoài, mấy viện lãnh đạo tự nhiên lôi kéo anh không buông, chỉ sợ bởi vì sự việc lần này, Phó thị trưởng Trương sẽ giận chó đánh mèo.

Bạch Kỳ Trấn theo Trương Cảnh Trí làm thư ký nhiều năm, tự nhiên biết cư xử đúng mực, khéo léo ứng phó, không nhẹ không nặng ném ra một câu: “Đề cao coi trọng”, khiến mấy lãnh đạo tái xanh mặt.

Đưa Lưu Ly lên xe, định trực tiếp đưa cô về nhà. Nhưng xe vừa mới chuyển bánh vào đường phố chính, Lưu Ly liền hô dừng lại. “Tôi thế này về nhà nhất định sẽ dọa tới mẹ tôi, tùy ý tìm một khách sạn để tôi thay quần áo là được.” Nói xong, lại cảm thấy không ổn, liền nói luôn một câu: “Anh chở tôi tới cửa quán rượu là được rồi.”

Bạch Kỳ Trấn gạt đầu một cái, trên mặt không có biểu cảm gì.

Lưu Ly có chút thất vọng, nhưng bản thân hai người cũng không có quen biết, có thể đưa cô tới khách sạn đã là tốt lắm rồi.

Bạch Kỳ Trấn liếc nhìn cô một cái, biết cô hiểu lầm cũng không giải thích, lái xe vào Shangri-La (hình như là 1 khách sạn 5 sao), Lưu Ly xuống xe, thấy anh cũng xuống theo, rõ ràng có chút kinh ngạc.

Bạch Kỳ Trấn nói: “Mau vào đi, cả người cô đầy máu, sẽ dọa người khác sợ mất.” Nói xong liền đi qua quầy lễ tân lấy thẻ phòng.

Hai người vào phòng, Lưu Ly đi vào phòng tắm trong phòng ngủ tắm rửa sạch sẽ, một lát sau nghe tiếng gõ cửa, “Quần áo đặt ở cửa, cô tự lấy, tôi ở bên ngoài phòng khách chờ cô.”

Lưu Ly tắm xong ra ngoài thấy Bạch Kỳ Trấn thật đang ngồi trong phòng khách.

“Hôm nay cảm ơn anh.”

Bạch Kỳ Trấn ngẩng đầu nhìn cô một cái, sắc mặt bình tĩnh, sau một lát, mở miệng nói: “Cô nên nghỉ ngơi một chút, hay là bây giờ tôi tiễn cô về nhà?”

Lưu Ly vừa mới khóc xong, lúc này cảm thấy mắt cay cay, ổn định tâm trạng, đi tới phía đối diện Bạch Kỳ Trấn ngồi xuống. “Bạch Kỳ Trấn, thật sự là anh không nhớ rõ tôi sao?”

.....

Thái Niều cả đường bị ôm, Trương Cảnh Trí ôm cô xuống xe, ôm cô vào nhà cho đến khi đem cô đặt lên trên giường, không thèm quan tâm tới máu và dịch vị làm bẩn quần áo của anh cũng như ga giường màu

trắng. “Cậu đi pha nước cho cháu, tắm rửa một cái, ngủ một giấc thuận tiện quên luôn mấy thứ không tốt đi.”

Nhìn cô gạt đầu mới vào phòng tắm. Lúc anh tới trường học, người bị thương đã được 120 mang đi, chỉ có thể nhìn thấy vết máu chưa kịp thu dọn trong hành lang, mơ hồ lo lắng, nhìn thấy bộ dạng bị dọa sợ của Tiểu Điều, anh cảm thấy đau lòng không thôi. Còn nhớ lúc học đại học, anh nghỉ phép về nhà, khi đó Tiểu Điều đang bị con cái cán bộ trong viện bắt nạt, đem máu gà giấu trong cặp sách của cô. Tan học, Tiểu Điều theo tài xế Thái về nhà, mẹ dạy Tiểu Điều làm bài tập, Tiểu Điều kéo khóa mở cặp sách bị dọa tới khóc thét, sau đó trở thành nỗi ám ảnh của cô. Mẹ anh nói muốn dạy dỗ những đứa ngỗ ngược này, tài xế Thái lại sợ gây thêm phiền toái cho lãnh đạo nên nói thẳng, chỉ là mấy đứa bé chơi đùa, không có chuyện gì to tát cả.

Anh nhớ rõ chính mình lúc ấy nói tài xế Thái quá mức quy củ, không hiểu tình hình. Mẹ anh lại nói đây chính là lý do cha anh vẫn tin dùng ông ấy, luôn biết rõ vị trí của bản thân mình.

Anh không cho là đúng, chẳng qua là ánh mắt sợ hãi uất ức của Tiểu Điều lúc đó anh vẫn không thể nào quên.

Pha xong nước tắm, Trương Cảnh Trí ra ngoài muốn ôm Thái Niều vào phòng tắm, Thái Niều đã bình tĩnh không ít, không thể không biết xấu hổ để cho anh ôm tới ôm lui, “Cậu út, tự con làm được.”

Trương Cảnh Trí bị một tiếng này gọi tỉnh ba phần, gạt đầu một cái, để cho cô tự mình đi vào phòng tắm, còn bản thân thì trực tiếp tới phòng tắm trong phòng khách tắm rửa qua, thay một bộ quần áo sạch sẽ, thuận tay trực tiếp đem quần áo có dính máu và dịch vị ném vào thùng rác. Tiếp đem ga trải giường cuộn lại đổi một cái mới. Thái Niều đã hơn hai lần uống rượu say, làm thêm giờ, quần áo để lại được giặt sạch treo một bên tủ quần áo của anh. Nhìn một lượt quần áo của mình tới quần áo của cô, sưng sốt (ngắn ngủi) một giây mới lấy xuống một bộ.

“Tiểu Điều, quần áo.” Dem cửa phòng tắm kéo ra một chút, cầm quần áo đặt ở cửa.

Thái Niều ngâm mình ở trong bồn tắm, nhìn thấy Trương Cảnh Trí đưa tay vào, biết rõ anh sẽ không nhìn thấy mình, nhưng vẫn co rụt người lại, trên mặt đỏ hồng một mảng lớn.

Đêm khuya, Thái Niều vẫn gặp phải ác mộng, giống như khi còn bé bị một bọc máu gà hù dọa. Trong mơ, xung quanh trước mặt toàn là máu, chạy đến đâu, sờ tới nơi nào cũng là máu, cô tháo chạy cuối cùng phát hiện ra bản thân căn bản không có chỗ có thể trốn.

Trương Cảnh Trí ở phòng khách nghe tiếng cô thét chói tai chạy đến phòng ngủ chính, thấy mặt cô đỏ bừng, đưa tay sờ thử, nóng gần như bỏng tay, liền gọi tên cô mấy tiếng, Thái Niều cũng không tỉnh lại, hiển nhiên là đã bị sốt rồi.

“Tiểu Điều, chúng ta đi bệnh viện.” Cũng không biết cô có nghe thấy không, Trương Cảnh Trí bọc chăn lớn ôm cô đi ra cửa lái xe tới bệnh viện thành phố mang vào phòng cấp cứu.

Thái Niều mơ mơ màng màng cảm thấy mu bàn tay đau nói, méo méo miệng, ưm một tiếng, chui vào phía trong ngực Trương Cảnh Trí.

Trương Cảnh Trí ôm cô thật chặt ngồi trong phòng cấp cứu, truyền xong hai chai nước, Thái Niều cũng hạ sốt. Bác sĩ nói không cần nằm viện, ngày mai trở lại truyền nước là được. Ôm cô ra xe trở về, không dám đi quá nhanh, để cho cô ngủ tiếp. Ai ngờ, chuẩn bị về đến nhà lại bị cảnh sát giao thông chặn lại. Trương Cảnh Trí thò đầu ra nhìn, thì ra là cảnh sát giao thông ở chốt đang kiểm tra nồng độ cồn.

Cảnh sát giao thông chào theo điều lệnh một cái, “Mời anh xuất trình bằng lái.”

Trương Cảnh Trí đi ra ngoài vội vàng, lúc đó làm gì có tâm trí mang theo bằng lái, trong ví tiền ngoại trừ chỉ phiếu thì chỉ có chứng minh thư. Xuống xe, nói: “Đồng chí, người nhà của tôi bị sốt, vội đi bệnh viện nên quên mang theo.” Nói xong đem chứng minh thư đưa tới.

Cảnh sát giao thông hướng trong xe liếc nhìn một cái, thấy Thái Niều đang cuộn mình co ro ngủ, biết anh không có nói sai, trực tiếp dùng thân phận của anh ta chứng nhận mã số kiểm tra một chút, xác định xong, lễ phép đem chứng minh thư trả lại cho anh, cúi đầu nhìn qua gương anh một cái, dặn dò: “Lần sau vội mấy

cũng phải chú ý an toàn giao thông, lần sau không được đi dép lê lái xe.” Nói xong, liền lên chiếc xe kiểm tra rồi đi.

Trương Cảnh Trí cúi đầu nhìn đôi dép màu xanh trên chân mình, khẽ ngượng ngừng, may là không bị nhận ra, nếu như bị nhận ra, nhất định trở thành trò cười.

16. Chương 16

Thái Niếu ngủ một giấc thẳng đến sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy, nhìn thấy Trương Cảnh Trí ngủ ngời trên ghế liền hoảng hốt. Trương Cảnh Trí thức dậy, nhìn thấy cô đã thức, liền lấy tay sờ trán của cô, nhiệt độ bình thường liền thở phào nhẹ nhõm. “Về học viện bên đó, cậu sẽ kêu thư ký Bạch xin nghỉ dùm con, người giúp việc tám giờ sẽ đến, chín giờ rưỡi bác sĩ Trương sẽ đến đây khám bệnh cho con, buổi tối cậu sẽ về sớm một chút”.

Anh nói xong, liền nhìn lại hình dáng bên ngoài của mình, sau đó lại nói: “Con ngủ thêm một chút nữa đi, cậu đi làm, sáng hôm nay có một hội nghị quan trọng”.

“Cậu út”. Cô thấy anh phải đi liền kêu lên: “Cậu không ngủ cả một đêm”.

Anh cười cười: “Không cần phải lo lắng, công việc bận có lúc phải thức mấy đêm không ngủ”. Nói xong liền bước ra khỏi phòng ngủ.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng nước chảy, sau khi anh tắm xong, thay quần áo rồi bước ra ngoài thì nhìn thấy xe đã đến liền dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt rồi mới đi làm.

Đúng như lời anh nói, tám giờ liền có người tới, là người phụ nữ lần trước cô gặp, người phụ nữ không quá bốn mươi tuổi, tuy ăn mặc rất giản dị nhưng nhìn thể nào cũng không giống người giúp việc nhà.

Người phụ nữ này dường như nhìn ra được sự nghi ngờ trong lòng của cô liền cười rồi tự giới thiệu: “Tôi lớn hơn cô mấy tuổi nên cô có thể gọi là chị Linh”.

“Chị Linh”. Cô gật đầu kêu.

“Tôi là bà con của cấp dưới phó thị trưởng Trương, làm nhân viên quản lý vật dụng của khu này, ngày thường cũng không bận rộn gì nên đến nhà phó thị trưởng Trương để dọn dẹp”.

Thì ra là như vậy.

Chị Linh cũng cười, rót cho cô một ly nước ấm rồi múc cho cô một chén cháo yến mạch. Hiện giờ cô ăn không có khẩu vị nên chỉ ăn hết nửa chén. Một lát sau bác sĩ Trương mà cậu út nói qua cũng đến, mang theo một cặp đựng thuốc, vẻ mặt không kiên nhẫn, vừa bước vào cửa liền hỏi chị Linh: “Trương Cảnh Trí ở đâu?”.

Chị Linh hẳn đã từng gặp qua vị bác sĩ không khách khí này rồi, giọng nói nhẹ nhàng: “Bác sĩ Trương, phó thị trưởng Trương hôm nay có hội nghị nên sáng sớm đã đi rồi. Bệnh nhân hiện đang ở phòng ngủ, mời bác sĩ đi theo tôi”.

Cô nghe được tiếng lẩm bẩm than thở của bác sĩ Trương liền rụt cổ lại, ngay cả cậu út cũng không kiên trì, ở đâu lại xuất hiện bác sĩ ngạo mạn như thế.

Nhìn thấy bác sĩ Trương vào phòng, cô liền chào hỏi: “Làm phiền ngài rồi bác sĩ Trương”.

Bác sĩ Trương chân mày chau lại không nói gì, liền mở cặp lấy nhiệt kế đưa cho cô, cô liền nhận lấy sau đó kẹp vào nách.

“Chị Linh, Trương Cảnh Trí bồi dưỡng tình yêu với cô gái nhỏ từ lúc nào vậy?”. Bác sĩ Trương nói chuyện nhưng chân mày vẫn chau lại.

Cô suýt nữa thì bị nước miếng của mình sặc chết, nhìn thấy chị Linh chỉ cười mà không trả lời liền kích động giải thích: “Tôi không phải, cậu út cậu...”.

Bác sĩ Trương nghe cô gọi một tiếng cậu liền nuếch miệng: “Không ngờ anh ta lại thích kiểu này, so với người ta vẫn hoài nghi anh ta là gay thì chuyện này tốt hơn. Dem nhiệt kế đưa cho tôi”.

Cô liền đưa nhiệt kế ra, vội vàng giải thích: “Tôi không phải là tình nhân của cậu út, chúng tôi...”.

“Ba mươi bảy phẩy ba độ, còn có chút sốt nhẹ”. Bác sĩ Trương căn bản không hề nghe lời giải thích của cô liền bỏ nhiệt kế xuống, mở nắp đựng thuốc ra lấy ra một chai thuốc, “Giơ tay lên”.

“Hả”. Cô sưng sốt.

Bác sĩ Trương không nhịn được liền đem chai thuốc nhét vào tay phải cô, sau đó đem tay phải kéo lên cao, vỗ hai cái vào tay trái của cô, liền đâm kim vào, cô cảm nhận được mu bàn tay đau nhói, kim đã đâm vào trong mạch máu rồi.

Chị Linh đem giá mắc chai thuốc đến, sau đó liền nhận lấy chai thuốc từ tay cô rồi treo lên, sau đó liền nhìn bác sĩ Trương cười rồi nói cảm ơn.

Lúc này không hiểu vì sao cô lại cảm thấy tức giận.

Bác sĩ Trương liếc nhìn cô một cái, khẽ hừ một tiếng, đóng lại nắp, sau đó nói một câu: “Ngày mai chỉ cần uống thuốc là được, không cần phải treo dịch thuốc”. Nói xong liền bước ra ngoài.

Chị Linh liền đưa anh ta ra cửa, sau khi quay lại phòng thì nhìn thấy cô phồng miệng lên, liền rót cho cô một ly nước ấm, “Bác sĩ Trương là em họ của phó thị trưởng, tính tình có chút dị thường”.

“Đó không phải là dị thường nha. Nhất định là quái dị”. Cô phẫn nộ nói.

Chị Linh thấy bản tính con nít của cô, không nhịn được liền cười một tiếng, sau đó nói cho cô biết lần đầu tiên chị gặp bác sĩ Trương cũng bị hiểu lầm là tình nhân của phó thị trưởng Trương. “Anh ta tuy độc miệng, nhưng tính tình rất tốt, nguyên nhân chủ yếu là do phó thị trưởng Trương đã lớn tuổi nên người thân ai cũng mong anh ta lập gia đình”.

Cô vẫn như vậy không giải thích được, em họ như vậy thật là hiếm thấy.

Cô nghỉ ngơi ba ngày cho hết bệnh, thân thể tốt, liền quay về ký túc xá, dự định đi làm. Có thể cô cùng bực giảng không có duyên, thời điểm cô đi làm, Hoạt Tích Niên cũng đi làm.

Không biết mấy ngày nay anh ta đi đâu mà đen không ít, cũng gây một chút.

Chị Trần thấy anh ta đi làm, liền niềm nở hỏi thăm này kia, lúc này cô mới biết được Hoạt Tích Niên đi Tam Á để giải sầu, người có tiền thật tốt, tâm tình không tốt thì có thể không đi làm mà đi giải sầu.

Cô than thở trong lòng, Hoạt Tích niên hừ một tiếng rồi bước đến chỗ cô, cô vừa ngẩng đầu nhìn, liền thấy anh ta trừng mắt nhìn cô.

Khi Hoạt Tích Niên bước vào học viện, liền nghe được tin tức phó thị trưởng Trương ôm Thái Niều ra khỏi văn phòng, hiện giờ trong mắt mọi người Thái Niều là cô bé lọ lem.

Hoạt Tích Niên cảm thấy tim như muốn vỡ vụn, hối hận mình đi giải sầu làm chi, nhìn thấy cô gục đầu, mắt anh hiệp lại, cô đừng mơ có thể làm cô bé lọ lem. Do có người cùng tranh giành với anh, lúc trước anh chỉ cảm thấy hứng thú, cảm thấy cô đơn thuần đáng yêu nên mới có hứng thú nhưng bây giờ thì đối với cô, anh là tình thế bất buộc.

“Cô giáo Thái, giữa trưa cùng nhau dùng cơm đi”.

Thái Niều ngẩng đầu lên theo thói quen từ chối: “Tôi đi ăn ở căn tin...”.

Không đợi cô nói hết, anh đã nói: “Đi Tam Á trở về cũng không mang quà kỷ niệm về nên giữa trưa dẫn mọi người đi ăn hải sản vậy”.

Chị Trần lập tức vỗ tay hoan nghênh: “Tôi thích nhất là ăn hải sản, xem ra thầy Hoạt tốn kém không ít rồi”.

“Ăn hải sản có thể tốn kém bao nhiêu chứ, tôi trả nổi, chị Trần muốn ăn bao nhiêu thì ăn”. Nói xong nhìn hướng cô mà cười: “Cô giáo Thái không nề mặt tôi sao, tình nguyện ăn ở nhà ăn cũng không muốn đi ăn với Hoạt Tích Niên này một bữa sao”.

“Làm sao có thể như vậy được chứ”. Cô xấu hổ nói.

“Vậy là được rồi, cứ quyết định như vậy đi”. Hoạt Tích Niên nhìn cô cười, cô cảm giác hoảng sợ.

Đi ăn hải sản ngoài trừ cô thì những người khác và ngay cả chủ tiệc đều thấy cao hứng, anh ta cũng mời Lưu Ly và trưởng phòng tuyển sinh, chị Trần cùng trưởng phòng đó đều là những người đã lẫn lộn ngoài đời nhiều năm nên quan hệ giữa Thái Niều và phó thị trưởng Trương, các cô đều giả vờ không biết, đối với cô liền lấy lòng, đối với Hoạt Tích Niên thì chiếu cố không cần giấu giếm. Bữa ăn lớn, hai vị lãnh đạo đều có mặt, không khí trở nên sinh động.

Tuy nhiên nếu Hoạt Tích Niên nói chuyện không kích thích thì cô có thể ăn uống vui vẻ.

Cũng may mọi người đều biết Hoạt Tích Niên và cô có đều mập mờ nên đều làm ra vẻ không nghe, không thấy, không hiểu, kiên quyết giữ vững chính sách “Ba không”. So với phó thị trưởng Trương, Hoạt Tích Niên không đáng vào đâu, nhưng lại càng như vậy thì Hoạt Tích Niên càng tức giận.

Ăn tiệc xong, anh cứng rắn giữ chặt tay cô, bây giờ anh có thể cảm nhận được cảm giác Từ Lương Cầm chầm chọc cô ra sao.

“Hoạt Tích Niên, đủ rồi”. Cô dùng sức hất tay anh ta ra, nhưng sức lực có hạn cộng với bệnh nặng mới khỏi, căn bản hất không được tay anh ta.

Trước đó Hoạt Tích Niên có uống một ly rượu trắng nên mặt hơi đỏ, ánh mắt có chút lơ mơ nhưng tay bắt lấy tay cô lực không nhỏ à, Lưu Ly ở bên cạnh nhìn, chỉ có thể để cho hai vị lãnh đạo và Lưu Chí rời đi trước để giảm bớt phiền toái.

Sau khi tiễn hai vị lãnh đạo ra về, quay trở lại nhà hàng thì thấy hai người còn đang giằng co.

“Có lời muốn nói thì đi nơi khác nói, nơi đây không phải nơi để nói chuyện được”. Lưu Ly nói xong liền vỗ tay Thái Niều, ý bảo cô đừng nói gì lúc này.

Thái Niều dồn nén cơn tức trong lòng rồi nói: “Chúng ta đi nơi khác nói chuyện”.

Hoạt Tích Niên thỏa hiệp, ba người liền bước vào phòng kế bên, cô cùng Hoạt Tích Niên ngồi đối diện với nhau, Lưu Ly ngồi giữa hai người, Lưu Ly nhìn hai người một chút, cô không an tâm về Thái Niều tuy nhiên cô ngồi ở đây lại không thích hợp.

Thái Niều đương nhiên không muốn Lưu Ly đi, nháy mắt một cái với cô, cô chỉ có thể ngồi lại.

Tuy động tác hai người rất nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt Hoạt Tích Niên, anh ta cười lạnh một tiếng, đời này lần đầu anh ta cảm giác bị người ta ghét bỏ: “Thái Niều, cô không thể thoải mái đối diện với tôi sao, tôi cũng không phải thú dữ hay nước lũ, thích cô sẽ dẫn đến sai lầm lớn”.

Anh nói xong liền đứng lên, tuy cười nhưng lại cho người ta cảm giác bị thương, anh lấy từ trong túi ra một hộp nhỏ, đặt lên bàn rồi bước đi. Cô nhìn anh, trong lòng không biết làm thế nào.

Lưu Ly tò mò, mở hộp ra, bên trong là móc khóa vỏ sò được treo lủng lẳng, “Tiểu Niều, Hoạt Tích Niên kỳ thật rất tốt, đối với cậu không giống như chơi đùa, cậu có thể suy nghĩ lại vấn đề này”.

Thái Niều nhìn móc khóa, ánh mắt liền tối lại, sau đó ngẩng đầu lên, cười khổ một tiếng: “Viện trưởng Hoạt đã sớm nói với mình, nên cùng với anh ta giữ khoảng cách”

“Cái gì”, Lưu Ly giật mình. Nhìn Thái Niều không giống như nói giỡn, cô cảm thấy coi trọng gia thế thật là cổ hủ.

Xem trọng vấn đề gia thế này nơi nào cũng có, đối với người Trung Quốc định nghĩa hôn nhân phải môn đăng hộ đối, cái gì gọi là cô bé lọ lem, chim sẻ biến thành phượng hoàng chỉ là số ít. Thái Niều cũng biết về vấn đề này, tuy nhiên bị người ta coi rẻ giống như cô không xứng với gia thế nhà họ, hay đối với cuộc sống này cảm thấy rất thất vọng.

Cho nên đối với Hoạt Tích Niên, nếu không có lời cảnh cáo của viện trưởng Hoạt, cô tuyệt đối sẽ không đảm bảo mình không thích anh ta, nhưng trải qua cảm giác nhục nhã này cô có thể nói chắc như đinh đóng cột là đời này cô sẽ không yêu anh ta.

Đó là lòng tự trọng của cô, hay cũng có thể nói là sự tự ti của cô. Cô lớn lên trong một gia cảnh đặc biệt, bởi vì cha cô làm việc ở gia đình显 hách là Trương gia, cô có thể cùng con cái của khu đại viện cùng lớn lên, những người họ cũng không phải hiền lành gì mà cô tính tình hiền lành nên bị khi dễ là chuyện luôn xảy ra, vì vậy bên ngoài cô tự ái, bên trong cũng rất tự ti. Đó cũng là nguyên nhân vì sao lúc học đại học có nhiều người theo đuổi nhưng cô vẫn chọn con của gia đình xuất thân nông dân Từ Lương Cẩm.

17. Chương 17

Viện trưởng Hoạt đem chuyện học sinh đánh nhau nghiêm khắc phê bình, nhắc tới chuyện này thì cũng bình thường, học viện mỗi năm đều có một số học sinh chết, một phần vì giáo viên không thể quản lý học sinh hai mươi bốn giờ, một phần vì đây đang là thời kỳ trưởng thành của học sinh nên chuyện phát sinh như vậy không thể tránh được. Nhưng chuyện trở nên phức tạp ở chỗ, sự kiện này liên quan đến Thái Niễn, viện trưởng Trình nhìn mặt phó thị trưởng Trương mặt không chút biểu tình gì, mí mắt co quắp lại.

Có câu nói, khoảng cách sống và chết rất gần, một chút xú cũng có thể chết người à.

Ông liền nhìn sang thư ký Bạch, chỉ mong nhận được ánh mắt tốt. Nhưng nhìn thấy thư ký Bạch đang nghiêm túc ghi chép, đừng nói ánh mắt, ngay cả mí mắt cũng không động một cái.

Con đường làm quan của viện trưởng Hoạt coi như thuận lợi, năm rồi đang làm ở cục liền được điều đến đây, tuy là theo điều động xuống, nhưng ai cũng biết nơi này ông ta là người đứng đầu, bất cứ việc gì đều do ông ta quyết định.

Hôm nay nhà nước bắt đầu coi trọng giáo dục kỹ thuật, xây dựng các cơ sở vật chất, các chỉ tiêu giáo dục được phê xuống, các khoản tiền đó khi đưa xuống học viện không phải rơi vào túi tiền của ông ta một phần sao, hai năm nữa ông về hưu nên không cần thăng chức nữa, chỉ cần có thể yên ổn về hưu ông liền cảm thấy thỏa mãn.

“Phó thị trưởng Trương, chuyện này...”.

Trương Cảnh Trí ngẩng đầu lên, khóe miệng cười như không cười: “Viện trưởng Hoạt cũng thật là chăm chỉ, học viện lớn xảy ra đánh nhau cũng là chuyện thường xảy ra, ông giải quyết tốt, ông cũng biết gần đây truyền thông hay nhắm vào các ngành của nhà nước, chuyện xảy ra ở học viện công cũng tạo nên ảnh hưởng không tốt”.

Hoạt Trình gật đầu, dáng vẻ như đang nghiên cứu giải quyết vấn đề.

Sau đó Trương Cảnh Trí nói đến các công việc khác, thư ký của viện trưởng liền báo cáo kế hoạch nửa năm sau của học viện, kỳ nghỉ hè của học sinh sắp đến, cuộc thi đấu cấp tỉnh cùng cuộc triển lãm trang thiết bị kỹ thuật của trường là công việc quan trọng, khoảng cách mở trưng bày còn khoảng một tuần, thị chính rất coi trọng việc này. Trương Cảnh Trí nói một lúc liền giải tán, bởi vì buổi chiều còn phải xử lý công việc ở cơ quan thị chính, anh cùng Bạch Kỳ Trấn dùng cơm trưa tại phòng làm việc cho thuận tiện.

“Lãnh đạo, cuộc trưng bày bên đó ngài nhất định phải có tham dự, ngoài trừ học viện còn có các học viện kỹ thuật khác và các công ty kỹ thuật cũng tham dự triển lãm, sau khi cuộc triển lãm kết thúc, còn có một bữa tiệc từ thiện, đi tham dự cùng lãnh đạo đáng lẽ là thư ký Lâm, nhưng cô ấy mang thai nên không thể đi, anh xem nên chọn một người từ phòng thư ký hay để phòng truyền truyền cử một người...”.

“Cái này không cần nóng vội, anh không cần để ý. Trước khi triển lãm bắt đầu anh nên đi lại trung tâm diễn ra triển lãm coi một chút, người ta góp tiền không phải để bỏ đi”. Trương Cảnh Trí nói xong liền đóng hộp cơm lại.

Bạch Kỳ Trấn thấy anh ăn có một chút liền hỏi: “Lãnh đạo, có phải hay không không ngon miệng”.

“Là không có khẩu vị”.

Đi theo Cảnh Trí nhiều năm như vậy chưa từng thấy anh vì chuyện công việc mà ăn không có khẩu vị như vậy, chẳng qua lúc này chỉ sợ không phải vì công việc: “Có phải hay không vì vấn đề công việc của tiểu Niều, lãnh đạo, thật ra đem cô ấy điều lên...”.

“Không được, như vậy không phải là chúng ta tự đánh vào mặt mình rồi sao, thị chính lớn như vậy mà không có người sao mà phải điều từ dưới lên”. Trương Cảnh Trí liền cự tuyệt.

Bạch Kỳ Trấn biết anh nhất định sẽ không đồng ý, nói ra chẳng qua là muốn tham dò một chút, sau đó cuối đầu cười trộm.

Trương Cảnh Trí vừa mở miệng cũng biết mình bị tên tiểu tử này trêu chọc, bật cười một tiếng, dứt khoát đem chuyện này ném cho anh ta: “Chuyện tiểu Niều bên kia cậu xem xử lý thế nào thì làm đi, làm nhất định không để tiểu Niều biết cũng không để người ta nói ra nói vào”.

“A”, Bạch Kỳ Trấn choáng váng, người đây là trả thù trắng trợn nha.

Đối với Bạch Kỳ Trấn việc điều động một công việc là rất dễ dàng, nhưng vừa không để cho người khác nói ra nói vào, vừa không để tiểu Niều biết thì có chút khó khăn. Cô ấy chưa vô biên chế, cũng không có hợp đồng làm giáo viên, đột nhiên được phía trên điều động, cũng phải có một lý do chính đáng, tiểu Niều không phải người ngu, công việc vừa được điều động, nhất định sẽ nghĩ ra được là do quan hệ với Trương Cảnh Trí.

Lưu Ly rót cho Bạch Kỳ Trấn một ly trà nóng, thấy dáng vẻ anh như đang gặp phải vấn đề khó giải quyết, liền ngồi bên cạnh anh: “Có chuyện gì làm khó anh sao?”.

Bạch Kỳ Trấn nhìn cô, liền nghĩ cô cùng chuyện lúc trước anh cứu một cô gái nhỏ trong quán bar có liên quan với nhau không, “Không có gì”.

Lưu Ly thấy anh không muốn nói cũng không hỏi gì nữa, yên lặng ngồi bên cạnh, lẳng lặng nhìn anh. Lúc đầu tiên thấy anh, cô liền nhận ra anh. Mặc dù ngày đó cô bị ép uống rất nhiều rượu còn bị bỏ thuốc, nhưng cô không thể nào quên được người đàn ông đã đem cứu cô từ địa ngục lên.

“Lưu Ly, đã khuya lắm rồi”. Anh ngụ ý cô nên về nhà.

Cô khẽ cười, tay để lên trên bắp chân anh, “Bạch Kỳ Trấn, tối nay, tôi không muốn về”.

“Tôi đưa cô về”, Bạch Kỳ Trấn vừa nói vừa đứng lên.

Lưu Ly vẫn không nhúc nhích, khi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy anh chau mày nhìn cô, không nhìn được liền cười lên. “Tôi là con gái mà không sợ, anh sợ cái gì, sợ tôi bắt anh chịu trách nhiệm sao”. Cô liền bủi môi rồi đứng lên, tay đặt lên tim anh, cảm nhận được tim anh đập nhanh, cười khúc khích, dán gần lại anh hơn: “Tôi thật muốn anh chịu trách nhiệm, anh cũng không thua thiệt. Cưới một cô gái có thể trợ giúp cho sự nghiệp của anh, cha mẹ anh sẽ không phản đối nha”.

“Lưu Ly”. Anh thấp giọng cảnh cáo, chân mày cau chặt lại.

Trong mắt Lưu Ly thoáng qua một tia bi thương, nhưng thoáng qua một chút rồi mất. Cô thả tay xuống, lùi lại phía sau hai bước, có chút ưu tư: “Đùa giỡn một chút cũng không được sao”.

Mặt Bạch Kỳ Trấn lạnh đi, liền cầm lấy chìa khóa trên bàn “Tôi đưa cô về nhà”.

Lưu Ly kéo ống tay của anh, “Tôi lái xe đến đây, không cần anh đưa, làm việc cả một ngày, anh nghỉ ngơi đi”. Vừa nói vừa cầm túi đi ra ngoài, đi đến cửa, liền quay đầu lại nhìn, thấy anh còn đứng ngay tại chỗ liền nói: “Này, tôi không nói giỡn, cùng tôi kết hôn anh sẽ không thua thiệt”.

Lưu Ly nói xong liền đi, Bạch Kỳ Trấn đi tới cửa sổ, nhìn cô đang lên một chiếc xe Volvo màu trắng ở dưới lầu, xe lái ra khỏi tiểu khu, anh mới xoay người lại ngồi trên ghế salon. Liền nhớ lại lần đầu nhìn thấy Lưu Ly cùng bộ dáng hôm nay của cô trùng hợp thật giống nhau.

Khi đó, anh phát hiện vợ mình lén lút nhận ba trăm vạn tiền hối lộ, tính huống lúc đó có thể làm cho sự nghiệp chính trị của anh trở thành dấu chấm hết, anh mang khoản tiền hối lộ đó đến phòng làm việc của Trương Cảnh Trí đồng thời đem tình hình lúc đó nói rõ ràng ra, bước ra từ phòng làm việc, anh cảm thấy bầu trời là một màu xám tro. Đi vào một quán bar nhỏ, anh chỉ là muốn uống vài ly, say sẽ không cùng vợ cãi vã, ai ngờ khi anh uống đã ngã ngửa say thì nhìn thấy một cô gái bị một người đàn ông hung hăng đè dưới ghế salon, cô gái nổi điên lên mắng chửi người đàn ông, ngày thường những chuyện thế này anh sẽ không nhúng tay vào, có thể này đó anh uống say hoặc điên rồi nên mới cầm ly chai rượu vừa uống cạn đập vào ót người đàn ông kia rồi lôi kéo cô gái điên kia chạy ra khỏi quán bar. Chuyện về sau như thế nào, anh cảm thấy rất mơ hồ, ngay cả trở về nhà như thế nào anh đều quên, về sau lại trải qua chuyện điều tra, ly hôn, xuống chức cho đến khi Trương Cảnh Trí cố gắng hết sức cam đoan để giữ anh bên người cho đến hiện giờ mọi chuyện đã thuận lợi, anh gần như đã quên chuyện đêm đó.

Chẳng qua là Lưu Ly không có quên, chuyện đó còn khắc sâu trong tâm trí cô.

Kết hôn.

Bạch Kỳ Trấn lắc đầu một cái, không để ý suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Thời điểm Thái Niễn nhận được điện thoại của Lưu Ly, cô vừa kết thúc nói chuyện với Trương Cảnh Trí, tuần sau Trương Cảnh Trí muốn cô làm bạn gái anh để tham dự một bữa tiệc, vì thư ký đi cùng với anh đang mang thai. Cậu út mở lời, Thái Niễn đương nhiên đồng ý, sau khi tắt điện thoại cô suy nghĩ nên mặc gì để không làm cậu út mất mặt thì nhận được điện thoại của Lưu Ly gọi đến.

Cô vừa bắt máy đã nghe Lưu Ly nói Bạch Kỳ Trấn là tiểu quý nhất gan, vừa nghe là biết Lưu Ly uống rượu. Cũng may cô biết Lưu Ly uống rượu thì chỉ uống ở 101, liền vội vàng thay quần áo, mang giày vào để dẫn đại tiểu thư này về.

Trương Cảnh Trí tắt điện thoại mới nhớ tới quên nói với tiểu Niễn sẽ có người chuẩn bị y phục sẵn cho cô liền gọi cho cô, biết được cô muốn đi quán bar đón Lưu Ly, lập tức nhíu mày, bây giờ con gái đến nơi đó thì không tốt: “Tiểu Niễn, con ở nhà, để cậu kêu thư ký Bạch đón cô ấy”.

Thư Ký Bạch, cô nghe vậy liền lập tức đồng ý: “Được, Lưu Ly uống say cũng vì anh ta, nên để cho anh ta đi đón”.

“Tiểu Niễn, thư ký Bạch cùng Lưu Ly xảy ra chuyện gì?”.

Bạch Kỳ Trấn đến quán bar, thấy Lưu Ly vẫn còn đang uống rượu, liền tức lên. Liền tiến đến chặn lấy ly rượu của cô: “Cô điên đủ chưa?”.

Lưu Ly bởi vì say nên mất lý trí còn thanh tỉnh, nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Bạch Kỳ Trấn, lẩm bẩm nói: “Tại sao lại là anh, tôi rõ ràng gọi điện thoại cho tiểu Niễn mà”.

Bạch Kỳ Trấn vừa nghe xong liền hiểu chuyện gì đã xảy ra. Dồn nén cơn tức xuống một bên, đặt ly rượu lên quầy, móc bóp ra trả tiền rượu, sau khi xong hết mọi việc, lười cùng quý sai rượu tranh luận liền lôi kéo cô hướng phía cửa mà đi.

“Này, này, này...” Lưu Ly lớn tiếng gọi anh, nhưng anh căn bản không nghe.

Đi tới cửa, hai người liền bị chặn lại.

Bạch kỳ Trấn nhìn người đàn ông mặc áo đen trước mắt, chặn mày cau lại.

Lưu Ly bước lảo đảo, nửa dựa vào người Bạch Kỳ trấn, hí mắt nhìn vào người đàn ông đang cản đường một chút rồi khoé miệng nhếch lên, chỉ vào Bạch Kỳ Trấn nói “Người đàn ông của tôi”.

Người đàn ông nghe Lưu Ly giới thiệu, dường như không hài lòng lắm nhưng đành phải nghiêng người để cho bọn họ đi ra ngoài, Bạch Kỳ Trấn lười cùng hỏi cô, liền lôi cô đi ra ngoài rồi trực tiếp nhét vào trong xe.

Bị gió đêm thổi vào, cô tỉnh rượu hơn một chút, xoa xoa bãi vai bị thương, bĩu môi oán trách: “Anh không thể dịu dàng một chút sao”.

“Đối với quý sai rượu không cần thiết dịu dàng” Bạch Kỳ Trấn liền phát động xe.

Lưu Ly bủi môi: “Anh còn chưa nói cho tôi biết, vì sao anh biết tôi ở chỗ này”.

“Tôi ngược lại muốn hỏi cô một chút, vì ao cô nói với phó thị trưởng Trương là chúng ta đang yêu nhau?”. Bạch Kỳ Trần nheo mắt lại, lúc nhận điện thoại của Trương Cảnh Trí, nghe anh ta nói yêu đương cũng không nói anh ta một tiếng là không được.

Trước khi nhìn những người có tiếng tăm bị mang tiếng “Bị kết hôn”, “Bị mang thai”, “Bị ly hôn”, anh cười cao hứng, hôm nay đến lượt anh bị yêu, anh đã cảm nhận được tư vị trong đó. “Tốt nhất cô cho tôi lời giải thích rõ ràng”. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lưu Ly cười gượng, nghĩ thầm Tiểu Niều xuống tay cũng rất tàn nhẫn à.

18. Chương 18

Lưu Ly dĩ nhiên là không biết giải thích làm sao, chỉ có thể nói là có thể Thái Niều hiểu lầm. Bạch Kỳ Trần cũng đành nén giận, “hiểu lầm” này cũng chính là phiền phức.

Trương Cảnh Trí là người làm việc có kế hoạch cụ thể, kể từ khi biết bản thân động tâm với Thái Niều, đã sớm thăm dò những người bên cạnh cô, chẳng qua là anh không biết trước chuyện của Bạch Kỳ Trần và Lưu Ly, nghe Thái Niều nói Lưu Ly thích bí thư Bạch, anh đương nhiên rất vui. Không để Bạch Kỳ Trần mất thời gian suy nghĩ, liền trực tiếp đem chuyện này quyết định luôn, Bạch gia được Trương Cảnh Trí gọi điện báo tin cũng hết sức vui mừng, hơn nữa vừa nghe tới gia thế tướng mạo con dâu lại càng thêm cao hứng.

Sau khi Bạch Kỳ Trần đưa Lưu Ly về nhà, không đợi cho Trương Cảnh Trí gọi điện thoại, nhà Bạch giáo sư đã gọi điện thoại tới nói, “Kỳ Trần, lễ mừng năm mới năm nay mang Lưu Ly về nhà ẹ nhìn một chút đi. Đồng chí Bạch lão đợi sắp không đợi nổi rồi.”

Bạch Kỳ Trần nhức đầu, “Mẹ, mẹ nói với đồng chí Bạch lão, cô ấy không phải là bạn gái của con.”

“Nói lung tung!” Giáo sư Bạch đầu tiên mất hứng, “Cô ấy không phải bạn gái của con thì chính là đứa bé Trương Cảnh Trí kia nói dối, đồng chí tiểu Bạch, con đây là đang trực tiếp nghi ngờ lãnh đạo của con đấy.”

“Mẹ!” Anh thật không còn gì để nói.

Giáo sư Bạch từng bước dụ dỗ, “đồng chí Tiểu Bạch, vẫn biết duy trì nghi ngờ trong chính trị là tốt, nhưng cũng chính trên con đường chính trị mà không có tín nhiệm thì sẽ không có thành công.”

Bạch Kỳ Trần khóc không ra nước mắt, tranh luận với giáo sư về chính trị thật không sáng suốt, nhưng giáo sư lịch sử trong nhà lại không nghe điện thoại, không còn cách nào khác, anh chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý cúp điện thoại.

Ngồi trong xe nhìn ánh đèn sáng trên tầng, điện thoại di động lại một lần nữa vang lên.

“Bí thư Bạch, có phải anh không nhớ rồi xa em, nếu muốn thì anh đi lên ngồi một chút, bố mẹ em đúng lúc đang ở đây.” Giọng nói Lưu Ly mang theo ý cười.

Bạch Kỳ Trần hít sâu một hơi mới bình tĩnh mở miệng, “Lưu Ly, cô điên rồi.” Nói xong, cúp điện thoại, bởi vì đạp chân ga quá mạnh, tiếng động cơ phát ra ầm ầm.

Lưu Ly cầm điện thoại di động cười nhìn anh lái xe rời đi, trong mắt lóe ra một tia sáng.

Trương Cảnh Trí cho Bạch gia tin tức sau nhằm vào vấn đề Lưu Ly cũng chỉ không đề cập tới, Bạch Kỳ Trần cũng không thể đến chỗ bố giải thích, không thể làm gì khác hơn chấp nhận buồn bực thua thiệt này.

Thái Niều nhận được lệnh điều động nhưng thật ra là việc gấp, trước khi tan việc chị Trần đột nhiên gọi lại, nói là trường làm kỹ thuật triển lãm, mỗi khoa cử một người đi sắp xếp vị trí triển lãm, ban tuyển sinh đào tạo nghề cử Thái Niều đi.

Thái Niều đương nhiên không thể cự tuyệt, nghĩ đây chắc hẳn là một việc mệt nhọc, rơi trên đầu cô cũng là bình thường, không nghĩ ngờ gì thứ hai liền đến thẳng trung tâm triển lãm. Đến triển lãm mới biết, cử cô đi là để chỉ huy, các khoa khác cũng cử chủ nhiệm lớp mang học sinh tới làm việc, Lưu Ly mặc dù không phải là chủ nhiệm lớp cũng theo tới, thanh thoi nhàn hạ ngồi ở trên ghế, nhìn bộ dáng mệt mỏi của Thái Niều chạy đông chạy tây, không nhìn được thở dài. Cô gái này trời sinh đúng là mệnh khổ, chẳng những thế cô còn tự nguyện xin người phụ trách điều cô ra ngoài. Ngụ ngốc!

Thái Niều chỉ huy nhưng vẫn luôn tay luôn chân, bên kia mang cái bàn cô cũng đi giúp một tay, bên này vừa xếp ghế cô cũng tới xếp, đến trưa, vị trí chỗ ngồi đã ổn thỏa, cô cũng mệt đến rã rời. Đặt mông ngồi xuống cạnh Lưu Ly, uống một chai nước mới mở miệng, “Đại tiểu thư, bên kia chúng tôi bận rộn khắp nơi, bạn thật định chỉ ngồi đây nhìn sao?”

Mí mắt Lưu Ly trợn lên, “Đương nhiên, cảm thấy xấu hổ sao, lúc tớ xin chủ nhiệm của chúng ta đi theo đã nói rõ, tớ liễu yếu đào tơ, không làm được việc nặng nhọc. Tớ mà có hơi sức kia, thì đã không làm giáo viên, mà trực tiếp đi làm công nhân bốc vác, đảm bảo kiếm được nhiều tiền hơn lương giáo viên nhiều.”

Thái Niều bị cô làm cho ghen học máu, lời này cũng chỉ có cô ấy mới nói ra miệng, lúc nói mặt không đỏ, thở không loạn. Vội vàng ăn xong hộp cơm, lại bắt đầu bố trí vị trí triển lãm, lúc ba giờ Thái Niều dặn dò các ban chủ nhiệm lớp mang học sinh quay lại trường.

Lưu Ly thấy cô mệt mỏi sắp ối máu vừa đầu vừa than thở, “Tớ nói này Tiểu Điểu, cậu nhiệt tình đến liều mạng rồi sao? Sớm biết cũng không nói với trưởng khoa của cậu phái cậu đến đây, vốn muốn cho cậu đến đây nghỉ ngơi mấy ngày, ai ngờ cậu tới đây để liều mạng!”

“Cậu nói trưởng khoa cử tớ tới đây sao?”

Lưu Ly liếc mắt một cái, “Tiểu thư à, mỗi ngày tới đây học viện hỗ trợ 200 đồng, cậu nghĩ là tiền này tự nhiên mà rơi xuống sao? Cử bạn tới đây là để chỉ đạo, ai ngờ bạn tới làm khổ sai a, lòng tốt của tớ thật là toi công a.”

Thì ra còn có hai trăm đồng hỗ trợ, Thái Niều thoáng bối rối, “Lưu Ly, cảm ơn cậu.”

Lưu Ly vung tay lên, lầu bầu lầm bầm nói: “Không cần cảm ơn, làm vậy cũng không hẳn chỉ vì cậu.”

“Cái gì?”

“Không có gì, thật là cô gái ngốc nhất quả đất !” Lưu Ly nói xong, cầm túi xách rời đi.

Thái Niều ngồi phịch trên ghế, tính nghỉ ngơi một lát.

“Tiểu Điểu?”

“Bí thư Bạch!” Thái Niều đứng lên, “Tại sao Bí thư Bạch lại ở chỗ này?”

Bạch Kỳ Trấn đưa bản kế hoạch vị trí trung tâm triển lãm cho trợ lý để bọn họ tiếp tục kiểm tra, quay sang Thái Niều, “Tôi tới để kiểm tra vị trí triển lãm, ngoài trường học, còn có rất nhiều đơn vị công ty xí nghiệp tham gia triển lãm lần này, thị trường rất coi trọng, lễ khai mạc lãnh đạo cũng tới tham gia.”

“Cậu út cũng tới sao.” Thái Niều cười cười, “Thật là trùng hợp.”

“Tan sở chưa?” Tôi đưa cô về nhà.

Thái Niều lập tức khoát tay, “Không cần không cần, tự tôi bắt xe bus về cũng rất tiện,”

Bạch Kỳ Trấn nhìn bên ngoài một cái, “Từ đây đến nhà cô phải bắt hai tuyến xe, cô còn dài dòng không xuống tôi cũng không kịp thời gian trở về tòa thị chính gấp lãnh đạo, đi nhanh đi, tôi nhất định phải đưa cô trở về.” Không để cô cự tuyệt, trực tiếp cầm túi xách của cô lên, Thái Niều chỉ có thể vừa nói cảm ơn vừa đuổi theo.

Liên tục bận rộn ba ngày cũng bố trí xong hội trường triển lãm, mặc dù là Lưu Ly lấy tình nghĩa để cho cô tới, nhưng cô thật sự không có mệnh tiểu thư, không biết dùng miệng chỉ huy, chỉ có thể làm gương tốt, tự cố gắng. Đến ngày khai mạc triển lãm, Thái Niều thở mạnh một hơi.

Triển lãm bắt đầu từ tám giờ, Thái Niểu như là người phụ trách nhỏ, tự nhiên muốn đến sớm một chút, bảy giờ đã tới nơi triển lãm, vừa nhìn chỗ trống ký giả đặt chiếc máy quay, không khỏi cảm thán: “ Lao động là vinh quang.”

Thái Niểu dọn xong chứng chỉ học viện, gần tới thời gian khai mạc, chị Trần và mấy ban chủ nhiệm lớp trọng điểm cũng đến, gần đến tám giờ, những vị lãnh đạo cũng lần lượt tới. Nhìn thấy Thái Niểu dĩ nhiên là khách khí khen ngợi mấy câu, lúc viện trưởng Hoạt đến, mặt tươi như hoa, “Vất vả cho cô giáo Thái rồi, vị trí sắp xếp rất tốt. Đúng rồi, cô giáo Thái không nên đứng ở sảnh triển lãm, cô theo ta đi tiếp lãnh đạo.”

Tiếp lãnh đạo? vùng thịt dưới mắt Thái Niểu run lên, Lưu Ly cũng đẩy cô một cái, để cho cô mau chóng đi lên.

Đại khái khoảng mười giờ, Trương Cảnh Trí bị trước sau vây quanh tiến vào trong, ký giả báo chiều cùng với đài truyền hình ghi hình chụp cả một đường, Thái Niểu đi sau lưng viện trưởng Hoạt, nhìn Trương Cảnh Trí đi thăm triển lãm, trả lời phỏng vấn ký giả, mạch lạc rõ ràng, phong thái tự nhiên không phải người bình thường nào cũng có được.

Đến thời điểm khai mạc, Trương Cảnh Trí đứng trên sân khấu đọc diễn văn khai mạc, Thái Niểu đứng dưới vỗ tay, trong lòng dè dặt kích động nhỏ. Là người có lòng hư vinh, Thái Niểu nghĩ mình có thể quen biết cậu út ưu tú như vậy, thật là vinh hạnh to lớn.

Trương Cảnh Trí đọc xong, đi thăm hội triển lãm rồi rời đi, viện trưởng Hoạt cũng để cô đi xem triển lãm, đến trưa, Thái Niểu nhận được điện thoại của Trương Cảnh Trí, nhắc nhở cô đừng quên yến hội buổi tối, dặn dò sẽ để Bí thư Bạch tới đón cô.

Gần bốn giờ, những vị lãnh đạo đã sớm rời đi, Thái Niểu thấy gần tới giờ, cũng xách túi ra ngoài, không nghĩ Bạch Kỳ Trấn đã sớm chờ ở cửa, có chút ngượng ngùng.

Bí thư Bạch trực tiếp đưa cô tới thẩm mỹ viện, Thái Niểu mơ mơ màng màng bị lấn qua lấn lại từ đầu tới chân một phen, nhìn lại mình trong gương, tóc được búi thấp, vài sợi tóc xoa bên tai, lông mi được chuốt một lớp mascara làm ắt cô có vẻ to và sáng hơn, hai gò má đánh phốt hồng đào, môi hồng tựa như mật, một bộ váy dài liền thân bó sát màu vàng nhạt, Thái Niểu nhìn chính mình trong gương cũng sững sốt ba phần. (dạ, iem không biết make up nên tự dựng miêu tả đoạn này đuổi hết sức luôn

-__-)

Da cô vốn rất trắng, cộng thêm lễ phục màu vàng tươi, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Bạch Kỳ Trấn nhìn tận mấy giây, thầm nói ánh mắt lãnh đạo quả là độc nhất. Đưa cô tới hội trường, Bạch Kỳ Trấn liền nhanh chóng lui xuống thay thế Trương Cảnh Trí đi sang bên kia xã giao.

Thái Niểu một mình tiến vào, hội trường yến tiệc không phải quá lớn, mấy năm nay yến tiệc trong nước cũng phần lớn là nghi thức hỗ trợ, không thể không hiểu kiểu yến tiệc này, nhưng dù chưa nhìn qua heo chạy cũng đã ăn thịt heo, lúc này đúng là nói cô, chưa kể thực sự căng thẳng.

Vào phòng yến tiệc, cô hết nhìn đông lại nhìn tây tìm Trương Cảnh Trí, cánh tay lại bị kéo lại. Vừa quay đầu lại, mặt lập tức giãn ra, “Cậu út, con đang tìm cậu đấy.”

Cười trách một câu, nghiêng nước nghiêng thành mà còn không tự biết. Người đẹp mà không biết mình là người đẹp mới thực là một mỹ nhân. Trương Cảnh Trí nhìn cô, trong mắt mỉm cười, không keo kiệt khen ngợi, “Con hôm nay rất đẹp.”

Thái Niểu liền đỏ mặt, xấu hổ nói cảm ơn.

Trương Cảnh Trí kéo tay cô khoác vào khuỷu tay của mình, mang cô đi tới chính giữa yến tiệc. Bồi bàn đưa rượu tới, Trương Cảnh Trí cầm lấy một ly, thấy Thái Niểu cũng đưa tay cầm rượu, liền giơ tay cản, “Uống nước trái cây là được rồi.”

Thái Niểu khó xử, lập tức cầm ly nước trái cây bên cạnh, Trương Cảnh Trí thấy cô lén lút le lưỡi, trừng cô một cái hừ lạnh một tiếng.

Hai người tuy không nói gì, nhưng người ngoài nhìn lại xem ra đã mười phần mập mờ, có lúc giữa đàn ông và phụ nữ không cần tiếp xúc thân thể, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ để sáng tỏ tất cả.

Hoạt Tích Niên đứng ở một bên nhìn thấy, trong tay cầm ly rượu chỉ thiếu điều chưa bóp vỡ thôi.

“Phó thị trưởng Trương tới, Tích Niên ta dẫn con qua chào hỏi, quen biết một chút.” Hoạt Trình ý bảo con trai động tác lanh lẹ, chớ bỏ qua cơ hội. Yếu tiệc hôm nay, có thể ra vào trừ những thương nhân kia là cán bộ cấp cấp cao trở lên, chính là cơ hội tốt để mở rộng quan hệ.

Hoạt Tích Niên nhìn sang, lúc này Trương Cảnh Trí đang cười với người vây xung quanh, mà khuỷu tay kéo Thái Niếu đang cười gượng. Chào hỏi? “Được!”

19. Chương 19

“Phó thị trưởng Trương, ngài khỏe chứ?” Hoạt Trình mang theo Hoạt Tích Niên bưng ly rượu đi tới.

Thái Niếu nhìn thấy hai cha con này, nụ cười trên mặt càng thêm cứng ngắt, Trương Cảnh Trí âm thầm nắm chặt tay cô, ý bảo cô chớ khấn trương. “Viện trưởng Hoạt.”

“Phó thị trưởng Trương, đây là Tích Niên con trai tôi, vừa mới tốt nghiệp đại học, may mắn đứng thứ hai trong đợt sát hạch viên chức đầu năm.” (tổ mới tách này, huhu, đang nằm nhà gặm bánh mì edit truyện cho các bạn đây)

“Có may mắn sao, lệnh công tử đây là có năng lực thật sự, nếu sự thật có may mắn, kỳ sát hạch chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao.” tuy là lời nói đùa của Trương Cảnh Trí, nhưng khi Hoạt Trình nghe vào tai lại cảm thấy kinh hãi.

Hoạt Tích Niên trở thành người thứ hai mờ ám trong cuộc nói chuyện này anh ta tự nhiên không nói láo thêm lời nào. Hoạt Trình cười gượng hai tiếng, ý bảo Hoạt Tích Niên nói đôi lời xã giao một chút.

Hoạt Tích Niên cũng nhìn chằm chằm Thái Niếu, bên khóe miệng cười khẩy như đùa cợt. Thái Niếu bị anh ta nhìn cảm thấy cả người không được tự nhiên, tay nắm chặt cánh tay Trương Cảnh Trí, Trương Cảnh Trí nghiêng người, “Cậu nhìn bạn gái của tôi như vậy có phải là quá thất lễ rồi không!”

“Tích Niên.” Hoạt Trình cau mày, Hoạt Tích Niên không thèm để ý, ngược lại càng được nước lấn tới. Hướng về phía Thái Niếu nói thẳng: “Anh ta hơn cô những mười ba tuổi, ước chừng còn có thể làm chú của cô nữa.”

“Tích Niên!” Hoạt Trình cao giọng, hối hận vì sao mình không sớm dặn dò con trai, để cho nó thất lễ như vậy. “Nói xin lỗi với cô giáo Thái đi.”

“Sao phải nói xin lỗi, là bởi vì người bên cạnh cô ấy là phó thị trưởng Trương cho nên ngay cả thích cô ấy cũng không được sao?” Lên giọng nói to khiến cả hội trường liền rơi vào một mảng yên tĩnh.

Mặt Trương Cảnh Trí cũng trở nên u ám, Hoạt Tích Niên lại không thèm quan tâm tới không khí ngưng xung. Hoạt Trình chỉ hận không thể ở chỗ này tát một cái vào mặt con trai mình, ý vị khom người hướng Trương Cảnh Trí nói xin lỗi.

“Tôi nghĩ người nên nói xin lỗi là lệnh công tử mới đúng.” Giọng Trương Cảnh Trí lạnh đi.

“Tôi không biết tại sao mình phải nói xin lỗi.”

Mặt Thái Niếu lúng túng, cảm giác mặt mũi mình bị vắt sạch, còn làm cho cậu út bị bêu xấu, “Hoạt Tích Niên, anh ầm ĩ đủ chưa, mau nói xin lỗi với phó thị trưởng Trương.”

“Thái Niếu, lời này tôi cũng muốn hỏi em.” Giọng nói anh ta lạnh lẽo nhìn cô chằm chằm, nói rõ sẽ không nói xin lỗi. “Em nào loạn đủ chưa!”

Thái Niểu tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt đến phát run, cảm giác không thể khống chế được tâm tình, trực tiếp cầm ly nước trái cây hất vào Tích Niên. “Phó thị trưởng Trương chính là cậu út tôi.”

“Cái gì?”

Mặt Hoạt Tích Niên toàn là nước trái cây, lộ vẻ không dám tin.

Hoạt Trình sắp bị tức chết rồi, hung hăng đánh vào gáy con trai một cái, “cô giáo Thái đã sớm nói cho ta biết phó thị trưởng Trương chính là cậu út của cô ấy, con còn không mau nói xin lỗi với phó thị trưởng Trương.”

“Là thật, anh ta thật sự là cậu út của em.” Hoạt Tích Niên bỗng cao hứng, không quan tâm cả người mình đều là nước trái cây, lại muốn tiến lên túm lấy Thái Niểu hỏi rõ.

Trương Cảnh Trí đã mất hứng rồi, mang theo Thái Niểu lui về phía sau một bước, né tránh anh ta. Hoạt Tích Niên mới nhớ tới vết bẩn trên người mình, cũng không tức giận, ngu ngơ cười cười. “Tiểu Diệu, hôm nào chúng ta nói tiếp. Còn nữa, phó thị trưởng Trương, thật xin lỗi, là lỗi của tôi, thật xin lỗi.”

Hoạt Trình mất hết mặt mũi, chỉ đành phải dắt con trai mau rời khỏi chỗ này.

MC bữa tiệc chuyển chủ đề, bữa tiệc lại khôi phục lại trạng thái bình thường, mọi người ăn ăn uống uống, chờ đợi thời gian bán đấu giá từ thiện.

Về mặt Thái Niểu chán nản, tự trách bản thân thiếu kiên nhẫn, nhìn Trương Cảnh Trí đã khôi phục thái độ như thường, vẫn là nhịn không được nói: “Cậu út, con nói như vậy có gây ra phiền toái gì cho cậu không ạ.”

“Con thử nói xem?” Trương Cảnh Trí mặt không biểu cảm hỏi lại.

Thái Niểu thiếu chút nữa khóc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện nên nhiều nếp nhăn chẳng khác gì mảnh khăn lau, làm Trương Cảnh Trí không nhịn được cười thành tiếng, gơ tay lên ót nằng hung hăng đánh nhẹ một cái, “Chọc con thôi, đồ ngốc.”

“Cậu út!” Thái Niểu giậm chân, “Cậu cũng biết là con rất sợ sẽ ảnh hưởng tới cậu mà.”

“Con là bị lão Thái nhà con làm cho ám ảnh rồi.” Trương Cảnh Trí lắc đầu nói.

Thái Niểu cười trộm, “A, thì ra cậu ở sau lưng lên gọi ba con là lão Thái, lúc con còn nhỏ cậu lại rất lễ phép mở miệng một tiếng tài xế Thái. Làm hại con gọi theo liền bị em trai đánh, nói là không có lễ phép không biết làm gương.”

Lúc trước gọi tài xế Thái, cách gọi ngày trước sợ là không tốt nên đổi cách xưng hô rồi. Trương Cảnh Trí cười cười, cách xưng hô vừa rồi còn thua quá khứ. Thái Niểu tự nhiên không nghĩ tới tâm tư của anh, nhìn đứng ở trung tâm xã giao với mọi người, thành thạo, tự đáy lòng cảm thấy bội phục. Nếu là cô, chỉ sợ đã mệt mỏi, căn bản là không biết xã giao như thế nào.

Sau khi dạ tiệc từ thiện kết thúc, Trương Cảnh Trí tự mình đưa cô về nhà, sau khi xuống xe, anh gọi Thái Niểu. “Tiểu Diệu, gần đây ở phòng thị chính tổ chức dự tuyển vị trí phúc lợi, con có muốn tham gia không?”

Thị chính! Đó không phải nơi làm việc của cậu út. Thái Niểu lập tức lắc đầu, “Cho dù thi đậu, cha con cũng sẽ nói con dựa vào quan hệ, sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con, không phải nói đùa.”

“Quên đi. Trở về ngủ sớm một chút.” Trương Cảnh Trí phất tay tạm biệt cô, nhìn cô lên lầu mới để cho tài xế lái đi.

Thái Niểu nhìn mình trong gương, tự cảm thấy yêu thích bản thân mình. Chiều nay mình tự như là tiên Cách Thụy Lạp*, cô ngẩng đầu nhìn bên ngoài, “Vừa đúng mười hai giờ, tỉnh mộng thôi.” Cô nhìn mình cười, tự bỏ qua nỗi cô đơn trong mắt. Tẩy trang, thay quần áo nằm ở trên giường, cô phát hiện mình lại không buồn ngủ một chút nào.

Tối nay, không chỉ có một mình cô mất ngủ, Trương Cảnh Trí về đến nhà, nghĩ tới cái lắc đầu không muốn đến làm việc ở tòa thị chính của cô liền thấy phiền lòng, nếu như muốn theo đuổi Tiểu Diệu, đầu tiên phải

để cho cô bỏ suy nghĩ gọi anh là cậu nhỏ mới được. Có cách nào khiến cô gái này hiểu, thật là một bài toán khó, còn một bài toán khó hơn chính là tài xế Thái là một ông già cổ hủ, chỉ sợ cửa ải này cũng khó qua.

Kể vui người buồn, Thái Niểu và Trương Cảnh Trí khó tránh khỏi suy tư sầu não mất ngủ, Hoạt Tích Niên lại hưng phấn tới nỗi không ngủ được, trong đầu chỉ toàn là Thái Niểu là cháu gái nhỏ của Trương Cảnh Trí.

Hoạt Trình nhìn con trai bộ dạng mê mẩn, về tới nhà chỉ còn hai người bọn họ không khí mới hạ xuống một chút, lời nói của con trai làm ình xấu mặt, trong bụng lại nghĩ cách thân cận Trương Cảnh Trí.

Hoạt Tích Niên tự nhiên hiểu ý cha, cười cười đi đến gần, “Cha, lần này chúng ta chắc chắn sẽ kết hôn.”

“Hừ, cái thằng trời đánh, cô giáo Thái chưa chắc đã để ý đến mày!” Hoạt Trình vẫn còn nhớ rõ lời nói của Thái Niểu ở phòng làm việc mấy hôm trước.

Hoạt Tích Niên rất có lòng tin, nếu là Trương Cảnh Trí thì có thể là kinh địch, nhưng tình địch lại trở thành thông gia, anh ta không nghĩ tới nguyên nhân khiến mình có thể thất bại. Phụ nữ đều đứng núi này trông núi nọ, càng nói “Không cần” thì trong lòng càng “Muốn”. Đã như vậy, sao anh ta lại không..... “Cha, người yên tâm, con lần này nghiêm túc, không phải chỉ vui đùa một chút. Cho nên, người chuẩn bị cuối năm con cưới vợ!”

Anh ta ngêu ngao hát đi lên lầu, đến cửa phòng xoay người đứng lại, “Đúng rồi, cha, con xin nghỉ ba ngày.”

“Mày lại xin nghỉ làm gì ?” Tiểu tử này không muốn đi làm, đừng tưởng rằng ông không biết.

“Đi ra mắt cha mẹ vợ.” giọng Hoạt Tích Niên kéo dài, “Vậy cha có cho con nghỉ được chưa?”

“Mày tốt nhất cuối năm cưới về cho ta một cô con dâu, nếu không chờ xem cha mày lột da mày!” Hoạt Trình ở dưới lầu hầm hừ, khoe miệng Hoạt Tích Niên cười cười vào phòng cũng chưa khép lại.

Thái Niểu đi làm phát hiện ra Hoạt Tích Niên không tới đã không có biểu cảm gì rồi, chỉ là nghĩ tới chuyện tới qua, vẫn còn chút tức giận. Đặt mông ngồi xuống, mở máy vi tính bắt đầu công việc. Buổi trưa cùng Lưu Ly tới căng-tin ăn cơm, thấy sắc mặt cô không tốt lắm, “Sao vậy? Không khỏe à?”

“Không có, ngày thứ nhất mà thôi.” Lưu Ly chán ghét, suy nghĩ cả nửa ngày trong bàn ăn Thái Niểu cũng chỉ ăn có mấy gắp. “Tiểu Diệu, buổi chiều tớ xin nghỉ về nhà.”

“Vậy thì về đi, nhìn cậu khó chịu lắm, trở về uống chút nước ấm rồi ngủ một giấc.” Thái Niểu đang nói, điện thoại di động liền vang lên, vừa nhìn là số điện thoại ở nhà, lập tức nghe.

Lưu Ly đang cúi đầu tiếp đảo thức ăn trong đĩa, nhưng nghe Thái Niểu khê kêu một tiếng “Cái gì”, lập tức ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt cô hết sức khó coi.

“Mọi người đừng nghe anh ta nói bậy, con lập tức về nhà, lập tức!” Thái Niểu hô xong liền cúp điện thoại.

Lưu Ly bị cô hù sợ, “Tiểu Diệu, xảy ra chuyện gì thế?”

Thái Niểu đang phát điên, “Tớ làm sao biết chuyện gì, cái tên Hoạt Tích Niên không biết nổi điên cái gì, đến nhà tớ giả mạo làm bạn trai, bố mẹ tớ còn chưa biết chuyện tớ và Từ Lương Cẩm đã chia tay a!!! Tớ muốn điên luôn. Không nói chuyện với cậu nữa, tớ đi trước xin nghỉ, tớ phải lập tức về nhà một chuyến.”

Lưu Ly thấy cô hấp tấp chạy đi, bất đắc dĩ lắc đầu. Hoạt Tích Niên lại ra chiêu độc thể này, xem ra Thái Niểu phiền toái rồi.

Thái Niểu xin nghỉ xong liền chạy thẳng tới trạm xe, giao thông khá tốt, nên hai giờ đã về tới nơi. Xuống xe, cô lập tức gọi điện về nhà, nghe được giọng mẹ cười vui vẻ nói cô cứ từ từ, cô lại càng thêm nóng nảy. Thuê xe về nhà, còn chưa kịp thở lập tức chạy lên lầu.

Cửa nhà vừa mở, Thái Niểu choáng váng toàn tập.

Ba, mẹ, ngay cả em trai nhà ngoại lên đại học đều đang ở nhà, cộng thêm Hoạt Tích Niên, một bàn lớn toàn thức ăn ngon, chẳng khác gì cả nhà đoàn tụ.

“Tiểu Diệu em trở về rồi, sớm biết em cũng về nhà thì sáng nay anh đã tới chở em về, ngồi xe khách đường dài chắc mệt rồi.” Hoạt Tích Niên chào đón, vẻ mặt quan tâm chăm sóc thật làm cho người khác không chịu nổi.

“Tích Niên mau tới đây ngồi, Tiểu Diệu con cũng tới đây, cả nhà chờ con ăn cơm.” Mẹ Thái gọi con gái, Thái Niễn cười khan ngồi xuống, quay đầu nhìn về phía Hoạt Tích Niên, cắn răng hạ giọng nói: “Đúng nha, ăn cơm, mau ăn thôi, ăn xong chúng ta nói tiếp!”

20. Chương 20

“Lúc trước cậu từng làm chung với Tiểu Diệu đúng không?” Ba Thái lên tiếng hỏi Hoạt Tích Niên.

Hoạt Tích Niên lập tức trả lời: “Dạ, Cháu cũng mới chuyển công tác tới trường của Tiểu Niễn thôi ạ, công việc ở đó cũng hợp với cháu!”

“Ra là vậy.” Ba Thái rất hài lòng với câu trả lời của Hoạt Tích Niên, ở phòng làm việc mà thể hiện tình yêu thì không tốt lắm. “Tích Niên năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Cháu hai mươi ba.”

“Vậy là nhỏ hơn Tiểu Diệu.” Điểm này cũng không tốt.

“Cha, chúng ta không...” Thái Niễn muốn giải thích, nhưng Hoạt Tích Niên lại nắm tay cô, cắt đứt lời của cô: “Bác Thái, thật ra cha mẹ cháu đã nghĩ đến chuyện kết hôn, chẳng qua là tôn trọng ý nguyện của Tiểu Diệu.”

Ba Thái lập tức cười phát lên, “Chúng ta cũng hi vọng Tiểu Diệu lấy chồng sớm một chút.”

“Có thật không ạ? Bác Thái bác xem lúc nào thì cháu có thể gọi cha mẹ cháu xuống gặp hai bác ạ.”

Điên rồi, mọi người điên thật rồi! Thái Niễn nhin không được, liền đem đĩa trong tay “pằng” một tiếng vỗ lên bàn.

Ba Thái giận tái mặt, “Thái độ của con là ý gì hả.”

“Cha, con và Hoạt Tích Niên có chuyện cần bàn, chúng con ra ngoài trước.” Thái Niễn nắm tay Hoạt Tích Niên đứng lên.

“Có chuyện gì mà không thể nói ở đây nhất định phải ra ngoài?” Ba Thái lên tiếng hỏi.

Mẹ Thái kéo Thái Niễn ngồi xuống, “Tiểu Diệu, con ngồi xuống trước, có gì từ từ nói.”

Thái Niễn dờ khóc dờ cười, cô thật không hiểu nổi tại sao người nhà lại tin một người chỉ mới gặp lần đầu, “Được, nếu mọi người muốn con nói ở đây con sẽ nói, hẳn không phải bạn trai con. Hoạt Tích Niên đủ rồi, ở phòng làm việc anh trêu đùa tôi đã không nói gì, bây giờ còn muốn đến nhà tôi đùa giỡn, kết hôn, thật buồn cười, căn bản là tôi không thích anh, làm sao có thể kết hôn với anh được.”

“Tiểu Diệu, em đừng nói như vậy, tôi biết việc lần trước tôi làm em tức giận, nhưng tôi đã xin lỗi em rồi.”

Nghe Hoạt Tích Niên nói mà Thái Niễn tức đến không nói nên lời.

Ba Thái thấy Thái Niễn thất lễ với người khác sắc mặt vô cùng khó coi.

Hoạt Tích Niên đạt được mục đích, làm mặt áy náy đứng lên, “Bác Thái, dì Thái, hôm nay cháu đến đường đột, thật xin lỗi, cháu đi trước, lần sau sẽ trở lại thăm hai bác. Tiểu Diệu, em cũng đừng giận tôi, sau này tôi sẽ giải thích cho em.” Hoạt Tích Niên nói xong liền đứng lên rời khỏi, mọi việc đã náo thành như vậy tự nhiên ba Thái sẽ không giữ lại.

Hoạt Tích Niên vừa đi khỏi, ba Thái gơ tay đem bàn ăn lật lên. Một bàn đầy thức ăn lập tức đổ xuống, “Quỳ xuống!”

Thái Niếu lập tức quỳ xuống, tuy không cam lòng, nhưng không thể chống lại quy củ của nhà được.

Thái Bằng nhìn tình hình tiến chuyển không đúng, lập tức chạy về phòng. Mẹ Thái lấy chổi quét dọn, sợ mảnh vỡ làm con bị thương, “Có gì thì từ từ mà nói, con cũng lớn rồi, còn bắt con quỳ nữa.”

“Thái Niếu, con nói xem rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Con nói rõ cho ta, tại sao còn và Từ Lương Cẩm chia tay, còn có Hoạt Tích Niên, tóm lại đã xảy ra chuyện gì?” Ba Thái mặt nghiêm túc hỏi.

Trong lòng Thái Niếu e ngại, cô từ nhỏ chỉ sợ ba Thái, có lúc rõ ràng là cô đúng, nhưng vừa thấy ba trong lòng liền lo sợ. “Không phải con muốn chia tay với Từ Lương Cẩm, mà là hắn có người khác, rồi bỏ con.”

“Cái gì? Tiểu Diệu, sao con không nói với mẹ?” Mẹ Thái lập tức nóng nảy, bỏ công việc đang làm đến gần Thái Niếu, “Hắn thích ai?”

“Mẹ, ai cũng không quan trọng.” Đối với hắn cô không muốn nói nhiều.

Ba Thái chỉ hơi cau mày, trầm giọng hỏi: “Còn Hoạt Tích Niên thì sao? Nếu Từ Lương Cẩm nhân phẩm không tốt, thay đổi thất thường, ta thấy Tích Niên rất tốt, con tốt nhất là qua lại với nó, con hãy bỏ cái tính hay đùa của con đi.”

“Cha, con không thích hắn.”

Sắc mặt ba Thái trầm xuống, “Vậy con nói xem con thích người như thế nào? Thái Niếu, con không phải mười sáu, mười bảy tuổi nữa, con cũng hai sáu rồi, qua năm đã hai bảy, sao không nghiêm túc tìm bạn trai rồi lập gia đình.”

“Cha, bây giờ có rất nhiều người kết hôn ở tuổi bao mươi lăm”. Thái Bằng ở trong phòng cánh cửa hé ra thay hay chị mình nói.

Ba Thái trừng mắt nhìn Thái Bằng, Thái Bằng lập tức đóng cửa phòng. Trong nhà cha là vua, không thể cãi lại.

“Thái Niếu, cha muốn con nói, con cũng muốn ba mươi tuổi mà chưa kết hôn đúng không?”

“Con không có.”

“Vậy thì tốt con và Tích Niên nên qua lại, ta thấy đứa bé kia cũng không tệ lắm.” Không biết Hoạt Tích Niên bỏ bùa mê gì, mà làm ba Thái đối với hắn cực kỳ hài lòng.

Thái Niếu tức đến nổi mặt đỏ bừng, mở miệng nói, “Con đã có người trong lòng, con không thích Hoạt Tích Niên.”

“Có người trong lòng? Con nói một chút người đó là ai.” Ba Thái nhìn cô chằm chằm, nghĩ là cô nói dối.

Thái Niếu cuối đầu không nói.

Mẹ Thái vừa nhìn, lập tức kéo kéo tay chồng, “Con mới về đã mệt lắm rồi, trước cứ để cho nó nghỉ ngơi, muốn phạt hay muốn nói gì thì sau này hãy nói.”

Ba Thái hừ một tiếng đứng lên, nhìn Thái Niếu đang quỳ gối, rồi xoay mặt vào phòng ngủ, trước khi đóng cửa còn quảng xuống một câu, “Con dám học thói nói dối, ở đó mà suy nghĩ lại đi. Không suy nghĩ được mình sai ở chỗ nào thì đừng có đi làm.”

Nghe tiếng đóng cửa, mẹ Thái ra hiệu với Thái Niếu ý bảo cô mau trở về phòng, còn mình cũng vào phòng an ủi cái lão già cứng đầu bảo thủ kia.

Thái Niếu ngồi ở trên giường xoa xoa đầu gối, Thái Bằng ló đầu vào, “Chị, thoa dầu sẽ tốt hơn nhiều.”

“Hừ, thấy chết mà không cứu còn nhanh chân chạy trốn nữa chứ.” Cô xoay mặt nói.

Thái Bằng cười khan đi vào, “Em cũng giúp chị nói nha, chỉ là....ai, chị không phải là không biết cái tính của cha, bỏ qua chuyện đó đi nói chuyện chính thôi, chị nên theo hắn, dụ dỗ chơi đùa hắn. Chị đừng giận nữa nha.”

“Chị không có tức giận, chuyện đó sau làm chị giận được chứ.” Thái Niễn xoay người, lấy dầu từ trong tay Thái Bằng đưa, “Tính cha như thế nào không lẽ chị còn không biết sau! Cha cũng chỉ là quan tâm chị, sợ chị giống như cô cả đời không lấy chồng, chị biết rõ.”

“Biết là tốt rồi.” Thái Bằng nheo mắt lại nhìn Thái Niễn, “Chị, chị mới vừa nói chị có người trong lòng, là thật hay giả vậy?”

Thái Niễn giật mình, đẩy Thái Bằng ra ngoài, “Cái gì mà thật hay giả, chị không biết, đi ra ngoài đi, chị muốn ngủ.”

“Này, chị....” Thái Bằng bị chặn lại ở ngoài cửa, sờ sờ mũi một cái, “Em thấy tám phần là chị lừa cha.” Nói xong, thở dài trở về phòng.

Thái gia có quy định là mặc kệ tối qua ngủ trễ, hay có chuyện gì, sáng hôm sau đều phải thức đúng giờ cùng mọi người ăn sáng, hôm nay thủ trưởng có việc, ba Thái phải đi, mẹ Thái cũng muốn thăm mẹ Trương, nên vừa ăn sáng xong, hai vợ chồng cùng nhau lại Trương gia.

Sáng sớm Thái Bằng đã đến phòng của Thái Niễn hét lớn đòi chơi cầu, Thái Niễn vì bị phạt nên không đi.

Thái Lam Thiên từ khi làm lính đã bắt đầu theo Trương Cần, Trương Cần cũng nhìn trúng hắn, thấy hắn thành thật nên vẫn để bên người cho đến bây giờ. Trương Cần mặc dù về hưu nhiều năm, nhưng thường xuyên ra ngoài hỏi thăm, Thái Lam Thiên và Vu Việt sau khi kết hôn, vẫn làm cho Trương gia, Vu Việt làm phụ tá riêng cho Trương phu nhân, giúp nàng xử lý việc nhà. Hai người mặc dù kém nhau hai mươi tuổi, nhưng khá hợp nhau, nên ở chung rất vui vẻ. “Hôm qua Tiểu Diệu mới về nhà.”

“Đứa nhỏ này về nhà cũng không qua thăm ta một chút.” Trương phu nhân nói xong muốn gọi điện cho Thái Niễn, đối với đứa bé này, nàng xem như cháu của mình.

“Trương di, nó bị ông Thái phạt ở nhà tự kiểm điểm rồi.”

“Tiểu Diệu là một đứa rất ngoan.”

Vu Việt thở dài, “Nha đầu kia cũng không biết nghĩ sao nữa, bạn trai tốt nó lại không thích, lại dám nói dối là mình đã có đối tượng, nhưng hỏi nó là người nào nó lại không nói. Ông Thái tức giận không cho nàng về làm việc, phạt nó ở nhà tự kiểm điểm.”

“Có phải hai người lại ép nó, thật ra thì để nó tự tìm người nó yêu sẽ tốt hơn, Thái Niễn còn trẻ, các người cũng không nên hối nó quá.” Trương phu nhân tuy lớn tuổi, nhưng tư tưởng lại rất thoáng.

Vu Việt than thở, “Chuyện của cô cô ta ngài cũng biết, ông Thái chỉ sợ nha đầu giống cô nó, sáng hôm nay còn nói nếu nó không tìm được người nó thích, sẽ thu xếp cho nó đi xem mắt.”

“Ông Thái đúng là người cứng nhắc.”

“Thủ Trưởng chính là thích hắn cứng nhắc.” Vu Việt cười cười nói, cùng Trương phu nhân nhìn nhau, cả hai cùng bật cười.

Thái Niễn gọi cho Lưu Ly bảo cô giúp mình ký vào đơn xin nghỉ vài ngày, vì thế Lưu Ly mới biết cô bị bức hôn, lại còn cười nhạo cô, còn hảo tâm mật báo cho Bạch Kỳ Trấn. Nhắc tới cũng khéo, đúng lúc ngày hôm sau Trương Cảnh Trí định về thăm người nhà, biết Tiểu Niễn bị giữ lại, liền tự mình chạy xe về nhà.

Trương Cần và Trương phu nhân thấy con về nhà, rất vui. Dù sao tuổi cũng lớn, nên rất mong con về nhà. “Tiểu Út, mau tới ăn canh, công việc rất bận sao, nhìn con gầy quá.”

“Mẹ, lần trước con về không phải mẹ cũng nói con gầy sao.” Trương Cảnh Trí cười nói, cũng ngoan ngoãn ăn canh.

“Không có vợ chăm sóc con, ta liền thấy lo lắng.” Vừa nói xong Trương phu nhân tức giận, trừng Trương Cần, Trương Cần bị vợ trừng bắt đắc dĩ mở miệng, “Tiểu Út, con cũng gần bốn mươi rồi, vẫn chưa có vợ thật là kỳ cục. Hôm nay ta nói chuyện với Thái Tư, con nó năm nay cũng hai mươi sáu tuổi rồi cũng có con rồi, con nói xem ta với mẹ con sau không với được!”

Trương Cảnh Trí trong lòng suy tính, bắt đắc dĩ nói: “Tuổi của con muốn lấy vợ bằng tuổi cũng hơi khó.”

“Ai nói với con phải tìm người bằng tuổi, hơi nhỏ một chút cũng không sau. Ta thấy nhiều công ty xí nghiệp đều tìm vợ nhỏ hơn để lấy.” Trương phu nhân còn lấy ví dụ thực tế để làm chứng.

Trương Cảnh Trí nghiêm túc nghe, nhú mày nhìn ba mình, “Ba cũng nghĩ như thế?”

Trương Cần giật giật mí mắt, Trương phu nhân không chờ nổi đẩy Trương Cần một cái, “Nói mau nha, con hỏi ông đấy.”

Trương Cần bắt đầu dĩ gật đầu một cái, nhìn con khỏe miệng thoáng cười, cảm giác thấy có gì đó không đúng. “Lên phòng bàn tiếp.”

“Dạ”

Hai cha con cùng nhau vào thư phòng nói là bàn tiếp nhưng thật ra là bàn công việc, Trương phu nhân bảo người giúp việc pha hai y trà cho hai người. Trong lòng mặc dù oán giận chồng mình chỉ biết công sự, nhưng cũng không quấy rầy họ, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

“Tiểu tử bên cạnh con có người rồi phải không?”

“Có người cũng không cần mẹ thúc giục rồi.”

Trương Cần ho nhẹ một tiếng, “Tiểu Út, các anh con đều được sắp đặt, vô luận là cuộc sống, hay gì đi nữa đều phải có tình cảm, con từ nhỏ đã có kế hoạch, cũng là từng bước mà đi. Nhưng con có kết hoạch cho cuộc sống của con, mà tình cảm thì chưa chắc, Thanh Đằng chính là ví dụ, con không cần quá tự phụ.”

Trương Cảnh Trí cười cười, “Cha, con không có tự phụ, con chỉ có tự tin. Xem ra, người hôm nay không có công sự gì, con tự lái xe về, con đi tắm trước!”

“Đi đi” Trương Cần hỏi không được cũng không rồi rắm, tiểu tử này từ nhỏ chính là như vậy, không muốn nói chuyện rồi thì có dung xằng sắt cũng không bắt nó mở miệng được. Thôi, lớn như vậy rồi, con cháu có việc gì cứ để con cháu tự giải quyết thôi!

21. Chương 21

Thái Niễn về nhà dĩ nhiên là muốn đi Trương gia thăm Trương phu nhân, nên đã mua một giỏ hoa lan mà Trương phu nhân thích nhất, sáng sớm theo mẹ đến Trương gia.

“Bà nội, tiểu Diễm đến thăm người nha!” Thái Niễn nghịch ngợm chưa vào nhà đã nghe thấy tiếng, Trương phu nhân vừa xuống lầu đã thấy cô không khỏi cao hứng.

“Ai u, Tiểu Diễm, mau tới cho bà nội xem một chút.” Trương phu nhân kéo Tiểu Diễm ngồi xuống, vừa ôm vừa nhìn cô, “Cơm Cảnh Giang nhất định là không ngon, xem này Tiểu Diễm đã gầy thành cái dạng gì rồi! Ba con đầu óc bị hỏng rồi, lại an bài con ở một nơi không tốt.” Trương phu nhân nói xong liền thở dài một cái.

Thái Niễn cười cười, nũng nịu gọi, “Bà nội.”

Trương phu nhân nghe cô gọi cũng không nhịn được cười, “Nhà đầu này, lúc nào cũng hiểu chuyện. Tối nay ở lại ăn cơm với ta, cậu con cũng vừa mới về tới đó.”

“Cậu cũng về?” Thái Niễn ngạc nhiên hỏi.

“Cháu được về, mà cậu không được về sao?”

Nghe thấy tiếng nói Thái Niễn nhìn qua, vừa đúng lúc Trương Cảnh trí đi xuống, khó thấy được hần ăn mặt tùy ý như vậy không như ở Cảnh Giang luôn luôn là nghiêm túc. “Cậu, con nghĩ là công việc của cậu rất nhiều.”

“Công việc nhiều đến đâu cũng có ngày nghỉ, cậu cũng không phải là người máy.” Trương Cảnh Trí cười nói, xoay người chào hỏi mẹ Thái, “ Cô giáo Vu, đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp.” Vu Việt cười cười. “Tin thần của con tốt như vậy, khó trách được mọi người bình trọng Thị Trưởng là người đẹp trai nhất.”

“Cô giáo Vu không cần cười nhạo con.” Trương Cảnh Trí lắc đầu bật cười.

Thái Niếu và Trương phu nhân đều che miệng cười trộm, Trương Cảnh Trí bị báo trí bình luận cứ như là đạt được giải hoa hậu vậy, không biết bị người nhà đem ra đùa giỡn biết bao nhiêu lần.

“Tiểu Diệu, nghe nói con bị phạt?” Trương phu nhân kéo Thái Niếu hỏi. Thái Niếu lập tức quăn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Trương phu nhân tiếp tục kéo tay cô, cười nói: “Đừng để ý tới cha con, hần quan tâm không đúng rồi, Tiểu Diệu nhà ta đáng đẹp xinh đẹp như vậy còn không gả được sao! Hôm qua ta nghe mẹ con nói, cũng vừa đúng cùng một người quen cũ trò chuyện. Nói cũng khéo, con trai hần năm nay cũng hai mươi tám, đang làm bác sĩ ở một bệnh viện nổi tiếng của Cảnh Giang, bà nội đã gặp nó, tiểu tử đó nhìn rất tuấn tú. Con xem một chút lúc nào thì có thời gian gặp nhau một lần.”

Trương phu nhân nói xong, Vu Việt liền đem hình của anh ta lưu trong laptop đưa cho Thái Niếu xem.

“Bà nội, con...”

“Con không phải cũng lừa gạt bà nội nói con có đối tượng đi!” Trương phu nhân bĩu môi nói.

Chân mày Trương Cảnh Trí nhíu lại, nhìn Thái Niếu phát hiện tiểu nha đầu sắc nặt thấp thỏm, chớp mắt một cái, Thái Niếu vừa ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy Trương Cảnh Trí nhìn mình lập tức cúi đầu. Chỉ chạm nhau một chút, sẽ giống như con mèo nhỏ vươn móng vuốt cào vào trong lòng một cái, vừa ngứa lại vừa đau.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, Trương Cảnh Trí đã mở miệng, “Nếu Tiểu Diệu nói trong lòng nó có đối tượng nhất định là có, các người còn ép cô ấy là sao.” Hần cười nhìn Thái Niếu, “Mấy tháng nay cậu không về nhà, nghe nói ở trung tâm thành phố mới mở vài nhà ăn, không bằng con dẫn cậu đi nếm thử một chút.”

“A.....a, được ạ!” Nói xong Thái Niếu lập tức đứng lên.

Trương Cảnh Trí đưa tay cầm tay cô, “Mẹ, Cô Vu, buổi tối chúng con trở về ăn cơm.” Dứt lời, dẫn Thái Niếu ra khỏi nhà.

Trương phu nhân nhìn theo vừa cười vừa than thở, “Con ta bị chúng ta bức hôn thấy Thái Niếu cũng bị nên “cảm động”, lập tức giúp nha đầu giải vây!”

Vu Việt nhìn hình của chàng bác sĩ tuấn tú vẻ mặt có một chút tiếc nuối, nhưng con bé không muốn, mình cũng không có cách, cuối cùng, cũng chỉ có thể thở dài thôi.

Thái Niếu vừa lên xe của Trương Cảnh Trí, lập tức hít sâu một hơi, “Mới vừa rồi cảm ơn Cậu.”

“Không có gì.” Trương Cảnh Trí trả lời, xe hướng trung tâm thành phố mà đi.

Thái Niếu nghiêng đầu nhìn hần thấy hần cười mà trong lòng hoảng hốt một giây mặt đỏ bừng liền xoay đi, cho đến khi đến trung tâm thành phố, “Cậu, thật ra thì con cũng đã lâu không về nhà, đối với mấy nhà ăn không quen lắm.”

“Không quen cũng không sao, có ăn là được rồi, chỗ này thế nào?” Nói xong xe dừng lại ở một phóng trà tên Cánh Thức, bảng hiệu còn mới tinh, giỏ hoa chúc mừng còn đặt ở cửa, hiển nhiên là mới mở.

Thái Niếu không có ý kiến gì, liền chọn chỗ này, phòng ăn trang trí rất có phong cách, dung gỗ đánh thành từng khung giống như bàn làm việc (cubical) trên đó để các loại bình hoa cổ, lon cùng tô, lấy những thứ này ngăn cách thành từng gian, bàn ghế đều làm bằng gỗ, trên ghế ngồi còn để lên một cái đệm, tạo nên một phong cảnh cổ đủ màu sắc. Trương Cảnh Trí nhìn thực đơn gọi mấy món, chọn cho Thái Niếu một ly kem.

“Con không phải là em bé”

“Ta biết con không phải là đứa bé.” Trương Cảnh Trí nhìn cô nói, giọng nói nghiêm túc làm mọi người nhìn họ, chẳng biết tại sao, ánh mắt của cậu làm cô không dám nhìn thẳng, chớp mắt một cái liền đỏ mặt.

“Cũng may vừa đúng lúc đồ ăn được đem lên hóa giải không khí ngưng ngừng, Thái Niểu liền vùi đầu vào ăn, Trương Cảnh Trí không ăn nhiều lắm, nhưng vẫn nhìn cô, làm Thái Niểu không dám ngẩng đầu. “Cậu, cái này ăn thật ngoan (bánh dứa), cậu có muốn ném thử một chút đi.”

Trương Cảnh trí nhìn đĩa bánh, lại nhìn Thái Niểu nữa ngẩng đầu, thấy miệng cô đều dính mấy mảnh vụn, cầm khăn giấy tay lên lau miệng cho cô, “Xem cháu ăn kìa, trên miệng dính đầy mảnh vụn.”

Thái Niểu lập tức dừng, động tác này nhìn hai người rất mập mờ, không thể tránh, cũng không thể giấu. Trương Cảnh Trí hiển nhiên không để ý đến động tác mập mờ đó, mỉm cười, còn dương dương tự đắc.

Nhưng Thái Niểu thì khác cô luống cuống, kháng cự, tránh né, giống như là mèo vườn chuột vậy, biết rõ là mèo đã ngửi được mùi của chuột, con chuột căn bản là trốn không thoát, nhưng bản năng sinh tồn không thể ngồi chờ chết, biết rõ không có đường thoát mà vẫn liều mạng chạy trốn.

Cô nhận lấy khăn, cười ngưng, “Con tự làm được, mẹ con nói con ăn luôn giống như một đứa con nít.”

“Như vậy rất tốt, ta thích con như vậy.” Trương Cảnh trí để đĩa xuống, bộc lộ tình cảm của mình.

“A ha ha ha, vậy sao, cha con thì luôn không thích con như vậy.” Nói xong tay vợ lấy ly nước chanh uống ừng ực một hơi uống hết, để ly xuống, nhìn hai bên rồi nhìn Trương Cảnh Trí, “Cậu, con ăn no rồi, chúng ta về thôi.” Nói xong liền cầm giỏ sách đứng dậy.

Trương Cảnh Trí cười cười, lấy giấy tính tiền rồi theo cô ra cửa, hai người lên xe, Trương Cảnh Trí Nghiêng đầu nhìn bộ dáng thấp thỏm của cô, do dự một chút, “Tiểu Điều...”

“Cậu, nhanh về nhà thôi.” Thái Niểu thừa nhận cô là con rùa đen rúc đầu, nhưng đưa đầu ra thật sự sẽ bị chém, hơn nữa là chết rất bí thảm...

“Con xác định không muốn nghe ta nói gì?” Hắc vẫn như cũ mỉm cười, nhưng trong mắt có một thứ gì đó đã biến hóa.

Thái Niểu tiếp tục giả vờ ngốc nghếch, Trương Cảnh Trí nhếch miệng, không nói gì nữa, phát động xe.

Xe vừa về đến nhà, mưa tí tách rơi xuống. Đến cơm tối thì mưa đã lớn, Thái Niểu ở phòng bếp giúp một tay, cô bưng thức ăn lên bàn, nhìn một bàn đầy thức ăn đều do cô làm.

Ba Thái không phải là người thích nói chuyện, cùng với Trương thủ trưởng mỗi người một ly rượu, nghe thấy tiếng mọi người nói cười trên bàn. Chẳng biết tại sao, Trương phu nhân đặc biệt yêu thích Tiểu Điều, mỗi lần cô đến chơi, Trương phu nhân vui vẻ giống như con cháu mình về vậy.

Lúc Trương Cảnh Trí nhận được điện thoại của Bạch Kỳ Trấn, cũng là lúc Vu Việc nói Thái Niểu nên rèn luyện một chút tài nấu nướng, chờ hắc nghe điện thoại xong thì sắc mặt lập tức khó coi, tất cả mọi người không nói, nhìn hắc.

Trương Cảnh Trí lập tức xin lỗi mọi người nói: “Con phải lập tức trở về Cảnh Giang.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là về bàn chút công việc.” Dính đến công việc, người nhà đương nhiên không dám giữ lại. Vì lần này hắc tự mình lái xe về, bây giờ lại là ban đêm nếu chạy về Cảnh Giang, Trương phu nhân có chút lo lắng vấn đề an toàn của con.

“Nếu không, thì con và cậu cùng nhau đi. Lúc chạy trên đường, có thể đổi người lái xe” Thái Niểu lên tiếng nói.

Ba Thái đồng ý. “Đúng, cho Tiểu Điều đi theo, hai người cũng là bạn. Tiểu Điều, con lái xe, cho Cảnh Trí nghỉ ngơi, đến Cảnh Gianh nó còn phải xử lý công việc.”

“Được” Thái Niểu còn chưa lên tiếng, Trương phu nhân đã kêu lên.

“Có tiểu Điều đi theo làm bạn là tốt rồi, để cho tiểu út lái xe, Tiểu Vu, chúng ta chuẩn bị nước và thức ăn cho hai đứa, Tiểu Điều còn chưa ăn xong, để cho nó ăn ở trên xe. Nhanh lên làm theo ta.” Trương phu nhân nói xong, nhanh chóng cho người giúp việc chuẩn bị hộp đồ ăn.

Ba Thái không phản đối, nhìn Thái Niều ý bảo cô lái xe, Thấy Thái Niều gật đầu, mới cùng Trương thủ trưởng ngồi xuống.

Hai người ra cửa, Trương thủ trưởng chỉ nói đúng một câu “Đi đường cẩn thận”, Từ đầu đến cuối không hỏi xem có chuyện gì. Lúc ra cửa, mưa cũng không còn nặng hạt nữa, ai ngờ khi hai người đến xa lộ mưa lại giống như dội xuống, Trên đường cao tốc tất cả xe đều dừng lại ở bên đường không đi về phía trước nữa. Bạch Kỳ Trần không có việc gì gấp nhất định sẽ không thúc giục hẳn trở về, Tuy Trương Cảnh Trí lái xe, nhưng Thái Niều không dám phớt lờ, hết sức chăm chú nhìn. Chỉ là bên ngoài mưa to gió lớn, không nhìn rõ, thỉnh thoảng nhìn thấy mấy điểm do lóe lên, tốc độ xe đều là rất chậm.

Vốn là hai giờ sẽ rời khỏi đường cao tốc, nhưng bây giờ là 4 giờ mới ra khỏi đường cao tốc, vốn tưởng rằng vào nội thành sẽ nhanh hơn một chút, ai ngờ, chạy qua trạm thu phí cao tốc, xe liền chạy vào vũng nước, làm nước văng lên khiến người thu phí tức giận.

Hồngбет.

Hai người đồng tâm nói lên, Trương Cảnh Trí mở cửa xuống xe nhìn tình huống, nước thế nhưng đã qua đầu gối, bên đường cây cơ hồ đều bị gió thổi ngã.

Thái Niều ở trong xe, mới đầu còn chưa lo lắng, nhưng vừa mở cửa xe, nước thấm vào trong xe làm chân cô ướt thì người cũng luống cuống. Trương Cảnh Trí vào lại trong xe, cầm điện thoại gọi cho Bạch Kỳ Trần, bên kia tức hồ cũng loạn cả lên, hai người nói hơn nửa ngày, cũng không nghe đối phương nói cái gì.

Mực nước lại tiếp tục lên cao, Thái Niều nghĩ đến một thị trấn nhỏ gần đó trú mưa, Hệ thống thoát nước của thành phố không sửa lại, cũng không biết làm bao nhiêu người chết đuối.

“Cậu, chúng ta làm gì bây giờ?” Cô giơ tay dắt ống tay áo, mới phát hiện hẳn bị nước làm ướt toàn bộ, “Người cậu đều ướt hết rồi, sẽ lạnh.”

Trương Cảnh Trí lo nhìn bên ngoài, nơi nào còn để ý đến quần áo ướt hay không ướt.

Thái Niều thấy hẳn nghiêm túc, càng thêm sợ, “Chúng ta nên làm gì đây?” Nước càng ngày càng trào vào trong xe. “Cậu, chúng ta không thể bị chết đuối được.” Cô gắt gao siết ống tay áo của hẳn.

Trương Cảnh Trí nhìn cô, nghĩ thầm, nếu thật là bị chết đuối ở nơi này, hẳn có cái gì tiếc nuối đây? “Tiểu Điểu, nếu chúng ta thật bị chết ở chỗ này, cháu có sợ không?”

“Làm sao không sợ chứ, con sợ sẽ chết. Con còn trẻ như vậy, con không muốn bị chết đuối ở nơi này.” Thái Niều tin là thật, thanh âm cũng thay đổi, cô còn có quá nhiều chuyện chưa làm.

Lại một trận mưa to dữ dội, gió hung hăng đánh vào kính chắn gió, thanh âm chói tai khiến Thái Niều “A” một tiếng nhào tới trong ngực Trương Cảnh Trí. “Cậu, lúc chiều cậu nói, con có muốn nghe cậu nói hay không bây giờ con muốn nghe không muốn chứ?” Nếu quả thật bị chết đuối, cô còn sợ gì. Thái Niều hỏi xong, thấy Trương Cảnh Trí không nói, nói tiếp, “Con hiểu rõ con là cái tiểu quỷ nhất gan, cái gì cũng không dám đối mặt, không dám thừa nhận, vì con có cảm giác con không xứng với cậu, cậu quá ưu tú, con làm sao có thể xứng với cậu được chứ.”

22. Chương 22

Thêm một trận mưa to trút xuống, mạnh mẽ đánh vào kính chắn gió của xe, âm thanh chói tai làm cho Thái Niều “A” một tiếng rồi nhào vào trong ngực của Trương Cảnh Trí. “Cậu út, ban ngày cậu có lời muốn nói với con, giờ cậu nói cũng không muốn, con muốn nghe ngay bây giờ, trẻ một chút cũng không muốn”. Nếu như chết đuối tại đây, vậy còn còn gì để sợ. Cô nói xong, thấy anh không nói, cô liền nói tiếp: “Con biết con là tiểu quỷ nhất gan, cái gì cũng không dám đối mặt, không dám thừa nhận, bởi vì con nhận thấy mình không xứng, cậu quá xuất sắc, con làm sao có thể xứng với cậu”.

“Vậy bây giờ con cảm thấy xứng sao?”. Trương Cảnh Trí nghiêm túc hỏi.

Cô mếu máo: “Đều phải chết, ai còn quan tâm tới xứng hay không xứng”.

“Nếu như chúng ta không chết ở đây thì sao?”.

“Vây con cũng mặc kệ, nếu bây giờ không nói, con sẽ tiếc nuối, chết cũng không nhắm được mắt”. Dáng vẻ của cô lúc này giống như dáng vẻ phải đi ra pháp trường vậy.

Trương Cảnh Trí nhin không được khéo miệng méo mó, tâm trạng dường như rất vui vẻ, lúc này cô cũng không chú ý tới điểm này. Anh vén tóc rơi trên trán cô lên, “Tiểu Điểu, con phải biết hậu quả khi nói những lời này”.

“Hậu quả?”.

“Hậu quả là cậu sẽ không cho con có cơ hội lùi bước”. Anh nói xong, liền nghiêng người ngậm lấy miệng nhỏ nhắn của cô.

Lúc này cảm giác lạnh lẽo chợt truyền đến cô mới biết là cậu út đang hôn cô, tuy không phải là lần đầu tiên hôn, nhưng đây là lần đầu tiên hôn với cậu út. Cô cảm thấy tim giống như muốn nhảy ra ngoài, đầu óc trống rỗng cho đến khi anh buông ra ôm lấy cô rồi quay người xoay kính xe xuống.

“Lãnh đạo, xe không qua được, phải đi bộ hơn một trăm mét”. Bên ngoài cửa xe là một người mặc áo mưa đang nói chuyện rất to.

Anh cũng không nghĩ là có người tới đón, liền nhận lấy áo mưa, khoác lên người cô, thấy dáng vẻ ngu ngơ của cô, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng: “Cậu mới vừa rồi quên nói cho con biết, chạy xe nhanh với mặt đường bị sục lún nên xe chúng ta mới bị sục xuống, khu vực nội thành không có nước lớn như vậy”.

Cô nghe thế liền chớp mắt, muốn nói gì cũng không nói được.

Anh nín cười, mặc áo mưa rồi đi qua cô, ôm cô từ trên xe ra ngoài. Xe của họ đích thực là bị lọt xuống hố nước, nước đã lên tới bắp đùi, đi thêm khoảng mười bước thì mực nước thấp hơn, chỉ lên tới đầu gối. Anh buông cô xuống sau đó anh liền nắm tay dẫn cô đi sát theo.

Tới đón anh là một trưởng phòng, tài xế của anh và tổ trưởng tài xế của anh, bọn họ đều là những người tinh anh nên cũng không nói câu nào, cộng thêm trời mưa to gió lớn, nói cũng không nghe rõ. Đi được khoảng một trăm mét, anh liền dẫn cô lên một chiếc xe jeep. Tuy có mặc áo mưa nhưng mọi người ai cũng ướt hơn nửa người, anh cũng bị ướt như vậy. Điều hòa trên xe vừa bật, cô nhin không được “Hắt xì” một tiếng, thân thể cũng rung lên.

“Lãnh đạo, có nên đưa cô gái này trở về trước hay không?”, trưởng phòng Phùng đề nghị.

Anh nhìn mưa bên ngoài, anh suy nghĩ một lát rồi khoát khoát tay: “Trở về thị chính, công việc quan trọng hơn”.

Xe chạy vào tòa thị chính, anh phân phó tài xế dẫn cô lên phòng làm việc của anh sau đó anh liền lên xe đi ra ngay cả quần áo cũng không kịp thay. Lúc này tâm trạng của cô mơ hồ, tài xế cầm áo sơ mi của anh đưa cho cô đi thay sau đó dặn dò cô ở trong đây rồi đi ra ngoài.

Cô thay quần áo, cầm khăn của anh lau tóc, trong đầu loạn lên, cái gì cũng nghĩ không ra. Lấy tay sờ môi của mình, mặt liền đỏ, cô che mặt ngồi vào ghế sofa rồi ghen ngào nói: “Mình có thể nói mình mất trí nhớ không?”.

Mất trí nhớ cũng không dễ dàng gì, anh đã nói với cô, hậu quả tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội lùi bước. Đừng nhìn thấy anh là một thân nho nhã, nhưng thủ đoạn tuyệt tình tuyệt đối không tha cho người xem thường mình, nếu không sẽ không có được vị trí hôm nay.

Sau đó cô từng rất văn vẻ nghĩ rằng trận mưa lớn này có sánh ngang với cuộc tình trong tiểu thuyết “Khuyên thành chi luyện”, Trương Ái Linh vì thành toàn cho tình yêu của Bạch Lưu Tô mà làm cho Hồng Kong lâm vào thất thủ, mà ông trời vì thành toàn cho cô mà làm cho trời mưa lớn đổ xuống phương Bắc.

Trương Cảnh Trí nghe giọng điệu văn vẻ chỉ là cười cười, một ngày nào đó cô hồi tưởng lại tiểu thuyết kinh điển của Trương Ái Linh, anh cầm quyển sách cô đặt ở trên bàn, nhìn cô ngủ quên ngay trên bàn sách, lặng lẽ viết: “Làm sao thành toàn ột tình yêu”.

Mưa lớn bất ngờ đổ xuống, trung tâm chợ thoát nước tốt nhưng ngoại ô lại gặp vấn đề lớn. Mực nước dưới cầu đang lên cao, cần phải lựa chọn các biện pháp thoát nước nhanh nhất. Thị trưởng tự mình dẫn đội đi, Bạch Kỳ Trấn đã đi đến các khu trường học, kiểm tra các trường học, khẩn cấp thông báo các hiệu trưởng ngừng tất cả mọi công việc lại, để học sinh không gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Khi Trương Cảnh Trí đến, Bạch Kỳ Trấn đã làm hơn một nửa phần công việc, sau khi nghe báo cáo, anh tiếp tục chỉ huy cho đến hai ba giờ sáng ngày hôm sau, công việc cứu nguy cũng giải quyết xong, những người lãnh đạo liền về nghỉ ngơi trước.

Anh làm việc cả một đêm cả người ướt đẫm, thân thể có bằng sắt lúc này cũng cảm thấy mệt mỏi, tuy vẻ mặt biểu lộ mệt mỏi nhưng giữa hai chân mày thì giãn ra. Bạch Kỳ Trấn chui vào trong xe, “Lãnh đạo, trước hết đưa anh về nghỉ ngơi trước”.

“Về đơn vị trước”.

Bạch Kỳ Trấn muốn khuyên anh, anh liền giải thích: “Tiểu Diệu vẫn còn ở phòng làm việc của tôi”.

Thì ra là vậy. Bạch Kỳ Trấn cười cười, kêu tài xế lái về tòa thị chính.

Thời điểm anh bước vào phòng thì thấy cô ngủ say trên ghế salon, mặc áo sơ mi của anh, do áo sơ mi dài nên che đi váy của cô nhìn giống như chỉ có mặc áo sơ mi. Cô ngủ co người lại, tuy không nhìn thấy gì nhưng anh đã cảm thấy cổ họng giống như bị nghẹn. Vừa muốn gọi cô dậy thì cô đã mở mắt: “Cậu út đã trở về”.

“Đi thôi. Về nhà ngủ tiếp”.

“A, được”. Cô mơ mơ màng màng đứng lên đi theo anh ra ngoài, anh quay đầu lại nhìn cô một cái, nhướn mày, liền bước trở lại phòng làm việc lấy áo khoác tây trang khoác lên người cô: “Cháu không lạnh”.

“Không lạnh cũng phải mặc”, giọng anh kiên quyết nói.

Cô không dám phản bác, đành mặc áo khoác vào rồi theo anh lên xe, Bạch Kỳ Trấn hỏi đưa cô về nhà hay đưa về nhà anh, cô kiên quyết đòi về nhà, Bạch Kỳ Trấn nhìn về phía anh, cứ nghĩ là anh sẽ nói gì nhưng anh chỉ gật đầu coi như đồng ý.

Thở ép đến cùng cũng sẽ cần người, mới vừa rồi nhìn thấy thái độ cô ngoan ngoãn đi theo chứng tỏ cô biết phản kháng cũng là vô dụng, nếu cô biết như vậy, anh cũng không cần thiết phải ép chặt như vậy, để cô không có cảm giác ràng buộc.

Bên ngoài trời vẫn mưa to, nhà trọ cô ở lại xa, xe chạy rất chậm. Thật ra cô cũng có chút hối hận, anh cùng Bạch Kỳ Trấn làm công việc cứu nguy như vậy, vốn nên về nhà nghỉ ngơi nhưng cô lại đòi về nhà trước làm chậm trễ thời gian của người ta. Chỉ là lời đã nói ra ngoài, lúc này đổi ý cũng không được, cô chỉ có thể đỏ mặt xin lỗi.

Lái xe đưa cô đến cửa khu ký túc xá, cô lập tức nhìn về phía tài xế và Bạch Kỳ Trấn rồi nói tiếng cảm ơn, rồi nhìn về phía anh với vẻ mặt có phần khác thường, “Cậu cũng nghỉ ngơi cho khỏe, nếu bận rộn nhiều việc thì không cần gọi điện cho con”.

Câu nói này ý là gì, anh nhướn mày.

“Ý của con là cậu bận công việc thì không cần để ý đến con”. Cô lúng túng nhìn anh, dứt khoát im lặng.

Anh cười cười, liền nắm tay cô, “Hết bận sẽ gọi điện cho cháu, về nhà tắm rồi ngủ tiếp đi”.

Cô rút tay về, mặt như muốn đỏ cháy, liền nói một câu: “Cháu đi trước” rồi quay người bỏ chạy, giống như có người phía sau đuổi theo.

Bạch Kỳ Trấn nhìn thấy anh đứng dưới mưa trong dáng vẻ đường tình rộng mở, liền che dù xuống xe, cười nói: “Kiểm tra sát hạch kết thúc, trúng tuyển”.

Trương Cảnh Trí cười cười, “Anh cũng phải thêm chút sức, không nên để tôi bỏ xa”. Nói xong liền nhìn Bạch Kỳ Trấn, thấy anh ta lúng túng liền cười ra tiếng. Xem ra một ngày anh không có ở đây, tiểu nha đầu kia lại hành hạ cục gồ này rồi.

Hai người đều nhìn về phía trên lầu, đợi vài phút cũng không thấy phòng cô sáng đèn, “Có phải hay không trở về liền ngủ quên bật đèn?”.

“Sẽ không, tiểu Diệu vào nhà nhất định sẽ bật đèn”. Anh nói xong liền cầ điện thoại ra bấm số gọi.

Điện thoại vừa thông, còn chưa lên tiếng đã nghe tiếng thét chói tai, ngay cả Bạch Kỳ Trấn đứng bên cạnh cũng nghe thấy, hai người liền ném dù trong tay hướng về phía lầu chạy đi.

23. Chương 23

Khi chạy vào ký túc xá, trái tim anh liền căng thẳng, ký túc xá được xây dựng rất lâu đời, hiện giờ mới bốn giờ sáng cộng thêm mưa lớn ngoài trời, bên trong khu đen như mực, đèn thì không bật được. Hai người luống cuống, lần mò trong bóng đêm tìm hướng lên lầu chạy, vừa chạy vừa kêu “Tiểu Diệu, tiểu Diệu,...”.

Đến lầu năm mới nghe được giọng nói trả lời của cô: “Cháu không sao”.

Anh liền ba bước thành một bước chạy lên, dùng điện thoại chiếu sáng nhìn thấy cô đang ngồi ở cửa liền hỏi: “Làm sao vậy?”

.

“Đường như mái nhà bị đột nước, không biết tại sao đèn điện không mở được, cháu bị vấp ngã ở ngay cửa”.

Anh thở ra một hơi, ngồi xổm xuống xem cô té ra sao. Bạch Kỳ Trấn nhìn trong nhà một chút, nước cũng đã lên tới bàn chân anh, “Tiểu Diệu, phòng này bên ngoài mưa lớn thì bên trong như mưa nhỏ, có thể ở được sao?”. Cảnh Giang mặc dù không được coi là thành phố nhiều mưa, nhưng cũng không phải là thành phố khô hạn, một năm mưa lớn nhỏ tổng cộng cũng mười mấy cơn, rất khó tưởng tượng được lúc trước trời mưa cô trải qua như thế nào.

“Là do cháu quên đóng cửa sổ nên phòng mới nhiều nước như vậy, bình thường chỉ có mưa to mới có nước đọng ngay góc tường mà thôi”.

Anh nghe không nổi nữa, cũng không nhìn xem cô té chỗ nào, dứt khoát ôm cô lên, đi xuống lầu dưới, giọng nói không cho phản bác: “Trước ở nhà cậu, mấy ngày nữa cậu sẽ kêu thư ký Bạch tìm phòng khác cho con, nơi này không thể ở được nữa”.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, không dám lên tiếng.

Anh tuy không biểu hiện tức giận ra ngoài nhưng vẫn làm người khác cảm thấy bất an, chính là như người ta thường nói là không giận tự uy đi.

Trên đường về, trên xe cực kỳ yên lặng, cô muốn nói gì cũng cảm thấy không được nên không nói tiếng nào. Xe dừng ở cửa nhà anh, cô vừa động, anh lập tức quát lên: “Cậu ôm con xuống”.

“Không cần, con không sao”. Cô cảm thấy quần bách cực kỳ, vội từ chối nhưng anh không để ý đến ý kiến của cô. Liền nghiêng sang phía cô rồi ôm lấy cô, dặn dò tài xế: “Bảy giờ tới đón tôi”.

Bảy giờ. Hiện tại đã là năm giờ.

Vào nhà, anh liền đi lấy khăn lông, cô liền nhìn xuống váy, phát hiện đầu gối bị trầy xước, chân cũng bị trầy xước, sau đó liền đi theo sau anh: “Cậu kêu tài xế bảy giờ tới đón, cậu không nghỉ ngơi sao”.

“Con ngoan ngoan ngồi đây đợi cậu”. Anh nghiêm mặt nói, cô liền ngồi xuống, ánh mắt như muốn khóc.

Anh ngồi xổm xuống, nhìn thấy đầu gối cô bị rách da, thở dài, vẻ mặt hung tợn, nhưng tay lại nhẹ nhàng lau chân cho cô: “Bị thương không nên tắm, đi nhà tắm lau một chút, làm khô tóc rồi ngủ tiếp”.

“Vậy còn cậu”, cô mở to mắt nhìn anh.

Khóe miệng anh nhếch lên, mặt tiến gần mặt cô: “Lo lắng cho cậu”.

“Cháu không có...”, cô đỏ mặt không dám nhìn anh, anh thật là đáng ghét.

Anh liền cười lên, sờ mũi cô một cái, “Sớm đã nói với con, cậu bận rộn đến mấy ngày không ngủ cũng có, không cần lo lắng, chiều cổ chính bản thân con là được. Bên ngoài mưa to gió lớn, phỏng chừng tiệm cơm cũng đóng cửa, trước tiên con ngủ một giấc, trong tủ lạnh có đồ ăn, thức dậy con ăn một ít, không được bỏ ăn”.

Cô thấp giọng lầm bầm: “Con không phải là tiểu hài tử”.

Anh liền đứng dậy cười không để ý tới lời nói của cô liền đi vào phòng tắm trong phòng ngủ tắm. Cô lau qua loa một chút, mặc áo choàng tắm, lau khô tóc, còn anh đã thay đồ xong.

Nhìn cô đi vào phòng ngủ, anh liền bước ra cửa.

Cô nằm trên giường, vốn cũng mệt nên liền ngủ, nhưng khi nhắm mắt lại thì khuôn mặt tươi cười của anh đều hiện ra làm tim cô đập mạnh và nhanh lên, cô căn bản không ngủ được “A”. Cô kêu lên một tiếng rồi ngồi dậy. Nhìn bên ngoài trời còn đang mưa, nghĩ đến anh đi công việc, liền xuống giường, mở tivi, bật kênh tin tức.

Tin tức chủ yếu là phát sóng trực tiếp về công tác cứu trợ tại thành phố, sân bay cũng ngừng hoạt động, cây lớn ven đường nhiều cây bị thổi ngã, mặc dù nước thoát dưới cầu chảy mạnh nhưng vẫn còn một số khu không kịp thoát nước, nên chỉ có thể để cảnh sát giao thông và cảnh sát ra ngăn cản ở chỗ nước lớn, nhìn cảnh sát giao thông đứng trong mưa gió chỉ huy, cô liền nghĩ tới anh không biết đang đứng ở nơi nào để chỉ huy công việc.

Mưa to đến trưa mới bớt và đến buổi tối thì ngừng hẳn. Nhưng đến chín giờ tối mà anh vẫn chưa trở về, cô cầm điện thoại, một bên lo lắng muốn gọi điện thoại hỏi thăm anh một chút, một bên lại sợ mình gọi điện sẽ quấy rầy công việc của anh. Suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cô cứ nhiên nằm ngủ thiếp đi trên bàn ăn.

Thời điểm tài xế đưa anh đến cửa đã là mười hai giờ, nhìn trong nhà sáng đèn, miệng anh không tự chủ được cong môi lên một cái. Thì ra cảm giác có người chờ đợi lại tốt đến vậy. Bước nhanh đi vào nhà, trong phòng bếp đèn vẫn sáng. Cởi giày vào nhà anh liền cười một tiếng.

Cứ tưởng cô đang đợi anh, ai ngờ nha đầu này cứ nhiên ngủ lại còn ôm điện thoại, “Còn chảy nước miếng nữa sao”. Anh lẩm bầm nói, cô đang ngủ nên không hề biết.

Nồi canh điện vẫn còn cắm điện, anh liền rút phích điện ra, mở nắp ra, bên trong còn hơn nửa canh rong biển hầm xương. Sau khi mưa tạnh, anh liền quay về tòa thị chính họp, buổi tối cũng chỉ năm phút để ăn nên ăn chỉ được vài miếng. Vào lúc này nhìn thấy nồi canh nóng như vậy anh cảm thấy thật có khẩu vị. Ngay cả chén cũng không dùng, liền lấy muỗng múc canh ăn trực tiếp trong nồi, húp hai muỗng canh rồi mới múc rong biển và sườn trong nồi lên ăn. Không biết có phải do đói quá không, nửa nồi canh anh cứ nhiên ăn hết. Dạ dày ấm, thân thể cũng ấm nhưng ấm áp nhất chính là trái tim anh.

Nhìn về phía tiểu nha đầu đang nằm gục trên bàn, anh lắc đầu một cái, nếu như cô tỉnh, cô sẽ nhìn thấy trong mắt anh có gì đó như cảm giác thỏa mãn. Người ngoài nhìn thấy anh có sự nghiệp thành công, gia cảnh thì bề thế, nhưng anh cũng như những người khác anh cũng mơ ước sự ấm áp của gia đình. Chỉ đơn giản là ấm áp thôi nhưng đối với anh rất là xa xỉ. Hôn nhân là phương pháp cũng cố thể lực, tình cảm cũng vì lợi ích, người với người cũng đối trá, chân thành lúc này trở thành vật xa xỉ.

Chỉ là một chén canh nóng, nhưng không chỉ là một chén canh nóng.

Anh liền vào phòng thay quần áo, quay ra định gọi cô, liền nhìn thấy cô đã tỉnh, một tay cầm muỗng canh nhìn nồi canh với dáng vẻ ngơ ngơ.

“Tỉnh”.

“Cậu ăn hết canh?”

“Nếu không con nghĩ là ai ăn, chẳng lẽ không phải nấu cho cậu sao?”. Anh tựa vào cửa nhìn cô.

Cô lập tức gật đầu.

“Không phải để lại cho cậu sao?”.

“Là để lại cho cậu”. Cô rất buồn bực, cảm thấy mình giống như đầu óc hổng hết, giống như trí nhớ bị mất một phần.

Anh cười lên, đi đến ôm cô vào trong ngực, cảm nhận được cô hơi cứng người, anh liền cười sâu hơn: “Anh có thể vào phòng ngủ hay không?”.

“A”. Cô thiếu chút nữa từ trong ngực anh nhảy dựng lên, có thể hay không tiến triển quá nhanh, cô cùng Từ Lương Gấm yêu nhau ba năm cũng chưa từng ở cùng phòng, bọn họ mới xác định quan hệ được một ngày, “Cậu út, thật ra thì con...”.

Anh nắm tay của cô thật chặt, “Tiểu Diệu, chúng ta nên đổi cách xưng hô. Anh không muốn bạn gái mình gọi mình bằng cậu út. Tuy nhiên nếu em thích gọi, anh cảm thấy không sao”.

Cô đỏ mặt nói: “Nhưng trước giờ con vẫn gọi cậu như vậy”.

“Vậy bây giờ có thể đổi”.

“Đổi thành gì?”.

Anh suy nghĩ một chút, sau đó liền dán sát tai cô nói: “Thí dụ như “Thân ái” thì như thế nào?”.

Cô không nghĩ sẽ nhảy dựng lên, nhưng lần này là nhảy dựng lên thật, vẻ mặt hốt hoảng, xoa tay “Cháu không nói ra miệng được”. Gọi cậu út “Thân ái” ngấm lại cô cảm thấy cả người run lên.

Anh cười ra tiếng, giống như nhìn thấy cô càng hốt hoảng anh lại càng vui vẻ, mà anh càng vui vẻ thì cô càng hốt hoảng. Kết quả của việc chọc ghẹo này là cô không nén được giận liền phát giận: “Con muốn trở về ký túc xá ở”. Nói xong liền bước đến cửa.

Anh liền kéo lấy tay cô, “Anh xin lỗi, anh không nên trêu chọc em”. Sau đó liền kéo cô ngồi vào ghế salon, “Kêu tên là được rồi, Trương Cảnh Trí, Cảnh Trí tùy ý em”.

“Trương ...Cảnh ...Trí”.

“Không cần phải kéo dài như vậy đi, chỉ là kêu tên thôi mà”. Anh mỉm cười.

Cô liền kêu rên một tiếng: “Người ta kêu không có quen à”.

“Được, được, được. Từ từ sẽ quen”. Anh cảm thấy buồn cười “Tính cáu kỉnh của em, mấy năm nay tăng lên không ít nha”.

“Không còn cách nào khác, bị anh làm cho xấu hổ cũng phải bộc lộ ra tính khí, anh cố ý chọc ghẹo em, em không còn cách nào khác”. Cô bĩu môi, không phải chính là lỗi do anh, cố ý chọc ghẹo cô.

“Được rồi, không chọc em nữa”. Anh trêu ghẹo phù hợp là dừng, trêu ghẹo quá, một chút hứng thú nhỏ này sẽ bị mất hết. “Trước tiên chúng ta nên bàn một chút về chuyện phỏng ngủ, anh có thể...”.

“Không được”. Cô liền la lên, bất chấp ba cô dạy dỗ cô thế nào liền nói: “Em cùng với ba em giống nhau ở một chuyện, đó là rất cố chấp, bảo thủ, hướng chỉ chúng ta mới xác định quan hệ một ngày mà thôi, làm như vậy quá nhanh, em tiếp thu không nổi,...em..”.

Anh càng nhìn cô càng không nhịn được cười, tại sao lại có cô gái đáng yêu như vậy. Anh giơ tay đầu hàng, anh sợ cô đòi đi ra ngoài ở nên liền nói: “Tiểu Diệu, ý của anh là em có thể trả phòng ngủ lại cho anh được không, còn em thì không ngại qua phòng khách ngủ được không?”.

“Em ngủ phòng khách”

Anh liền gật đầu.

“Anh ngủ phòng ngủ”.

“Thật ra thì anh có chút quen giường, gần đây bận rộn nhiều việc cho nên...”. Thật ra thì anh muốn cô ở nơi này lâu một chút, công việc của anh quá nhiều, ở cùng một chỗ với cô, thời gian gặp nhau sẽ nhiều hơn cũng làm cho cô nhanh chóng thích ứng được với quan hệ của hai người. Nhìn cô đem mặt giấu vào trong ghế salon, anh liền lôi kéo cô ra “Tiểu Diệu, em muốn làm gì?”.

Ồ ô, để cho cô chết đi, cô nhắm mắt lại, suy tính xem làm thế nào chết. Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười của anh.

Cô nằm trên giường lớn ở phòng khách, nhìn trần nhà nhưng vẫn cảm thấy mặt cả mình nóng hổi. Cô vươn tay, miêu tả trên không trung, sau đó liền bật cười. Thì ra anh là người đáng yêu như vậy.

Cách vách Trương Cảnh Trí đang ngủ cũng không tự chủ nở nụ cười.

24. Chương 24

Lúc Thái Niểu tỉnh lại thì Trương Cảnh Trí đã đi rồi, chỉ để lại giấy nhớ dính vào cánh trên cửa tủ lạnh.

Nghỉ ngơi một ngày rồi hãy đi làm, buổi tối không cần chờ cậu, về muộn.

Cô cầm tờ giấy nhớ đưa lên ngực, khoe miệng cong lên. Nghỉ ngơi một ngày, hi hi, Thái Niểu sờ sờ vết thương đóng vảy trên đùi mình, “Xin nghỉ bệnh.”

Vừa mới gọi chị Trần xin nghỉ, Hoạt Tích Niên đã gọi điện tới, Thái Niểu nhấn tắt máy mấy lần liền, anh ta vẫn gọi tiếp không buông tha, Thái Niểu đành nhận máy, không nói lời nào.

“Vẫn còn giận anh sao?”

Anh thử nói xem?

Hoạt Tích Niên cười nhẹ, “Đừng tức giận nữa, trở về chưa? Anh có gọi điện thoại cho cô chú Thái, nhưng cô Thái nói em bị chú nhốt.”

“Anh còn mặt mũi mà gọi điện thoại tới? Hoạt Tích Niên, anh đủ rồi, đừng có quấy rầy tôi nữa.” Thái Niểu rống to, lập tức nhấn tắt điện thoại.

Cơn tức còn chưa tan, điện thoại di động lại vang lên. Thái Niểu đang định nhấn phím tắt liền thấy người gọi điện thoại tới không phải là Hoạt Tích Niên, là Lưu Ly. “Alo.”

“Tiểu Diêu, cậu đang tức giận à?”

“Không có.” Thái Niểu hít một hơi, “Gọi điện thoại cho tớ có chuyện gì thế?”

“Nghe nói cậu nghỉ bệnh, gọi tới hỏi thăm, chỉ là nghe thấy giọng cậu mười phần bình thường chẳng giống bị bệnh tí nào. Đúng rồi, nghe nói kí túc xá của cậu lần này bị rò nước, cậu có tính rời đến ở trong căn nhà nhỏ bé của tớ không?”

“Lưu Ly, thật ra thì .... Tớ đã trở về.” Thái Niểu cắn răng.

Lưu Ly kinh ngạc cất giọng, “Cậu trở lại? Cậu tốt nhất không nên nói với tớ là cậu đang ở cái kí túc rò nước đó đi? Khó trách cậu lại xin nghỉ ốm.”

“Không có, tớ không ở kí túc xá.”

“Vậy cậu đang ở đâu?” Lưu Ly hỏi, lập tức kêu to, “Không phải là cậu đang ở nhà cậu út đấy chứ!”

“Làm ơn đi, cậu làm tớ kích động rồi đấy, tớ đoán là cậu út của cậu không nhịn được có phải hay không, trực tiếp thổ lộ sau đó đè cậu xuống giường...”

Thái Niểu thật không thể chịu nổi với cái phỏng đoán của Lưu Ly, “Dừng lại một chút ngừng lại, tớ chịu thua, tớ nói, cậu đừng có mà đoán bậy.”

“Vậy bây giờ tớ tới chỗ cậu.”

“Cậu không phải đi làm sao? Nay, alo...” Nghe tiếng tút tút tút phát ra ở đầu dây bên kia, Thái Niểu thở dài thật mạnh. Đánh răng rửa mặt thay quần áo, lúc cô sửa soạn xong, điện thoại di động lại vang lên. Vừa

nhận điện thoại chỉ nghe tiếng khóc oa oa của Lưu Ly kêu lên, “mấy người bảo vệ ở khu chung cư nhà cậu út của cậu quá cứng nhắc rồi, kiên quyết không cho tớ vào, cậu hãy gọi điện thoại cho họ hoặc tự cậu đi ra.”

“Tự tớ đi ra ngoài.” Thái Niếu nói xong, lập tức bổ sung một câu, “Cậu đừng quấy rầy bảo vệ.” Nói xong liền chạy thực mạng ra ngoài. Đến cửa chung cư, chỉ thấy Lưu Ly đang dựa vào cửa xe vui vẻ nói chuyện với người bảo vệ.

Mất liếc một cái xem thường, rồi vội vàng dắt người đi. Theo tính tình cậu út, nhất định sẽ không để cô ở kí túc xá, tìm phòng ở nào có dễ dàng gì, muốn tìm được một nơi thích hợp thì ít nhất cũng mất nửa tháng, cho nên cô tí nhất còn phải ở chung cư này một thời gian, cô thật không muốn để lại ấn tượng xấu với bảo vệ.

Lưu Ly không lái đi xa, chỉ tìm một quán cà phê gần đó, không đợi được nghe Thái Niếu “thăng thán sẽ được khoan hồng.” Thái Niếu lóng ngóng giải thích, chỉ là không muốn để Lưu Ly thêm mắm dặm muối đoán mò, đợi cô nói xong, thì mặt Lưu Ly đã chẳng khác gì chìm vào cõi tiên, “Thật là lãng mạn nha, mưa xối xả như trút nước quyết định cả đời, Tiểu Diệu, tớ muốn phong cậu làm thần tượng. Tốt thất bại, thế nào mà tớ không nghĩ tới cùng Bạch Kỳ Trấn trú mưa trên đường lúc mưa to, không chừng cũng có thể nghe anh ấy tâm sự chút gì đó.” Lưu Ly dăng về thất vọng, Thái Niếu nhìn thấy mà bật cười.

“Làm ơn đi, chúng tớ thiếu chút nữa là chết đuối rồi.”

“Thôi đi, tưởng chết đuối mà dễ như vậy sao.” Lưu Ly phát tay gọi phục vụ, “Trưa nay chúng ta sẽ ăn ở đây, cậu biết có món gì ngon không?”

“Tớ cũng chưa tới đây bao giờ.” Thái Niếu nhìn thực đơn, “Có muốn ăn thử món bò bít tết không?”

“Cũng đúng nha, Phó thị trưởng Trương đại khái sẽ không dẫn cậu tới quán cà phê nhỏ như thế này, Tiểu Diệu, các cậu có phải toàn đi ăn ở phòng bao hay là...”

“Không có hay là, Lưu Ly, cậu còn nói nữa là tớ về đây.” Thái Niếu bị ngữ điệu quái gở của cô làm cho đỏ bừng mặt, “Cho tôi món thịt bò bít tết và salad Caesar.”

“Giống như cô ấy.” Lưu Ly không dám nhiều lời, đổi chủ đề hỏi về công việc của Bạch Kỳ Trấn có phải là rất bận rộn thật không.

“Chắc là thế, ngày hôm qua hơn mười hai giờ cậu út mới trở về, sáng nay tớ tỉnh dậy, cậu ấy đã đi rồi, còn dặn buổi tối không cần chờ, cậu ấy sẽ về muộn.”

“Xem ra là rất bận nên không gọi cho tớ là bình thường.” Lưu Ly lầm bầm.

Thái Niếu nổi hứng tò mò, “Này, cậu cùng bí thư Bạch tiến triển đến đâu rồi?”

“Có đi đến đâu!” Lưu Ly thở dài, “Trận mưa lớn này thành toàn cho cậu và phó thị trưởng Trương, nhưng lại quấy rối tớ với anh đầu gối đó.”

“Có ý gì?” Chẳng lẽ hai người họ cũng bị mắc kẹt chỗ nào, không tốt nha.

Lưu Ly chẳng khác gì đưa đám, “Chính là ngày trời mưa đó, tớ đuổi theo Bạch Kỳ Trấn thiếu chút nữa là thân thiết, kết quả, một cuộc điện thoại gọi tới, Bạch Kỳ Trấn liền rời đi.” Cô gõ gõ điện thoại di động. “Hoàn toàn không có tin tức gì.”

“Anh ấy chắc là rất bận, cậu phải thông cảm cho anh ấy.”

Lưu Ly cười cười, bỗng cau mày nhìn cô.

“Làm gì mà nhìn tớ như thế?”

“Tiểu Diệu, trước kia sao tớ lại không phát hiện ra, thật ra thì cậu rất hợp với phó thị trưởng Trương.” Lưu Ly nghiêm túc nói.

“Sao lại nói vậy?” Thái Niếu không hiểu.

Lưu Ly phân tích cho cô, “Làm phụ nhân lãnh đạo, điều quan trọng nhất chính là quan tâm chăm sóc, hiểu công việc của anh ấy hết sức bận rộn, không thể cùng cậu ăn cơm, hiểu rõ anh ấy phải đi xã giao về muộn,

hiểu rõ anh ấy vì nhân dân phục vụ nên khi cậu cần anh ấy không thể ở bên cạnh chăm sóc cậu, hiểu anh ấy...”

Lưu Ly dừng lại, Thái Niểu tò mò hỏi tiếp, “Hiểu anh ấy cái gì?”

“Hết rồi.” Lưu Ly nở nụ cười nhẹ, nhưng vô cùng khó coi.

“Lưu Ly, vậy tại sao cậu còn thích Bí thư Bạch, cậu biết rõ anh ấy cũng cần đi xã giao nhiều, công việc cũng rất bận rộn mà.” Cô cũng biết, Lưu Ly không thích chốn quan trường, cô ấy sợ gặp các áp lực phiền toái, từ công việc của cô ấy cũng có thể nhìn ra được. Cũng chính vì thế, đối với chuyện cô ấy thích Bí thư Bạch, cô ấy vẫn luôn hoài nghi.

“Anh ấy khác.” Chỉ ba chữ thôi, lại cho thấy một Lưu Ly hết sức cao quý, tự tin như vậy, đẹp đến như thế.

Thái Niểu nhún nhún vai, phục vụ đưa lên món bò bít tết, hai cô chuyện tâm thưởng thức.

Tuy Thái Niểu không biết rốt cuộc mình và Trương Cảnh Trí có thích hợp hay không, càng không biết tương lai của cô và Trương Cảnh Trí có thể tiến tới hôn nhân hay không, không biết Trương Cảnh Trí có thể ở bên cạnh cô bao lâu, nhưng cô biết một điều, hiện tại cô rất yêu anh, chỉ cần nghĩ tới anh là tim lại đập rộn ràng, gương mặt nóng đỏ lên.

Tiến Lưu Ly về, mình cô đi về phía chung cư của Trương Cảnh Trí, vừa đi tới cửa, người bảo vệ tự nhiên cùng cô chào hỏi, chẳng biết tại sao, Thái Niểu có chút lúng túng, hé răng cười buồn bực đi vào trong. Chỉ là đi tới cửa, Thái Niểu liền túng quẫn hơn, cô thế nào lại quên mất chuyện không có chìa khóa nhà cậu út!

“Làm thế nào bây giờ?” Thái Niểu thật không còn gì để nói với bản thân, chẳng lẽ yêu đương làm cho con người ta trở nên dần dộn! Cô lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ tìm tới tên Trương Cảnh Trí suy nghĩ một lát lại nhấn phím tắt, anh nhất định đang bận, cô không thể giúp một tay thì ít nhất cũng không nên gây thêm phiền toái.

Thái Niểu thở dài một cái, nhìn xung quanh một chút, một giờ ba mươi, rất tốt, nếu như mười hai giờ cậu út về, cô còn phải đợi thêm mười một tiếng nữa, Thái Niểu, mày vẫn ổn chứ.”

...

Lúc Trương Cảnh Trí nhận được điện thoại của bảo vệ chung cư liền lập tức gọi cho Thái Niểu, “Em đang ở đâu?”

“Ở đây, ở nhà ạ!”

“Sao lại không mở điều hòa.”

“Có mở mà.”

“Sao mở điều hòa mà còn mở cửa sổ?” Trương Cảnh Trí hỏi.

Thái Niểu lắp ba lắp bắp đáp: “Em không mở cửa sổ mà!”

Chỉ cần nghĩ Trương Cảnh Trí cũng có thể hình dung ra dáng vẻ lúc này của cô, không tiếng động thở dài, “Tiểu Diệu, nếu em ở nhà thì đi ra cửa nhìn một chút, xem xem có phải có một cô gái kỳ quái đang ngồi ở cửa nhà chúng ta hay không, an ninh khu chung cư gọi điện nói cô ấy đã ngồi ở cửa nhà chúng ta ít nhất đã năm tiếng rồi.”

“À?”

“Có thấy không?” Trương Cảnh Trí cầm lấy chìa khóa xe đi xuống lầu dưới. Thấy bên kia không lên tiếng, anh mới nói, “Nếu không có thì cô gái kỳ quái ngồi ở cửa nhà chúng ta năm tiếng đồng hồ là em phải không?”

“Sau khi em ra cửa mới nhớ ra là mình không có chìa khóa.”

“Sao không gọi điện thoại cho anh?” Trương Cảnh Trí ngồi vào trong xe, khởi động máy.

“Em sợ làm phiền đến công việc của anh.” Cô chần chừ một cái mới nói.

Trương Cảnh Trí đang kẹp điện thoại di động, tay bỗng ngừng lại. “Trở về rồi nói tiếp, chờ anh.”

Thái Niều nhìn thấy Trương Cảnh Trí vội vã chạy về thì áy náy, vừa vào cửa, lập tức đẩy anh ra ngoài, “Anh mau trở lại phòng làm việc đi, tất cả do em hồ đồ, em...”

“Thật xin lỗi.” Trương Cảnh Trí chặn ngang cô.

Thái Niều sững sốt, “Sao lại nói xin lỗi với em?”

Trương Cảnh Trí lấy chìa khóa dự phòng trong ngăn kéo, lại ghi lên giấy một dãy số, “Chìa khóa này, là anh quên đưa cho em, cho nên anh nói xin lỗi. Còn nữa, đây là số của chị Linh, cô ấy có chìa khóa nhà, tiền điện nước khí đốt hàng tháng là do cô ấy nộp giúp anh, cho nên sau này trong nhà có chuyện gì em có thể đi tìm cô ấy những lúc anh bận việc. Chỉ là, tháng này không nên làm phiền cô ấy, em trai cô ấy kết hôn, anh cho cô ấy nghỉ một tháng.”

“Dạ, cảm ơn.”

“Cô bé ngốc, cảm ơn gì chứ.” Trương Cảnh Trí hung hăng xoa xoa đầu cô, đổi giày vào nhà.

“Anh không phải trở về chính ủy sao ạ?”

“Hôm nay không có hội nghị, ở nhà làm việc cũng được.”

Thái Niều vui vẻ, vội chạy vào phòng bếp, “Vậy anh đi làm việc đi, để em làm cơm.” Cô sẽ không phải ăn cơm tối một mình.

Trương Cảnh Trí nhìn cô vui vẻ không nhịn được cũng vui vẻ theo, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười trên màn hình máy tính của mình thì đột nhiên kinh ngạc: chỉ là nấu cơm mà thôi, có gì cần phải vui vẻ như vậy không. “Cô gái ngốc.” Anh lẩm bẩm rồi cười một tiếng.

Một cô gái đơn giản như thế, anh mới thật may mắn làm sao.

25. Chương 25

Thái Niều và Trương Cảnh Trí “Ở chung” một tuần lễ sau mới biết Trương Cảnh Trí có rất nhiều việc phải làm, thật ra thì trừ cái ngày cô không mang chìa khóa làm Trương Cảnh Trí phải trở lại thì hai người mới ăn tối cùng nhau, sau đó thì không có cùng nhau ăn cơm tối nữa.

Lần thứ tư Lưu Ly bị cô kéo đi ăn tối cùng liền cảm thán một câu, “Bạch Kỳ Trấn mà không lấy tớ thì anh ấy quả thực là mất bị mù, xem xem ngay cả phu nhân của lãnh đạo tớ cũng thường xuyên giúp anh ấy chăm sóc, anh ấy còn có thể nói cái gì. Thái Niều này tớ nói với cậu, nếu Bạch Kỳ Trấn cưới người khác, cậu phải cho cô ấy “mang giày chặt”.”

Thái Niều dở khóc dở cười, “Cậu đang chém gió thành bão đấy à.”

Lưu Ly trợn mắt, đáng vẻ uy hiếp cô.

Thái Niều lập tức chịu thua, siêu cấp chân chó mà nịnh bợ, “Bí thư Bạch mà không lấy cậu thì mất anh ấy thật sự là bị mù.”

“Nói vậy còn được.” Lưu Ly gật đầu hài lòng, cuối cùng cũng tha cho cô, đưa cô về nhà.

Thái Niều thấy trong nhà tối như mực rõ ràng là Trương Cảnh Trí chưa có về, vào phòng, nhanh chóng thu dọn một chút, nấu một cốc nước ngọt ngân nhĩ táo đỏ. Từ lần đầu tiên cậu út hơn mười hai giờ mới về lại uống hết nửa nồi canh xương rong biển xong, cô vẫn luôn nấu một ít đồ ăn, dù căn bản nhiều lúc anh trở về không ăn đến, nhưng cô vẫn kiên trì nấu.

Không biết, Trương Cảnh Trí đã bị cô dưỡng thành cái dạng gì mà lúc nào về đến nhà cũng chạy thẳng đến phòng bếp tìm đồ ăn, thậm trí trên đường về nhà cũng mong đợi ở nhà có đồ ăn.

Có một lần anh và Bạch Kỳ Trấn một ngày cũng chưa có hột cơm nào trong bụng, công việc xong hết thì cũng gần mười một giờ rồi, Bạch Kỳ Trấn đói sắp không chịu được, “Lãnh đạo, chúng ta tìm chỗ ăn một chút rồi trở về.” Hai người đều là người độc thân, về nhà cũng không có ai nấu cơm.

Trương Cảnh Trí lập tức từ chối, “Ngày nào Tiểu Diểu cũng nấu cơm cho tôi.”

Chỉ một câu thôi, cũng khiến cho Bạch Kỳ Trấn hâm mộ đến rơi cả nước mắt, chỉ biết than thở, “Tại sao tôi lại không có cháu gái nhỏ như vậy chứ. Ai, ai, ai.” Cảm thán ba tiếng liền, làm cho Trương Cảnh Trí bật cười thành tiếng.

“Nếu muốn thì tới nhà tôi ăn cơm.” Anh mời một tiếng nhưng rõ ràng chẳng có thành ý tẹo nào.

Ai ngờ Bạch Kỳ Trấn giả vờ như không hiểu, gật đầu đồng ý. Trương Cảnh Trí cũng không thể thu hồi lại lời mời được, đành gắng ngượng để cho anh đi cùng. Cũng may hôm đó Thái Niểu chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, một nồi cháo bát bảo thanh đạm, trong tủ lạnh còn có một hũ dưa muối, bị hai người như chết đói này ăn sạch sẽ.

Bạch Kỳ Trấn nằm ở trên ghế salon, “Thật hạnh phúc.”

Trương Cảnh Trí cười cười, “Thấy hạnh phúc thì mau mau cưới Lưu Ly đi, tình yêu của người ta biểu hiện rõ ràng như vậy, cậu còn đòi hỏi cái gì nữa.”

“Không phải tôi đòi hỏi, mà là chúng tôi thật sự không thích hợp.”

“Không thích hợp?” Trương Cảnh Trí cười đẩy đẩy Bạch Kỳ Trấn, “Không thích hợp mà cậu đem cô ấy về nhà ra mắt?”

Gương mặt tuần tú của Bạch Kỳ Trấn đỏ lên, “Tôi, tôi...”

Trương Cảnh Trí cười to, hiếm khi mới được nhìn biểu hiện của cậu ấy.

“Cậu út, cậu đã về.” Thái Niểu đang ngủ bị tiếng cười lớn của Trương Cảnh Trí đánh thức, mơ mơ màng màng đi ra phòng khách.

“Chúng tôi đánh thức em sao, thật ngại quá.”

“Bí thư Bạch cũng tới sao.” Lúc này Thái Niểu mới nhìn thấy Bạch Kỳ Trấn, chỉ là Bạch Kỳ Trấn cũng không dám ở lại, chào hỏi xong lập tức ra về. Làm cho Thái Niểu chẳng hiểu gì cả, còn nghĩ có phải do mình đã làm người ta sợ hay không. Cũng may, Trương Cảnh Trí nói chuyện với cô về chuyện “cuộc gặp trời mưa” nên cô cũng không để ý nữa.

Thái Niểu nấu chè xong, lại đem mấy cái bánh bao đậu mua ở siêu thị bỏ vào lò vi sóng, xem TV một lát liền về phòng. Vì Trương Cảnh Trí quá bận, nên cô không thể hỏi chuyện tìm phòng trọ, nhưng cũng không thể vì thế mà không tìm được, ngày mai cô được nghỉ, Thái Niểu quyết định tự mình đi tìm.

Trương Cảnh Trí bận rộn cả ngày, bên điều tra sắp kết thúc, những người bị giam cũng động đến những người khác rất nhiều, anh vốn tưởng rằng phải mất một thời gian dài mới tìm được chứng cứ, ai lại biết được sau cơn mưa lớn đã làm đổ rất nhiều cây xanh, con đường mới xây vừa được một năm đã hỏng sau cơn mưa dông, tuy nói lúc đó do tài xế chở hàng quá tải, nên cầu bị sập, cho dù là thế thì chất lượng cũng phải là quá thấp đến cả người dân chỉ cần nghĩ cũng nghĩ ra. Sập cả một cây cầu, bao nhiêu người đã bị cầu đè chết.

Thân phận của Trương Cảnh Trí tương đối nhạy cảm, Thị trưởng trốn tránh không muốn gặp, anh là người dẫn đầu tổ điều tra, có thể nói là trung tâm của sự nhòm ngó, những người không muốn bị liên lụy điều tránh mặt. Chỉ có Bạch Kỳ Trấn ứng phó với đám nhà báo đến mặt mặt.

Bận rộn cả ngày vừa về đến nhà lại có cơm canh nóng hổi chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong một ngày của anh. Trước khi ngủ anh vào phòng xem cô gái nhỏ đã ngủ chưa, ngày hôm nay chuyện không hài lòng cũng đã hài lòng rồi. Trương Cảnh Trí ăn chè cùng bánh bao nhân đậu chột phát hiện ra, không biết từ lúc nào, Thái Niểu đã đi vào cuộc sống của anh.

Lần trước gặp Thái Niểu ở Cảnh Giang, đặc biệt là lúc biết được tin Thái Niểu thất tình, Trương Cảnh Trí liền động tâm. Chỉ là Thái Niểu tựa như một con ếch, nếu ném vào trong nước nóng cô nhất định sẽ nhảy

ra, nhưng khi để trong nước lạnh rồi đun nóng bắt tri bắt giác sẽ bị nấu chín. Xem ra lý luận “Nước ấm nấu Thái Niếu” của anh đã thành công một nửa rồi, nhanh như vậy, cô đã hiểu được thói quen của anh rồi.

Thái Niếu nghiêng người, chần liềm rơi xuống đất, động tác lật người của cô khiến cho áo ngủ bị lật lên, lộ ra một mảng lớn phần eo. Ánh mắt của Trương Cảnh Trí càng nóng rực, bước nhanh lại chỗ cô, nhặt chần lên đắp lại lên hông cô, rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Vừa bước ra khỏi phòng, liền đi thẳng vào phòng tắm trong phòng ngủ.

Xem ra, anh phải đun nóng nhanh một chút rồi.

Sáng hôm sau, khi Thái Niếu tỉnh dậy đã thấy Trương Cảnh Trí đang ngồi uống cà phê đọc báo, anh dậy sớm như thế, làm cô thật ngạc nhiên (đương nhiên là ngủ không được rồi, dục hỏa thiêu đốt mà, ngủ gì được kàkàkà) “Sao lại dậy sớm vậy? Hôm qua mấy giờ mới về?”

“Chưa tới mười hai giờ, không ngủ được nên dậy sớm một chút.” Ai bảo vừa nằm xuống là nghĩ ngay đến da thịt trắng nõn mềm mềm của cô, dục hỏa không thể dập tắt làm sao có thể ngủ được. (An: em Thuần Thu siêu kinh, đoán được “Tính chất của sự việc” hô hô.)

“Buổi sáng muốn ăn gì, để em làm.” Thái Niếu cười cười, biết anh gần đây rất bận, cho rằng anh vì công việc nên không ngủ được.

“Cà phê đã pha xong, bánh bao ở trong lò nướng.” Trương Cảnh Trí nhìn một chút rồi nói, “Hôm nay em được nghỉ đúng không, chìa khóa xe ở tủ giày ngay gần kéo thứ hai bên trái, ngồi xe buýt không tiện, em lấy xe mà chạy, chờ anh hết bận, anh sẽ đi cùng con.”

“Lưu Ly sẽ đến đón em, bọn em có hẹn trước rồi. Anh cứ lo việc của cậu, em không sao.” Thái Niếu cầm bánh bao, cảm thấy không đủ dinh dưỡng, lại làm thêm hai quả trứng trần nước sôi.

Trương Cảnh Trí nhếch khóe miệng, giơ tay kéo cô lại, ngồi lên đùi của mình, “Xem ra để cảm ơn Lưu Ly đã chăm sóc vợ anh nên đành phải cho bí thư Bạch nghỉ vài ngày rồi.” (làm đoạn này mà đau cả não :v, cậu con anh em, An loạn mất!!!)

Mặt Thái Niếu đỏ bừng, đối với kiểu thân mật này cô thật không quen, giùng giàng muốn đứng lên. Trương Cảnh Trí nào để cô trốn thoát dễ dàng được nên càng ôm chặt hơn, lúc nói chuyện không biết là vô tình hay cố ý cứ đụng vành tai của cô, làm tai của cô cũng đỏ cả lên.

“Cậu út...ai u.” Trương Cảnh Trí nặng nề cắn tai cô.

“Gọi anh là gì?” Trương Cảnh Trí cười hỏi.

“Trương Cảnh Trí.” Thái Niếu kinh sợ nói. (An: há há, biết sợ rồi hả cô em???)

Trương Cảnh Trí chính là người thích khi dễ người khác, lại ở trên cổ cô hung hăng cắn một cái, “Không cho gọi cả họ tên.”

Lúc trước anh nói có thể gọi là Trương Cảnh Trí hay Cảnh Trí đều được, bây giờ lại đổi ý. Thái Niếu phồng miệng, giận mà không dám nói, sợ hãi cuối đầu nói nhỏ gọi: “Cảnh Trí.”

“Lớn tiếng một chút.” Nói xong lại cắn lên cổ Thái Niếu một lần nữa.

Anh là chó sao! Thái Niếu xù lông, thanh âm cũng cao hơn, “Cảnh Trí.”

Trương Cảnh Trí là người thông minh nên trước khi Thái Niếu sắp xù lông đã dự đoán cô thật tốt, nghe cô gọi, liền buông cô ra, xoay người cô lại, thấy cô đỏ hết mặt, khóe miệng cong lên, nhất là khi nhìn thấy vết đỏ đỏ mấp mờ trên cổ cô do mình tạo ra, thì anh cười càng rực rỡ hơn, nếu như Thái Niếu không phải vì xấu hổ mà không dám ngăn đầu nhất định sẽ nhìn thấy hân bây giờ giống như một lão hồ ly. “Thật nghe lời, không tới bốn năm ngày là anh giải quyết xong rồi, đến lúc đó anh sẽ đi cùng em, giờ thì anh đi làm đây.”

Thái Niếu gật đầu như gà mổ thóc, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Trương Cảnh Trí nhin không được lại hôn lên má cô một cái, rồi mới ra khỏi cửa. Chờ Thái Niếu dọn dẹp xong phòng bếp, đi thay quần áo chuẩn bị ra khỏi cửa mới phát hiện trên cổ mình có dấu vết mấp mờ, vừa tức vừa quần, nhưng Lưu Ly đang chờ cô ở ngoài, cô không thể không thay áo cổ cao được.

Khi Lưu Ly nhìn thấy áo của cô, phản ứng đầu tiên là ngẩng đầu nhìn trời, sau đó đem tay để lên trán Thái Niều xem nhiệt độ, tháng tám ở Cảnh Giang là nóng nhất, không phải 30 độ thì cũng 28 độ, “Tiểu thư, cô phát sốt à?”

“Đâu có.” Thái Niều mất tự nhiên kéo cổ áo.

Không phải phát sốt, càng không thể không bình thường, nhất định là có thứ gì đó trên cổ mà cô không muốn ọi người nhìn thấy. Thái Niều cứ nghĩ mặc áo cổ cao sẽ an toàn, Lưu Ly là người nhanh trí đến gần kéo cổ áo Thái Niều, Thái Niều mặc áo cổ T, cổ áo rất lỏng, cô đưa tay liền kéo cổ áo xuống, mắt tinh ý liền nhìn thấy một vết đỏ.

“Cậu cùng cậu út nhà cậu đã lăn lộn rồi hả?”

“Không có.” Thái Niều đỏ bừng mặt, che cổ áo mặt đỏ phồng.

Lưu Ly bĩu môi một cái, “Vậy sao trên cổ cậu lại có dấu đỏ đỏ đó, đừng nói với tớ là do cậu đi tắm chà xát mạnh nha, tớ không tin đâu.”

“Tớ, tớ, tớ...” Thái Niều không nghĩ ra cái cớ nào để nói, xoay mặt, “Dù sao cũng không phải như cậu nghĩ.”

“Không phải là tớ nghĩ thì là thế nào, là các cậu không có lăn lộn trên giường, mà chỉ là cậu út không nhin được cần cậu một cái sao.”

Cô đỏ mặt, “Cũng không khác là bao.”

Lưu Ly lập tức vỗ tay cái bốp, “Tiểu Đĩnh, không phải cậu út cậu có bệnh không tiện nói, hoặc là bên ngoài có người khác. Tuổi của anh ấy, cũng không phải mười bảy mười tám tuổi hay hai mươi, cổ kị không dám ăn cậu. Anh ấy đã ba mươi, tuổi này nhu cầu rất lớn nha, đem cậu ăn sạch là bình thường, không ăn cậu vậy chính là bất thường rồi.”

“Cậu lại nói bậy rồi.”

Lưu Ly bật cười, không biết Thái Niều có phải từ cổ đại xuyên tới không, “Tiểu Đĩnh, cậu cho rằng cậu út cậu những năm qua không có phụ nữ, chỉ đợi cậu lớn lên thôi sao.”

“Dĩ nhiên không phải rồi, cậu út lúc còn học đại học đã có bạn gái rồi, chỉ là sau này chia tay mà thôi.”

“Chia tay mấy năm rồi?”

“Được bảy, tám năm rồi.” Thái Niều suy nghĩ một chút rồi nói.

Lưu Ly liếc mắt xem thường, cô không tin một người đàn ông có thể cấm dục bảy năm. “Này không phải cậu cho rằng bảy tám năm nay anh ấy không có bạn gái chứ?”

Thái Niều thật sự là không có nghe Trương Cảnh Trí nói.

Lưu Ly không cần hỏi cũng biết nha đầu này nghĩ gì, “Tiểu Đĩnh, đàn ông và phụ nữ ở bên nhau chia ra rất nhiều loại, người yêu, lên giường, làm cảnh, mang ra ngoài ứng phó, cũng không phải muốn kết hôn với bọn họ.”

Thái Niều cảm thấy mình thật ngốc, cô thật là không nghĩ tới.

“Nói với cậu những thứ này không phải bảo cậu về nhà chất vấn Trương Cảnh Trí, mà là để cho cậu biết không phải ai cũng đơn thuần như cậu, tớ không muốn cậu một lần nữa phải đau lòng.” Một Từ Lương Cẩm đã phá hủy niềm tin của Thái Niều rồi, nếu như Trương Cảnh Trí thật sự làm cô đau lòng nữa, Lưu Ly thật hoài nghi có phải Thái Niều không còn tin vào tình yêu.

“Cậu út sẽ không” Thái Niều lẩm nhẩm một câu, liền cúi đầu xuống, ánh mắt lo sợ của cô đã bán đứng cô.

26. Chương 26

Đi theo Lưu Ly tìm phòng trọ hết cả ngày, tất cả phòng lớn nhỏ đều không tìm được chỗ thích hợp, không phải giá tiền quá cao, thì chính là điều kiện so với ký túc xá giống nhau, vậy còn không bằng ở ký túc xá miễn phí.

“Tớ nói thật cậu không có chuyện gì làm nên tìm chuyện làm đó à, quan hệ của cậu và cái người kia cũng đã xác định rồi còn muốn tìm phòng trọ làm gì, các người ở cùng một chỗ cũng không gặp nhau được mấy lần, nếu chuyển ra, tôi thật không biết, các người nói yêu như thế nào.” Câu cuối cùng là từ một công ty cho thuê đi ra. Lưu Ly ngồi trên xe cảm thán.

Thái Niếu nhìn tờ giấy tin tức phòng trọ, vẫn còn chỗ đến xem. “Bị cha tớ biết sẽ đoạn tuyệt quan hệ.”

Đúng là hai cha con từ cổ đại xuyên qua mà, Lưu Ly liếc mắt xem thường. “Cậu chịu ra tiền thuê phòng, cùng với yêu cầu của người kia, cho dù lật tung cả Cảnh Giang cũng không tìm được, trừ khi cậu cùng với người khác ở chung, may ra còn có khả năng.”

Thái Niếu mặt như đưa đám, “Cậu cũng biết tớ không có mướn chung với người khác mà.”

“Thật là tìm người, mướn chung....đợi chút, tớ thế nào cũng không nghĩ tới đây?” Lưu Ly cao hứng kêu to, “Tiểu Điểu, không cần có người mướn chung, tớ biết một chỗ phù hợp với yêu cầu của người kia.”

“Đừng đùa tớ nữa được không? Tớ không có tâm tình.” Thái Niếu nhìn cũng không nhìn cô, tiếp tục xem tin tức phòng trọ.

“Ai trêu chọc người, hiện tại tớ dẫn cậu đi tìm phòng.” Lưu Ly nói xong liền khởi động xe.

Thái Niếu nửa tin nửa nghi ngờ, đến khi Lưu Ly dừng lại dưới lầu của một căn nhà, Thái Niếu mặt cuối xuống, cũng không biết là Lưu Ly nói đùa hay nói chơi. Lưu Ly kéo Thái Niếu lên lầu, phòng rộng hơn sáu mươi thước, hai phòng ngủ và một phòng khách, “Tớ đối với cậu thật tốt nha giường siêu cấp thoải mái, cộng thêm một tủ quần áo, phòng khách phòng bếp phòng vệ sinh cùng sử dụng chung, tiền nước tiền điện, tiền điện thoại tớ bao, còn tiền đưa cậu đi làm, một tháng 800, đóng trước nửa năm.”

“Cậu nói thật?”

“Tuyệt không nói giỡn, chỉ là cậu phải cho tớ một tuần dọn đồ của tớ ra, tớ sẽ cho người đem giường vào.”

Thái Niếu thật sự rất cảm động, xoay người lại hung hăng ôm cô nói, “Cảm ơn.”

Lưu Ly nhe răng cười một tiếng, “Cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn, cậu bảo phó thị trưởng Trương cho bí thư Bạch nghỉ mấy ngày có thể tớ sẽ giảm tiền thuê cho cậu.”

Thái Niếu nghe Lưu Ly nói liền bật cười, “Không cần cậu giảm tiền thuê cho tớ, sáng nay cậu út nói sẽ cấp cho bí thư Bạch nghỉ vài ngày đấy.”

“Thật.” Lúc này đổi lại Lưu Ly rất cao hứng, “Tiểu Điểu cậu thật tốt.”

Chỗ ở đã được giải quyết, Thái Niếu nhanh chóng dọn đồ của mình, hành lý của cô cũng không nhiều lắm, quần áo và vật dụng chỉ cần một cái valy là đủ, huống chi lúc đến nơi này, cô cũng không có đem hành lý lại, mang nhiều cũng không dọn nổi..

Buổi tối, làm cơm xong, Thái Niếu lau nhà, lau xong thì nằm trên sofa nghỉ ngơi, nghĩ thầm những người có tiền thật mệt mỏi, mua nhà lớn như vậy, một lần lau nhà mất gần hai tiếng. Cả người mệt mỏi, vừa nằm trên sofa liền ngủ.

Lúc Trương Cảnh Trí về, nhìn thấy cô nằm ngủ trên sofa, tạp dề trên người cũng chưa tháo ra.

“Tiểu Điểu, Tiểu Điểu....”

Thái Niếu mở mích mở mắt ra, “Anh về rồi.”

“Sao lại ngủ trên sofa, đi vào phòng ngủ.” Trương Cảnh Trí kéo cô đứng lên.

Thái Niếu ngửa đầu nhìn ra ngoài xem, đã hơn mười hai giờ rồi. “Trong nồi có hầm canh giò heo đó.”

“Hôm nay không muốn uống.” Trương Cảnh Trí vỗ vỗ bụng, “Uống nữa không tốt lắm.”

Lúc này Thái Niếu mới phát hiện mặt hần rất đỏ, cổ cũng đỏ, “Anh uống rượu.” Trên người còn thoảng thoảng mùi rượu còn có...mùi nước hoa. Thái Niếu nhú mày, nhớ tới lời của Lưu Ly.

“Đây chỉ là xã giao, làm gì nhìn anh như vậy?” Nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Thái Niếu, Trương Cảnh Trí đến gần cô, “Sợ anh uống nhiều quá làm ra chuyện gì quá giới hạn sao?”

Thái Niếu theo bản năng lùi ra sau, ai ngờ lúc thức dậy ngồi lên ghế sofa liền té xuống đất, thân thể liền nằm xuống, Trương Cảnh Trí bị cô đẩy một cái, cả người thuận theo liền dè ở trên người Thái Niếu.

Cả hai té xuống đất, bốn mắt nhìn nhau, hai người cũng có thể cảm nhận được nhịp tim của đối phương, tư thế muốn có bao nhiêu mập mờ liền là có bấy nhiêu. Đầu Trương Cảnh Trí càng ngày càng thấp, lúc chuẩn bị hôn cô, Thái Niếu liền quay đầu đi, nụ hôn của hần rơi xuống mặt cô.

Trương Cảnh Trí chóng tay lên nhìn cô, mặt cô hồng hồng, ánh mắt hoảng loạn, “Tiểu Diệu, em sợ cái gì?”

“Em, em không có.”

Hần điểm chớp mũi cô một cái, “Nhìn em rất khẩn trương đừng nói dối anh, trả lời em sợ cái gì?”

Thái Niếu im lặng không nói.

Trương Cảnh Trí cũng không làm khó cô, ngồi dậy kéo cô đứng lên, “Tiểu Diệu, nếu như có gì thắc mắc, nhất định phải hỏi anh, anh nói mới là thật, những người khác nói gì cũng không được tin.”

Thái Niếu nhìn hần.

Trương Cảnh Trí tiến tới, hôn cô một cái, “Đồng ý với anh.”

“Ừ.” Cô gạt đầu, khoe miệng giật giật. “Nhanh đi tắm rồi ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Trương Cảnh Trí đích thật là rất mệt, cũng không nói gì nữa vào phòng ngủ, giải quyết xong chuyện này nhất định sẽ cùng Thái Niếu nói chuyện.

Hôm này hần phải tiếp cha của bạn, đều là văn bối, Xã giao so với công việc còn mệt mỏi hơn. Cùng với mấy lão già kia nói chuyện, lại uống không ít rượu, không biết là người nào gọi tới mấy hầu gái, một thân đầy mùi nước hoa đến bên cạnh hần. Hần đối với phụ nữ yêu cầu cũng không cao, nhưng có một điểm nhất định phải sạch sẽ, loại nữ nhân nước hoa đầy mình phấn son đầy mặc này hần không bao giờ đụng đến, cái loại thích sạch của hần đã từng bị Bạch Kỳ Trần cười nhạo.

Không thể không nói một chút, hôm nay nhìn những hầu gái kia, trong đầu Trương Cảnh Trí đề là hình ảnh sạch sẽ, mặt sáng bóng của Thái Niếu. Lại không biết sát vách Thái Niếu cứ suy nghĩ đến mùi nước hoa trên người hần, suốt đêm không ngủ.

Sáng hôm sau Thái Niếu nói với Trương Cảnh Trí muốn dọn đến chỗ Lưu Ly, Trương Cảnh Trí nhú mày nhìn cô, “Ở đây không tốt sao?”

“Không phải là không tốt, mà là bị người nhà biết liền chết chắc.” Cô một bộ dáng sợ sệt nói.

“Ba em trước sau gì cũng biết quan hệ của chúng ta.” Trương Cảnh Trí bỏ đầu xuống nhìn cô, hần không phải đùa giỡn với tình yêu của Thái Niếu, cho nên chuyện của hai người sớm muộn gì người trong nhà cũng biết.

Nghe hần nói Thái Niếu chột dạ.

Trương Cảnh Trí vừa nhìn liền đoán được cô có tính nói cho người nhà biết, làm hần có chút không vui, sắc mặt trầm xuống. Đúng lúc này tài xế đến cửa, Trương Cảnh Trí đứng lên, “Khoan hãy đợi, chờ qua tuần này lại nói, anh muốn bàn trước với em.”

Thái Niếu nhìn bóng lưng hần rời đi, cắn cắn môi, cho đến khi không còn thấy nữa, cô mới im lặng dọn dẹp bàn ăn.

Đến đơn vị, Hoạt Tích Niên lập tức cười hì hì đến gần Thái Niểu, Thái Niểu căn bản cũng không nhìn hắn, từ sau việc kia trừ phi công việc cần, nếu không Thái Niểu nhất định sẽ không nói chuyện với hắn, không cùng hắn trao đổi, thậm trí nhìn cũng không nhìn hắn một cái, hắn muốn nói gì làm gì là chuyện của hắn.

Bởi vì buổi sáng đã không vui, Thái Niểu có chút ngơ ngẩn, buổi trưa Thái Niểu cùng ăn cơm với Lưu Ly cũng mất hồn mất vía, “Cậu đừng quý, tớ gọi cậu mấy lần mà cũng không nghe.”

“A, cậu gọi tớ có chuyện gì?”

Lưu Ly nhìn cô thất hồn lạc phách, “Cậu và người kia cãi nhau?”

Cái đó được xem là gây gỗ không? Thái Niểu cũng có cùng hắn nói nhiều, cô nói xong cũng không thấy nói liền tức giận bỏ đi. Cái này so với gây gỗ càng hồng hét, “Giống như, đại khái, có thể là tớ chọc hắn giận rồi.”

Cái gì mà giống như, có thể, đại khái! “Vì chuyện đời ư?”

“Một phần thôi.” Thái Niểu không vui nói.

Lưu Ly vỗ lên vai cô, “Tiểu thư, cậu có thể cho tớ hỏi một câu, mau nói sao cậu lại chọc giận Trương Cảnh Trí?”

Thái Niểu kể lại chuyện buổi sáng, Lưu Ly vừa nghe, tức giận bật cười, đừng nói Trương Cảnh Trí vì chuyện này tức giận, đối lại là người bình thường cũng không chịu nổi bạn gái mình không dám đem mình giới thiệu cho người nhà! Muốn giấu được xem là gì, tình nhân sao? Cô thật khâm phục, “Tiểu Đểu, cậu thật lợi hại.”

“Tớ không phải là không muốn nói, mà là....ai, cậu cũng biết tính của cha tớ, từ nhỏ tới lớn, tớ theo em tớ đi học, tuyệt đối không thể có một chút liên quan nào tới Trương gia, nếu như cha tớ biết tớ và cậu út ở chung một chỗ, tớ thật sợ rất sợ...”

“Càng sợ, càng phải nói, nếu không Trương Cảnh Trí được xem là gì?” Lưu Ly hung hăng vỗ mạnh xuống vai cô.

“Tớ không phải không nói, chỉ là tạm thời không nói, tìm được thời cơ thích hợp...”

“Thái Niểu coi như cậu xong rồi, nếu không phải do trận mưa kia cậu có thừa nhận cậu thích hắn không, chờ cậu tìm được cơ hội, tám trăm năm nữa đi.”

Lưu Ly không khách khí tâm một nhát vào lòng, Thái Niểu bộ mặt ảo não quần bách, “Vậy cậu nói xem tớ nên làm gì bây giờ?”

“Trước tiên cậu nên xin lỗi, sau đó cùng người nhà nói rõ. Tiểu Đểu, có một số việc lui cũng chết mà tiến cũng chết, còn không bằng chết sớm siêu sinh sớm vậy mới cảm thấy nhẹ nhàn.”

Thái Niểu thở dài, trên mặt cơ hồ nổi lên hai chữ phiền não. Buổi chiều, Thái Niểu có chút buồn bực bị mắng vì lấy nhầm tài liệu, Thái Niểu phiền não nghĩ có nên đưa tài liệu cho thư ký đưa đến phòng viện trưởng hay không, Hoạt Tích Niên vừa nhìn thấy, lập tức nói mình muốn gặp cha hắn có chút chuyện thuận tiện đem tài liệu về. Một mặc cổ kị phó thị trưởng Trương, một mặc là con của viện trưởng, nên chị Trần dù trong lòng tức giận lắm nhưng cũng không dám nói nặng, cũng chỉ có thể thở dài trở lại chỗ ngồi.

Hoạt Tích Niên cầm tài liệu đặt trên bàn Thái Niểu, “Nhớ ký là tốt rồi.”

Thái Niểu ngửa đầu nhìn hắn, biết hắn căn bản không có chuyện gì cần tìm cha hắn là vì mình mà đi một chuyến, “Cám ơn.”

“Rất cuộc cũng chịu nói chuyện với tôi rồi.” Hoạt Tích Niên cười cười nói, thấy Cô cứ buồn buồn cúi đầu, hỏi: “Tiểu Đểu, có phải có chuyện gì không?”

“Không có việc gì cả.”

Hoạt Tích Niên biết cô còn giận mình, gơ tay lên muốn sờ đầu cô, lúc sắp chạm được thì thu hồi lại, “Cô không phải nói không có chuyện gì là được, có chuyện gì cần cứ nói tôi sẽ giúp, đừng có gạt tôi, Tiểu Đểu, đừng vì tức giận, mà buồn bực, cứ coi như cô không thích tôi, thì chúng ta vẫn là bằng hữu.”

Hắn đã nói đến nước này rồi, Thái Niểu vẫn còn buồn bực nữa thì hẹp hòi quá, nặn ra một nụ cười nhạt, “Thật sự là không có chuyện gì, cảm ơn đã quan tâm.” Nói xong, liền cầm bút ký rồi đưa đi.

Đưa xong tài liệu vừa đúng lúc sắp đến giờ tan việc, Thái Niểu nhìn ra bên ngoài một chút, lấy điện thoại di động ra khỏi phòng làm việc gọi cho Trương Cảnh Trí.

Điện thoại rất nhanh liền có người nhắc máy, chỉ là Trương Cảnh Trí không giống như mọi lần chỉ là nhận, “Tiểu Điểu có chuyện gì?” rồi không nói tiếng nào nữa.

Bên kia trầm mặc hồi lâu, Thái Niểu thử hỏi, “Cậu út?”

“Nói.” Thanh âm trầm thấp, Thái Niểu có thể nghĩ đến hắn đang ngồi trên bàn làm việc khuôn mặt lạnh lẽo nói.

“Anh còn giận?”

“Không có.”

Thái Niểu oán thầm, giọng điệu này rõ ràng là có mà. “Cái đó, anh có phải hay không đang bận, em...”

“Nói vào điểm chính.” Thanh âm Trương Cảnh Trí trầm xuống một chút.

Thái Niểu cổ rút lại, lập tức nói: “Em muốn nói thành sau là sinh nhật của cha em, anh có thể hay không sắp xếp một ngày cùng em về nhà.”

Bên kia trầm mặc mấy giây, sau đó truyền đến tiếng nói rất kiên định, “Có.”

“Em không còn việc gì nữa, anh bận việc gì thì cứ xử lý đi nha.” Thái Niểu nói xong cũng không đợi hắn nói, lập tức cúp máy. Sờ sờ mặt mình, nóng rất nóng. Nhưng khóe miệng cũng không tự giác mà nở một nụ cười quynh rũ.

Mà cái người đang ngồi làm việc kia một ngày nay tính khí thất thường, sau khi Thái Niểu tắt máy khuôn mặt liền tươi hẳn lên, trưởng phòng Lý đợi hắn ký tên khó hiểu nhìn hắn, sau khi ký xong, liền quay người xem bí thư Bạch, nhưng vừa xoay qua thì thấy hắn nở nụ cười quái dị nhìn mình.

Trưởng phòng Lý chờ Trương Cảnh Trí ký xong văn kiện liền ra khỏi phòng, bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc là ai điện má ma lực lại lớn như vậy. Nghe giọng điệu lại không giống người nhà, người làm thì cuộc đối thoại có chút kỳ quái. Rốt cuộc là người nào?

Bạch Kỳ Trấn nhìn đám người ra khỏi phòng, nhìn tài liệu cũng không ngẩng đầu hỏi, “Điện thoại của Tiểu Điểu?”

Trương Cảnh Trí không nói, cầm lịch lên, nói: “Tháng sau ngày 25,26 sắp xếp cho tôi nghỉ phép.”

“Có chuyện gì sao?” Bạch Kỳ Trấn ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Sinh nhật cha Tiểu Điểu.” Mặc dù thanh âm của Trương Cảnh Trí rất bình thường, nhưng Bạch Kỳ Trấn lại cảm thấy hắn có chút vui vẻ.

Cười một tiếng, khó trách nhanh như vậy liền vui, thì ra là muốn đi gặp cha Tiểu Điểu. “Có muốn tôi chuẩn bị quà tặng không?”

“Cha Tiểu Điểu thích uống trà.” Trương Cảnh Trí nhắc nhở.

Bạch Kỳ Trấn lấy ra cuốn sổ nhỏ ghi lại, :Tôi biết rồi, sẽ chuẩn bị xong.”

Phó thị trưởng Trương thật khó chịu nha! (Tác giả cảm thán!)

27. Chương 27

Mấy ngày nay Trương Cảnh Trí rất bận, bắt đầu từ thứ tư đã liên tiếp hai ngày không có về nhà, Thái Niều gọi cho hắn nhưng trả lời là một giọng nói dịu dàng: “Thuê bao quý khách gọi hiện không liên lạc được hoặc đã khóa máy....”

Thái Niều tắt máy, gọi cho Lưu Ly mới biết hai ngày nay Bạch Kỳ Trấn cũng không có tin tức.

“Thái Niều, đừng gọi, hai người họ đi chung với nhau nhất định không có chuyện gì, kiên nhẫn chờ.” Lưu Ly tựa hồ cũng không lo lắng, nhưng Thái Niều thì không an tâm, ăn không ngon ngủ không yên lại qua thêm hai ngày nữa mới nhận được điện thoại của Bạch Kỳ Trấn.

“Tiểu Diệu, lãnh đạo bây giờ còn đang làm việc, ngài bảo tôi gọi cho cô biết, tối nay lãnh đạo sẽ về nhà.” Bên kia Bạch Kỳ Trấn chưa nói xong, đã có người gọi, vội vã cúp máy, căn bản không cho Thái Niều hỏi gì.

Tan việc, cô lập tức chở về nhà, anh còn chưa về, cô đem rau quả rửa sạch, nấu cơm, canh xong, sẽ chờ anh chở về. Bấy giờ tối ngoài cửa có tiếng xe, Thái Niều lập tức chạy ra, chỉ thấy anh từ trong xe xuống, thấy cô đứng ở cửa, khẽ mỉm cười.

Thái Niều uất ức mắt cay cay, không đợi anh đến gần, đã xoay người chạy vào nhà. Trương Cảnh Trí giật mình, lập tức bước nhanh vào nhà, nhưng bước đến cửa, liền thấy gương mặt đầy nước mắt của Thái Niều dọa sợ.

“Có chuyện gì sao?” Trương Cảnh Trí đến bên cô hỏi, Thái Niều thấy thế liền đánh vào người anh, quả đấm nhỏ đấm từng cái từng cái vào ngực anh, vừa khóc vừa nói: “Sao anh không về nhà cũng không nói một tiếng, di động còn tắt máy, anh muốn hù chết em à.”

Thái Niều càng khóc càng hăng, mấy ngày nay vì lo lắng mà ăn ngủ đều không được, hôm nay anh về liền phát tiết tất cả ảm ức mấy ngày nay. Trương Cảnh Trí cuối đầu nhìn cô, mới có bốn ngày, tiểu nha đầu này mắt đã thâm lên rồi, người cũng gầy. Biết cô lo lắng ỉn, vừa cao hứng vừa đau lòng, nghĩ thế càng ôm cô chặt hơn, “Thật xin lỗi, là anh không tốt, thật xin lỗi, xin lỗi....”

Thái Niều không phải kiểu người mót ước, sao khi phát tiết xong, liền từ trong ngực Trương Cảnh Trí lui ra, lau lau nước mắt, khan khan nói: “Đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.” Nói xong, nhanh chóng xoay người đi vào phòng bếp.

Trương Cảnh Trí bật cười, biết cô đang sấu hổ. Đổ dép, ngoan ngoãn đi tắm rửa, sau khi tắm sau bàn ăn đã chuẩn bị xong, hai món xào một món canh, anh hít sâu một hơi, “Thật là thơm, mấy ngày lúc nào cũng muốn ăn cơm của em nấu.”

Thái Niều hít hít mũi không để ý tới anh, xới cơm đưa cho anh, Trương Cảnh Trí muốn cô vui vẻ, nên ăn cơm rất nhanh, một chén cơm hai chén cơm đã ăn xong.

“Anh ăn từ từ, ăn nhanh quá bao tử lại đau.” Cơ nhện không được lên tiếng nhắc nhở, thấy khóe miệng của anh khẽ cong lên cười, mới biết anh cố ý.

Trương Cảnh Trí lập tức kéo tay cô, “Đừng giận anh nữa, anh cũng không muốn.”

Hốc mắt Thái Niều lại đỏ lên, gật gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Em biết rồi.” Nói xong nước mắt lại rơi xuống chén cơm, “Nhưng em chính là nhện không được liên nghĩ lung tung, sợ anh xảy ra chuyện gì.”

Nhìn cô rơi nước mắt, làm tim anh cũng nhói theo. Trương Cảnh Trí đứng dậy, đến bên cạnh cô, nắm hai tay của cô, “Sẽ không có lần sau, anh đảm bảo.”

Thái Niều cắn môi nhẹ nhàng gật đầu.

Trương Cảnh Trí dung lực, kéo Thái Niều vào lòng, trong nháy mắt làn môi ấm áp liền in lên môi của cô, ngạc nhiên vì anh hôn mình nên theo bản năng cắn môi lại.

Bàn tay ở hông cô càng ôm chặt hơn, một tay khác để sau ót cô, Trương Cảnh Trí nhẹ nhàng hôn lên môi cô, liếm nhẹ vành môi cái lưỡi linh hoạt cạy mở môi cô, nhanh như chớp tiến vào trong.

Nụ hôn dịu dàng mang theo vài phần chiếm hữu, anh tấn công nhanh đến nỗi làm Thái Niếu không kịp phản ứng, thân thể cô chóng đỡ không nổi liền ngã lên trên bàn.

Nụ hôn này không thể nào thỏa mãn dục vọng của Trương Cảnh Trí, tay hắn không tự chủ được dờ vào bên trong áo của cô, xoa nhẹ trên da thịt cô, cảm giác kích thích lan tràn khắp cơ thể cô làm cô run rẩy. Ý thức của Thái Niếu, tựa hồ cũng bị nụ hôn của anh làm cô không nghĩ được gì, nụ hôn của anh từ môi lại cuối xuống cổ, nhẹ nhàng liếm mút lưu lại trên lưu lại trên thân thể cô đầy dấu vết mập mờ.

Ánh sáng màu vàng của đèn, chiếu lên hai thân thể đang chìm đắm trong không khí mập mờ, ngay lúc Trương Cảnh Trí vén áo cô lên, một hồi chuông điện thoại reo lên, trong nháy mắt đem lý trí của hai người trở về.

Trương Cảnh Trí ôm Thái Niếu đã xui lơ vào lòng, nhìn mặt đỏ như quả cà chín của cô, hít thật sâu ngăn chặn dục vọng, không biết anh đang suy nghĩ cái gì nhanh chóng ôm Thái Niếu vào phòng, nhưng tiếng chuông điện thoại một lần nữa reo lên làm anh không có biện pháp tiếp tục nữa.

Trương Cảnh Trí chỉnh lại áo cho cô, cầm điện thoại lên, những mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thái Niếu, Thái Niếu bị anh nhìn đến quẫn, vội vã chạy về phòng.

Cho đến khi Thái Niếu đóng cửa phòng lại, anh mới để ý đến điện thoại, người gọi là anh hai chủ Trương gia, nói nãy giờ mà không thấy ai lên tiếng, nóng nảy, “Tiểu Út anh đang nói chuyện với em rồi cuộc em có nghe hay không hả?”

“Em đang nghe.”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Trương Cảnh Trí nói xong, bên kia liền có người gọi, vội vã nói, “Anh cúp máy đây.”

Trương Cảnh Trí nghe xong, cũng không nỡ nổi là quyết định cái gì. Cũng không nghĩ nữa, để điện thoại xuống đi gõ cửa phòng Thái Niếu.

“Em mệt, anh ăn xong tự rửa chén, đừng quấy rầy em, em muốn ngủ.” Thái Niếu ở trong phòng nói ra, cho dù Trương Cảnh Trí có nói gì, cô đều không chịu ra ngoài.

Cuối cùng anh than thở, thăm mắng anh của của mình gọi không đúng lúc.

Thái Niếu cuộn lại trong chăn, cả người nóng đến muốn chảy rồi, trời ạ, vừa rồi nếu không có cuộc gọi kia, bọn họ có phải hay không đã....trời ạ, trời ạ, tại sao có thể như vậy, lúc đó tựa như có ma lực vậy, cô không thể suy nghĩ được gì cả.

Sáng hôm sau, Thái Niếu nhìn thấy Trương Cảnh Trí mặt bắt giắc đỏ lên, Trương Cảnh Trí buồn cười kéo cô vào ngực, “Tiểu nha đầu nha ta sao lại xấu hổ vậy.”

Thái Niếu đỏ mặt, muốn tránh khỏi vòng ôm của anh nhưng không được.

“Em hôn anh một cái anh liền buông em ra.” Trương Cảnh Trí bày ra khuôn mặt có chết cũng không buông tay.

Thái Niếu lần đầu thấy anh như vậy, ngoài kinh ngạc ra thì không biết làm sao, không làm anh nhất định sẽ ăn vạ. Nhìn thái độ kiên quyết của Trương Cảnh Trí, Thái Niếu bất đắc dĩ, chỉ có thể nhẹ nhàng hôn lên mặt anh, Trương Cảnh Trí nhanh chóng hôn xuống môi cô một nụ hôn thật sâu.

Buổi sáng thật tốt, Thái Niếu đỡ mệt đưa anh ra cửa. Hôm nay ở trường có cuộc thi, hoan nghênh những học sinh mới tốt nghiệp thi vào trường, cho nên cho nghỉ hai ngày.

Thái Niếu hôm nay muốn tổng vệ sinh, ngày mai chuẩn bị chuyển chỗ. Tuy Trương Cảnh Trí không vui vì cô dọn ra, nhưng vẫn tôn trọng quyết định của cô.

Biệt thự của Trương Cảnh Trí có hai tầng, lầu trên và lầu dưới tất cả có hai phòng, Thái Niếu giơ cây lau vào thùng nước rồi bắt đầu lau phòng, vừa mới lau xong trong phòng đi vào phòng tắm chuẩn lau trui² thì nghe dưới lầu có tiếng mở cửa. Cô cho là Trương Cảnh Trí trở về, nhanh chóng xuống lầu, khi nhìn thấy một người phụ nữ liền choáng váng.

“Tiểu Diệu?” Phan Niên Dương ngoài ý muốn thấy Thái Niếu, cứ tưởng là người giúp việc ở nhà em vợ hóa ra là cô, “Sao em lại ở nhà Tiểu Út?”

Thái Niếu hoảng sợ phải mất mấy giây mới trả lời, “Chị Linh nghỉ phép, em liền thay Cậu Út dọn phòng.” Nói dối thật sự không hợp với cô chút nào.

Phan Niên Dương thấy cô cầm khăn lau cười cười, “Tiểu Út cũng thật là, sao lại để cháu dọn phòng chứ, nếu như bị cha mẹ biết, nhất định sẽ la nó.” Trong nhà ai cũng biết mẹ chồng cô rất yêu thích cô gái này, Thái Niếu rất ngoan lại nghe lời, biết bổn phận của mình, Phan Niên Dương đối với Thái Niếu cũng giống như con cháu trong nhà.

“Đừng làm nữa, một tí đừng nói với Tiểu Út bào nó lên trung tâm tìm người quét dọn là được.” Phan Niên Dương vừa nói vừa kéo Thái Niếu ngồi xuống, “Con và Tiểu Út đến Cảnh Giang công tác Dì Dương cũng đi theo, đem theo rất nhiều đặc sản của miền Nam, liền đem đến cho Tiểu Út, không ngờ lại gặp cháu, mau ăn một chút.”

Lúc này đầu Thái Niếu kêu ong ong, làm gì còn tâm trí thưởng thức chứ, cời tạp dề, từ chối, “Dì, con mới nhớ có việc gấp cần xử lý, dì đã tới, con không đợi cậu út nữa, con đi trước.” Thái Niếu nói xong, để tạp dề trên sofa liền đi ra ngoài.

Phan Niên Dương muốn đuổi theo cô muốn nói nhưng cô đã đi mất. “Nha đầu này lúc nào lại hấp tấp như vậy.” Cô lẩm bẩm xoay người đem những thứ mình đem tới, bỏ vào tủ lạnh, vừa mở tủ lạnh ra các loại trái cây rau dưa đầy đủ. Tiểu Diệu không phải nói Chị Linh nghỉ sao? Tiểu Út bận như vậy nhất định là mua không được.

Phan Niên Dương càng nghĩ càng thấy không ổn, đóng tủ lạnh lại chạy thẳng tới phòng Trương Cảnh Trí, trong phòng ngủ không có gì khả nghi, cô đóng cửa lại, trong lòng lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Lại mở phòng kế bên ra, do dự một chút, rồi bước vào. Chân trên giường tản ra, trên đầu giường để mấy quyển tạp trí. Phan Niên Dương kéo tủ quần áo ra, trong tủ treo vài áo sơ mi của Trương Cảnh Trí và hai bộ đồ nữ, dưới tủ lại có một cái vali.

Phan Niên Dương không ngừng bỏ những suy đoán của mình, nhưng mặc kệ cô có bắt bỏ thế nào, suy đoán đó càng ngày càng khẳng định là đúng.

“Trời ơi, tiểu Út em ngàn vạn lần đừng đùa với lửa.”

Cô xoay người đi vào phòng tắm, trên bồn rửa mặt có để sữa rửa mặt của nữ, trên đế bàn còn để một bọc băng vệ sinh cô tức giận nhắm mắt lại.

Lấy điện thoại di động ra điện cho chồng mình, “Anh à, Tiểu Út có ở chỗ anh không?”

28. Chương 28

Trương Cảnh Tin vừa vào phòng làm việc của Trương Cảnh Trí không bao lâu thì nhận được điện thoại của lão bà mình, Trương Cảnh Trí thấy anh hai đến thì hết sức bất ngờ: “Anh làm sao có thời gian đến chỗ em vậy?”

Mặt Trương Cảnh Tin trầm xuống: “Hôm qua anh có gọi điện nói với em, mới có một ngày mà em đã quên sao?”

Điện thoại, anh liền nhớ lại, hôm qua anh hai nói gì trong điện thoại anh căn bản đều không nhớ được: “Em bận nhiều việc quá nên quên hẳn”.

Trương Cảnh Tin biết anh vừa hoàn thành xong nhiệm vụ đặc biệt nghiêm trọng nên cũng không so đo gì, “Anh đến đây là vì nhiệm vụ, tình hình miền nam gần đây bất ổn nghiêm trọng, vụ án này dính líu đến rất nhiều người, em cũng nên có chừng mực”.

“Anh kêu em có chừng mực”, chân mày anh nhíu lên, để phá được vụ án này, anh đã tốn nhiều năm theo dõi, anh hai cứ nhiên kêu anh dừng lại. Từ G thị đến Cảnh Giang, bố trí năm năm, anh hai sẽ không chỉ vì câu thích hợp mà ngừng mà kêu mình dừng lại đi.

“Tiểu út, người nên bắt em cũng đã bắt, trong đó cán bộ bị bắt hơn phân nữa, bọn họ cũng biết rất rõ”.

“Em không muốn dừng lại”.

“Em sẽ không nghĩ là muốn đem toàn bộ làm đi”, Trương Cảnh Tin vỗ mạnh lên bàn, “Phía nam đã bắt đầu âm ỉ, không nên đốt lửa, lửa cháy đến sau nhà chúng ta mới biết do mình đùa lửa sao”.

Trương Cảnh Trí xoay người, tay anh nắm chặt lại rồi buông mấy lần mới ổn định lại tâm tình của mình, đạo lý này anh đã sớm biết nhưng chẳng qua là anh không cam lòng. Nước trong không có cá, điều này anh hiểu, nhưng anh không cam lòng bỏ qua cho những người đó.

“Tiểu út”.

“Em không sao”. Anh liền điều chỉnh tốt tâm tình của mình, “Anh hai, em biết phải làm sao rồi?”.

Trương Cảnh Tin gật đầu một cái: “Anh tin tưởng vào em trai của anh”.

Anh cười cười, nụ cười mang theo vài phần chán nản. “Chị hai đâu, không phải mỗi lần anh đi công tác chị đều đi cùng sao?”. Phan Niên Dương là nhà thiết kế trang sức xuất sắc nhưng cũng giống như kẹo cao su, anh hai đi đâu chị đều đi theo, càng lúc dính càng chặt.

Trương Cảnh Tin liếc mắt xem thường: “Xem ra em không nhớ những lời anh đã nói trong điện thoại, anh không phải đã nói cho em biết, chị hai em mua cho em rất nhiều đặc sản ở phía nam, thời điểm này chắc cũng đến nhà em rồi, vừa đúng lần trước em đưa quần gia chừa khóa...”. Đang nói chuyện thì điện thoại di động của anh hai vang lên, anh hai liền cầm ra nhìn: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, chị hai em gọi điện thoại”.

Sắc mặt anh liền thay đổi, bên trong phòng làm việc không có ai nên rất yên tĩnh nên trong điện thoại nói gì anh đều nghe được.

“Lão công, anh cùng tiểu út đang ở cùng nhau sao?”.

“Ừ, chúng ta vừa mới nói chuyện, một lát nữa cùng nhau ăn bữa tối đi, dù sao mười một giờ chúng ta mới lên máy bay, cũng có thời gian...”. Không đợi anh nói xong, Phan Niên Dương đã cắt đứt lời anh.

“Lão công, bây giờ em không phải là thời điểm bàn về bữa ăn tối, em từng nói với anh em hoài nghi tiểu Út cùng tiểu Diệu ở chung, không, không phải nói hoài nghi, em khẳng định bọn họ ở chung, trong nhà tiểu Út có rất nhiều quần áo nữ, trong tủ lạnh thì đầy ắp thức ăn, hơn nữa khi em tới thì tiểu Diệu đang dọn dẹp vệ sinh trong phòng, cháu ấy còn gạt em là thay chị Linh làm việc, nếu không phải là nhìn thấy cháu ấy chột dạ chạy trốn thì em đã tin tưởng cháu ấy, bọn họ tại sao có thể...”. Phan Niên Dương kích động nói, lời nói có chút không mạch lạc.

Trương Cảnh Tin nhìn anh một cái, bình tĩnh an ủi lão bà mình “Lão bà, em đừng nóng vội, em ở nhà Trương Cảnh Trí đợi bọn anh, anh nghĩ Trương Cảnh Trí sẽ giải thích rõ việc này”. Sau khi trấn an Phan Niên Dương, anh ta cúp điện thoại: “Giải thích một chút cho anh”.

Giọng điệu anh liền nhẹ ra, nhún vai một cái: “Chính là như chị hai nhìn thấy, em không có gì giải thích”.

“Tiểu Út, em nghiêm túc”. Tiểu Diệu không phải là cô gái có thể chơi đùa, bọn họ đều biết điểm này.

“Dĩ nhiên”. Anh biết anh có bao nhiêu nghiêm túc: “Tháng sau sinh nhật tài xế Thái, chúng ta sẽ cùng nhau trở về cùng họ nói rõ”.

“Ba mẹ sẽ không đồng ý”. Trương Cảnh Tin cảm giác không thể tin được.

“Em sẽ khiến bọn họ đồng ý”. Anh nói tràn đầy tự tin.

Nhìn bộ dáng của anh, Trương Cảnh Tin lắc đầu một cái, trong nhà mặc dù không có chủ trương hôn nhân chính trị, nhưng Thái Niều...đứa bé kia hầu như là bọn họ nhìn nó lớn lên, anh không có cách nào tưởng tượng được cô bé kia sẽ trở thành em dâu của mình. “Tiểu Út, em đây đang là đùa với lửa”.

Anh cười nói: “Anh vừa rồi còn nhắc nhờ em là đùa với lửa sao”.

Bị anh nói một câu phản bác, anh ta không còn lời nào để nói, đứng đậy đập bàn: “Anh còn có công việc, buổi tối nhớ về nhà thuyết phục chị dâu em, bất quá anh biết rõ tính tình của chị em, không chừng em chưa giải thích thì ở nhà đã biết chuyện rồi”.

Phan Niên Dương nhanh mồm nhanh miệng cả nhà ai cũng biết, anh cũng không làm gì được, chỉ sợ hiện giờ anh về nhà cũng không ngăn cản được chị hai báo tin cho người nhà, anh dứt khoát để chị ấy nói, dù sao sớm hay muộn cũng phải nói với người trong nhà.

Bận rộn đến gần tối, anh trở về nhà, định là trong bữa ăn tối đem chuyện này nói với người trong nhà, ah cho là Phan Niên Dương đã chuẩn bị thức ép anh như thế nào, ai ngờ anh về nhà liền tiếp nhận.

“Em là cậu út của cháu ấy”.

Anh bật cười: “Chị hai, chúng ta không có quan hệ máu mủ”.

Phan Dương Niên liền nói: “Như vậy cũng không được, chúng ta xem cháu ấy như cháu gái”. Tiểu Đểu kêu mình là dì nhiều năm như vậy, nhưng giờ muốn đổi thành chị dâu, cô làm thế nào chấp nhận được. “Lão công, anh cũng nên nói một câu đi chứ”.

Trương Cảnh Tin nhìn lão bà mình rồi nhìn em trai mình, để đùa xuống quyết định khuyên nhủ vợ mình, “Lão bà, tiểu Út bị kêu cậu út nhiều năm như vậy, còn không để ý, chúng ta để ý làm gì. Tiểu Út tự có chủ ý của mình, em nên lo chuyện con trai của mình gọi điện mời phụ huynh xuống đi”. Trước khi ăn cơm lại nhận được điện thoại của quản lý học sinh thông báo, đều không làm người ta bớt lo.

Nhắc đến con trai đang học cao trung Phan Niên Dương liền thay đổi lực chú ý, bỏ đùa xuống đi gọi điện cho con mình. Anh nhìn bộ dáng hấp tấp của chị dâu, buồn cười nhìn anh hai mình, hai tay chấp lại thì lễ: “Bội phục, bội phục”.

Trương Cảnh Tin liếc nhìn anh một cái, bưng ly rượu lên uống một hớp: “Khi em kết hôn rồi sẽ biết phụ nữ luôn như vậy”.

“Tiểu Đểu sẽ không”. Anh nói hoàn toàn tự tin mà quên mất chuyện hôm qua tiểu Đểu đâm vào ngực anh.

Có lúc tình yêu làm mờ tâm trí, trong mắt nhìn đâu cũng thấy cô ấy tốt, giống như không có khuyết điểm nào, chỉ vì đó là người mình yêu.

Tiến Trương Cảnh Tin cùng Phan Niên Dương lên máy bay, anh liền gọi điện cho cô: “Nghe nói hôm nay có người làm kẻ đào ngũ”.

“Anh còn dám nói, dì đột nhiên đến đây làm em sợ muốn chết, cũng không biết dì có nhìn ra sơ hở gì không”. Giọng nói của cô tràn đầy ảo não.

Anh cười: “Mau trở về đi, chị ấy đi rồi”.

“Em không trở về, ai biết ngày mai thím lớn lớn có thể hay không đến chỗ của anh tặng quà. Em ở nhà Lưu Ly, anh không cần lo lắng, em cũng đã nghĩ ngày mai dọn nhà, em chỉ là nói trước một ngày thôi. Ngày mai em trở về lấy đồ đạc”. cô nói xong liền gấp một cái, “Em muốn đi ngủ rồi, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút”.

“Tiểu Đểu”, anh gọi cô.

“Gọi em làm gì?”.

“Anh yêu em”, anh nói xong thấy bên kia im lặng liền tắt điện thoại, đứng ở cửa phòng khách mà cô ở, nhìn bên trong chán không kịp gấp lại và tập chí vẫn còn ở đầu giường, khóe miệng vẫn cười.

Cô bị ba chữ kia làm cho đứng hình tại chỗ, ngây ngốc nắm điện thoại đứng yên tại chỗ, cho đến khi thanh âm truyền đến mới bừng tỉnh.

Anh nói “anh yêu cô”.

Anh nói anh yêu mình.

Cô cắn môi dưới nhưng khóe miệng vẫn nhin không được mà nâng lên cao. Cô cầm điện thoại di động, từng chữ từng chữ viết tin nhắn, sau đó gửi cho anh.

Mười giờ năm mươi một phút, anh nhận được tin nhắn.

“Cậu út, me too”.

Anh nhìn tin nhắn ngẩn liên bật cười, nhấn trả lời: “Anh biết”.

Anh làm sao sẽ không biết cô cũng thương anh .

29. Chương 29

Lúc mười lăm tuổi cô còn gương mặt ngây thơ, cột tóc đuôi ngựa thật cao, khi bước đi đuôi tóc cũng nhảy lên nhảy xuống. Đến gần cuộc thi cao trung, không khí trong trường học cũng nặng nề, cho dù thường ngày không muốn học tập thì lúc này cũng phải cầm sách lên mà làm bài.

Trong phòng học nóng bức, cô lấy tay lau mồ hôi trên trán, nhìn lớp trưởng một cái rồi len lén cầm bài thi rồi đi ra cửa sau trốn ra, ra khỏi trường cô vui mừng hưởng Trương gia chạy, bà Trương hôm qua đi công tác về nhà, hôm nay Trương gia nhất định sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon.

Cô chạy đến Trương gia, liền đứng ở cửa, sau đó lui từng bước nhỏ về sau.

“Đứng lại”, Trương Cảnh Trí để tờ báo xuống, nhìn vẻ mặt thận trọng của cô khi đứng ở cửa, nhìn lại đồng hồ, “Thời gian này hình như cháu nên ở trường học mới phải”.

“Cháu...cháu...”, cô nắm vạt áo, không dám ngược mắt nhìn anh. Trong nhà các cậu luôn đối với cô hòa nhã gần gũi, chỉ có cậu út là không có biểu hiện gì với cô, cười cũng không có.

“Cháu trốn học”. Anh chỉ cái ghế ý bảo cô ngồi xuống, anh không thích ngẩng đầu cùng người khác nói chuyện, “Tiểu Diệu, còn hai mươi ngày nữa sẽ phải thi cao trung rồi, cháu định sẽ thi trường cao trung nào?”.

Cô ôm cặp sách ngoan ngoãn ngồi xuống: “Nhất Trung”.

“Nhất Trung rất tốt, là trường trọng điểm, cậu học cao trung cũng là ở Nhất Trung, con nắm chắc bao nhiêu phần trăm?”.

Nắm chắc, mắt cô liền xoay động, chuyện này có gì để nắm chắc hay không, thi đậu thì học, còn không thì học trường thấp hơn, chỉ là cô không dám nói như vậy với cậu út, liền do dự nói “0.8”.

“Xem ra con đối với bản thân mình rất tự tin”.

Cô liền nói lại “60%”.

Anh cau mày nhìn tiểu nha đầu trước mắt: “Rốt cuộc bao nhiêu phần trăm?”.

Còn cao sao. “Này phần trăm...”, cô do dự không biết phải nói bao nhiêu, mắt liếc nhìn phòng bếp thì nhìn thấy bà Trương đang đi ra, ngay tức khắc vui mừng đứng lên “Bà nội, con đến”.

“Tiểu Diệu đến à, con với cậu út nói gì vậy?”, bà Trương mỉm cười đi ra, trong tay bưng khay bánh ngọt mới làm xong. “Vừa ăn vừa nói chuyện”.

“Dạ được”, cô nhận lấy bánh ngọt, chia làm từng miếng nhỏ, trước tiên là đưa cho bà Trương một miếng, sau đó là cậu út một miếng, rồi mới cắt ỉnh một miếng.

“Tiểu Diệu nói muốn thi vào trường Nhất Trung, con hỏi tiểu Diệu nắm chắc bao nhiêu phần trăm?”.

Bà Trương nghe xong, mỉm cười nói: “Việc đó đối với tiểu Diểu cũng không có gì khó khăn, lớp mười học cũng tốt lắm, hôm qua mẹ còn nghe mẹ của tiểu Diểu nói nha đầu này ngoại trừ ngữ văn hơi kém những môn khác đều học rất tốt”. Bà Trương nói xong liền đi vào phòng bếp.

Anh nhìn khoe miệng đầy bánh của cô, không nghĩ tới nha đầu này thành tích học tập tốt như vậy “Tại sao ngữ văn thành tích không tốt”.

“Không biết”.

Đây là đáp án gì?. Anh muốn mở miệng nói tiếp thì cô ngẩng đầu lên nhìn anh rồi hỏi: “Cậu út hôm nay nghĩ à”.

“Đúng vậy”.

“Sao cậu út không đi hẹn hò, cậu út không có bạn gái sao?” Thái Niễn ngây thơ hỏi.

Anh cảm thấy mình đang bị xem thường, lại không muốn thừa nhận mình không có bạn gái với tiểu nha đầu trước mặt này: “Đương nhiên là có”.

Ánh mắt của cô sáng lên, “Chị ấy tên gọi là gì?”. Rõ ràng có người con gái không sợ mặt lạnh này hù dọa.

“Trần Thanh Đằng”.

“Tiểu Út, con cùng Thanh Đằng quen nhau sao”, bà Trương đi vào phòng khách nghe được câu này, cảm thấy vui mừng. Thanh Đằng đứa bé đó là bạn học chung đại học với anh, lúc đi học đã có ý với anh, ai ngờ tiểu Út lại như đầu gỗ, chính là nhìn không ra. Cũng may hai đứa nhỏ rốt cuộc cũng tu thành chính quả rồi. “Hôm nào mang cô ấy về nhà”.

Bà Trương đang cực kỳ vui mừng, lại không chú ý đến mặt của con trai của mình lạnh hơn so với trước, tiểu nha đầu gây họa kia lại lén cắt ình một miếng bánh ngọt giống như có người cùng tranh giành từng miếng với mình.

....

Anh bị chuông báo thức đánh thức, đã lâu chưa từng ngủ say như vậy, không biết tại sao lại mơ thấy cô hồi còn nhỏ, khi đó tiểu nha đầu cực sợ mình, mỗi lần thấy anh không cúi đầu thì giống như chuột thấy mèo chính là dạng có thể bỏ chạy.

Nhớ lại lần đó bị tiểu nha đầu tính kế, anh cảm thấy còn bức tức. Anh từng nghĩ đến nếu như ngày đó không nói dối Thanh Đằng là bạn gái mình, có lẽ anh cũng sẽ không cùng Thanh Đằng nói lời yêu thương, vậy có phải hay không chuyện về sau cũng không xảy ra.

Anh bật cười, cười bản thân mình khi nào thì không muốn phát sinh tình thế “Có lẽ”. Quay người xuống giường, hôm nay tiểu Diểu dọn nhà, anh là bạn trai cũng không nên để bạn gái dọn nhà một mình, như vậy thật không xứng.

Cô cùng Lưu Ly tới lấy đồ đạc cũng không nghĩ tới anh sẽ ở nhà, anh cảm ơn Lưu Ly rồi xách đồ đạc xuống lầu, “Quần áo cũng không có dọn hết, để lại đây một nửa, sau này trở về ở cũng có quần áo mặc, đồ dùng rửa mặt cũ cũng để lại, trong vali đã chuẩn bị đồ mới cho em”.

“Phó thị trưởng Trương suy nghĩ thật chu đáo, nếu người có thể ở lại một nửa cũng là tốt”, Lưu Ly ở một bên nói lời chăm chọc, anh chỉ cười, chỉ là Thái Niễn lúng túng. Bị cô trừng một cái, Lưu Ly lè lưỡi, kéo vali đi ra ngoài.

Cô cũng muốn đi ra ngoài, anh liền kéo cô lại “Anh cũng khó có một ngày được nghỉ, mời mọi người ăn cơm”.

“Không cần đâu”, Lưu Ly cùng anh hợp lại với nhau thế nào cũng làm cô cảm thấy lúng túng, cô không có da mặt dày như bọn họ.

“Không nên nói không cần, anh còn kêu Bạch Kỳ Trần qua đây nữa”, anh vừa nói xong liền nghe thấy tiếng hoan hô ở cửa.

“Bạch Kỳ Trần cũng đi, tiểu Diểu không đi chính là không phải”, căn bản không phải đặt câu hỏi.

Cô lắc tay anh, bây giờ muốn từ chối cũng không được, anh cười giống như một con mèo xấu, rất tốt, bên nhà kia rất tốt, biết hối lộ chủ cho thuê nhà.

Thật lâu sau này cô mới biết, khu nhà ở cao cấp của Lưu Ly bị dừng điện nước để bức bách cô về biệt thự cũng bởi vì Lưu Ly đã bị hối lộ.

Bởi vì có Bạch Kỳ Trán tham gia, Lưu Ly mới lười truê đùa cô, nhìn Lưu Ly ẻo lả làm cô toàn thân nổi da gà, thời điểm tiệc tan, Lưu Ly hơi say, nửa người dựa vào Bạch Kỳ Trán nhất định bắt anh đưa về nhà, cô muốn theo sau lại bị Lưu Ly trừng mắt một cái, nên chỉ có thể nhìn hai người rời đi.

Sau khi thanh toán xong anh bước ra ngoài, nhìn thấy cô đứng ở cửa, “Sao lại đứng ở đây, lên xe”.

Cô quẹt miệng “Lưu Ly là cô gái thấy sắc quên bạn, cô ấy không đưa cho em chìa khóa nhà, hiện tại ai biết cô ấy cùng thư ký Bạch đi đâu”. Về mặt cô như đưa đám, thế này là có nhà mà không được về à.

Anh dường như biết trước việc này : “Cùng anh về nhà đi”.

“Có phải hai người thông đồng với nhau hay không?”. Thật là làm cho người ta hoài nghi.

Anh liền kéo cô lên xe: “Nếu chúng ta thông đồng, em nghĩ em có thể dọn ra ngoài ở sao”.

Cô bủi môi làm bầm: “Dù sao từ nhỏ đến lớn anh luôn khi dễ em”.

“Khi dễ? Lúc nào thì anh khi dễ em”. Anh dựa sát vào cô, sau đó cắn miệng cô một cái “Như vậy mới là khi dễ”.

“Ghét, bị người ta nhìn thấy”, cô nói xong liền nhìn ngoài xe.

“Không nhìn thấy là có thể khi dễ”, anh cười nói, khởi động xe chạy về nhà.

Vào nhà, hai người đang ngồi trên ghế salon thì chuông điện thoại của anh vang lên, anh vừa ôm cô vừa nghe điện thoại: “A lô”.

“Tiểu Út, chuyện chị hai con nói là thật?”, bà Trương gấp gấp hỏi.

Anh vừa nghe, liền dùng ngón tay ra dấu cho cô biết là người nhà kêu cô đừng lên tiếng, để tránh bị phát hiện. Anh chỉ là “Ừ” chứ không nói gì, cô cúi đầu vuốt vuốt móng tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh nằm nghiêng trên ghế salon, về mặt nhìn cô rất nghiêm túc, cặp mắt nhìn cô thăm thiết.

Cô liền đưa tay lên che đi ánh mắt của anh, bị anh nhìn như vậy cô cảm thấy chột dạ.

Anh cầm điện thoại trả lời: “Mấy ngày nữa con sẽ trở về giải thích với mẹ, không cần đem chuyện này nói ra ngoài, con tắt máy trước”. Tắt điện thoại, anh cầm tay cô, dùng sức một chút liền đem cô ôm trong ngực, “Tiểu Điếu, em có hay không từng nghĩ đến kết hôn?”.

Làm sao không từng nghĩ đến kết hôn, bất quá nghĩ đến cũng vô dụng, người ta căn bản không muốn cưới mình. Nghĩ đến Từ Lương Cẩm cô cảm thấy có chút chán nản. “Về mặt của em hiện giờ nếu là nghĩ đến người đàn ông khác thì anh sẽ ghen”.

“Em đang nghĩ về Từ Lương Cẩm”, cô nhìn anh nói

“Đúng là nghĩ đến người đàn ông khác”, anh lấy tay che mặt “Đau lòng quá”.

Cô cười to lên, đẩy anh một cái: “Đừng làm rộn”.

“Vậy em nói em nhớ anh ta về cái gì”, cô vừa muốn mở miệng lại nghe anh nói thêm : “Không cho em nói tốt về anh ta”.

“Cho đến hiện giờ, em vẫn cảm thấy mình cùng Từ Lương Cẩm thích hợp hơn”.

Anh làm bộ đáng như muốn bóp chết cô, cô cười nhảy dựng lên, lại bị anh hung hãn đè xuống dưới.

“Anh hãy nghe em nói hết đã”, cô giống như con giun vặn người qua lại.

“Em cứ nói tiếp”, anh híp mắt nhìn cô, nếu như cô nói thêm câu nào nữa không hay sẽ đem cô hành xử ngay.

Cô nhìn vào mắt anh, lần đầu tiên nói thẩn thẩn về mối tình tan vỡ, “Bất kể là diện mạo, gia thế, học vấn còn có chúng ta cũng thật thích hợp, lúc đầu anh ta không phải là người theo đuổi em lâu nhất, cũng không phải là người quan tâm em nhất càng không phải là người có điều kiện tốt nhất, mà do em vừa ý anh ta. Bởi vì anh ta thích hợp, cho dù ở nơi đâu, người ta cũng sẽ nói là xứng đôi, mà không phải là một người nào đó lấy người đó rất có phúc. Em cho là chúng em sẽ kết hôn, sống với nhau cả đời, có thể là bình thường, bận rộn hay vội vã, nhưng đó chính là cuộc sống của chúng em. Tiếc là em đã nghĩ sai rồi. Hai người muốn sống với nhau cả đời, thích hợp là chưa đủ.”

“Vậy bây giờ em nghĩ như thế nào là thích hợp đây?”

Cô lắc đầu một cái, đem tay để trên mặt anh: “Em không biết, cậu út, người cho là thế nào?”

Anh nhìn cô, trông mắt đen sâu thẳm: “Có anh yêu em, anh hiểu biết em, có anh cho em dựa vào, có chúng ta đã biết nhau hai mươi sáu năm, có anh đối với tương lai có lòng tin, còn có...trung thành. Những thứ này đủ để em theo anh sống cả đời không?”

“Cậu út”.

Anh che miệng cô: “Tiểu Diệu em suy nghĩ rồi trả lời anh, trừ những thứ anh vừa kể trên, thân phận của anh có thể không thể luôn ở bên cạnh em, gia đình của anh có thể làm em chịu áp lực rất lớn, tuổi của anh cũng có thể chết sớm hơn em”.

30. Chương 30

Đều nói hồ ly có thể mê hoặc lòng người, mắt Thái Niểu nhìn Trương Cảnh Trí liền cảm thấy mình giống như bị hồ ly mê hoặc, áp lực, làm bạn cảm thấy thậm chí là mấy chục năm sau anh có thể đem mình ở lại trên đời đều không thể ngăn cản cô tưởng tượng viễn cảnh tương lai cùng anh.

Cả đời, dài ngắn bao nhiêu.

“Chị dâu nhìn thấy hành lý của em, cô ấy nói cho người trong nhà biết”. Trương Cảnh Trí bình tĩnh nói xong liền buông lỏng cô ra.

Thái Niểu chợt bừng tỉnh, “A” một tiếng ngồi dậy. “Vậy phải làm sao bây giờ?” Cô lập tức xoay người cầm lấy điện thoại di động, “Ba em nhất định sẽ gọi em về nhà, phải làm thế nào, phải làm thế nào bây giờ.”

“Đừng sợ, bố mẹ em còn chưa biết, bây giờ chỉ có bố mẹ anh và anh hai chị dâu biết.”

Thái Niểu nhú mày, dáng vẻ phiền muộn, “Em nên giải thích với bà nội Trương thế nào cho phải.”

Trương Cảnh Trí ôm cô thở dài, “Không cần giải thích, em chưa chồng anh chưa vợ, yêu thương nhau cũng không phải phạm pháp.”

“Nhưng...” Vẫn biết là như thế, nhưng cũng không phải đạo lý này.

“Không nhưng nhị gì hết.” Trương Cảnh Trí nâng mặt cô lên. “Tiểu Diệu, anh không phải là người tùy tiện, cho nên tin tưởng anh, mọi chuyện cứ để anh lo.” (An: Chị chỉ cần yêu anh ấy là đc!)

“Cậu út.” Thái Niểu nhếch khóe miệng, “Chúng ta cùng nhau đối mặt.” Một giây kia cả người cô tràn đầy dũng khí.

Trương Cảnh Trí bật cười, không kìm nén được nữa, đè lấy gáy cô, hung hăng hôn lên môi cô.

Tất cả tới quá nhanh rồi lại thuận nước đẩy thuyền, Thái Niểu không biết mình tiến vào phòng ngủ như thế nào, càng không biết sao mình lại nằm trên giường của anh, trí nhớ giống như bị mất đi, cho đến ngày hôm sau ánh mặt trời chiếu vào nhà.

Cả cánh tay Trương Cảnh Trí như tê dại đi, cúi đầu nhìn Thái Niểu đang cuộn lại gối lên cánh tay trong lòng anh một chút, khóe miệng khẽ cong lên. Chấn động trên người cô, cánh tay cùng bắp chân đều lộ ra

ngoài, hai tay chống trước ngực anh, đầu ngước lên, khe khẽ nhếch miệng. Trương Cảnh Trí cẩn thận đem đầu cô đặt lên gối, cử động cánh tay tê dại của mình, Thái Niểu dùng lỗ mũi hừ hừ hai tiếng, hai cánh tay giơ lên ngang đầu, một mảng ngực lớn lộ ra cảnh xuân tươi đẹp.

Trương Cảnh Trí cảm thấy thân dưới căng thẳng, nhìn vết đỏ đỏ hồng hồng trên ngực cô, cố nén dục hỏa, ngày hôm qua có chút không kiềm chế được, đòi hỏi hơi nhiều một chút. Cúi đầu hôn cô một cái rồi lật người xuống đất.

Không thể phủ nhận, tâm tình Trương Cảnh Trí vô cùng tốt. Gọi điện thoại sắp xếp nội dung công việc xong, lùi lại thời gian đi tới chính ủy. Lấy thức ăn trong tủ lạnh ra chuẩn bị bữa sáng.

Trương Cảnh Trí thức dậy không bao lâu thì Thái Niểu liền tỉnh, mở mắt ra trong đầu là một mảng hỗn độn, thân thể giống như bị xe lấn qua. Nghĩ tới những chuyện đứt quãng trong đầu, Thái Niểu cắn môi dưới hung hăng vùi vào chăn bông.

Trương Cảnh Trí làm xong bữa sáng vừa ngẩng đầu nhìn thấy Thái Niểu chậm rãi ra ngoài, đi tới, hôn cô một cái, “Ăn sáng xong anh đưa em đi làm.”

Thái Niểu đỏ hồng từ cổ tới mặt, mắt tự nhiên “Dạ” một tiếng, cũng không dám nhìn Trương Cảnh Trí.

Hai người ăn xong bữa sáng, Trương Cảnh Trí đưa cô tới học viện, nhìn cổ áo sơ mi trên người cô cao đến nỗi không thể cao hơn được nữa, nhíu mày. Xuống xe kéo cô hôn một cái, “Tan việc thì về nhà.”

Thái Niểu đỏ mặt, “Em về chỗ Lưu Ly.”

“Không phải là em muốn chuyển qua đó chứ?” Cái gì nên làm cũng làm rồi, còn ngại ngần gì nữa. “Ngoan.”

Thái độ của Thái Niểu lần này vô cùng kiên quyết, nói gì cũng không đổi ý.

Trương Cảnh Trí không thể làm gì khác hơn là lấy lùi để tiến, “Tối nay cùng nhau ăn cơm, ăn xong rồi trở lại chỗ Lưu Ly.” Thái Niểu miễn cưỡng đồng ý, anh cười chẳng khác gì con mèo ăn vụng, cơm ở đâu mà ăn, ăn cái gì còn chưa biết.

Lưu Ly nhìn thấy Thái Niểu, câu đầu tiên đã hỏi: “Tối hôm qua cậu bị cậu út cậu ăn sạch?”

Thái Niểu bị hỏi thì sững sốt, vẻ mặt làm sao cậu biết trong nháy mắt đã bán đứng mình.

Lưu Ly là ai cơ chứ, chỉ cần là chuyện nam nữ có chút mùi tanh cũng chạy không thoát khỏi lỗ mũi cô ấy, ban đầu Trương Cảnh Trí chẳng khác gì thiên sứ xuất hiện bên cạnh Thái Niểu đã làm cô cảm thấy có cái gì không đúng, chỉ là đến bây giờ vẫn không hiểu nếu Trương Cảnh Trí thích Thái Niểu thì tại sao bây giờ mới xuống tay. Cô bĩu môi, “Nhìn đáng vẻ nhu thuận bị đàn ông của cậu, trừ cậu út cậu ra ai có thể ăn cậu.”

Thái Niểu đỏ bừng cả mặt.

Lưu Ly cảm thấy đáng vẻ của Thái Niểu như vậy chỉ cần là đàn ông, ai nhìn thấy nhiệt huyết đều sôi trào, không nhịn được hỏi. “Tiểu Điểu, phương diện này cậu út cậu thế nào. Bao lâu? 20 phút? Nửa tiếng?”

Thái Niểu chỉ hận không có cái lỗ để mình chui xuống, “Lưu Ly, cậu lại nói bậy gì thế.”

“Không phải là dưới mười phút đấy chứ!” Lưu Ly nhíu mày thở dài, “Cũng là chuyện bình thường thôi, đàn ông 20 như hổ, ba mươi bình thường, bốn mươi sa sút, 50 lại càng không phải nói, 60 chỉ thì chỉ có tưởng tượng trong đầu. Cậu út cậu nếu tính ra cũng sắp bốn mươi rồi, năng lực trong phương diện này dù sao cũng không kéo dài bằng thanh niên đôi mươi, chỉ là khổ thân cậu thôi, chờ lúc cậu ba mươi như hổ, đoán chừng cậu út cậu cũng không còn dư lại cái gì.” (An: thua bà Lưu Ly luôn, bạn An ed mà ứ biết mình đang viết cái gì nữa :((

Thái Niểu: “....”

Đại khái là Thái Niểu vĩnh viễn không bao giờ hiểu được lời nói táo bạo của Lưu Ly. Phòng tuyển sinh gọi điện thoại tới bảo cô trở lại làm việc, Thái Niểu mới tạm tránh được tra khảo “Bao lâu” của Lưu Ly, nhưng trở về phòng tuyển sinh lại nhìn thấy Hoạt Tích Niên, cô thà bị Lưu Ly đùa giỡn còn hơn.

“Tiểu Điểu, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé.”

“...” Mỗi lần hỏi đều bị cự tuyệt mà vẫn hứng thú mời tiếp sao.

Từ lúc Hoạt Tích Niên biết quan hệ của cô và Trương Cảnh Trí không có mập mờ liên tính theo đuổi cô, có câu con gái tốt sợ kẻ mặt dày, anh ta cũng không tin không giải quyết được cô gái này. “Tiểu Diệu, em có thể đừng... em có gì không hài lòng với anh sao?”

“...”

“Quên đi, có phải em không muốn nói chuyện với anh, vậy nghe anh nói cũng được. Anh cũng không còn làm ở đây bao lâu nữa, tháng sau phải lên phòng (phòng giáo dục đấy ạ; có phòng, sở, bộ giáo dục đấy bà con) báo cáo. Hôm nay nói trước cho em biết, trên phòng giáo dục cho học viện chúng ta mười xuất bên vị trí phúc lợi, ba anh đã giữ lại cho em...”

“Hoạt Tích Niên, ai cho anh có quyền quyết định?” Thái Niếu không cảm thấy vui vẻ chút nào, đầy bụng tức giận.

“Anh có quyền cho anh làm vậy.” Hoạt Tích Niên cười hì hì nói.

“Chuyện của người khác tại sao lại làm thế.”

Hoạt Tích Niên đứng lên, thấy cô tức giận đỏ bừng mặt, vẻ mặt cũng đang cứng ngắc, “Thái Niếu, đây cũng không phải lúc để nói đùa, chuyện này anh không muốn để em biết để cảm ơn anh, anh...”

“Cảm ơn anh? Hoạt Tích Niên, tôi không lạ gì.” Thái Niếu nói xong ngồi xuống bàn tài liệu bên cạnh.

Ra khỏi học viện, Thái Niếu đầy một bụng uất ức, gọi cho Trương Cảnh Trí thút tha thút thít kể lại chuyện này. Trương Cảnh Trí nghe xong bật cười, an ủi cô mấy câu bảo cô đợi ở cửa học viện. Chỉ một lát sau tài xế của Trương Cảnh Trí tới đón cô, quay trở lại tòa thị chính gặp Trương Cảnh Trí.

“Không phải em quấy rầy tới công việc của anh chứ.” Mới vừa rồi Thái Niếu bị Hoạt Tích Niên làm cho vô cùng tức giận cũng không nghĩ tới việc Trương Cảnh Trí có thể đang bận hay không, vào lúc này có chút hối hận.

Trương Cảnh Trí cầm tay cô, “Hôm nay không bận, có thời gian đưa em ra ngoài.”

Tài xế lái đông lái tây cũng không biết đi qua bao nhiêu ngõ nhỏ, dừng lại trước một cư dân viện (đại khái là một ngôi nhà giống như phủ thời xưa), trước cửa treo một biển hiệu viết một chữ “Thực.” Trương Cảnh Trí không nói gì trực tiếp kéo cô vào trong, trong viện có trồng một cây táo ta, táo mới trồng, giờ tay lên ngắt mấy quả nhét vào tay cô, “Đầu mùa, nếm thử một chút.”

Thái Niếu nhét một quả vào trong miệng, giòn giòn chua chua. “Đây là dâu?”

“Đây là quán của một người bạn mở, trước kia đã tới mấy lần, thức ăn không tệ, đã sớm muốn đưa em tới nếm thử một chút rồi.” Trương Cảnh Trí đang nói, thì một cô gái khoảng hơn 20 tuổi bước từ trong ra, một thân sườn xám ngắn màu xanh ngọc, gương mặt hồng nhuận, tựa như ngọc nữ từ trong tranh bước ra.

“Phó thị trưởng Trương, đồ ăn đã chuẩn bị xong cho ngài, xin mời theo bên này.” Cô gái đó dẫn bọn họ vào nhà, căn phòng kiến trúc cổ, Đông Nam tất cả có hai phòng. Bọn họ đi vào một gian phòng phía Nam, vừa vào phòng, Thái Niếu lập tức có cảm giác như đang bước vào cõi tiên. Cả căn phòng bằng trúc vô cùng mát mẻ, tất cả bàn ghế trong phòng đều được làm bằng trúc, ngay cả các trang trí trên vách tường cũng làm bằng trúc. Trên tường còn treo bảng nhỏ bằng trúc viết tên đồ ăn, trúc bài tử, cô nhất nhất nhìn sang, cuối cùng cũng phát hiện được một cái bảng hiệu ghi chú: Bốn điểm đồ ăn đều không bán ra ngoài.

Kỳ lạ chính là , cô gái sườn xám xanh ngọc nhanh chóng bưng đồ ăn vào phòng, bát ăn cơm trắng ngọc, đi kèm là dưa trúc, rất là chọe người.

Thái Niếu nghịch nghịch cái bát ăn cơm, đường viền của bát màu phấn, óng ánh trong suốt. “Bát này thật là đẹp.”

“Thích không?”

Thái Niểu gặt đầu một cái, cô gái lại đưa đồ ăn đi vào, cái đĩa cùng loại đựng một ít thức ăn, lại tinh xảo làm cho người ta không kiềm chế được mà đặt đĩa xuống thử. Mấy miếng củ sen treo đường nước, càng làm cho bát đĩa trở nên đẹp mắt.

Trương Cảnh Trí cười bảo cô ăn trước, Thái Niểu cẩn thận gấp đồ ăn, đưa vào miệng, mắt mở to tròn trịa, biểu hiện trẻ con khiến Trương Cảnh Trí buồn cười.

Mấy món lúc sau, mỗi món đều rất ngon khiến Thái Niểu một phen mở mang tầm mắt, cho đến khi cái bụng phình căng ăn không nổi nữa, “Em chỉ hận tại sao mình lại không có hai cái dạ dày. Món củ sen đường, hương vị ngọt thanh giòn, còn có món canh ngô, sao có thể thơm như thế. Thật muốn ăn thêm một bát canh tổ yến nữa, em cảm giác như no tới tận cổ rồi.” Cô rất không có tiền đồ chỉ cổ họng mình khoa chân múa tay lại khoa tay múa chân, lại đánh một cái chắc nịch.

Trương Cảnh Trí cười ra tiếng, Thái Niểu không nhìn được cầm cái bát ăn cơm, “Bát này làm sao mà ông chủ có thể cam lòng để cho khách dùng, nếu là em em đã đem nó để vào tủ kính trưng bày rồi.”

“Thích như vậy sao?”

“Rất đẹp mà.” Thái Niểu cảm thán.

Trương Cảnh Trí cầm lấy bát nhỏ, nhìn cô một cái, nhướng mí mắt, sau đó trực tiếp đem bát ăn cơm nhét vào túi áo vest. Thái Niểu mắt chữ O miệng chữ A. Trời ạ, đường đường là phó thị trưởng Trương lại làm chuyện tiện tay bắt trộm dê thế này sao?

Trương Cảnh Trí thản nhiên hỏi cô, “Ăn xong chưa?”

“Ăn .... Xong rồi.”

“Vậy đi thôi.” Nói xong, liền kéo cô đi ra khỏi phòng.

Thái Niểu chột dạ, lúc tính tiền cô nhìn thấy cô gái sườn xám xanh ngọc vào phòng dọn dẹp, tim cũng nhảy tới cổ họng, sợ bị người ta phát hiện hai người bọn họ lấy trộm bát ăn cơm.

Cũng may lúc anh thanh toán xong, cô gái sườn xám xanh ngọc cũng không ra ngoài, ra khỏi quán ăn, Thái Niểu kéo anh chạy lên xe, “Anh điên rồi, tại sao có thể...” Nhìn tài xế trước mặt một chút, cô nói nhỏ một tiếng, “Làm sao anh có thể thuận tay cầm luôn bát ăn cơm, nhờ bị phát hiện thì làm thế nào?”

31. Chương 31

Trương Cảnh Trí móc cái bát con từ túi áo vest ra nhét vào tay cô, Thái Niểu chỉ sợ bị phát hiện, giấu bát con đi, giục tài xế lái xe. Xe đi ra khỏi ngõ nhỏ, cô còn lo sợ nhìn phía sau, chỉ sợ người ta đuổi theo. Trương Cảnh Trí cười cười, “Dem về đặt trong tủ kính.”

Vào đường phố chính, Thái Niểu mới móc bát nhỏ ra ngắm nghía, nhớ lại dáng vẻ thản nhiên lúc trộm cái bát của Trương Cảnh Trí, không nhìn được “Phốc” một tiếng bật cười. Chuyện này cũng thật là quá mức điên khùng, đường đường là phó thị trưởng Trương mà cũng đi ăn trộm.

Trương Cảnh Trí thấy cô cười, liền hết lo lắng, “Cuối cùng cũng cười.”

một tay Thái Niểu cầm bát con, một tay nắm tay anh, “Hay là, chúng ta trả lại cho người ta đi, người ta biết anh, mất đồ tuy không dám hỏi anh, nhưng khó tránh khỏi nói xấu sau lưng.” Biết anh vì muốn làm mình vui vẻ, trong lòng Thái Niểu cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ánh mắt Thái Niểu nhìn anh giống như một đứa bé đang cầm viên kẹo mình yêu thích do dự không biết có nên chia sẻ hay không, khiến trái tim anh rung động. “Chính là lấy cho em, sao phải trả lại. một lần ăn trộm vì em không có cảm thấy rất đáng làm kỷ niệm sao! Yên tâm, anh biết chủ quán, sẽ nói rõ với anh ta...”

“Vâng!” Thái Niếu gật đầu, nhớ lại dáng vẻ trộm bát của anh vừa cười vừa bước ra ngoài.

Bởi vì một cái bát con, Thái Niếu ngồi vào sa lon trong biệt thự liền quên mất chuyện phải trở về nhà Lưu Ly. Trương Cảnh Trí từ thư phòng bước ra ngoài, thấy cô nhìn bát con cười khúc khích, nghĩ mình một lần làm trộm cũng coi như đáng giá. Vừa muốn bước tới, điện thoại di động liền vang lên, anh nhìn số điện thoại, quay lại thư phòng nhận điện thoại.

Bên đầu kia điện thoại là giọng giễu cợt cà lơ phát phơ, “Nhóc con họ Trương kia, cậu đường đường là phó thị trưởng mà từ lúc nào đổi sang nghề ăn trộm rồi hả?” Gọi điện thoại tới chính là Cổ Chân - ông chủ quán ăn.

“Lấy một cái bát mẻ thôi mà, hiếm!”

“Bát mẻ? Bát nhà ông đều là loại bát tốt nhất trong số bát thượng hạng, sứ bạch ngọc 100% , cậu không phải không biết, mau đem trả lại cho ông đây.” Cổ Chân dùng dằng nổi giận.

Trương Cảnh Trí ngoắc ngoắc khoe miệng. “Tòa Thị Chính sắp khai phá con sông kia dự định xây dựng một khu công nghiệp quy mô lớn.”

“Đúng không?”

“Tin này đổi lấy một cái bát mẻ của cậu đáng giá đi!”

“Ngày mai ông đây tặng hẳn cho cậu một bộ.”

“Vậy thì không cần, gửi cho tớ một phần bán bên ngoài là được.” Trương Cảnh Trí nhìn tài liệu trên bàn, “Ngày mai đưa đến cho tớ một phần điểm tâm giống như hôm nay là được, lát nữa tớ gửi địa chỉ cho cậu.”

“Thằng nhóc họ Trương kia, cô gái hôm nay cậu dẫn tới là ai thế?” Cổ Chân vừa nói vừa cười, “Tớ nghe bích sắc (An: Chà biết “bích sắc” có phải là tên người không nữa mà câu này nguyên văn đấy nhá, hic) nói cô gái kia khá xinh đẹp, kẻ nào đem tặng cậu thế.”

“Đừng ở đó nói hươu nói vượn, cô ấy là vợ tớ.”

“Vợ?” Giọng nói Cổ Chân đột nhiên cao vút, biết rõ Trương Cảnh Trí là người không dễ dàng thừa nhận ai đó, nếu đã nói ra thì nhất định là sự thật. “Là thiên kim nhà ai vậy, tớ có biết không?”

“Khi còn bé đã gặp rồi, chỉ là không biết cậu có nhớ không?”

“Khi còn bé đã gặp rồi? Là ai vậy?”

“Tiểu Điểu, con gái của tài xế Thái.”

“Chính là cô bé gọi cậu bằng cậu út đúng không?” Cổ Chân không dám tin, “Trương Cảnh Trí à Trương Cảnh Trí, con thỏ không ăn cỏ gần hang, sao cậu lại hết lần này tới lần khác lại gặm gốc cây ở gần thế. Cậu mau thả lỏng cho tớ, có phải là lúc cô bé ấy còn chưa trưởng thành cậu đã động lòng rồi không, không trách được lúc Thanh Đằng dời đi có nói trái tim cậu căn bản là không ở bên cô ấy.”

Nhắc tới Thần Thanh Đằng, Trương Cảnh Trí đột nhiên im lặng, Cổ Chân biết mình đã nhắc tới người không nên nhắc, cũng im lặng không nên tiếng. “cô ấy.... Khỏe chứ?” Trương Cảnh Trí chần chờ một lúc vẫn hỏi, mấy năm nay anh cố ý không nhắc tới cô ấy không hỏi thăm cô ấy, không phải trốn tránh mà là áy náy. Áy náy nên hỏi cũng không dám hỏi, nghĩ lại lúc Thần Thanh Đằng ở trong bệnh viện gào thét đuổi mình đi đến khan cả giọng, anh có cảm giác trên người có một nỗi đau thương không tả được.

một cô gái tốt đẹp như thế, lại bị anh phá hủy.

Lòng Cổ Chân chùng xuống cũng có chút không thoải mái, giọng nói nặng nề thêm hai phần, “Nghe nói vô cùng tốt, vừa tốt nghiệp tiến sĩ năm nay, tớ có khuyên cô ấy trở về nước, nhưng cô ấy không chịu. Tháng trước tớ đi Mexico gặp cô ấy, ai ngờ lúc tớ xuống máy bay thì cô ấy lại lên máy bay, không biết là cố ý hay trùng hợp.” Anh cười lạnh một tiếng, mang theo vài phần tự giễu.

Năm đó Thần Thanh Đằng ở học viện cũng là một nhân vật phong vân, hoa khôi khoa triết học. Bao nhiêu tài tử quyết tâm dừng trại ở cửa khoa triết cũng không thể hái xuống đóa hoa này, Cổ Chân cũng là một trong số đó, Trương Cảnh Trí và Cổ Chân là bạn cùng phòng, Cổ Chân theo đuổi Thần Thanh Đằng bốn

năm, Thần Thanh Đằng theo đuổi Trương Cảnh Trí bốn năm, sau khi tốt nghiệp Trương Cảnh Trí lại đột nhiên qua lại với Thần Thanh Đằng, Cổ Chân cùng Trương Cảnh Trí uống rượu cả đêm, nói đi nói lại chính là câu “Đối xử thật tốt với cô ấy” có thể thấy được tình cảm sâu nặng đến thế nào. Về sau lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Thần Thanh Đằng dứt khoát đi du học, Cổ Chân không nói gì, chờ khi Thần Thanh Đằng vừa lên máy bay, liền đánh một quyền vào mặt Trương Cảnh Trí.

Nhắc tới Thần Thanh Đằng không khí liền trở nên nặng nề, cô ấy giống như một cái gai giữa đôi bạn Trương Cảnh Trí và Cổ Chân, cúp điện thoại, Trương Cảnh Trí ngồi ở thư phòng một lúc lâu, đến tận khi Thái Niều tới gõ cửa, bảo anh đưa cô về.

Trương Cảnh Trí ngoắc ngoắc cô vào phòng, rồi kéo cô ngồi lên đùi mình, gặm gặm cổ cô. “Tiểu Điều, nếu một ngày nào đó em cùng một người xa lạ rơi xuống nước, anh lại cứu người xa lạ trước, em sẽ không trách anh chứ?”

Tiểu Điều bật cười ha ha, cố tránh nụ hôn của anh nói: “Chuyện này không phải là em mới là người nên hỏi anh sao? Nếu là em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước? Sao lại đổi thành anh hỏi em rồi?”

“Trả lời anh.” Trương Cảnh Trí cố chấp hỏi cô.

Thái Niều xoay người lại, bàn tay đưa lên úp vào má anh, “Em sẽ học bơi, cho nên anh đương nhiên phải cứu người lạ trước rồi.”

“Nhưng nếu em không biết bơi!”

“Em sẽ học.”

“Nếu là không biết thì sao!”

Thái Niều cười bước ra ngoài, “Làm gì có chuyện “nếu như” nhiều như vậy. Cậu út, sao anh lại hỏi em chuyện nhảm chán như vậy.”

Trương Cảnh Trí cũng cười đi ra ngoài, anh thế nào lại rất nhảm chán sao. “Vậy chúng ta sẽ nói chuyện không nhảm chán. nói một chút về Hoạt Tích Niên được không?”

Thái Niều vừa nghe thấy tên anh ta, mặt liền dài ra, “Cậu út, anh có để ý không nếu em nói chuyện quan hệ của chúng ta cho anh ta hiểu.” Hoạt Tích Niên đã bắt đầu tự tình là đúng tự cho bản thân anh ta tự điều động công việc, ở học viện cũng có rất nhiều người đang hiểu lầm nghĩ rằng bọn họ yêu nhau, đến lúc đó chỉ sợ cô có nhảy xuống sông Hoàng Phố cũng không rửa hết tội. (An: là Hoàng Phố 100%, không phải Hoàng Hà đâu ạ!)

Trương Cảnh Trí sao lại để ý cơ chứ, bây giờ anh chỉ ước gì Thái Niều sẽ tuyên bố với cả thiên hạ mới phải. Trong lòng đã cười thành tiếng, nhưng trên mặt lại là vẻ lương thiện, vuốt khuôn mặt nhỏ bé của Thái Niều, “Em cảm thấy được là tốt rồi, không cần lo lắng anh, chỉ cần em cảm thấy thoải mái là được.”

Tim Thái Niều cũng nhanh chóng mềm thành nước, chủ động cọ đầu vào ngực anh, “Cậu út, anh thật là tốt.”

Trương Cảnh Trí nói dễ nghe mà nói... là một người làm việc có kế hoạch, nói khó nghe chính là con sói âm hiểm tuy là động lòng với Thái Niều, nhưng có thể nói anh đã sớm tính toán tốt từng bước đi. Về mặt tình cảm có thể nói Thái Niều là người đẩy một bước đi một bước, Trương Cảnh Trí đã sớm bố trí sẵn cho cô một cái hố thật tốt, từng bước đợi cô nhảy vào mà thôi.

Tâm tư nhỏ bé của Hoạt Tích Niên anh đã sớm đoán được, anh ta vẫn án binh bất động không phải là không quan tâm, mà là hiểu rõ tính cách của Thái Niều, thay vì anh ta ngang ngược tấn công chẳng bằng làm cho Thái Niều chủ động tiến tới.

Giống như chỉ cần nói “Chỉ cần em cảm thấy thoải mái là được.” Liền khiến cô cảm động chủ động ôm ấp yêu thương anh.

Trương Cảnh Trí không phải là Liễu Hạ Huệ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Cẩn vành tai cô, hôn xuống từng cái. (An: tui chưa thấy anh nào trong mấy tiểu thuyết ngôn tình là Liễu Hạ Huệ hết á :p)

Thái Niếu cảm thấy đầu lại bắt đầu đi vào trạng thái ngừng hoạt động, cả người giống như bị điện giật, cái gì đó cứng rắn dưới móng khiến bụng cô co rút lại không thoát mái. “Cậu út, em còn phải trở về.....” cô cố kháng cự, nhưng giọng nói lại mềm nhũn ra.

Trương Cảnh Trí vừa cắn cô vừa ôm cô lên. “Hôm nay ở lại đây, ngoan nào.” Hai chữ cuối cùng trực tiếp phát ra trong miệng cô, mang theo mê hoặc.

Thái Niếu làm sao có thể là đối thủ của anh, mơ mơ màng màng, lại lần nữa bị động trên giường, không biết là lần thứ bao nhiêu khoái cảm như thủy triều dâng lên hạ xuống, cô đột nhiên nhớ lại lời Lưu Ly nói ban ngày. Trong bụng không khỏi mắng một câu, sa sút cái em gái, so với hổ còn mạnh hơn cả hổ.

Trương Cảnh Trí thấy cô thất thần, dùng sức đâm vào một cái.

Thái Niếu kêu thành tiếng, “Cậu út, đau... Quá sâu.”

“Ai cho em thất thần.” Cúi đầu hung hăng cắn lên ngực cô một cái, “xem ra anh còn chưa dùng đủ sức, chúng ta đổi lại tư thế.” nói xong, liền lật cô lại, hung hăng đi vào từ phía sau.

Thái Niếu chỉ cảm thấy chỗ nào đó thật chặt chẽ co lại, đầu óc trống rỗng một mảng. Trương Cảnh Trí gầm nhẹ một tiếng, phun ra toàn bộ nóng bỏng, làm cả người cô run lên. Thái Niếu bị lấn qua lấn lại toàn thân không còn tí sức lực nào, nhưng Trương Cảnh Trí vẫn chưa thỏa mãn hơn mười phút sau, chỗ nào đó vừa mềm xuống lại cứng lên, vuốt lên da thịt mịn màng của cô, ôm cô nằm nghiêng, chen vào giữa đùi cô, lại bắt đầu quy luật vận động. Đến khi kết thúc Thái Niếu không biết đã ngủ từ bao giờ, nào còn nhớ tới chuyện trở về chỗ Lưu Ly nữa.

Ngày hôm sau, Trương Cảnh Trí tự mình đưa cô đi làm, Thái Niếu đỏ mặt soi gương nhìn cổ mình, cổ áo có cao hơn nữa cũng không giấu nổi những vết mập mờ này. Xấu hổ nhìn một chút, sau đó đương nhiên tức giận với kẻ đầu sỏ của những dấu vết này.” Anh xem chuyện tốt anh làm đi, em làm sao dám ra ngoài gặp người ta chứ.”

Trương Cảnh Trí một dạng anh sai rồi, lời nói thành khẩn đến nỗi không thể thành khẩn hơn. “Tiểu Điểu, lần sau nhất định anh sẽ chú ý, tối qua thực sự là không kiềm chế được. Chỉ cần ở nên em, tự chủ của anh liền biến mất.”

Thái Niếu vừa nghe đã mềm lòng, “Em không trách anh, chỉ là, chỉ là...”

“Anh biết da mặt em mỏng, nhưng người ta không để ý đâu, cho dù có nhìn thấy thì họ cũng sẽ thấy bình thường thôi, em yên tâm, anh đảm bảo tuyệt đối sẽ không có ai chê cười em đâu.” Trương Cảnh Trí nói một câu rất chân thành, làm cho Thái Niếu bị thuyết phục, nhìn lại trong gương một chút thấy khó bị phát hiện, mặt cũng dần bớt đỏ.

Trương Cảnh Trí lợi hại nhất chính là dù có mở mắt nói mò ở bất cứ đâu cũng đều khiến người ta cảm thấy chân thành, nhìn Thái Niếu đi vào học viện, anh kéo cửa xe xuống nhìn một chút mới đi, lúc anh lái xe, sau khi nhìn thấy trong kính hậu xuất hiện mấy gương mặt tò mò quen thuộc nhìn xung quanh.

Thái Niếu vào văn phòng khoa, tuy rằng bị Trương Cảnh Trí thuyết phục, nhưng cô vẫn có chút chột dạ, luôn lơ đãng đưa tay kéo cổ áo. Sau đó chị Trần, Lưu Ly vào phòng cũng không nói gì tâm tình cô mới buồn lòng.

Gần trưa Hoạt Tích Niên mới tới thuận tiện đem đồ bữa trưa Thái Niếu, đồ ăn mua nhà hàng đồ Tây có tên Ly Á (An: có nghĩa là hoa nhài nha mấy bạn :v), đem đặt lên bàn của cô, chị Trần không nhìn được hâm mộ. Thái Niếu cũng không thèm nhìn, trực tiếp trả lại anh ta, “tôi không đói bụng.”

“Vậy lúc nào đói bụng thì ăn.” Hoạt Tích Niên cười hì hì nói.

Thái Niếu mím môi, trong bụng vô cùng tức giận. Hoạt Tích Niên biết rõ ở đây còn có người nên cô ấy không dám trở mặt với mình, thường dùng dáng vẻ cứng chiều cô, mà lúc này ở trong mắt người khác bộ dạng cô chẳng khác nào được voi đòi tiên. Đến trưa, chị Trần và Lưu Ly tới căng-tin, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, nếu là thường ngày thì Thái Niếu tuyệt đối sẽ ở một mình cùng hân.

Hoạt Tích Niên thấy cô ở lại, trong bụng vui vẻ, “Tiểu Điểu. hiện tại có đói bụng không?”

“Hoạt Tích Niên, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Thái Niểu nghiêm nghị.

“nói đi, em muốn nói chuyện gì?” Anh ta đã sớm chuẩn bị xong tinh thần nói chuyện.

“Tôi, thực ra tôi đã có bạn trai...” đang nói thì tiếng cốc cốc gõ cửa cắt đứt lời nói của Thái Niểu, Thái Niểu quay đầu lại. Chính là cô gái sườn xám xanh ngọc ở quán “Thực” hôm qua đang đẩy cửa đi vào.

“Xin chào, Thái Niểu tiểu thư, phó thị trưởng Trương bảo tôi đưa thức ăn tới cho cô.” cô gái bạch ngọc nói xong, liền mở hộp đựng thức ăn ra, đem một bữa ăn ngon mắt đặt trên bàn của Thái Niểu.

32. Chương 32

“Xin chào, Thái tiểu thư, phó thị trưởng Trương bảo tôi đem đồ ăn cho cô.” Bách Sắc vừa nói xong, liền mở hộp đựng thức ăn ra, đem tất cả các món ăn để trên bàn.

Thái Niểu hơi bất ngờ, Trương Cảnh Trí chưa bao giờ chuẩn bị cơm cho cô, nghĩ sẽ làm cho cô vui mừng, khéo môi nở một nụ cười, “Cám ơn, làm phiền cô rồi.”

“Thái tiểu thư không cần khách khí, đây là tấm lòng của phó thị trưởng Trương, chúc cô dùng cơm ngon miệng.” Bách Sắc nói xong lập tức đi ra ngoài.

Hoạt Tích Niên nhìn thấy bàn đồ ăn thì nhú mày, vừa nãy nghe Bách Sắc nói câu kia ánh mắt thâm trầm nhìn Thái Niểu, “Cô đừng nói với tôi phó thị trưởng Trương chính là bạn trai cô nhé?” Hoạt Tích Niên cắn răng hỏi.

Thái Niểu hít một hơi, “Đúng vậy.”

“Thái Niểu, cô đừng lấy lý do hoang đường này để cự tuyệt tôi! Anh ta là cậu cô, sao có thể là bạn trai cô được, cô muốn gạt tôi thì cũng phải tìm người nào đáng tin một chút chứ.” Hoạt Tích Niên cười nói.

Thái Niểu không nói gì, nhìn nụ cười của anh ta mà cô muốn đánh anh ta một trận, Thái Niểu bực mình. Không cần giải thích anh ta cũng hiểu gọi một tiếng “cậu” cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi.

“Rầm...” Toàn bộ thức ăn trên bàn đều bị Hoạt Tích Niên đẩy xuống đất, Thái Niểu sợ hết hồn, bất giác lui về sau một bước, theo bản năng giơ tay bảo vệ mình.

Hoạt Tích Niên nhìn cô cười lạnh, hất tay rời đi, để lại một đống bừa bộn.

Thái Niểu nghe tiếng đóng cửa cơ thể liền thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm, nhìn đống thức ăn bừa bãi, cảm thấy đáng tiếc.

Lúc Trương Cảnh Trí gọi tới, cô vừa mới lau dọn xong, nghe anh hỏi ngon miệng không, cô vuốt cái bụng xẹp lép, nói: “Rất ngon, em ăn tới căng cả bụng luôn.”

“Vậy thì tốt, tối nay anh đến đón em.”

“Không cần.” Vì cô mà Lưu Ly dọn ra ngoài, vừa dọn đồ vừa mua đủ tất cả đồ dùng cho cô, kết quả là hành lý của cô chỉ có một nửa, đến bây giờ mới dọn được qua. “Anh ngoan ngoãn về nhà, em muốn qua chỗ Lưu Ly.”

“Không muốn.” Trương Cảnh Trí đột nhiên làm nũng.

Thái Niểu nhin không được cười thành tiếng, “Anh ngoan nhá....., nghe lời.”

Trương Cảnh Trí cúp điện thoại, bĩu môi, “Xú nha đầu, thế mà biết dụ dỗ.”

Bạch Kỳ Trấn ngẩng đầu nhìn hấn một cái, “Lạnh đạo, khi nào thì anh dẫn Tiểu Điểu về nhà?”

“Còn cậu lúc nào thì dẫn Lưu Ly về nhà, nếu không, tháng sau cùng nhau dẫn về.” Trương Cảnh Trí để điện thoại xuống như không có gì nói.

Bạch Kỳ Trần thu lại nụ cười, “Tôi còn đang suy nghĩ.”

“Cậu không phải là người không có trách nhiệm với những việc mình đã làm, nếu cậu muốn đưa cô ấy về nhà, chắc cậu cũng đã quyết định rồi.”

“Lãnh đạo, sắp đến lúc chúng ta đến lễ khánh thành rồi.” Bạch Kỳ Trần lộ rõ không muốn nói chuyện, Trương Cảnh Trí không phải là người nhiều chuyện, nếu là chuyện của người khác, anh căn bản lười quan tâm. Nếu cậu ấy đã không muốn nhiều lời, anh cũng đành thôi vậy, anh đứng dậy cùng với Bạch Kỳ Trần đi ra ngoài, hôm nay hai người bọn họ phải tham gia lễ cắt băng khánh thành.

Tan việc Thái Niểu cùng Lưu Ly trở về nhà, hai người làm một bữa ăn thật thịnh soạn ăn mừng vì có thể sống chung với nhau. Sau khi cơm nước no nê, lại cùng nhau xem bộ phim yêu thích, đúng lúc thấy nữ chính mang thai ngoài ý muốn.

Lưu Ly “dừng” một tiếng, nói: “Bây giờ trong tiểu thuyết, phim truyền hình, nữ chính đều là người thiếu não, sau khi 419 cũng không biết uống thuốc tránh thai, đáng đời có thai là đúng rồi, cô ta không mang thai mới lạ đó.”

Thái Niểu nghe xong thân thể cứng đờ, Lưu Ly thấy vẻ mặt cô là lạ, hừ cười một tiếng, “Tiểu Điểu, không phải cậu cũng thiếu não chứ!”

Thái Niểu cảm thấy bồn chồn, tâm tình rối rắm.

Lưu Ly tắt TV, “Chưa uống thuốc tránh thai?”

“.....”

“Trương Cảnh Trí cũng không dung biện pháp phòng sao?”

“.....”

Lưu Ly từ trên ghế salon nhảy xuống, “Cậu mà mang thai đúng là đáng đời!”

Nghe thế Thái Niểu khóc lên, cô cũng chưa có nghĩ đến, làm sao mà nhớ ngừa thai chứ. Vẻ mặt đưa đám hỏi Lưu Ly, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“@#\$\$%^.....” Lưu Ly mắng một câu, nhưng vẫn về phòng mình lấy thuốc cho Thái Niểu, “Không biết uống bây giờ có tránh được không, bất quá cũng tốt, nếu đã không nghĩ đến việc kết hôn, khi làm xong nhớ uống thuốc tránh thai, một khi có thai, người chịu thiệt chỉ có cậu thôi.”

Thái Niểu làm sao còn tâm trí nghe Lưu Ly nói, nắm hộp thuốc trong tay lòng đã sôi trào, lúc cô chuẩn bị uống thuốc thì Trương Cảnh Trí gọi tới, thấy người gọi là Trương Cảnh Trí, tức giận nhận điện thoại.

“Sao lại tức giận?”

“Không có” Thái Niểu buồn buồn nói.

Trương Cảnh Trí vẻ mặt nghiêm túc, “Nói, đã xảy ra chuyện gì?”

“.....”

“Tiểu Điểu, chúng ta đã đồng là chuyện gì cũng chia sẻ cho đối phương mà.” Trương Cảnh Trí từng bước ra ngoài xe, thật ra là anh cố ý bảo tài xế chở anh đến nhà Lưu Ly.

Thái Niểu vừa lo lắng vừa phiền lòng, vốn là không nghĩ đến, nhưng bị Lưu Ly nói cảm giác như “ngoài ý muốn” có vậy. Cắn nhai nửa ngày mới nói mình lo lắng chuyện gì.

“Em xuống lầu đi.”

“Hả?”

“Anh ở dưới lầu.”

Thái Niểu nhảy dựng lên kéo màn cửa sổ ra, liền nhìn thấy Trương Cảnh Trí đang đứng dưới lầu. Cô nhanh chóng tắt điện thoại cầm chìa khóa mở cửa chạy xuống, trực tiếp nhào vào lòng ai kia, ôm thật chặt. “Sợ cái gì, có liên sinh, em còn sợ anh không muốn sao?”

“Không dễ như vậy, chuyện của chúng ta trong nhà còn chưa biết, nếu em mà có, ba em thật sự sẽ cắt đứt quan hệ.” Nghĩ đến đây Thái Niều lo sợ, ăn cơm trước keng đã là nghịch lý rồi, nếu chưa kết hôn mà có con đối với những người cổ hủ đó chính là tội chết. Huống chi trong nhà cô còn có một người ba cổ hủ. Nghĩ đến đây cô cũng không dám nghĩ nữa.

Trương Cảnh Trí vỗ vỗ lưng cô, an ủi: “Cũng không dễ mang thai như vậy, đừng uống thuốc kia, không tốt cho cơ thể, lần sau anh sẽ phòng tránh.” Anh ngược lại chỉ mong Thái Niều mang thai, chỉ cần cô có, tất cả vấn đề đều được giải quyết, những người trong nhà chỉ sợ là vui mừng còn không kịp, làm gì còn nghĩ đến làm khó anh nữa chứ, những lời này dù anh có nói Thái Niều cũng không đồng ý. Dỗ cô mấy câu, lưu luyến không muốn rời đưa cô đến cửa, kết quả lại gặp phải Lưu Ly đang vội vàng hấp tấp đi ra ngoài.

“Trễ như vậy còn đi đâu?”

Lưu Ly thấy Trương Cảnh Trí ánh mắt chột lóe, “Có chút chuyện ra ngoài một chút, tối nay có thể không về, cậu nhớ khóa cửa cẩn thận.” Nói xong, vội vã vào thang máy.

“Kỳ lạ thật, đã trễ thế này rồi còn có chuyện gì gấp như vậy?” Thái Niều lẩm bẩm đi vào nhà, quay đầu lại hỏi Trương Cảnh Trí, “Có phải đi tìm bí thư Bạch rồi không?”

“Chắc là vậy.” Trương Cảnh Trí nói, đến cửa sổ nhìn xuống, Lưu Ly đã lái xa đi ra.

“Muốn uống gì không?” Thái Niều hỏi hân.

Trương Cảnh Trí kéo cô vào phòng, “Anh muốn nhìn em ngủ.”

Thái Niều gạt đầu một cái, ngoan ngoãn nằm trên giường, thấy anh nhìn thuốc ở đầu giường, lập tức nói: “Em chưa uống.”

Trương Cảnh Trí cầm vỉ thuốc trực tiếp néo vào thùng rác, Thái Niều muốn nói đó là của Lưu Ly, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của anh cô không dám nói, nhắm mắt ngoan ngoãn ngủ.

Thái Niều không biết Trương Cảnh Trí đi lúc nào, nhưng cô thấy ở trong thùng rác ngoài phòng khách có hai tàn thuốc, trong phòng cũng thoang thoảng mùi thuốc. Sáng sớm hôm sau Lưu Ly mới về, lúc Thái Niều nhìn thấy cô, quần áo cũng không giống hôm qua, chỉ cảm thấy nhất định là có chuyện gì xảy ra. Nhưng Lưu Ly cái gì cũng không chịu nói, tắm rửa thay quần áo, cả người khoan khoái, giống như người nhếch nhác lúc sáng không phải là cô vậy.

Đến đơn vị, Hoạt Tích Niên lại không đi làm, Thái Niều nghĩ anh ta không đến cũng tốt, có lẽ là do anh ta chưa bao giờ bị người khác từ chối nên khi cô cự tuyệt mới thấy cô đặc biệt, đến một lúc nào đó, sẽ không thấy đặc biệt nữa.

Bởi vì mới hoàn thành trụ sở mới, nên Trương Cảnh Trí rất bận, cô chỉ nghe thấy anh nói cái gì đầu thầu, cũng không hiểu nổi rốt cuộc là anh làm cái gì, mới đầu phụ trách giáo dục và lao động, không đến ba tháng anh lại phụ trách hạng mục xây dựng, làm Thái Niều cũng không hiểu ra sao, cảm thấy thị chính phân công không công bằng, cũng không biết Trương Cảnh Trí phụ trách giáo dục và lao động chính là bắt những người tham ô.

Trương Cảnh Trí bận rộn Bạch Kỳ Trấn cũng không nhàn rỗi. Nếu là thường ngày Lưu Ly sẽ nói mấy câu như mấy ngày nay không thấy Bạch Kỳ Trấn thế này thế kia đủ loại, nhưng mấy ngày nay Lưu Ly rất khó hiểu, nói mấy câu cũng lười, mặt dù trên mặt vẫn cười, nhưng cho người ta cảm giác ỉn xù.

Người xung quanh cô ử rữ Thái Niều cũng không có tinh thần, học sinh cũng nghỉ hè, chỉ nhân viên phòng đào tạo là còn làm việc. Rất nhanh đã tới giờ tan việc, trưởng phòng vào phòng, “Mọi người dọn dẹp nhanh một chút, Tích Niên kỳ sau sẽ chuyển đi, hôm nay chúng ta làm một bữa tiệc tiễn cậu ấy đi, ai cũng không được vắng mặt.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều bị kéo đến một khách sạn cũng rất có tiếng. Thái Niều buồn buồn, gọi cho Trương Cảnh Trí nói cho hắn biết tối nay có việc vốn là muốn đến nhà anh nấu cơm cho anh kế hoạch bị lỡ rồi.

Trương Cảnh Trí bảo cô vui vẻ đi chơi, hỏi tên khách sạn, còn nói sẽ tới đón cô.

Để điện thoại vào trong túi, không biết là cố ý hay trùng hợp, chỗ ngồi bên cạnh cô lại là Hoạt Tích Niên, cho dù cô không muốn cũng phải ngồi. Trưởng phòng nói vài lời xã giao, mọi người cạn ly, trưởng khoa lại nói thêm mấy câu, mọi người tiếp tục cạn ly, Hoạt Tích Niên cảm ơn mọi người, lại tiếp tục cạn ly. Thái Niếu chưa ăn được cái gì, uống liền 3 ly rượu. Đối với những người tự lượng à nói, đây không tính là gì, nhưng Thái Niếu lại khác thật sự là say rồi.

Trên bàn rất nhiều đồ ăn, rượu cũng được rót đầy. Thái Niếu nhìn Hoạt Tích Niên chỉ nghe anh ta nhỏ giọng hỏi, “Muốn ăn cái gì?”

“Này, Tích Niên không được thiên vị như vậy.” Chị Trần lập tức treo ghẹo, trên bàn có người nói cho viện trưởng biết người Tích Niên coi trọng cô giáo Thái, tự nhiên cũng hò theo ồn ào cả lên.

“Mới có mấy ly coi là gì, không được không được, tiếp tục uống.”

“Đúng, Thái Niếu và Tích Niên phải uống một ly mới được.”

Mọi người nổi hứng chầu chạc, Hoạt Tích Niên vì cô nói một câu, tiếng hòa theo lại càng lớn hơn. Cuối cùng Thái Niếu chịu không nổi, chủ động yêu cầu đổi bia. Nhưng mọi người không chịu bỏ qua, bia mới vừa đổi, Lưu Chí liền la hét muốn cô và Hoạt Tích Niên uống một ly rượu giao bôi.

“Tôi không muốn mọi người hiểu lầm....”

“Vậy thì để cho chúng ta hiểu lầm đi.” Lưu Chí nói, mọi người lại phụ họa thêm.

Hoạt Tích Niên cầm ly rượu đứng lên, “Mọi người đừng làm khó Tiểu Diệu, cô ấy hay ngượng....”

“Không được không được.” Trưởng phòng cũng đứng lên, “Tiểu Diệu, sẽ không vì mọi người đùa giỡn cũng không dậy nổi nha, các người uống trước một ly, uống xong, lại để cho chị Trần và Lưu Chí uống một ly.

“Không thành vấn đề!” Chị Trần lập tức đồng ý.

Thái Niếu bị bắt buộc phải uống, nếu đã nói như vậy, cô còn từ chối chính là không nể mặt rồi. Hoạt Tích Niên chờ đợi nhìn cô, Thái Niếu hít sâu một hơi, cầm ly rượu đứng lên, “Được, uống thì uống.”

“Như vậy mới phải chứ.” Trưởng phòng dẫn đầu vỗ tay.

Thái Niếu lúng túng nở nụ cười, Hoạt Tích Niên tựa hồ cũng ngại, tuần trước mới bị người mình thích cự tuyệt cùng uống rượu giao bôi, đổi lại là cô cũng không thoải mái. Cánh tay hai người chéo với nhau, tiếng vỗ tay càng lớn, Thái Niếu nâng ly rượu, đang muốn ngửa đầu uống hết, tay Hoạt Tích Niên rút lại.

Vừa mới rút tay lại, rượu liền đổ xuống áo cô, áo của cô trong nháy mắt có một vết bẩn.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi....” Hoạt Tích Niên liên tục nói xin lỗi, cầm giấy định lau giúp cô, nhưng đưa tới ngực cô lại lúng túng, anh ta liền thu tay lại.

Áo của Thái Niếu rất mỏng, ước một cái, áo ngực, hình dáng như thế nào cũng đều thấy rõ. Thái Niếu lập tức che lại, “Tôi đi toilet làm khô.” Nói xong liền hướng đi ra ngoài.

Hoạt Tích Niên lập tức đuổi theo, tới cầu thang thì đuổi kịp lập tức kéo cô lại, “Tôi có đặt một gian phòng ở trên lầu.”

Thái Niếu kinh hãi trừng lớn mắt, chính mình không thể tin được đã nghe....

33. Chương 33

Hoạt Tích Niên lập tức khoát tay, “Ý anh là anh vừa mới kêu phục vụ chuẩn bị một phòng, em lên thay quần áo đi.” Anh ta chỉ chỉ áo của cô, “Cái áo lâu khô, cô không thể cứ che mãi.”

Thở phào một cái, Thái Niếu thăm mắng mình lòng dạ hẹp hòi, “Cái đó, cảm ơn.”

Hoạt Tích Niên cười một tiếng, móc thẻ mở cửa phòng đưa cho cô, “Em lên trước đi, anh đi mua một cái sơ mi giúp em.”

“Làm phiền anh rồi.” Thái Niếu nhận lấy thẻ mở cửa phòng lên phòng, Hoạt Tích Niên chạy về phòng lấy ví tiền, sau đó đến shop quần áo kế bên mua.

Thái Niếu vào phòng lấy máy sấy sấy khô quần áo, nhưng áo ngực ướt rất không thoải mái, cô nín lấy cổ áo ánh mắt chợt sáng lên, không bằng về sớm, đang định gọi cho Trương Cảnh Trí thì phát hiện ra điện thoại để trong phòng rồi.

Khoảng mười phút sau, Hoạt Tích Niên đi mua quần áo trở lại, “Mở cửa. Còn nữa, điện thoại của em bỏ quên trong phòng, tôi tiện tay lấy giúp cho em rồi.”

Thái Niếu nhận lấy điện thoại nói cảm ơn, vừa mới xoay người, lại bị gọi lại, Hoạt Tích Niên chỉ tóc cô, “Em tắm đi, tóc cô cũng dính bìa rồi kìa.”

Thái Niếu sờ tóc mình, mới phát hiện tóc cũng bị ướt. Cô vào phòng tắm, thay quần áo gội đầu, rồi nhanh chóng đi ra, “Nhìn tôi chật vật quá, anh đi trước đi, đừng để ý đến tôi.”

“Anh không để ý đâu, anh đưa em về.”

“Không cần không cần, anh là nhân vật chính mà, sao có thể vắng mặt được chứ.” Hai người vừa nói chuyện vừa đẩy cửa ra ngoài.

“Được rồi.” Hoạt Tích Niên đang cười, Thái Niếu đi trước đột nhiên đứng lại.

Hoạt Tích Niên ngẩng đầu nhìn lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Cậu út!” Thái Niếu đứng ở cửa nhìn Trương Cảnh Trí mặt đầy kinh ngạc, “Sao cậu lại ở đây?”

Trương Cảnh Trí đưa tay kéo cô đến bên cạnh mình, mặt không biến sắc nhìn Hoạt Tích Niên nói: “Tôi đưa Tiểu Điều về trước.”

“Xin cứ tự nhiên.” Hoạt Tích Niên cười nói.

Trương Cảnh Trí kéo cô đi, Thái Niếu không hiểu gì cả, chỉ có thể quay đầu nhìn Hoạt Tích Niên nói hẹn gặp lại rồi vội vã đi. Lên xe, Trương Cảnh Trí lập tức khởi động xe, xe từ từ chuyển động.

Về đến nhà, Trương Cảnh Trí đẩy cô vào phòng tắm, đem quần áo của cô đi giặt, lấy quần áo khác đưa cho cô, “Em tắm xong rồi chúng ta nói chuyện.”

Thái Niếu cầm quần áo, bị anh ép phải vào phòng tắm. “Mình làm gì có lỗi với anh ấy sao.” Ôm quần áo xoay người, trước mắt chính là cái gương, nhìn mình trong gương, vừa nghĩ tới anh gặp bọn họ ở trong phòng.

Trong phòng, cô cùng người đàn ông khác đi ra, quần áo mới, tóc vừa mới gội..... “A.....điên rồi!”

Thái Niếu tắm xong, ừ ừ đi ra ngoài, thấy Trương Cảnh Trí ở phòng khách uống trà, thè lưỡi chạy tới, chủ động ôm hôn anh, “Cậu, con có thể giải thích.”

“Không cần.”

“Ai u, anh không phải sẽ hẹp hòi như vậy chứ!” Thái Niếu lắc lắc tay của anh, “Cậu à.”

Trương Cảnh Trí thở dài, trừng cô, nhưng mặt đã giãn ra một chút, kéo cô vào trong ngực, cúi xuống hung hăng cắn một cái vào cổ cô một cái.

“Anh là cún đấy à.” Thái Niếu che cổ, thật sự là không hiểu vì sao Trương Cảnh Trí lại thích cắn cô như vậy, chẳng lẽ đàn ông đều giống mấy con cún muốn đánh dấu vật sở hữu của mình?

“Anh là loài gì không lẽ em không biết?” Trương Cảnh Trí nói xong, cúi đầu xuống cổ cô lại cắn.

“Đau.” Thái Niếu bĩu môi.

Trương Cảnh Trí không nhịn được hôn cô, để cô ngồi trên đùi mình, “Tiểu Điều, khi nào chưa nhìn thấy em cùng người khác nằm trên giường, thì anh sẽ không tin em phản bội anh, không phải là anh ghen, anh chỉ

giận em không cẩn thận mà thôi.” Anh lấy điện thoại ra đưa cho cô, phía trên là tin nhắn mới nhất của cô gửi cho anh, trên đó có số phòng.

Thái Niếu nhìn anh, nhẹ nhàng dựa vào vai anh, “Xin lỗi.” Lần này cô đã quá sơ xuất, cô thật không nghĩ đây là thủ đoạn của Hoạt Tích Niên.

“Cô bé ngốc, anh nên bắt em làm gì bây giờ nhỉ?” Trương Cảnh Trí ôm cô nói, nói xong liền cười, “Được rồi, về sau nhớ cẩn thận một chút, nhớ kỹ, không phải ai cũng là người tốt.” Mặc dù biết mình có nói cũng vô ích, nhưng anh không thể nào không cảnh cáo được.

Thái Niếu ngược lại ngoan ngoãn gật đầu, bộ dạng giống như một đứa bé ngoan đang nghe giảng.

Bụng phát ra một tiếng làm cho cô lúng túng. Thái Niếu đỏ mặt mở miệng nói, “Em uống bia, còn chưa ăn gì thì áo đã bị ướt.

Trương Cảnh Trí bó tay với cô rồi, giờ thì tốt rồi, cốc nhẹ lên đầu cô một cái, “Đợi chút, anh đi mua cho.”

“Em muốn ăn trứng lòng đào.” Thái Niếu nói với theo.

Trương Cảnh Trí nhìn Thái Niếu ăn lại phát hiện ra một việc, cô bé này càng ngày càng không sợ anh rồi.

Thái Niếu ngủ lại nhà của Trương Cảnh Trí, có điều Trương Cảnh Trí dụ dỗ như thế nào cô cũng không cho anh vào phòng, “Mặc kệ, mặc kệ, anh nói gì cũng mặc kệ.” Bây giờ còn chưa biết là có hay không, nếu có rồi, cô thật sự muốn đâm đầu vào gối chết cho rồi.

Trương Cảnh Trí đứng trước cửa phòng không nói gì, tinh thần có chút chán chường. Anh là đàn ông, không có việc gì thì chuẩn bị cái đó làm gì chứ, “Tiểu Diệu, anh bảo đảm sẽ không làm gì, chỉ ngủ thôi có được không.” Trong phòng không có tiếng động, anh nói tiếp, “Em biết anh đã quen ngủ giường rồi, ngủ ở sofa căn bản anh không ngủ ngon được.”

“Vậy em ngủ ở sofa.”

Trương Cảnh Trí nghe Thái Niếu muốn ngủ ở sofa, cô hé cửa phòng, anh nhanh chóng đẩy cửa, Thái Niếu lảo đảo một cái, Trương Cảnh Trí nhanh tay bước đến ôm cô vào lòng, trực tiếp ném cô lên giường. “Tiểu nha đầu nghịch ngợm dám nhốt anh ở ngoài, có nhận sai không? Nhận sai không!”

Thái Niếu bị anh chọc lét cười đau cả bụng, dù cô có đẩy thế nào, tay anh vẫn chọc được, “Em sai rồi, sai rồi, sau này không dám nữa.”

Trương Cảnh Trí nhìn cô cười đến đỏ cả mặt, lật người cô lại nằm bên cạnh cô, ôm cô thật chặt. “Tiểu Diệu, còn mười ba ngày nữa.”

Thái Niếu thở mạnh, còn mười ba ngày nữa là sinh nhật của ba rồi.

“Quà tặng, anh đã chuẩn bị rồi, sẽ chờ em dẫn về nhà.” Trương Cảnh Trí nhìn cô, ánh mắt thâm thúy nói.

Thái Niếu nghe thế bật cười thành tiếng, “Anh không phải ăn vạ.” Hừ, anh hừ một tiếng, kéo chăn trùm lên hai người, “Anh muốn ngủ, không cho náo loạn!” Nói xong, thật sự ngủ.

Trương Cảnh Trí đối với cô luôn luôn bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm cô chặt hơn, đè nén dục vọng đang kêu gào.

Ngủ đến nửa đêm, Thái Niếu cuộn người lại, ý thức không thanh tỉnh mặt tái nhợt, Trương Cảnh Trí với tay mở đèn trên đầu giường, “Tiểu Diệu, chỗ nào không khỏe?”

“Đau.” Cô riu rít nói, bị ánh đèn làm tỉnh, mở mắt ra, tay nhỏ bé ôm lấy bụng, mặt mũi trắng bệch.

Trương Cảnh Trí bị cô hù sợ, xốc chăn chuẩn bị đem cô đi bệnh viện, khi Thái Niếu động thân thể, cảm giác được phía dưới trào ra một dòng nước nóng nóng. Đẩy anh ra, nhanh chóng nhảy xuống giường chạy thẳng vào toilet.

Trương Cảnh Trí mới đầu còn kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy trên giường có một vết màu hồng, thở một hơi, có chút thất vọng.

Thái Niếu đi ra ngoài nhìn thấy Trương Cảnh Trí ngồi ở đầu giường, cô đi tới, sờ sờ mặt anh, “Nỗi lo đã được giải tỏa, anh có thấy vui không?”

Anh đúng thật là không vui nổi. Kéo cô vào chần, bàn tay đặt ở trên bụng cô, “Còn đau không?”

Thái Niểu gật đầu một cái, co vào lòng anh nhắm mắt lại, ngay lúc Trương Cảnh Trí tưởng cô ngủ thiếp đi, lại nghe cô nói nhỏ, “Sau này, em muốn sinh một đứa con gái.”

Một câu nói này, lập tức xua tan nỗi thất vọng của anh.

“Được.”

Cô mơ hồ nghe thấy anh câu trả lời của anh, trong lúc mơ màng ngủ về mặt đều mang theo nụ cười.

Ngày nghỉ, trường học bận đón học sinh mới, công việc chồng chất, Thái Niểu và Lưu Chí một người thì đi làm, một người thì chờ đi công tác. Sắp tới sinh nhật của ba, nên Thái Niểu đã xin, đổi ca với Lưu Chí.

Trương Cảnh Trí đã sớm sắp xếp nên chuẩn bị gì khi về nhà, trước khi hai người đến Bạch Kỳ Trấn đã tặng quà, là hai chai rượu Mao Đài. Lần này Trương Cảnh Trí cho tài xế chở mình và Thái Niểu, trên đường về, đường tương đối vắng, buổi trưa lên đường, chưa tới giờ cơm tối đã đến nơi. Nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, Thái Niểu liền nắm chặt tay.

Trương Cảnh Trí ở sau cầm lấy tay của cô, “Đừng sợ.”

Thái Niểu gật đầu một cái, hít một hơi thật sâu, rồi mới bước ra khỏi xe.

34. Chương 34

Cô nhấn chuông cửa nhà mình mà người run run, nếu không phải là anh nắm tay cô, không chừng cô đã chạy trốn mất rồi.

Thái Lam Thiên mở cửa, vừa nhìn thấy cô thì chân mày nhăn lại, nhưng khi nhìn thấy Trương Cảnh Trí thì chân mày lập tức giãn ra: “Tiểu Út, sao cháu cũng tới, có việc gì thì gọi điện cho chú qua nhà con là được rồi”.

“Tài xế Thái, sinh nhật vui vẻ, cháu biết hôm nay sinh nhật chú, nên tự mình đến đây”. Anh nói xong liền từ trong tay đưa ra quà tặng: “Cháu biết chú thích uống trà Thiết Quan Âm, còn rượu Mao Đài là của Bạch Kỳ Trấn tặng chú”.

“Thư ký Bạch khách sáo quá, hai cháu đều bận rộn, lại cố ý mang quà sinh nhật đến cho chú, chú thật sự là...”.

“Đây là việc cháu cần phải làm”. Anh tiếp lời nói, ba Thái mời anh vào nhà ngồi, rồi kêu cô đi châm trà.

Cô đi nấu nước, nước không có mở, Vu Việt cũng về nhà rồi. Cô nghe anh cùng mẹ cô nói chuyện, lát sau liền thấy mẹ cô vào phòng bếp, “Tiểu Điểu, sao cậu út cũng tới?. Hôm qua mẹ có nói chuyện với bà Trương không nghe bà Trương nói cậu út về àh”.

Khóe mắt cô run lên, cô cắn răng quyết định nói trước với mẹ, nếu lát nữa ba nổi giận thì mẹ sẽ che chở cho cô: “Thật ra thì cậu út theo con cùng trở về”.

“Thì ra là vậy. Là con nói cho cậu ấy biết sinh nhật của ba con phải không, con còn không biết tính tình của ba con, không chừng một lát tiểu Út đi, ba con sẽ nổi giận, trà và rượu kia giá đều không rẻ”. Mẹ cô lắc đầu một cái, khiển trách cô không hiểu chuyện, để cho anh tổn kém.

Cô càng thêm lo âu: “Mẹ, con muốn nói với mẹ chuyện này...”.

“Tiểu Điểu, nước sôi chưa?”. Trong phòng khách truyền đến lời nói của ba Thái, đúng lúc cắt đứt lời nói của cô.

Nước đã sôi, mẹ cô đẩy cô một cái, rút bình đun nước, “Con mang nước sôi ra trước đi, mẹ rửa rau, chuẩn bị nấu cơm”.

“Mẹ...”.

“Có chuyện muốn nói thì cơm nước xong rồi nói”. Phòng bếp không lớn, mẹ cô sợ cô phá hư phòng bếp liền đẩy ra ngoài.

Cô cảm thấy khó nói nên lời, chỉ có thể đem nước sôi ra ngoài, ba Thái tự mình pha trà, hương trà lan tỏa bốn phía, hai người đàm luận, nói về một ít chuyện vụn vặt. Anh chính là loại người nói chuyện với bất kỳ ai cũng có thể tìm được đề tài chung của họ, chính trị, thiên văn, địa lí dường như không có cái gì anh không biết, cô từng nghĩ, nếu để anh đi chợ chỉ sợ anh sẽ cùng người bán thảo luận về vấn đề giá cả.

Tay nghề của mẹ cô rất tốt, cơm tối bày ra một bàn toàn thức ăn, đủ các loại hương vị.

“Vu lão sư tay nghề vẫn tốt như vậy, con ở bên ngoài đã muốn vào nếm món ăn của lão sư, đây là món cải trắng kho thịt mà con thích nhất”. Anh cười nói, gấp một miếng cải trắng kho thịt bỏ vào miệng.

Vu Việt thấy anh ăn ngon như vậy rất vui vẻ, “Vậy con ăn nhiều một chút, khi nào muốn ăn nữa thì cứ nói, Vu lão sư nhất định làm cho con ăn”.

“Aizz, chính là con làm vậy cũng không được, con không thể chỉ vì ăn một món ăn mà từ Cảnh Giang trở về nhà, nếu Vu lão sư có thể cùng con đi Cảnh Giang là tốt nhất”. Anh cảm thấy rất hối tiếc.

Vu Việt cười cười “Chúng ta ở nơi này đã quen, nếu như cô đi, mẹ con liền cô quạnh, hai chúng ta cùng nói chuyện, đọc sách, như vậy vẫn tốt hơn à. Để cô chỉ dẫn Tiểu Điểu cách làm, con muốn ăn, Tiểu Điểu sẽ làm cho con”.

“Như vậy là tốt nhất”. Anh không khỏi cao hứng.

Ngược lại ba Thái nhíu mày: “Tiểu Út nói giỡn bà cũng tưởng thật, tiểu Út bận nhiều việc như vậy, làm gì có thời gian nhớ đến món ăn của bà. Chưa nói đến, tiểu Điểu chân tay vụng về, làm sao làm được món ăn phù hợp với khẩu vị của tiểu Út”.

“Tài xé Thái cũng đừng nói như vậy, Tiểu Điểu mặc dù nấu ăn không bằng Vu lão sư nhưng con vẫn thấy hợp khẩu vị, cô ấy làm gì con đều ăn, không tin người có thể hỏi Tiểu Điểu”.

“Hả”, ba Thái nghi ngờ nhìn về phía con gái mình, Vu Việt cũng không khác biệt mấy, ngập ngừng hỏi: “Tiểu Điểu từng làm đồ ăn cho con ăn?”.

Anh cười cười, nhìn Tiểu Điểu một cái, dưới bàn nắm chặt tay của cô, “Thật ra thì con cùng Tiểu Điểu..”, anh chỉ nói nửa câu, nắm tay của cô từ từ gờ lên, ý nghĩa này mọi người không cần nói cũng biết,.

Bùm

Chén ăn trong tay ba Thái trực tiếp rơi xuống đất.

Cô đưa anh xuống lầu, tâm trạng thả lỏng mấy phần, tâm trạng hiện giờ không giống như lúc chưa mở miệng nói...cảm giác sợ hãi. Mặc dù ba cô không nói gì nhưng thái độ đã thể hiện rõ ngay lúc đó. Anh vừa nói xong, ba liền nói anh nói giỡn buồn cười quá, cô muốn giải thích, ba liền nói trời đã tối kêu anh trở về,căn bản là không muốn cho bọn họ nói nữa.

“Yên tâm, anh có thể thuyết phục bọn họ”. Anh ôm cô: “Ngày mai anh tới đón em”.

Cô gật đầu sau đó hôn anh một cái, nhìn theo xe của anh đi vòng qua trước nhà rồi mới xoay người đi vào nhà. Trong nhà chỉ có mẹ đang dọn dẹp, cửa phòng ngủ chính đang đóng.

Mẹ cô để chén đĩa xuống: “Tiểu Điểu, chuyện này xảy ra khi nào?”

Cô dùng khăn lau bàn, lau thật sạch mới trả lời: “Là lần trước trở về nhà”.

“Lần đó con nói người trong lòng con chính là cậu út của con”, nhìn thấy cô gật đầu, mẹ cô không dám tin, dù thế nào cũng không nghĩ đến con gái của mình sẽ cùng Trương Cảnh Trí một chỗ. Hai người cách nhau mười tuổi, bối cảnh gia đình, giáo dục, mọi phương diện đều cách nhau rất xa, không có điểm nào là xứng đôi. “Tiểu Điểu, chia tay đi”.

“Mẹ”, cô luôn cho rằng mẹ sẽ ủng hộ cô, lúc này Vu Việt trực tiếp yêu cầu cô chia tay, cô cảm thấy khó chấp nhận được. “Mẹ, chúng con thật lòng yêu nhau, chẳng lẽ mẹ cũng không hiểu sao?”.

“Tiểu Diệu, mẹ biết rõ Trương Cảnh Trí rất ưu tú, là người nam nhân rất có sức quyến rũ, con sùng bái anh ta, tán thưởng anh ta thậm chí yêu thích anh ta cũng có thể hiểu, nhưng mà...”.

“Nhưng con không xứng với anh ấy đúng không?, mẹ, mẹ cho rằng con không có suy nghĩ qua, không có cả thấy khó chịu sao, không có chống lại ý nghĩa này sao, con có nghĩ qua, nhưng khi con rơi vào tình cảnh không ngờ đến, con cảm thấy hối hận, bởi vì thích con cũng không dám nói ra, cho nên con nói, cậu út cũng nói cùng con có chung một cảm giác, là cảm giác giống nhau. Hai người có chung cảm giác, cảm giác thích đối phương, yêu đối phương, vậy tại sao không thể cùng một chỗ đây. Địa vị, thân phận thật quan trọng vậy sao?”. Cô hỏi mẹ cũng như đang hỏi chính bản thân cô.

Mẹ cô lúc này tim cũng rối loạn theo, nhìn con gái hốc mắt hồng lên, mới vừa chuẩn bị những lời trách mắng đều không nói nên lời.

Cô yên lặng dọn dẹp bàn, tắm rửa xong, liền trở về phòng. Nằm ở trên giường, từ đầu đến cuối vẫn không ngủ được. cầm điện thoại mấy lần muốn gọi điện nhưng cô kiềm chế mình lại, bên Trương gia chắc hẳn cũng là một cuộc sống gió.

Anh về đến nhà, thủ trưởng Trương cùng vợ đều ở đây, hai người đều đã tám mươi tuổi, trừ việc cùng một số cán bộ hội họp cùng với làm việc từ thiện ở ngoài thì rất ít khi nào lộ diện trước công chúng. Thủ trưởng Trương từng nói, lúc về hưu sẽ không tham luyện quyền thể hiện giờ, con cái có người hậu thuẫn sẽ không thoải mái, những lời này đối với anh vẫn còn mới mẻ.

Anh vào cửa, thủ trưởng Trương yên lặng không nói gì đi lên lầu, bà Trương mí mắt cũng không nâng, anh lập tức bước theo lên lầu vào thư phòng.

Thủ trưởng Trương đi đến bên giá sách, giơ tay lấy một quyển sách, sau đó ngồi trên ghế.

Anh ngồi đối diện với cha mình, hai người đều không nói gì, qua nửa tiếng, thủ trưởng Trương mới đóng sách lại, giương mắt nhìn anh: “Tiểu Út, ba không nói nhiều, chỉ nhắc con đừng quên, Thanh Đằng”.

Mí mắt anh tối sầm lại, chỉ là chớp mắt một cái, giương mắt anh liền vui vẻ: “Con không thể bị rấn cấn một lần liền sợ ba năm, con thật xin lỗi Thanh Đằng, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là con sẽ có lỗi với Tiểu Diệu”.

“Ba đã già, chuyện người trẻ tuổi các con, ba không quản được nữa rồi, cũng không coi trọng gì, chỉ cần con hiểu rõ ràng việc con đang làm, ba không có ý kiến”.

“Cảm ơn ba”, anh vui mừng nói.

Thủ trưởng Trương cuối đầu đọc sách tiếp, anh liền bước ra khỏi thư phòng, dưới lầu còn có một người đang đợi anh.

Bà Trương thái độ cũng không giống như phản đối, nhưng tuyệt đối cũng không đồng ý. Bà phân tích: “Tiểu Diệu tuổi quá nhỏ, lại quá đơn thuần, bên ngoài nhìn vào sẽ cho là Tiểu Diệu trèo cao, nhưng thật ra thì nói như thế nào thì người chịu tổn thương vẫn là Tiểu Diệu. Các con ở chung một chỗ, thân thể không khỏe trước hết là con, chết trước cũng nhất định là con, các con khi không ở cùng nhau được nữa, đàn ông có quyền thể mặc dù tám mươi tuổi vẫn có thể tìm được những cô gái nhỏ tuổi, nhưng phụ nữ thì không được như vậy, qua ba mươi, cho dù xinh đẹp đi nữa cũng rất khó tìm được người đàn ông có điều kiện tốt. Tiểu Út, con có thật vì cô ấy mà nghĩ tới hay không. Con nói con đối với cô ấy thật lòng mà mẹ nhìn không ra”.

Mẹ Trương nói xong cũng không cho anh cơ hội giải thích liền nói một mồm, đi lên lầu nghỉ ngơi. Anh đã sớm dự đoán người nhà không đồng ý, nhưng ngoài ý muốn của anh là mọi người lại lo cho Tiểu Diệu sẽ bị áp lực quá lớn.

Tiểu Diệu cả đêm không ngủ được, ba giờ sáng liền đứng dậy, mở cửa phòng liền nhìn thấy ba đang ngồi trên ghế trúc ở ban công, trong phòng đều là mùi thuốc lá, cô liền đi đến, rồi kêu “Cha”.

Thái Lam Thiên quay đầu lại nhìn cô một cái rồi đem thuốc lá dập tắt, trong tay dính đầy bụi thuốc lá, “Tiểu Điều, ngày kia cha hẹn thị ủy Trương Xử Trường đi uống rượu, lúc trước ông ta có nói muốn con đến làm giáo viên trường trung học cao trung, con từ chức trở về làm giáo viên thôi”.

“Cha”, lỗ mũi cô liền chua xót, hơn hai mươi năm, ba cũng chưa từng nhờ vả bất cứ ai, chỉ là cô cùng anh ở chung một chỗ được coi như là thiên lý bất dung, đã làm cho ba phải mở lời nhờ vả người khác sao, “Ba, con chỉ muốn ở bên anh ấy mà thôi”.

“Tiểu Điều, con chỉ là thích ánh hào quang của cậu ta mà thôi”, ba Thái giọng trầm xuống : “Con từ chức đi, ba đã quyết định”.

“Nhưng đó không phải là quyết định của con”, cô cố gắng bảo vệ quyền lợi của mình, nhưng căn bản ba cô không nghe.

Lúc trở về, sắc mặt cô nhợt nhạt lên xe anh, ủ rũ cúi đầu cộng với hai vành mắt đỏ lên, không cần phải nói anh cũng đoán được bảy tám phần. Xoa xoa đầu cô, anh cười an ủi: “Mọi việc giao cho anh”.

“Em nói rồi chúng ta cùng nhau đối mặt”, cô buồn bực nói, tuy mặt như đưa đám nhưng vẫn kiên định.

Anh cười, có lẽ đây là thời điểm nên lên kế hoạch kết hôn.

35. Chương 35

Cô tắt điện thoại rồi thở dài một hơi, anh từ phía sau ôm lấy cô, “Ba em lại thúc giục em về sao?”, trở lại Cảnh Giang cũng được một tháng, điện thoại của ba Thái giống như là thánh chỉ, cứ gọi rồi lại gọi nữa.

Cô gạt đầu một cái, mệt mỏi dựa vào bả vai anh. Ba Thái nhất quyết muốn cô cùng anh chia tay, hôm nay đã ra tối hậu thư, nếu cô không chịu xin nghỉ việc về nhà, thì sau này không cần về nhà nữa. Cô xoay người nhìn anh, híp mắt nghiêm túc nhìn anh.

Anh nhíu mày, nha đầu này đang nghĩ cái gì: “Em nhìn gì vậy?”.

Cô thở dài: “Đang nhìn anh như thế nào mà làm ba em không tin tưởng”.

Cô chạm vào mặt anh một cái: “Dáng dấp quá đẹp trai, không nhờ vả được”.

Chạm một cái trên bờ vai anh: “Gia thế quá cao, trèo không nổi”.

Cuối cùng cầm tay của anh : “Quyền lực quá lớn, bắt không được”.

Anh cười cười, trở tay cầm tay cô: “Dáng dấp xấu xí thì không xứng với em, gia thế thấp làm sao biết được em từ nhỏ, quyền lực nhỏ thì không phải là anh rồi”.

“Tự đại”, cô bĩu môi nói.

Anh cũng không phủ nhận, ôm cô cắn một cái, lưu lại dấu răng mới ngừng: “Hiện tại hối hận cũng không kịp rồi, Tiểu Điều, khi anh đã nhận định cái gì thì anh sẽ không buông tay”.

“Anh nói em là đồ vật”.

“Không phải”.

“Anh nói em không phải đồ vật”, cô cố ý bới móc.

Anh cư nhiên cũng có ngày bị cô tính kế, cho dù nói phải hay không đều là lỗi của anh, anh ôm cô lên, bước nhanh về phòng ngủ, “Chúng ta vào phòng rồi nói”.

“Không muốn...”, vào phòng còn có thể nói chuyện mới là lạ.

“Anh đã chuẩn bị các biện pháp an toàn, cho nên...”, người nào đó cự tuyệt không có hiệu quả.

Khi cô nhìn thấy ngăn tủ trong tủ đầu giường kéo ra, tràn đầy đồ bảo vệ thì cô cũng hiểu rõ Lưu Ly đã từng nói một câu: “Đàn ông đều là tinh trùng vào não” là có ý nghĩa thế nào rồi.

...

Anh hôn lên đầu vai của cô, cô đã buồn ngủ, nơi nào đó có chút đau đớn, cô muốn đá người nào đó vẫn còn quấy phá trên người mình xuống giường, “Không nên quấy rối nữa, em muốn đi ngủ, ngày mai em còn phải đi làm”.

“Xin nghỉ”, anh không muốn cô làm ở học viện đó, “Tiểu Diệu, suy nghĩ một chút về đổi công việc của em, ngân hàng, trung học cao trung hoặc là làm hướng dẫn viên, nếu không em có thể tiếp tục học nghiên cứu sinh”.

Cô lập tức có tinh thần, mở mắt trừng anh: “Đồng chí Trương Cảnh Chí, người đây là muốn lợi dụng chức vụ an bài công việc cho người thân sao, đây là chuyện không đúng quy tắc à”.

Bộ dáng tỏ vẻ nghiêm túc của cô làm anh cười ra tiếng: “Nhanh như vậy đã muốn làm người thân thuộc với anh rồi sao”.

Cô phồng miệng, kéo chăn ra ngồi dậy, “Anh không nên bàn nhiều chuyện lẫn lộn như vậy”.

“Trọng điểm chính là anh không muốn em gặp nhiều khó khăn trong công việc”, những người ở học viện đó nói bóng nói gió sẽ làm cô cảm thấy buồn bực, cô không oán trách, cũng không có nghĩ là anh không biết. Nghiêng người, dè cô dưới thân mình: “Tiểu Diệu, nghe lời”.

Mỗi một lần nghe anh nói nghe lời, cô cảm thấy mình giống như tiểu hài tử, chỉ là có một số việc cô không có biện pháp, giống như vấn đề liên quan đến tính nguyên tắc, cô có nhiều chỗ rất giống ba mình. “Đừng quên em là con gái của ai”.

Anh cúi đầu hôn cô, dường như thở dài một hơi: “Vậy thì xin nghỉ phép đi, dù sao tài xế Thái cũng hi vọng em từ chức”.

“Kính nhờ, ba em hi vọng em từ chức là muốn em về nhà để không gặp anh, mà không phải ở đây để anh nuôi nhốt. Về việc xin nghỉ phép, có thể xin bao lâu, một ngày hoặc hai ngày, sớm muộn cũng không phải là trở về sao”.

“Xin nghỉ kết hôn, em hai mươi lăm tuổi, theo luật lao động có thể xin nghỉ ít nhất nửa tháng nghỉ phép. Nếu không được nữa thì...”, anh cười quỷ dị, thân thể chợt đè xuống, ấn bên tai cô nói: “Nếu không thì xin nghỉ thai sản, nghỉ nửa năm, đủ để em nghỉ ngơi hoặc tìm công việc khác”.

Cô nheo mắt lại, nhịp tim đập rất nhanh: “Anh...anh không phải là đang cầu hôn em đó chứ?”.

“Thông minh”, anh cắn vành tai cô “Vậy em có đồng ý hay không”.

Cô chợt đẩy anh ra, bọc chăn ngồi dậy: “Trương Cảnh Trí, anh cứ như vậy cầu hôn sao?”, cả người thỏa thân, không có hoa tươi, không có nhẫn cưới, mà hai người vẫn còn nằm trên giường.

Anh liền đứng dậy, mặc áo ngủ đi ra khỏi phòng, chỉ chốc lát liền đi vào phòng, trong tay cầm một cái hộp nhung nhỏ, anh đưa cho cô, ý bảo cô mở ra xem.

Cô mở ra xem, bên trong là ba viên kim cương. Không phải là chiếc nhẫn, mà là kim cương, còn nguyên sơ.

“Em thích hình dáng như thế nào nào thì tự mình đi đặt làm đi”.

Có người đàn ông nào lại để phụ nữ của mình đi đặt nhẫn cầu hôn, cô dở khóc dở cười.

Anh đựng một cái lên chóp mũi cô, “Muốn cầu hôn lãng mạn, chỉ cần tìm một công ty quảng cáo ra sáng kiến là được, nhưng anh nghĩ là giữa chúng ta không cần thiết như vậy, không phải là anh không để tâm, mà là để tâm đến những thứ kia, không bằng để tâm sống cả đời”.

“Sống cả đời”, ba chữ này có lúc đối với từ anh yêu em thì làm cho phụ nữ cảm động hơn, nghĩ tới sống cả đời với một người đàn ông, mặc kệ anh ta có thể hay không thực hiện được, nhưng ít nhất chứng minh hiện giờ anh ta thật lòng.

“Anh tuổi đã không còn nhỏ, cùng với em ở chung một chỗ không phải là cao hứng nhất thời. Anh hy vọng chúng ta có thể sớm kết hôn, chẳng qua anh biết em còn rất nhiều băn khoăn, không cần đồng ý với anh ngay lập tức, chờ em suy nghĩ kỹ rồi trả lời cho anh, kim cương đưa cho em chỉ là muốn nói với em anh đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ câu trả lời của em nữa mà thôi”.

“Cậu út”, cô ôm lấy hông của anh, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Còn nhớ rõ lúc đăng ký nguyện vọng thi đại học của em không, câu trả lời của em chính là giống với câu trả lời đó”.

Anh cười ra tiếng, ôm lấy cô ra sức hôn, không khí vui mừng lan cả phòng.

Thi tốt nghiệp trung học Thái Niều tóc ngang vai, mặt hơi mập mập, khuôn mặt luôn tươi cười làm người ta có cảm giác muốn sờ vào. Tiểu nha đầu cũng đến tuổi biết xấu hổ, gặp Trương Cảnh Trí liền đỏ mặt kêu một tiếng “Cậu út”, còn hơi sợ hãi, nhưng so với hai năm trước thì bớt sợ hơn nhiều.

Trương Cảnh Trí gật đầu một cái, thấy trong tay cô cầm thư giới thiệu của các trường đại học gửi đến, liền đưa tay ra. Cô liền đưa cho anh, anh xem danh sách các trường đại học được đánh dấu, chân mày nhíu lên: “Con không muốn học ở gần nhà sao”, cô chọn đại học đều là ở những thành phố rất xa nhà.

“Không có”, cô thấp giọng trả lời, “Những trường đó đều là tự tiện đánh dấu, bà nội nói sẽ giúp con chọn trường”.

Anh nhíu mày, anh biết mẹ anh rất thích cô nhưng anh không nghĩ đến là nguyện vọng sau khi thi tốt nghiệp trung học cũng giúp cô chọn: “Mẹ cậu đi tham dự tọa đàm rồi, mẹ cậu không có nói cho con biết sao?”.

“Có thật không”, mắt cô sáng lên.

Miệng anh cong lên, anh nói tiếp: “Nếu mẹ cậu hứa giúp con trọn trường, mà hiện giờ mẹ cậu không có ở đây, cậu giúp con chọn trường”. Chỉ một câu nói làm ánh mắt sáng lên của cô tối lại.

Anh lấy bút máy trong túi áo ra, trực tiếp chọn môn anh văn, sau khi chọn anh văn xong nói: “Cậu nhớ tiếng anh của con rất tốt, không bằng con đi học chuyên ngành anh văn, con có ý kiến gì không?”.

“Không có”.

“Anh văn tốt rồi học thêm một ngoại ngữ khác nữa cũng là lựa chọn rất tốt, học chuyên ngành tiếng Pháp hay chuyên ngành tiếng Nga cũng rất tốt, điền vào nguyện vọng thứ ba và thứ tư, tuân thủ theo quy định của trường học, việc học của con hẳn là không có vấn đề gì”.

“Được”, cô trả lời thật ngoan ngoãn.

Anh nhìn bộ dáng của cô, giả vờ hỏi thăm: “Con có ý kiến gì thì cứ nói ra, bởi vì học đại học là con, vì vậy con phải thích mới học được”.

“Con không có ý kiến, mọi việc đều nghe lời cậu út”.

“Vậy con đem giấy tờ đưa cho cậu, cậu trực tiếp điền vào giúp con”. Anh nói xong lại đưa tay ra lần nữa.

Cô sững sốt, cắn cắn môi, không tình nguyện đem giấy đăng ký cho anh. Anh điền vào ba nguyện vọng, tất cả trường học đều ở trong tỉnh.

Đưa giấy đăng ký cùng sách trả lại cho cô, anh lại cầm bút ghi chép gì đó rồi đưa cho cô.

Mắt cô tròn xoe nhìn anh mà theo dáng vẻ nghi ngờ.

Anh cười cười, “Trên trang web cũng phải báo cáo nguyện vọng thi, con đem tài khoản giao cho cậu, nếu thi tốt nghiệp xong thì đi chơi cho khỏe, chuyện điền vào bảng nguyện vọng để cậu làm đùm cho”. Anh nói xong còn hỏi một câu: “Con có ý kiến gì không?”.

Cô giận mà không dám nói gì, nào dám có ý kiến với anh: “Đều nghe theo cậu út”.

Anh rất hài lòng, khoe miệng cười tươi hơn.

Trong trí nhớ của cô anh thật là vô cùng đáng ghét, nhưng trong trí nhớ của anh cô vẫn là đáng yêu, bím tóc tràn đầy sức sống, khi chạy thì đung đưa bên trái bên phải. Rõ ràng là mất hứng nhưng lại cúi đầu nói được, ngấm ngấm chịu đựng bức tức của mình.

“Ồ lại Cảnh Giang, không phải tài xế Thái không giúp em an bài công việc, mà là do chính bản thân em không muốn trở về đúng không?”

Cô gật đầu, cuộc sống ở đại viện đối với con của một tài xế tất cả đều là cơn ác mộng. Những người kia là thiếu gia, công chúa luôn tự mình là giỏi, cô cùng em trai mình đều bị những trò đùa quái gở đó giở trò đến lúc lớn. Không ai so với bọn họ muốn cách xa đại viện, cho nên thời điểm em trai cô thi đại học, phải thi ở trường học xa nhà, cô là người ủng hộ một trăm phần trăm.

Anh cảm thấy may mắn bởi vì cô là một đứa bé có tính tình rộng rãi, không có bởi vì tuổi thơ mà lưu lại ám ảnh. Về sau anh sẽ không bao giờ để cho cô không thoải mái hoặc không được tự nhiên nữa.

“Xin nghỉ đi”.

“Em đi làm”, cô nói xong cầm túi xách ra khỏi nhà.

Anh bắt đầu dĩ than thở, chỉ có thể theo cô đi ra cửa, kêu tài xế cho cô xuống tại trạm xe điện ngầm.

Nghĩ hèn thoảng một cái đã trôi qua, ngày hôm qua trường học cũng bắt đầu khai giảng. Cô bước lên tàu điện ngầm, gặp một giáo viên cùng trường, giáo viên thỉnh thoảng quan sát cô, cười quỷ dị.

Mới đầu cô cảm giác mình nhạy cảm, nhưng khi nhận điện thoại của Lưu Ly, cô cảm giác đầu ông một cái, chạy thật nhanh về phòng làm việc mở ra bản tin của trường, nhìn thấy trên đó có rất nhiều lời bình luận, liền đại ra.

36. Chương 36

Trên màn hình máy vi tính hiện lên mấy tấm hình hết sức rõ ràng, cô và Hoạt Tích Niên cùng bước vào một gian phòng, đầu tiên là bức ảnh Hoạt Tích Niên đến cửa hàng thời trang nữ, sau đó tới bức ảnh cô mặc chiếc áo sơ mi mà Hoạt Tích Niên chọn mua cùng với anh ta rời khỏi khách sạn. Một loạt bức tranh được liệt kê liên tiếp, đặt cạnh nhau giống như một câu chuyện xưa hoàn chỉnh.

Thái Niệu mơ hồ phát run, không cần người khác nói, chính cô cũng biết lúc mọi người nhìn những bức ảnh này sẽ nghĩ thế nào.

Lúc Lưu Ly bước vào phòng làm việc của cô, tin tức này đã được truyền ra toàn học viện, “Hơn mười một giờ tối qua, admin đăng tin “Người phụ nữ đằng sau của anh ấy*”, do đó đi làm sớm không có việc gì liền lướt diễn đàn phát hiện ra.”

“Làm thế nào bây giờ? Phát diện mất!” Lúc này dù cho Thái Niệu có cả trăm cái miệng cũng khó mà giải thích nổi.

Lưu Ly cũng không biết nên làm thế nào cho phải, hai người ngồi đối diện nhau rầu rĩ. Chỉ một lát sau chị Trần và Lưu Chí liền bước vào phòng làm việc, hai người cũng được coi là nhân chứng hôm đó, đều ngồi ở bàn rượu biết rõ cô chỉ lên lầu thay một bộ quần áo khác, chị Trần nhìn mấy vi tính một chút, hiển nhiên đã xem qua tin tức trên diễn đàn. “Tiểu Diêu, đó chỉ là lời đồn đại, lại nói chuyện của em với Hoạt Tích Niên, ai cũng biết, xã hội bây giờ là như vậy, người ta cũng không quan tâm đâu.”

“Chị Trần, bọn em căn bản...” Lưu Ly nháy mắt ý bảo cô có giải thích cũng vô ích, không chừng lại càng thêm chuyện. Thái Niệu mím môi, gương mặt hết sức lo lắng phiền não.

“Trưởng khoa Trần, em mang Tiểu Diêu đến khu giảng dạy một lát được không ạ?”

“Đi đi.”

Được cho phép, Lưu Ly kéo cô ra cửa, ai ngờ vừa ra đến cửa liền nhìn thấy thư ký, viện trưởng Hoạt và viện trưởng Hoàng. Viện trưởng Hoàng là người mở miệng trước, “Ai ui, đây không phải là cô giáo Thái sao, cô giáo Thái và Tích Niên – chuyện tốt của hai người cũng sắp tới phải không, đến lúc đó gửi thiệp cưới cho chúng ta đấy nhé.”

Thái Niếu muốn giải thích ngay lập tức, nhưng mới nói một tiếng lãnh đạo, viện trưởng Hoạt liền mở miệng thừa nhận, “Viện trưởng Hoàng cũng đừng cười con bé này, nó hay ngại. Lúc nào Tích Niên tới đây, ông nói với nó ấy, nó mặt dày, lúc ấy ông muốn nói sao cũng được.”

Mấy câu nói, tuy là không có gì nhưng lại vô cùng mờ ám, thư ký cùng viện trưởng Hoàng đều bật cười, Thái Niếu tức giận đến phát run. Ba người rời đi, cô mới cắn răng mắng một câu: “Vô sỉ.”

“Làm người không nên quá tham lam, lão già Hoạt Trình đến tám phần là muốn dựa vào cậu út của cậu leo lên, bài viết trên diễn đàn sao lúc trước không thấy, lại chờ đúng lúc nhập trường, lúc học sinh tới, thời gian thật đúng là vừa khéo.” Lưu Ly không nhịn được cười lạnh, loại thủ đoạn này tuy cũng phải kể sách cao siêu gì, e rằng cũng chỉ có loại người như Hoạt Trình mới dùng loại hạ sách này, dù người khác không biết cũng thấy ghê tởm.

Thái Niếu ngược lại không nghĩ tới chuyện này là do Hoạt Trình ra tay, chỉ đơn giản là ghét cách nói chuyện của ông ta, chuyện của cô và Hoạt Tích Niên là tuyệt đối không bao giờ xảy ra, mặc kệ người khác nói mình thế nào, cô đương nhiên sẽ không chấp nhận.

Lúc tan việc, Thái Niếu từ chối để Trương Cảnh Trí tới đón, hôm nay cô đã là chủ đề bàn tán của nhiều người, nếu để Trương Cảnh Trí dính vào, cũng không phải là chuyện hay ho gì. Lưu Ly có hẹn với Bạch Kỳ Trấn, vừa hay có thể đưa cô tới tòa thị chính.

“Tiểu Diệu, đừng suy nghĩ nhiều, bọn họ cũng không thể ép cậu lấy Hoạt Tích Niên, cùng lắm thì cậu thôi việc không làm nữa, cậu có cậu út thì sợ gì?” Lưu Ly cong cong mắt cười.

Thái Niếu làm sao cũng không lạc quan được như cô ấy, lúc nào cũng lo lắng sợ hãi.

Bạch Kỳ Trấn xuống lầu, Thái Niếu đứng tạm biệt bọn họ rồi vào tòa thị chính, làm thủ tục ghi danh rồi lên lầu.

Trương Cảnh Trí không biết là Thái Niếu sẽ tới, thấy cô gõ cửa thì vui vẻ. “Đây được gọi là bất ngờ sao?”

“Không phải, là kiểm tra đột xuất.” Cô cười nói, giả vờ nhìn hai bên một chút. “Tạm được, không xuất hiện cái gì không nên xuất hiện.”

Trương Cảnh Trí bật cười, “Vậy coi như là thông qua rồi sao?”

“Tạm thời thông qua.” Thái Niếu vừa mới nói xong, ở cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Cô nghiêng đầu nhìn, là một cô gái trắng nõn, đáng vẻ thanh tú, vô cùng đáng yêu.

Cô gái thấy trong phòng Trương Cảnh Trí có người, khước miệng chột cứng lại một cái. “Xin lỗi phó thị trưởng Trương, tôi không biết ngài có khách, tôi sẽ quay lại sau.”

“Không cần, có chuyện gì cứ nói.” Trương Cảnh Trí giận tái mặt, bảo Thái Niếu ngồi vào ghế sa lon, quay lại bàn làm việc nhìn cô gái.

Cô gái do dự một chút mới mở miệng, “Phó thị trưởng Trương, tôi đã làm sai chuyện gì sao? Bí thư Bạch nói muốn điều tôi đến thống chiến bộ.” Vừa nói nước mắt liền rơi xuống.

Không biết có phải do chuyện ầm ầm ỉ ngày hôm nay hay không, khiến Thái Niếu nhạy cảm cau mày, nhìn cô gái đứng ở cửa lau nước mắt, nói ghét cũng không phải, nhưng cũng tuyệt đối không có chút đồng cảm nào.

Trương Cảnh Trí có chút nhúc nhích đầu, trực tiếp cầm điện thoại nội bộ gọi thư ký đang trực dẫn người đi, ai ngờ lúc thư ký đi vào, cô gái này lại náo loạn lên. “Không đi, tôi không đi, tôi không muốn chuyển sang ban mặt trận thống nhất, tôi muốn ở lại phòng bí thư.”

“Cô mà còn náo loạn nữa, đừng nói là ban mặt trận thống nhất, ngay cả bất kỳ là một ban ngành nào trong thị ủy thị chính cô cũng phải chuyển cô có tin hay không?” Ngữ điệu của Trương Cảnh Trí vẫn như cũ nhưng lại mang theo tính uy hiếp, khiến người ta run rẩy.

“Lâm Thanh, đi ra ngoài trước đi.” Thư ký khuyến nhủ.

Lâm Thanh nín khóc, dù sợ cũng không chịu từ bỏ, hất tay của thư ký ra, “Tôi không có gây chuyện, tại sao anh nói tôi gây chuyện, anh chính là coi thường tôi có đúng không! Cậu tôi là Vương Bản cũng không phải là lỗi của tôi, tôi rất coi trọng công việc này, còn nữa tôi tới đây làm việc cũng một phần vì phó thị trưởng Trương, dù sao tôi cũng không đi.”

Thái Niếu chỉ cảm thấy đầu ong lên như bị cái gì đập vào.

Phản ứng đầu tiên của Trương Cảnh Trí chính là nhìn về phía Thái Niếu, thấy sắc mặt cô không tốt, nhắm chặt mắt lại.

Thái Niếu hít sâu một hơi, hướng về phía Trương Cảnh Trí nói: “Em về trước, đợi lúc nào anh hết bận thì nói tiếp.” Nói xong, xách túi đi ra cửa.

Trong lòng Trương Cảnh Trí hung hăng mắng một câu thô tục, lập tức đuổi theo, chạy đến cửa, liếc Lâm Thanh một cái, giận giữ phân phó cho thư ký, “Ngày mai, đừng để tôi nhìn thấy cô ấy ở phòng làm việc.” Nói xong, căn bản không để ý tới tiếng khóc của Lâm Thanh ở sau lưng, bước nhanh ra ngoài.

“Tiểu Diệu, em nghe anh giải thích.” Ở cửa tòa thị chính Trương Cảnh Trí đuổi kịp Thái Niếu liền cầm lấy tay cô, xung quanh đều là người quen, nên trước tiên anh kéo cô lên xe, “Giữa anh và Lâm Thanh không có chuyện gì.”

“Em đâu có nói hai người có chuyện.” Thái Niếu im lặng.

Cô như vậy, càng khiến Trương Cảnh Trí gấp gáp, “Anh thật sự có thể giải thích, Bạch Kỳ Trấn cũng có thể đứng ra làm chứng cho anh.”

Thái Niếu cười nhạt một cái, giương mắt nhìn anh, “Lời của bí thư Bạch có tin được không?”

“Tiểu Diệu, anh....”

“Cậu út, em không phải hoài nghi hai người có chuyện gì.” Thái Niếu nhắc lại lần nữa.

Không hoài nghi mà lại tỏ thái độ đó? Lần đầu tiên Trương Cảnh Trí có cảm giác không hiểu nổi cô nhóc này đang nghĩ cái gì, “Tiểu Diệu, vậy rốt cuộc em đang nghĩ cái gì?”

Nghĩ cái gì? Thái Niếu cũng muốn biết rốt cuộc là mình đang nghĩ cái gì. Cô hoàn toàn tin tưởng Trương Cảnh Trí, tin tưởng có chút mù quáng, cũng chỉ bởi vì anh là Trương Cảnh Trí, là cậu út. Nhưng đúng lúc tin tưởng mù quáng, cô lại bắt đầu nghi ngờ sự tin tưởng của mình, giống như Lưu Ly từng nói với cô, cô sẽ không tránh khỏi để ý, để ý xem có phải Trương Cảnh Trí có phụ nữ khác hay không, để ý bên cạnh anh có bao nhiêu cô gái giống như Lâm Thanh yêu thích anh, càng thích thì càng để ý, để ý càng nhiều, thì chỉ cần một chuyện nhỏ cũng có thể tức giận, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ không chịu được mà bùng nổ.

“Cậu út, ngoài em ra, anh còn có người phụ nữ nào khác không?” Cô rốt cuộc cũng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trương Cảnh Trí liền giật mình, thấy sắc mặt cô nặng nề lập tức nói, “Sau khi gặp em ở Cảnh Giang, em chính là người duy nhất.”

“Vậy còn trước đây?”

“Em đang muốn lôi chuyện quá khứ ra sao?” Trương Cảnh Trí xoa xoa đầu cô.

Thái Niếu nghiêng đầu tránh được, sắc mặt vẫn không tốt như cũ, “Em chỉ muốn biết thôi, sau này chẳng may có cô gái đột nhiên xuất hiện nói rằng anh và cô ấy là một đôi.”

Trương Cảnh Trí không biết tại sao Thái Niếu lại đột nhiên nói ra những chuyện này, anh cầm tay cô, chỉ thiếu mỗi thề thốt nữa thôi, “Sẽ không có, anh cam đoan với em, tuyệt đối sẽ không có.” Anh kiên định khác thường, chỉ là, lần này Thái Niếu cũng không vì sự kiên định của anh mà yên tâm.

Trở lại biệt thự, Trương Cảnh Trí chủ động nói tới Thần Thanh Đằng, đây cũng là lần đầu tiên sau khi hai người ở chung một chỗ nhắc đến Thần Thanh Đằng. Thái Niếu nhớ là lúc cô lên năm hai trung học thì Trương Cảnh Trí và Thần Thanh Đằng đã nhắc tới chuyện kết hôn, nhưng chẳng biết tại sao, lúc cô học đại

học năm nhất, lại nghe bà nội nói hai người chia tay, Thần Thanh Đăng còn vội vàng ra nước ngoài, nhìn bà nội thở dài, cô dĩ nhiên không dám hỏi nhiều.

“Năm ấy anh và Thanh Đăng đi công tác, đến một khu nhà gọi là trường học mười gian, ai ngờ gặp phải động đất, huyện đó trường tiểu học ba tầng đều là nền đất cũ, chấn động mặc dù không lớn, nhưng lại khiến cho nền đất ở nhiều chỗ bị sụp, đúng lúc ấy một tảng đá lại đè trúng lên người một học sinh cùng Thanh Đăng, hai người đều quan trọng, nhưng anh lại chỉ có thể cứu một.” Trương Cảnh Trí nói tới đoạn này, thanh âm nặng nề thêm mấy phần, nắm tay Thái Niếu càng thêm chặt lại. Dừng một lát mới nói tiếp: “Anh cứu đứa bé trước.... Chân trái của cô ấy phải cắt đi, anh tới bệnh viện cầu hôn, nhưng cô ấy cự tuyệt.”

“Cô ấy trách anh cứu đứa bé trước?” Lòng Thái Niếu rối rắm. Một bên là bạn gái mình, một bên là đứa trẻ không quen biết, dù có cứu người nào trước, nội tâm của Trương Cảnh Trí cũng không vui vẻ gì.

Trương Cảnh Trí gật đầu một cái, “Có lẽ là vậy, chỉ là cô ấy cũng chưa từng nói lời oán trách anh, sau khi xuất viện cô ấy liền muốn ra nước ngoài, cũng nói không muốn gặp anh, anh thà để cô ấy oán trách anh còn hơn.” Nhìn Thái Niếu, anh hỏi: “Nếu người đó là em, liệu em có trách anh không?”

“Đương nhiên.” Thái Niếu nhếch khóe miệng, “Nhưng nếu anh không cứu đứa bé kia trước, em sẽ oán trách anh hơn.”

Hy sinh người yêu còn có thể nói là vô tư, nhưng hy sinh nhân tính chính là vô tình.

Nếu đổi lại là cô, mất đi một cái chân cô thật sự sẽ oán trách Trương Cảnh Trí, nhưng một cái chân phải đổi bằng sinh mạng của một đứa bé, cô tuyệt đối không làm được cũng không quên được. Một lần như thế thì cả đời sẽ áy náy không yên, cô ngược lại tình nguyện dùng một cái chân để đổi lấy một đời thanh thản bình an.

37. Chương 37

Cái câu: “Anh em nhà thuốc nổ” trong bản cv ghi là “Họ hàng gần hỏa”, huhu, với vốn từ ít ỏi của An, An chỉ nghĩ được đến thế thôi.

Suy nghĩ của mỗi người là không giống nhau, vì Trương Cảnh Trí không giải thích cái gì lúc Thần Thanh Đăng rời đi, dĩ nhiên, Thần Thanh Đăng cũng không cho anh cơ hội để giải thích, thậm chí ngay cả một lời nhắn nhủ cũng không có để lại đã rời đi.

Năm năm yêu nhau, bảy năm gần bó, anh biết cô là người vô cùng kiêu ngạo, mà cô cũng hiểu anh rất cố chấp. Hai người như thế có lẽ đã được định sẵn là không thể bên nhau đến thiên trường địa cửu.

Thần Thanh Đăng rời đi một năm, anh đã tới Cảnh Giang, lại còn ở Cảnh Đại Tổ thuyết trình một buổi, chỉ là, Thái Niếu không biết mà thôi.

Phút chốc nhận được điều lệnh tới Cảnh Giang, điều đầu tiên anh nghĩ tới không phải là nâng cao địa vị, mà là cô gái nhỏ trong trí nhớ. Gặp lại ở Cảnh Giang, Trương Cảnh Trí hiểu, lần này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

“Ngoài chị Thanh Đăng, anh còn có phụ nữ nào khác không?”

“Từng có.”

Nhìn dáng vẻ im lặng của Thái Niếu, Trương Cảnh Trí cũng không hối hận vì mình nói thật, giữa hai người, cách để bên nhau tốt nhất chính là thẳng thắn và tin tưởng. Bá đạo ôm cô vào lòng mình, để cô áp vào ngực, “Tiểu Diệu, anh cũng là một người đàn ông bình thường, cũng có nhu cầu bình thường, chỉ là trước khi tới Cảnh Giang anh đã chia tay rồi. Cô ấy là người rất dịu dàng, rất có năng lực, nhưng lại không có cơ hội thể hiện, lần đầu tiên anh gặp cô ấy ở bữa tiệc, lúc anh và cô ấy ở chung với nhau cũng nói rõ là theo nhu cầu, cho nên lúc anh được điều đến Cảnh Giang, đã đoạn tuyệt sạch sẽ, tuyệt đối không có một tia dính líu.”

Thái Niếu trầm mặc như cũ, chỉ là đã né tránh khỏi cái ôm của Trương Cảnh Trí, cô càng cố tránh, anh càng ôm chặt. Hai người giống như đang so tài, cuối cùng cô vô lực giãy giụa mặc cho anh ôm lên giường.

Nụ hôn nóng rực của anh rơi trên da dẻ của cô, mỗi cái giống như một dấu ấn. Anh hận em sinh ra muộn, em hận anh sinh ra quá sớm. Cuối cùng, cô run rẩy nức nở nghẹn ngào thành tiếng. “Cậu út, cậu út, Trương Cảnh Trí.....” Mỗi lần đều gọi anh.

Thái Niếu không phải thật sự muốn lục lại chuyện quá khứ của anh, chỉ là ban ngày gặp chuyện tủi thân lại còn nhìn thấy Lâm Thanh âm ỉ mội trận, bực tức dồn nén quá lâu sẽ có lúc bùng nổ. Chỉ là, dường như cô đã tìm nhầm cách phát tiết, ngược lại càng làm cho bản thân cảm thấy khó chịu hơn.

Lý trí bảo cô nên bỏ qua quá khứ của Trương Cảnh Trí, coi như anh trước kia là người đào hoa, nhưng là một người ưa sạch sẽ trong tình cảm, nó khiến cô cảm thấy như bị một cái gai đâm vào tim, thế nào cũng không nhổ ra được.

Cô gái kia là ai? Cô tò mò, nhưng không dám hỏi, được Trương Cảnh Trí khen ngợi thì nhất định không phải là cô gái tầm thường, có phải cũng là một cô gái ưu tú giống như Thần Thanh Đằng không.

Mỗi ngày trôi qua, Trương Cảnh Trí thấy rõ tâm tình Thái Niếu càng xấu, nghĩ cách dỗ dành cô nhưng dù cô có cười cũng không phải là nụ cười toát ra từ đáy mắt. Thái Niếu cũng biết mình đem sự uất ức kìm nén từ học viện trút lên người Trương Cảnh Trí, là chuyện không nên, nhưng cô lại không nhịn được.

Hôm qua hai người lần đầu tiên cãi vã, chỉ vì chuyện cô nhìn thấy một nữ minh tinh xinh đẹp, liền hỏi một câu: “Cô gái kia có phải cũng xinh đẹp như cô ấy không?” Trương Cảnh Trí lại không kiên nhẫn lập tức nổi nóng, chỉ quăng ra một câu: “Em không hiểu rõ tình cảm của bản thân, chuyện của chúng ta mãi mãi sẽ không có kết quả”, rồi đem theo áo vest ra khỏi nhà.

Thái Niếu tủi thân khóc tới tận nửa đêm, sáng sớm hôm sau Lưu Ly gõ cửa.

“Tiểu thư à, cậu làm sao lại chộc giận phó thị trưởng Trương nhà cậu rồi, nửa đêm gọi lão Bạch đang ngủ đi uống rượu, cậu có biết là nếu phá hỏng chuyện tốt của người khác sẽ bị trời đánh không.” Đáng vẻ ám chỉ nhất định cậu là người sai càng khiến Thái Niếu thêm tủi thân hơn.

Lưu Ly nhìn bộ dạng kinh khủng của cô, hơi thở dài, “Được rồi được rồi, cậu mau rửa mặt đi, chúng ta vừa đi ăn sáng vừa nói chuyện.”

Thái Niếu không dấu giếm, đem chuyện khúc mắc mấy hôm nay kể hết một lần. Lưu Ly nghe xong bật cười, kết lại một câu: “Một chữ thôi, hiểu! Vấn đề của cậu bây giờ chính là cậu út nhà cậu, chờ anh ấy dỗ dành cậu, nhưng lúc anh ấy dỗ dành cậu cậu còn không chịu, anh ấy không dỗ dành cậu thì cậu lại thấy tủi thân.

Thái Niếu buồn bực không lên tiếng, im lặng thừa nhận.

Lưu Ly nói tiếp: “Cậu không phải là đã đem chuyện của viện trưởng Hoạt đổ lên đầu cậu út cậu nói cho đấy chứ?”

Thái Niếu lắc đầu.

“Rõ ràng là giận cá chém thớt đây mà! Tiểu Đĩnh, bây giờ cậu hiểu rõ cậu út cậu không phải cậu thì không thể, cho nên tức giận cái gì cũng đều trút hết lên đầu anh ấy, nếu cảm thấy đau lòng thì mau gọi cho anh ấy đi.” Lưu Ly thấy cô há hốc miệng, lập tức chặn ngang. “Cậu đừng phủ nhận, ai cũng biết, không vui cũng không thể trút giận lên đầu người lạ, càng không được trút giận lên đầu những người yêu thương nhất bên cạnh mình. Hơn nữa, càng là thân thiết thì càng hiểu rõ điểm yếu của nhau, cho nên tổn thương lại càng sâu sắc.” Lưu Ly vừa nói chuyện ánh mắt vừa tối lại, nhưng chớp mắt xong liền thoải mái cười một tiếng.

Thái Niếu nhú mày, một lát sau mới giãn ra, “Nhưng, rốt cuộc tớ cũng chỉ muốn biết cô gái đó là người như thế nào thôi mà?”

“Dù cho cô ấy có là người như thế nào cũng không thể so được với cậu, bởi vì người ở bên cạnh Trương Cảnh Trí bây giờ không phải cô ấy. Thái Niếu à, trong tình cảm thì sạch sẽ cũng không phải là chuyện xấu, nhưng nếu cậu quá cố chấp với quá khứ của đối phương thì cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì. Điểm giống nhau duy nhất giữa tình yêu và hôn nhân đó là, tương lai so với quá khứ lại càng quan trọng hơn.”

“Cho nên cậu không quan tâm chút gì tới quá khứ của bí thư Bạch sao?”

Lưu Ly gạt đầu, nhưng trong lòng lại chán nản, để ý không phải là cô, mà là anh.

Thái Niếu giống như ngộ một chút, lại giống như chẳng ngộ ra cái gì, chỉ là sắc mặt đã khá hơn một chút. Giờ tan việc, do dự một chút, cuối cùng cũng cầm điện thoại lên gọi cho Trương Cảnh Trí, nhưng điện thoại còn chưa thông liền bị từ chối.

Khoảng năm phút sau, có điện thoại gọi tới, “Anh vừa mới họp.”

“Em cũng không có chuyện gì, chỉ muốn hỏi xem anh có về nhà ăn cơm không? Em kho cải trắng với thịt được không?” Tim Thái Niếu đập vô cùng nhanh.

Trương Cảnh Trí im lặng một lát mới nói: “Có thể hôm nay anh sẽ về muộn một chút, em...”

“Không sao, em chờ anh.” Thái Niếu nói xong chỉ sợ anh không đồng ý lập tức nói tiếp: “Anh làm tiếp đi, em cúp điện thoại đây”

Trương Cảnh Trí nghe tiếng tắt điện thoại cười một tiếng, xem ra buổi xã giao tối nay anh lại phải bỏ dở giữa chừng rồi.

Rượu hơn nửa chừng, Trương Cảnh Trí liền xin phép về trước, mọi người trên bàn giữ người không thả, nói thẳng là anh chưa vợ con về sớm làm gì, nhất định là trốn rượu. Bạch Kỳ Trần đứng dậy theo, đỡ thay lãnh đạo một ly, đi theo giải thích: “Lãnh đạo của chúng ta làm sao có thể sợ chút rượu này, hôm nay các vị có thể bỏ qua, lần sau tới uống rượu mừng của lãnh đạo, nhất định sẽ theo các vị đến cùng”

Rượu mừng, trên bàn ăn phần lớn là bạn bè cũ, nghe tới vấn đề giải quyết cá nhân cả Trương Cảnh Trí đều là một bộ dạng kinh ngạc, thậm chí còn đang suy nghĩ xem có phải Trần Thanh Đằng đã về nước trước hay không?

“Trong nhà có cô gái nhỏ, mấy hôm nay ngày nào cũng trách tôi về muộn, hôm nay nếu lại về lúc nửa đêm tôi chỉ sợ cửa phòng ngủ cũng không vào được”. Anh nửa cười nửa nghiêm túc, cùn mặc kệ là giả hay thật. Trương Cảnh Trí có thể nói ta như vậy, cũng thấy được cô gái này có vị trí như thế nào trong lòng anh.

Mấy người rồi rít kên lần sau muốn gặp chị dâu nhỏ, cũng không giữ anh lại nữa, để anh đi. Sau đó bàn tán xem đó là cô gái như thế nào có thể khiến Trương Cảnh Trí có thể xin về trước, trước khi gặp Thái Niếu tất cả mọi người đã chắc chắn cô gái này còn lợi hại hơn cả Trần Thanh Đằng trước đây nên mới nắm bắt được tâm tư của Trương Cảnh Trí.

Lên xe, Bạch Kỳ Trần liền vò đầu, mấy anh em của lãnh đạo, tửu lượng của người này so với người kia còn lợi hại hơn, anh thật là muốn xin tha mà. Trương Cảnh Trí ngược lại cũng may, đủ lý trí, không giống như mấy hôm trước âm thầm dọa người nữa.

“Lãnh đạo, Tiểu Diệu đã nghĩ thông chưa?”

“không biết, nhưng hôm nay cô ấy gọi tôi về nhà ăn cơm”. Khóe miệng anh mỉm cười.

Bạch Kỳ Trần cũng không nhịn được cười: “Lãnh đạo, thật ra cũng không phải Tiểu Diệu cố chấp quá khứ của anh, cô ấy gần đây ở học viện không được thoải mái. tôi nghe Lưu Ly nói Tiểu Diệu gần đây chính là “anh em nhà thuốc nổ”.

“Anh em nhà thuốc nổ”. Đó là cái gì?

Nghĩ đến lời giải thích của Lưu Ly, Bạch Kỳ Trần cảm thấy mình đúng là lạc hậu, nhưng khi thấy Trương Cảnh Trí cũng không hiểu, liền có cảm giác tìm thấy đồng đội của mình, giải thích: “Chính là bên ngoài bị uất ức không có chỗ để giải giận, đó gọi là “Anh em nhà thuốc nổ”. Ngôn ngữ của người trẻ tuổi, khó hiểu vô cùng.

Trương Cảnh Trí cũng không cảm thấy kì quặc, chỉ để ý đến mấy chữ “người thân cận nhất” và “bên ngoài bị uất ức”, đầu tiên là vui mừng, sau đó là nhú mày: “Tiểu Diệu bị uất ức gì?”

Xem ra cái miệng của Tiểu Diệu thật đúng là kín tiếng, chưa nhắc tới chuyện này ở nhà, “Hình như cả trường đang đồn âm lên chuyện cô ấy muốn kết hôn với Hoạt Tích Niên, nói có đầu có cuối, hơn nữa Hoạt Trình thừa

nhận, Tiểu Điếu cô ấy...”. Anh dừng lại đúng lúc, tình cảm của Tiểu Điếu không cần phải nói, Trương Cảnh Trí cũng có thể đoán được. Nhìn giữa hai hàng lông mày đã hiện lên sự tức giận, anh cũng không cần phải đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Lão già Hoạt Trình kia, xem ra không cho ông ta một bài học, ông ta còn chưa biết ai là tiểu quỷ ai là Diêm Vương.

Trương Cảnh Trí không nói chuyện nữa, trước khi xuống xe đã phân phó chuyện chuẩn bị kêu gọi đầu tư hội cho Bạch Kỳ Trấn. Bạch Kỳ Trấn nhìn bóng lưng anh lắc đầu bật cười, kêu gọi đầu tư chính là một khu đất lớn, chính là khu đất mà khu đất mà Hoạt Trình đang cố gắng tranh thủ bên bộ giáo dục làm của riêng, xem ra lão hồ ly sớm muộn cũng thua, lỗ vốn là cái chắc.

Trương Cảnh Trí vừa về đến nhà, Thái Niếu đã nghe thấy tiếng xe, đem cái trắng bỏ vào nồi, từ phòng bếp ló đầu ra nói: “Chờ năm phút là có thể ăn được, anh đi rửa tay trước đi”

Trương Cảnh Trí về phòng thay đồ liền vào phòng bếp, thấy cô bận rộn bên cạnh bàn bếp tự nhiên cảm thấy hạnh phúc, tiến lại từ phía sau ôm cô: “Tiểu Điếu, chúng ta làm lành nhé”

Thái Niếu cười nhẹ, xoay người lại hôn lên má anh một cái: “Mấy hôm nay thật xin lỗi”

“Cái này coi như là bồi thường sao?”. Trương Cảnh Trí nhíu mày một cái, Thái Niếu liền bĩu môi, lại bị anh ôm lên: “Bồi thường vừa rồi anh không chấp nhận”, nói xong liền ôm cô hướng về phòng ngủ.

trên tay Thái Niếu còn đang cầm niêu cơm, vừa giãy giụa vừa kêu lên: “Bếp còn chưa tắt”

Trương Cảnh Trí ném cô lên giường, cảnh cáo cô: “Anh đi xuống tắt bếp, em ngoan ngoãn đợi ở đây, không được chạy... Hừ hừ!”

Thái Niếu im lặng nhìn anh chạy nhanh xuống bếp rồi chạy nhanh lên, dở khóc dở cười.

Chỉ là cũng may sau cơn mưa trời lại sáng.

38. Chương 38

Thái Niếu bị chuông điện thoại đánh thức, cô mơ hồ đưa tay sờ điện thoại, nhìn thấy người gọi là ai, nói thầm: Tiểu tử thói này nổi cơn điên gì không biết, mới 4 giờ sáng đã gọi cho cô.

“Tiểu tử, em tốt nhất là có chuyện quan trọng, nếu không chị sẽ cắt lương của em.” Sinh hoạt hàng tháng của Thái Bằng cũng có một phần Thái Niếu chu cấp, mặc dù biết rõ nhà mình vẫn cho Thái Bằng tiền sinh hoạt nhưng cô vẫn không yên lòng luôn muốn em mình có thể ăn ngon mặc ấm.

Ở đầu bên kia Thái Bằng kích động vô cùng, “Chị, có thật là chị ở chung với Cậu không?”

Thái Niếu lập tức tỉnh ngủ, bực chán ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn Trương Cảnh Trí còn đang ngủ, cận thận bước vào toilet nhỏ giọng hỏi: “Sao em biết?” Ngồi trên nắp bồn cầu, vừa ngẩn đầu đã thấy mình trong gương, nhìn vai đầy vết xanh xanh tím tím, cô cau mày, dù biết em trai không thấy, nhưng vẫn chột dạ.

Thái Bằng không biết Thái Niếu đang nghĩ gì, hưng phấn nói: “Đúng là thật rồi! Khi nhận được điện thoại của ba em cũng giật mình, chị, chị yên tâm lắm này em ủng hộ chị, cho dù ba có bắt em quỳ trước cửa, em cũng không phản bội chị. Đúng rồi, tháng sau em thực tập rồi, em muốn đến Cảnh Giang thực tập được không chị, em sẽ nói giúp cho chị.”

“Đồ tiểu quỷ! Thái Bằng, em đừng nghĩ chị sắp xếp cho em đến đây, có nghĩa là cậu út cho em đi cửa sau nhà, cần thận ba nhắc nhở chị, dìm chết ý định của em đấy.” Thái Bằng rất thông minh, học cũng giỏi, lúc thi tốt nghiệp trung học toàn đứng nhất. Cũng không biết là nhanh trí hay không, mọi chuyện đều có cách giải quyết rất nhanh. Mới vào đại học, đã có công ty tài trợ, mở miệng gọi một tiếng đại ca, khiến Trương Ngọc ngạc nhiên ngay sau đó liền lấy hai vạn trong túi ra cho nó, nhưng nếu để cho ba Thái biết, nó dám

lấy hai vạn đó nhất định sẽ bị đánh. Vì chuyện này, mà Thái Niểu lo lắng không yên chỉ sợ ba Thái biết, Thái Bằng thì ngược lại, nó nói nó làm ở đó hai giờ nên được hai vạn là bình thường.

Thái Bằng nói thêm mấy câu ủng hộ mới chịu cúp điện thoại, Thái Niểu để điện thoại xuống, hít sâu một cái, đứng dậy ra khỏi toilet, lại thấy chóng mặt, định mở vòi sen tắm. Phía dưới chảy ra một ít chất lỏng, nhớ lại chuyện hôm qua cậu út giống như một người điên vậy, nhân lúc cô không để ý, đã thành công tiến vào lại còn cười gian, ngọt ngào đến nỗi làm cho cô tức cũng không làm gì được.

Mặc dù Trương Cảnh Trí không nói, nhưng cô biết tuổi của anh cũng lớn rồi nên muốn có một đứa bé, không phải cô không muốn, mà là người nhà không đồng ý cô cũng không dám, chưa kết hôn mà có con, dùng đứa bé để buộc người nhà đồng ý hôn sự, cô thật sự không có mặt mũi và can đảm.

Tắm xong, Thái Niểu trùm khăn tắm sấy tóc, tiếng máy sấy quá ồn, cho nên làm Trương Cảnh Trí thức giấc, anh để trần nửa người đi vào phòng tắm. Từ phía sau ôm lấy hông cô, cầm để lên vai cô, hôn cô một cái mới lẩm bẩm hỏi: “Mới sáng sớm ngày ra ai đã gọi cho em rồi?”

“Là Thái Bằng.” Thái Niểu thở dài, “Ba kể cho nó nghe, nói muốn cắt đứt quan hệ, gọi cho nó bảo nó không được liên lạc với em.”

Trương Cảnh Trí cười một tiếng, “Thông báo làm người rồi.” Hai người cùng cười anh nói tiếp: “Thái Bằng, cũng sắp tới thời gian đi thực tập rồi, em hỏi nó xem nó làm kinh doanh, muốn làm ở công ty hay ngân hàng, anh giúp nó sắp xếp một chút.”

“Cậu Út.” Cô hí hóp mắt nhìn anh cảnh cáo.

Trương Cảnh Trí thấy vậy cắn cô một cái, cười xấu xa. “Cậu Út hả?”

Thái Niểu nghe câu này xong đỏ hết cả mặt, nhớ lại bộ mặt không biết xấu hổ của anh lúc hỏi cô “Tiểu út” rất nhỏ sao? Cô không trả lời, anh liền thay đổi cách hành hạ ép cô, cuối cùng cô chịu không nổi mới nói “Tiểu út rất lớn” anh mới dừng lại. Do cả hai đều rất mệt không kịp tắm đã ngủ mất.

“Em muốn về phòng trọ Lưu Ly ở.” Cô phồng miêng nói.

Trương Cảnh Trí ôm chặt lấy cô, “Nghĩ đến cũng không được.” Biết tính cách của cô, anh dễ dàng cô mấy câu, Thái Niểu da mặt mỏng, cô rất hay đỏ mặt, nhìn là cảm thấy lòng ngứa ngáy. Nhưng Trương Cảnh Trí cũng không dám làm gì cô, vội vàng chuyển chủ đề. “Để Thái Bằng đến đây thực tập đi, chúng ta bây giờ có đồng minh là tốt rồi, em đừng cố chấp, anh là anh rể muốn lấy lòng em vợ, cũng không có gì to tát cả.”

“Nhưng ba em...”

“Thái Tư (Tư: Tài xế) sẽ sớm thỏa hiệp, Tiểu Điểu, chúng ta...” Thái Niểu che môi anh, đoán được anh muốn nói gì.

“Trường bối đồng ý mới được, không thể tiền trạm hậu tẩu (làm trước nói sau) được, anh muốn em cũng không muốn.” Thái Niểu nói xong, nhìn anh bĩu môi, sau đó, ôm khăn che kín người ra khỏi phòng tắm. Tuy không muốn đi làm, nhưng không muốn cũng phải đi.

Chờ Thái Niểu thay quần áo xong, Trương Cảnh Trí cũng chuẩn bị xong. “Chị Linh sắp về rồi, em cũng sắp bị đuổi việc rồi.” Trương Cảnh Trí trêu chọc cô, chị Linh nói sẽ sắp xếp mọi việc.

Thái Niểu nhìn anh nhe răng, tỏ vẻ kháng nghị, chị Linh luôn chờ anh đi làm mới quét dọn nhà cửa, còn mua đồ ăn là do anh mua, cho nên chị Linh có trở lại, trừ không quét dọn nhà cửa ra, tất cả đều như thường, Thái Niểu ngược lại không làm mấy.

Mới vừa vào phòng làm việc, Lưu Ly liền gọi cho Thái Niểu đi uống nước.

« Cậu đã nghe chuyện gì chưa, Từ Lương Cẩm kết hôn cũng rất ầm ỹ lắm, anh ta đồng ý ở rể, thời giờ vẫn còn người ở rể nữa cơ à, thật là buồn cười chết người mà. » Lưu Ly che miệng cười đến nỗi vai cũng rung lên.

Thái Niểu cau mày, « Có chuyện gì sao ? »

« Còn có chuyện gì nữa, đương nhiên là phó bộ trưởng nhìn anh ta không thuận mắt. Nghe nói Tô gia ghét hẳn vì xuất thân quê mùa, lúc thông gia gặp mặt, bố mẹ anh ta đem hai con gà với trứng gà làm quà gặp mặt, lúc đó mặt Tô đại tiểu thư đen như đất nồi, phó bộ trưởng Tô và phu nhân cũng đứng lên bỏ đi. Cũng vì vậy, mà Từ Lương Cẩm với Tô Diệu âm cãi nhau một phen, Tô Diệu âm cũng bỏ đi, bỏ hẳn và cha mẹ hẳn lại. Nghe nhân viên phục vụ nói, ngày đó thông gia gặp nhau còn đặc sắc hơn cả phim điện ảnh. » Lưu Ly nói không ngừng, sinh động giống như cô ấy có mặt ở đó vậy.

Thái Niếu kinh ngạc, « Cậu nghe phục vụ nói ? Lưu Ly, sao cậu biết bọn họ gặp nhau tại khách sạn nào sao ? »

Lưu Ly đắc ý nói, « Đó là ai kia chứ, đó mà muốn biết thì chuyện gì có thể giấu, đó vừa đúng là bạn học của Tô Diệu âm, quan hệ cũng không tệ, sau đó Tô Diệu âm khóc lóc kể lể với tớ, còn nói mình rất có giá. Hôm qua tớ và ông chồng nhà tớ (chỉ Bạch Kỳ Trăn đó. An : còn ai vào đây nữa, xì) đi gặp ẹ cũng tại khách sạn đó, cũng rất khéo, chỉ cách bọn họ có một bức tường. »

Thái Niếu im lặng, rất ngưỡng mộ cô ấy.

« Thế nào, nghe xong có phải rất hả dạ không ? » Lưu Ly hăng hái nói.

« Anh ta có như thế nào cũng không liên quan đến tớ, hạnh phúc cũng tốt bất hạnh cũng được, chuyện gì cũng có nhân quả, xem như bây giờ tớ đã thấy. » cô cảm thán.

Lưu Ly bĩu môi, « Cậu nói cứ như là cậu biết rõ lắm vậy, nếu không có cậu út, cậu còn không phải đang tức giận khóc lóc kêu gào sao, tớ còn lạ gì cậu. »

« thật đáng ghét. » Nghe Lưu Ly nói, cô cũng không phủ nhận, nếu thật sự không có Trương Cảnh Trí ở bên cạnh, cô nhất định sẽ bị bóng ma đó theo bám đến tận bây giờ.

Đúng là, ban ngày nghĩ gì nhiều thì đêm sẽ nằm mơ, buổi sáng cô và Lưu Ly nhắc tới Từ Lương Cẩm, buổi chiều đã thấy hẳn tới đưa thiệp cưới.

Thái Niếu tan làm, chuẩn bị xuống cầu thang đi về, đúng lúc nhìn thấy Từ Lương Cẩm trong thang máy đi ra, vốn định làm như không thấy, ai ngờ Từ Lương Cẩm gọi cô lại, « Tiểu Diệu, không phải là ghét đến nỗi ngay cả chào hỏi cũng không được đấy chứ ! »

Nếu Thái Niếu còn làm bộ như không nghe thấy thì chẳng phải là keo kiệt sao, bước chân chậm lại : « đã lâu không gặp. » Từ Lương Cẩm đi bên phải, cô nghiêng đầu nhìn anh ta phát hiện anh ta rất gầy, không còn đầy sức sống như lúc bỏ cô, lúc này lại giống như tên đàn ông bại trận, có chút ủ rũ cúi đầu.

« Đúng vậy, đã lâu không gặp. » nói xong hẳn móc thiệp ra. « Dù em có đi hay không, anh cũng phải mời em. »

Thái Niếu nhận lấy, cười cười. « Nếu người không đến lễ cũng đến. »

Từ Lương Cẩm cũng nở nụ cười, nhưng có vẻ gượng ép, thấy cô béo hơn trước rất nhiều, gò má đỏ thắm, khí sắc rất tốt, trong lòng không biết có tư vị gì, « Tiểu Diệu, cuộc sống của em tốt chứ ? »

Từ Lương Cẩm không để ý hỏi, nhưng Thái Niếu nhạy cảm nghe ra khẩu khí thử dò xét, cười lạnh, không khỏi châm chọc, « Rất tốt, so với lúc còn quen anh tốt hơn rất nhiều. »

Từ Lương Cẩm nhú mày, gân xanh cũng nổi lên. Thái Niếu biết anh ta bị kích thích, cố gắng kìm nén lửa giận, nếu không phải cô có Hoạt Tích Niên hoặc Trương Cảnh Trí, khiến anh ta đối với cô cũng là sợ ba phần, không dám tùy ý nổi giận.

Hoạt Tích Niên đến chỗ anh ta, đề đầu cười cổ, cô biết anh ta rất khổ sở. Thái Niếu nhếch khóe miệng, ngừng một chút, « một lát nữa sẽ có người đến đón tôi, tôi đứng ở đây chờ, không làm trễ nãi thời gian của anh nữa, hẹn gặp lại. »

Từ Lương Cẩm đứng bất động, gắt gao nhìn cô. Cửa trường học luôn có học sinh và các thầy cô giáo ra vào, ở học viện có nhiều người nói bóng nói gió về Thái Niếu, lúc này hai người bọn họ đứng chung một chỗ, càng làm cho người ta ghé mắt nhìn.

« Tiểu Diệu, nếu như anh hối hận, em có thể hay không.... »

Thái Niếu cười ra tiếng, Từ Lương Cẩm rất biết chạm tới ranh giới cuối cùng của cô. Hối hận ? cô vừa mới nhận thiệp cưới từ tay của hắn, nghĩ tới câu nói của Lưu Ly, « Từ Lương Cẩm, anh thật đê tiện. »

Từ Lương Cẩm đành mặt lại, giơ tay túm lấy tay của Thái Niếu, chỉ là còn chưa đụng tới ống tay áo của cô liền bị ai đó nhanh chóng đưa tay bẻ ra sau lưng, đau đến nỗi anh ta kêu rên thành tiếng, « A.... »

39. Chương 39

“Anh Trang, buông anh ta ra đi.” Thái Niếu nói với tài xế của Trương Cảnh Trí.

Trang Tịch hừ lạnh một tiếng, mở cửa xe cho Thái Niếu, sau đó mới buông hắn ra, “Tiểu tử, bàn tay bẩn thỉu của ngươi sao xứng cầm tay tiểu thư nhà ta chứ? Lần sau nhớ kỹ nếu thấy tiểu thư nhà ta phải tránh xa một chút.”

Thái Niếu vẫn còn sợ hãi, nói cảm ơn anh, “Anh Trang cảm ơn anh.” Từ Lương Cẩm dám ra tay ở trước mặt bao nhiêu người, Thái Niếu không hiểu trước kia vì sao mình lại ngu đến thế không biết.

Trang Tịch khoát tay, “Thật tốt khi lãnh đạo để tôi đến đón cô, nếu không thật không biết sẽ như thế nào nữa. Lãnh đạo mà biết, tiểu tử này thật sự là không dạy nổi.”

“Anh Trang, anh đừng nói chuyện này với Cảnh Trí được không?” Cô không muốn Trương Cảnh Trí vì chuyện này mà tức giận.

Trang Tịch nghĩ là cô sợ lãnh đạo ghen, nên đồng ý rất nhanh.

Trang Tịch mở cửa xe ngồi vào, nếu ai để ý sẽ nhận ra đây là xe của Trương Cảnh Trí, mọi người trong trường vây quanh xem rất đông, cậu Lưu Ly cũng ở đây, lập tức gọi điện thoại cho Lưu Ly, tài xế của phó thị trưởng Trương cung kính gọi Thái Niếu là tiểu thư, hiển nhiên là rất được Trương Cảnh Trí coi trọng, chẳng lẽ...trong quan hệ anh em họ hàng, chú cháu, cháu gái với cậu cũng không phải là xa xôi gì, sống xa nhau, cái gì cũng có thể.

Lưu Ly đơn giản khai báo mấy câu, cậu tự nhiên cũng hiểu.

Trang Tịch chở Thái Niếu rời khỏi trường học, Từ Lương Cẩm giống như chó nhà có tang ủ rũ rời đi, năm giờ tàu điện ngầm đã xuất phát, trong nháy mắt, chỉ còn lại một chiếc xe Bentley.

Ở trong xe Bentley có một đôi nam nữ, trên người cô gái có đắp một cái chăn mỏng, mọi việc mới xảy ra, đều rơi vào mắt của hai người.

“Người đó chính là Thái Niếu, mặc dù trong nhà không ai đồng ý, nhưng Trương Cảnh Trí lại không kiêng dè đưa cô ta xuất hiện công khai nơi công cộng, hơn nữa còn ở chung với nhau.” Anh ta vừa nói vừa đem tài liệu chỉ tiết đưa cho cô gái.

Cô gái chỉ nhìn thoáng qua tài liệu không chút quan tâm liền gấp lại, “Lái xe đi, đưa tôi về khách sạn.”

Anh ta nhìn cô, muốn nói lại thôi, xe dừng ở cửa khách sạn, phục vụ khách sạn nhìn thấy xe về nhanh chóng đem xe lăn tới, cô gái muốn xuống xe, lại bị gọi lại, “Vẫn không quên được sao?”

Cô gái cười lạnh, nhìn chân mình, thanh âm lạnh lẽo hỏi ngược lại, “Anh nói xem?”

Sắc mặt anh ta liền cứng lại, nhìn cô cười, dưới sự giúp đỡ của phục vụ cô ngồi lên xe lăn, được đẩy vào khách sạn.

Anh ta có chút thất bại, đúng lúc, chuông điện thoại reo lên. Nhìn màn hình điện thoại, thở dài mới nhấn nút nghe, “Phó thị trưởng Trương tìm tôi có việc gì thế?”

.....

Thật ra Trương Cảnh Trí muốn cùng Thái Niểu ăn buffer, chỉ là anh nhận được điện thoại nói chủ nhật có một buổi từ thiện vì là tiệc rượu nên anh cần phải mang theo một người bạn. Trương Cảnh Trí muốn dùng cơ hội này chính thức công khai quan hệ của hai người, nhưng, anh phải cùng ăn một bữa với người anh em tốt của mình, dù sao cũng là người thân cận cũng không thể vì muốn giới thiệu cô ọi người mà quên anh em được.

“Tối nay chúng ta cùng đi ăn một bữa.”

Cổ Chân không còn sức lực, giọng nói có chút lỗ măng, “Thế nào, tớ còn tưởng cậu định giấu cô gái xinh đẹp đó đi chứ, cuối cùng cũng giới thiệu cho anh em rồi à.”

“Cậu nói nhiều quá, có đi hay không?”

“Sao tớ lại không dám đi chứ.”

“Vậy cậu chuẩn bị đi, sáu giờ gặp ở quán ăn Quá Khứ.”

Cổ Chân kêu rên, “Phó thị trưởng Trương, cái này mà cậu cũng còn tiết kiệm như vậy.”

Trương Cảnh Trí đâu còn để ý đến anh ta, trực tiếp cúp điện thoại. Đúng lúc Thái Niểu vừa mở cửa đi vào, Trương Cảnh Trí đang mặc áo khoác, “Đi thôi, dẫn em đi gặp mấy người.”

“Không đi ăn buffer sao? Gặp ai thế?”

Trương Cảnh Trí cười cười, nắm tay cô đi ra ngoài, “Tới đó em sẽ biết”

Đến quán ăn, mọi người đều đến đủ, ngược lại, anh lại là người cuối cùng xuất hiện, Trương Cảnh Trí không cảm thấy xấu hổ chút nào, dắt Thái Niểu vào phòng, Thái Niểu vào phòng nhìn mọi người hết sức kinh ngạc.

“Ai u, cuối cùng cũng thấy bộ mặt của anh rồi nha, Tiểu Diệu đã lâu không gặp.” Người nói chuyện chính là bạn cũ của hai người. Mặc dù không thân thiết lắm, nhưng cũng không đến nỗi là người lạ. Cô lớn lên ở Trương gia, Tiền An Kim chính là khách quen của Trương gia, vì vậy hai người cũng coi như là quen biết. Thái Niểu chút xiu nữa là đã gọi một tiếng “Cậu”, cũng may Trương Cảnh Trí nắm chặt tay cô, cô mới nuốt lời muốn nói lại, nếu gọi, sợ là sẽ bị mọi người nhạo báng.

Nếu Tiền An Kim là người quen, thì Cổ Chân lại là người lạ. Trương Cảnh Trí kéo cô theo ngồi vào chỗ mới giới thiệu, “Tiền An Kim thì em đã biết, người này là Triệu Vũ, người kia là Chu Hưng, đều là bạn học của anh, Chu Hưng học anh ngữ, giống em.”

Trương Cảnh Trí giới thiệu, hoàn toàn không nhắc tới bối cảnh và thân phận của gia đình họ, Thái Niểu biết có thể ngồi ở đây chắc hẳn không phải là người bình thường. Cô không biết xưng hô thế nào, chỉ đơn giản chào hỏi mấy câu.

“Đây là vị hôn thê của tôi, Thái Niểu, mọi người cứ gọi cô ấy một tiếng Tiểu Diệu là được.” Trương Cảnh Trí giới thiệu xong, Cổ Chân lập tức mở miệng, “Chắc chắc chắc, bây giờ đã thành vị hôn thê rồi đấy, nếu tớ nhớ không nhầm thì mấy năm trước chẳng phải là cháu gái của cậu sao!”

Tiền An kim không nhận được cao hứng, Triệu Vũ ngạc nhiên hỏi: “Xem ra còn có chút chuyện xưa, cậu phải giải thích cho tôi với Chu Hưng đó.”

Mặt Thái Niểu đỏ ửng, Trương Cảnh Trí trừng mắt nhìn Cổ Chân, “Cậu nói nhiều quá.” Trách anh ta một câu mới nói: “Tiểu Diệu lớn lên cùng với tớ, các cậu cũng biết tớ lớn hơn Tiểu Diệu rất nhiều, cho nên từ nhỏ Tiểu Diệu đã gọi tớ là cậu.”

“thì ra là vậy, vậy không phải chúng ta cũng thành cậu rồi sao, Tiểu Diệu, gọi tôi là cậu Triệu nhé.” Triệu Vũ lập tức ỉnh cái danh trưởng bối, lời nói của bọn hắn Trương Cảnh Trí đều đã nghĩ tới đây là cơ hội, có tiện nghi mà không chiếm mới gọi là ngu.

Triệu Vũ nói xong, bốn người còn lại cười ồ lên, Trương Cảnh Trí thở dài, mặc cho bọn họ cười, hỏi Thái Niểu muốn ăn cái gì, kêu dọn lên. Thái Niểu lúc này, không biết nên làm gì, nên cái gì cũng không làm, Trương Cảnh Trí để cho cô chọn món ăn, cô liền chọn, món ăn mang lên cô liền ăn.

Cổ Chân thấy hai người ăn ngon lành, thăm mắng tên Trương Cảnh Trí là đồ hồ ly giải hoạt. Đến lúc ăn xong nhắc mong muốn đi, mọi người thấy vậy liền kêu đánh, ai cũng không để ý, ngược lại mấy người bọn anh hồ đồ mất rồi.

Chu Hưng giảng hòa, “Tiểu Diêu giờ em làm việc gì?” Hai người cùng chuyên ngành, cộng thêm Chu Hưng chứng chắc, ấn tượng của Thái Niếu đối với anh ngược lại so với ba người cà lơ phất phơ kia tốt hơn rất nhiều, khéo léo trả lời, “Làm việc ở trường học ạ.”

Trương Cảnh Trí nói thay, “Chu Hưng đang làm ở phòng giáo dục, trường nào có giao sư nào anh ta chắc chắn biết, em không cần trả lời.”

“Người nhà không còn chiêu cái gì thì, mấy ngày trước ăn cơm với hiệu trưởng, còn nói nhỏ là giáo viên giỏi ngoại ngữ rất khó tìm, nếu không thì Cảnh Trí à để tới chuyển cô ấy qua đó.” nói xong Chu Hưng lập tức lấy điện thoại ra, muốn gọi.

Thái Niếu vội vàng ngăn cản, “Cảnh Trí.”

Trương Cảnh Trí bắt đầu dĩ than thở, “Chu Hưng à Tiểu Diêu nhà tôi muốn tự mình cố gắng còn tự dưng thi, cứ để cô ấy tự mình làm.”

Tiền An Kim cười nói, “Xem ra là bản sao của Thái Tư rồi.”

Trương Cảnh Trí gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, nghiêng người véo lên chóp mũi nhỏ xinh của cô, mặt tràn đầy cưng chiều, mọi người nhìn thấy động tác này da gà đều rơi đầy đất.

Trêu chọc mấy câu, mọi người liền bắt đầu vào việc chính, phần lớn là nói về khai phá đất cùng với chính trị, Thái Niếu nghe không hiểu, liền gấp đồ ăn, cũng không chen vào.

Hơn tám giờ Chu Hưng nôn nóng muốn về nhà với vợ con, bữa tiệc mới tan. Chu Hưng không để ý nói gấp lại rồi vội vàng chạy đi. Cổ Chân cảm thán “Đúng là mới cưới vợ có khác đều lo cho vợ con.”

Triệu Vũ chưa lấy vợ, dĩ nhiên là đồng ý, Trương Cảnh Trí cười cười, ôm Thái Niếu, “Đó cũng là một loại hạnh phúc.” một câu nói liền bị hai người kia xem thường.

Thái Niếu cười.

Gió đêm hơi lạnh, Trương Cảnh Trí uống rượu, hôm nay cũng không có tài xế đi theo, cho nên Thái Niếu buộc phải ngồi vào vị trí lái xe. Nhìn anh một chút, cô phát động xe, kết quả do nhấn ga mạnh quá, xe vọt đi rất nhanh.

Lần đầu tiên Trương Cảnh Trí ngồi xe cô chở, biết cô có bằng lái, ba là tài xế, vốn tưởng rằng lái xe đối với cô rất dễ dàng, không ngờ để Thái Niếu chở về nhà, Trương Cảnh Trí còn căng thẳng hơn so với Thái Niếu. Nhớ lại lúc trước để cô một mình lái xe đến học viện, nghĩ đến đây anh cảm thấy sợ “Sau này, em đừng bao giờ chạy xe nữa. Nếu muốn dùng xe thì gọi cho Trang Tịch ấy.”

Thái Niếu rụt cổ lè lưỡi.

Nhìn cô nghịch ngợm, Trương Cảnh Trí liền ôm cô vào trong lòng, “Nha đầu, chúng ta có con đi, em xem Chu Hưng đấy, vừa có con liền quên hết mọi chuyện, lập tức về nhà.”

“Chu Hưng kết hôn rồi mà, có con là rất bình thường, chúng ta sao có thể thế được?” Thái Niếu nói thẳng trọng điểm. Trương Cảnh Trí gối đầu trên cổ cô hừ hừ, trong bụng quyết định, dù thế nào cũng phải làm cho người nhà đồng ý mới được.

cô cúi đầu nhìn khuôn mặt đưa đám của anh, Thái Niếu nhớ lúc trước anh an ủi cô giờ cô an ủi lại, hôn nhẹ lên ót của anh, trêu chọc nói: “Hâm mộ người ta sao, sao không tìm người kết hôn?”

“không phải vì em chưa đồng ý sao!”

một câu nói làm lòng cô ngọt ngào, tuy biết Trương Cảnh Trí dỗ dành mình, nhưng là con gái ai không thích ngọt chữ, dù đó là lời nói dối họ cũng tin.

Thái Niếu, cũng không ngoại lệ.

Trương Cảnh Trí cũng không giải thích, thời gian chính là câu trả lời tốt nhất, anh không ngại đến bảy mươi tuổi nói cho biết, năm đó, ở ký túc xá nhìn xuống, thấy cô nhận hoa từ tay Từ Lương Cẩm, anh liền rời đi. Cũng lúc đó anh quen bạn gái, chỉ vì cô ta cười lên rất giống cô.

40. Chương 40

Những năm gần đây Cảnh Giang cũng có thể coi như là một thành phố du lịch, thị chính luôn tăng cường giới thiệu về du lịch ở Cảnh Giang, cộng thêm ba năm trước có một bộ phim truyền hình chọn Cảnh Giang để quay phim, sau khi phim được phát sóng lên thì du khách đến tham quan Cảnh Giang cũng tăng lên rất nhiều. Nhờ vào ngành du lịch này mà thị chính thu về khoảng năm sáu trăm triệu, số tiền rất lớn.

Du lịch ở cảnh Giang vào mùa xuân, mùa hạ và mùa thu là đạt doanh thu cao nhất, mùa đông là ít khách du lịch đến tham quan nhất. Cảnh Giang có bốn mùa rõ rệt nên mang lại những lợi ích đáng kể nhưng so với các thành thị phương bắc thì mùa đông nơi này có vẻ lạnh hơn. Một mùa đông có thể bị hai ba đợt tuyết lớn, có thể coi như là giá rét.

Qua tháng mười một đã hơi lạnh rồi. Vào tháng mười một cô liền đem quần áo ấm mặc vào, chỉ là do đây là năm đầu tiên ở Cảnh Giang của một người nào đó nên ngay cả quần áo mặc vào mùa này cũng không có. Tuy nói có xe đi lại nhưng cũng khó tránh khỏi những lúc bước ra cửa, mà anh là loại người thích tự mình đi tham khảo sát thực tế, anh thường tự mình đi đến những nơi anh muốn tìm hiểu. Không cần anh nói, tin tức trên truyền hình cũng hay phát đi những cảnh tan việc anh đi đến những khu vực còn kém phát triển.

Sắp đến thời điểm ngành du lịch ít khách, thị chính muốn đem một số địa điểm du lịch ra tu sửa, mấy ngày trước cô còn nghe anh nói cục du lịch dự tính mời đại minh tinh phát ngôn. Hôm nay là lễ khánh thành, đầu tư hai trăm triệu cho du lịch, anh phải tham gia. Loại hình cất bằng khánh thành này hình thức lớn hơn so với ý nghĩa của nó, cô sợ anh bị lạnh, trước một ngày cô đi cửa hàng mua quần áo len cho anh.

Anh mặc quần áo len vào, kéo cô còn đang mơ mơ màng màng dậy hôn một cái: “Cám ơn”.

“Anh thật đáng ghét”, cô đẩy anh một cái rồi lật người ngủ tiếp. Tối hôm qua không biết có phải anh mượn rượu giả điên hay không cứ nhiên đem cô đang ở sảnh làm lên, cũng không biết hỏa khí của anh từ đâu đến, đem cô làm cho đau đớn thất lưng, còn anh thì tinh thần sáng láng.

Anh cười trên cô rồi hôn cô một cái mới luyến tiếc ra khỏi nhà.

Cô ngủ thẳng một giấc mới thức dậy, từ khi cùng anh ở chung, ngày nghỉ của cô đã hơn phân nửa thời gian là ngủ. Cô rửa mặt rồi đến phòng bếp ăn điểm tâm, sau đó gọi điện cho em trai mình: “Cậu út hỏi em có muốn đến Cảnh Giang thực tập không?”.

“Muốn, như thế nào mà không muốn được chứ?”, giọng Thái Bằng cao lên, rất vui mừng, lập tức nói tiếp: “Chị, chị cần phải thay em cảm ơn anh rể à”. Anh ta cười gian xảo.

Cô liền khiển trách: “Em kêu loạn gì vậy”.

Thái Bằng trả lời lại: “Chị, chị mới là kêu loạn đó, hồi ra là kêu cậu út, cậu út, người ngoài không biết còn tưởng chị loạn luân”.

“Thái Bằng”, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thái Bằng biết lúc này không nên trêu chọc chị mình, nếu không kỳ thực tập của mình coi như bị hủy. Vội vàng nói mấy câu rồi tắt máy, trước khi cúp máy còn nói tháng sau sẽ trở về nhà.

Cô tắt điện thoại, sờ sờ gò má hơi nóng lên của mình. Ở bên ngoài cô đã sớm không gọi anh là cậu út nữa rồi, chỉ có ở nhà, cô theo thói quen mới gọi như vậy. Anh dường như cũng không để ý lắm, thậm chí có lúc, còn kêu cô gọi bằng cậu út.

Nghĩ đến đó mặt cô càng thêm hồng.

Chị Linh vào cửa thấy mặt cô hồng đến cổ, tưởng là cô bị bệnh, liền quan tâm hỏi, cô cảm thấy chột dạ, cũng may chị Linh cũng là người từng trải nên cũng không hỏi thêm gì, biết cô không bị bệnh cũng an tâm không ít.

Một lát sau, cửa hàng đến nhà giao hàng, chị Linh ra nhận, liền đem vào phòng ngủ: “Tiểu Điểu, phó thị trưởng Trương nhờ người mang đến lễ phục”.

Cô nhìn lễ phục, liền nhớ tới tối hôm qua cậu út có nói với cô tối nay có một bữa tiệc. Cô mở hộp ra, nhìn bên trong là một bộ lễ phục màu trắng bạc, thiết kế ôm sát người, kiểu dáng rất bảo thủ, trừ cánh tay thì không lộ ra bất cứ thứ gì.

Cô cảm thán: “Đàn ông, ai cũng muốn người phụ nữ của mình ăn mặc càng ít càng tốt, chỉ có nhà mình là mặc càng nhiều càng tốt”.

Anh là một người rất tỉ mỉ, gần đến lúc tham dự tiệc, nhân viên hóa trang cũng đến nhà, chị Linh chưa từng thấy những chuyện như vậy, nên đến lúc xong việc vẫn ở lại nhìn những người đó trang điểm cho cô. Chờ cô ăn mặc xong bước ra ngoài, chị Linh thốt lên một tiếng “A” sau đó đến những người khác khen ngợi.

Cô tự giễu nói: “Có phải hay không cảm giác biến mục nát thành thần kỳ”.

Chị Linh gật đầu một cái, ngay sau đó cảm giác không đúng, lập tức nói: “Tiểu Điểu tính tình tốt, không trang điểm cũng nhìn cũng rất dễ thương, là cô gái chọc người người thích, trang điểm xong, cả người cũng rất đẹp à”, so với tivi chị xem thì đẹp hơn so với mình tinh đó nhiều.

Chị Linh nói: “Phó thị trưởng Trương có thể không muốn em xuất đầu lộ diện, em yên tâm làm thị trưởng phu nhân đi”. Vừa nói dứt lời thì ở cửa liền vang lên tiếng xe, chị Linh liền vào nhà lấy áo khoác đưa cho cô, “Mau đi đi, đừng để Phó thị trưởng chờ lâu”.

Cô được mọi người đẩy đi ra, cô luôn nở nụ cười trên mặt, đến khi ngồi lên xe vẫn còn cười. Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy cô ăn mặc như vậy, nhưng anh vẫn cảm thấy dao động khi nhìn thấy cô ăn mặc như vậy. Cầm tay của cô, từ trong túi áo lấy ra một chiếc nhẫn, sau đó liền đeo vào ngón áp út của cô.

Cô nhìn chiếc nhẫn cảm thấy có chút quen mắt.

“Anh kêu thư ký Bạch đi đặt làm, còn dư lại một viên, em muốn lấy lúc nào thì lấy, nhưng trước tiên em phải đeo chiếc nhẫn này trước”.

Khó trách nhìn quen mắt, những viên kim cương kia cô để ở trong thư phòng của anh, còn bỏ vào trong két sắt, anh như thế nào lấy được.

Anh nhìn thấy bộ dáng của cô như vậy cũng biết cô đang nghĩ gì, lạnh giọng nói “Thư phòng có két sắt, em từ nhỏ đến lớn đều xài có một mật khẩu, không có tiền bộ gì hết”.

Cô kinh ngạc, sau đó liền tức giận, giơ tay lên như khoát cánh tay anh, nhưng thực chất là hai ngón tay hung hăng nhéo cánh tay anh. Bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Anh còn dám nói, đường đường là phó thị trưởng lại đọc lên nhật ký của người khác, nói ra cũng không sợ người khác chê cười.”

Khi còn nhỏ cô thường đến Trương gia, thỉnh thoảng bà Trương giữ lại ăn cơm và làm bài tập, thời kỳ trưởng thành, trong lớp không khỏi có mấy đôi tiểu tình nhân, mẹ cô cùng với bà Trương hay thảo luận về chuyện nữ sinh yêu sớm, không biết làm sao lại truyền đến tai của anh, anh lại trực tiếp lấy nhật ký trong túi của cô rồi bấm mật khẩu ra đọc, xem xong mới trả lại cô. Ai ngờ lúc trả về lại bị cô phát hiện. Anh lại không chút nào xấu hổ, trước mặt mọi người nói: “Vu lão sư, Tiểu Điểu sẽ không yêu sớm, cháu ấy chỉ khổ sở suy nghĩ chừng nào khoe miệng của mình bớt mập.” nói xong không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người trong phòng, anh liền bước lên lầu.

cô ngượng ngùng không biết làm sao, trong bụng tức giận, vừa thẹn vì bí mật của mình bị mọi người biết được, vừa tức giận anh như thế nào đem chuyện riêng tư của người khác nói giống như là tuyên dương. Chỉ là mặt cô đỏ lên vì tức giận, căn bản là giận cũng không dám nói gì.

Nhớ tới chuyện lúc nhỏ, hai người đều nở nụ cười, lần này gặp cô anh dần dần phát hiện ra trong ký ức, hai người có thật nhiều kỷ ức tốt đẹp trung học, thời kỳ trưởng thành của cô... khi nào thì anh không xuất hiện

nữa, đúng rồi, là lúc đại học, sau khi lên đại học, anh bận rộn nhiều việc, thường xuyên đi đến nơi này nơi kia, mà cô cũng dần không nghĩ đến người cậu út này nữa.

“Cậu út, nếu như cậu không được điều tới Cảnh Giang, mà cháu cũng không thất tình, hiện giờ sẽ như thế nào?”

Anh nắm chặt tay cô. “không có cái gì gọi là ‘Nếu như’, thực tế thì anh được điều tới Cảnh Giang vừa đúng lúc gặp phải em thất tình.” Anh nói chuyện cực kỳ tự tin, cô cảm thấy điểm này anh không lãng mạn tí nào rồi.

Tài xế nhìn lên kính chiếu hậu, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của lãnh đạo, trong lòng thì tò mò nhưng bên ngoài thì cảm thấy thay lãnh đạo cao hứng.

Đến khách sạn, nhìn thấy ở cửa rất nhiều người, anh nắm tay cô xuống xe, liền có người đến đón, thị trưởng Tề chưa đến, anh cũng đứng ở sảnh đợi thị trưởng đến mới cùng tiến vào.

Thị trưởng Tề là một người đàn ông năm mươi tuổi, mặc dù thân hình mập mạp nhưng không béo phì, nhìn rất rắn chắc. Đầu ông đã có tóc trắng, chỉ có tiếng cười là rất vang. Anh từng nói qua với cô, thị trưởng Tề là người Đông Bắc, hình dạng bên ngoài cũng như tính tình đều không giống với người con trai Đông Bắc.

Vào sảnh bữa tiệc, anh đã được nhân viên tiếp đón, sắp xếp cho anh ngồi bên cạnh thị trưởng Tề, cô nghe anh gọi vợ của ông ta là chị dâu, cánh tay liền bị kéo xuống, anh liền giới thiệu, “Tiểu Diệu, đây là thị trưởng Tề, còn đây là Tề phu nhân. Tề phu nhân là trưởng ban mặt trận thống nhất.”

cô không biết rõ trưởng ban là chức gì, chỉ biết rõ là chức quan không thấp. Cười lễ phép chào hỏi, Tề phu nhân cũng chào hỏi lại, thị trưởng Tề nhìn thấy cô có chút sợ hãi.

Anh cũng không quan tâm, cứ để người nhìn cô, cho đến khi cô hoài nghi có phải hay không, phần trên điểm trên mặt mình bị phai rồi, thị trưởng Tề mới mở miệng nói: “Cảnh Trí à, chừng nào đây?”

Anh cười cười: “Trong nhà đồng ý là phát thiệp mừng cho ngài liền.”

“thật tốt, tôi chỉ mong có thể đến thời điểm uống rượu mừng của cậu.”

“Nhất định, nhất định.”

cô nghe hai người nói chuyện với nhau, mặt hơi hồng lên. Cũng may do bữa tiệc bắt đầu, ánh đèn hơi tối xuống, nên mới không nhìn thấy khuôn mặt đỏ lên của cô. Đây là bữa tiệc từ thiện do thị chính mở, người chủ trì lên đài chủ trì, giọng nói ngọt ngào, trong trẻo vang lên, giọng nói thâm thúy dễ nghe.

Sau lời mở màn, thị trưởng Tề lên đọc diễn văn, sau đó anh cùng một phó thị trưởng khác, còn có cục trưởng cục du lịch liền bước lên sân khấu, mở đầu là một viên dạ minh châu. Sau đó thị trưởng Tề khuấy mực, Trương Cảnh Trí liền vẽ một bức tranh thủy mặc, vị phó thị trưởng khác thì mang ra con dấu điêu khắc, coi như là ba người quyên góp vật phẩm, sau đó ở dưới các công ty bắt đầu rao giá quyên tiền.

Tiền quyên góp này sẽ được dùng để sửa đường cho khu dân cư của mọi người, sau đó là tu sửa cho du lịch. cô suy nghĩ tiền quyên góp này đều dành cho du lịch, cục du lịch tại sao không biết xấu hổ còn nói là sửa đường cho người dân.

Chỉ là cô nghĩ thì nghĩ, nhưng đến lúc vỗ tay, cô vẫn vỗ tay rất nhiệt tình.

Sau khi cuộc quyên góp kết thúc, liền đến thời gian dự tiệc, bàn lớn để trưng bày vật phẩm quyên góp được dời đi, để trống vị trí trung tâm cho khách khiêu vũ.

Anh nắm tay cô dự tính bước vào sàn nhảy, nhưng cô đi được hai bước liền cảm giác không đúng lắm, liền đứng tại chỗ, sắc mặt trở nên khó coi.

“Tiểu Diệu, em sao vậy?”

41. Chương 41

Anh nắm tay cô dự định bước vào sàn nhảy, nhưng cô đi được hai bước liền cảm giác không đúng lắm, liền đứng tại chỗ, sắc mặt trở nên khó coi.

“Tiểu Diệu, em sao vậy”. Anh khẩn trương hỏi cô, thấy sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt, trong lòng lo lắng hơn, thấy mọi người đều nhìn vào thị trưởng Tề và phu nhân, anh liền lặng lẽ dẫn cô đến góc tường: “Thân thể không thoải mái sao?”.

Cô cảm thấy dưới thân một đợt chảy một hồi, tính toán ngày, lại phát hiện mình thật sơ ý, lại quên mất mấy ngày nay sẽ đến kỳ. Lễ phục cô đang mặc lại ôm sát với người, phía dưới chỉ mặc quần lót mỏng, chỉ cần động một chút sẽ thấy, mà lễ phục lại màu sáng, trong trường hợp này, cô nghĩ đến liền cảm thấy thể diện của mình coi như mất sạch. “Cậu út, con...”, cô nói không ra lời.

Anh phát hiện ra sự khác thường của cô, nhìn xuống phía dưới, liền thấy cô để tay ở bụng, “Anh dẫn em đi phòng vệ sinh”.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, gặp người quen cũng phải nói mấy câu xã giao nên đoạn đường ngắn ngủn mà đi tốn hết mười phút. Khách sạn rất chuyên nghiệp, phòng vệ sinh cũng có phòng VIP chuyên dụng, không cho người khác quấy rầy, cũng sẽ không làm cho khách mời gặp chuyện lúng túng.

Cô vào phòng vệ sinh, vén quần áo lên, khóc không ra nước mắt. Quả nhiên quần lót đã màu hồng, bên trong lễ phục màu trắng bạc cũng dính chút ít, cũng may không có dính ra ngoài, không đến nỗi phải xấu hổ. Chỉ là, nếu như trễ một chút, thì đã không xong.

Sửa sang mình xong, sắc mặt cô khó chịu bước ra khỏi phòng vệ sinh, anh liền đem áo khoác âu phục khoác lên người cô, vừa đứng che đậy hông cô. “Không có việc gì, anh kêu Trang Tịch đưa em trở về trước, anh xã giao xong liền trở về”.

“Em xin lỗi”, cô xấu hổ nói xin lỗi.

Anh cười cười, vỗ cổ má cô : “Em không có lỗi, xin lỗi gì chứ, anh chỉ là...”, anh thở dài, như có thất vọng.

Cô ngược lên nhìn anh: “Chỉ là cái gì?”.

“Chỉ là xem ra chúng ta vẫn cần cố gắng”.

Anh nói xong cô liền hung hăng đấm anh một cái, cũng biết chủ ý của anh là để cô mang thai. Anh thường không mang bao, còn không cho cô uống thuốc, nói là đối với thân thể cô không tốt. Toàn những lời vô nghĩa.

“Em đi nha”, cô chu miệng lên nói.

Anh nắm tay dẫn cô đi tới cửa, hai người đi tới cửa bữa tiệc, liền bị một người chặn bước chân, cho dù lai ai cũng không đi được.

Anh không biết là nên kinh ngạc hay vui mừng, nhìn thật kỹ người đối diện, sau đó ánh mắt chậm chậm nhìn xuống phía dưới, cuối cùng nhìn thấy đối phương bị làn váy che hết hai chân liền không nhìn nữa.

Bộ dáng của cô như là nhìn thấy quỷ, dường như bị cô gái xinh đẹp trước mắt này chấn trụ, cái miệng nhỏ nhếch lên, nửa câu đều nói không ra lời nào.

“Cảnh Trí, đã lâu không gặp”, giọng nói thật trầm áp mang theo nụ cười, thấy anh nhìn chân của mình, cô ta mới chuyển sang nói với Thái Niếu: “Tiểu Diệu, còn nhớ chị không?”.

Cô chợt bừng tỉnh, không hiểu vì sao trong bụng cảm thấy sợ hãi, chỉ là nhất thời không biết mình sợ hãi cái gì, chậm chậm mở miệng nói: “Dì nhỏ...”, đứng ở trước mặt anh ấy không phải là ai khác, chính là bạn gái cũ của anh ấy: “Trần Thanh Đằng”.

Nghe cô chào một tiếng, Trần Thanh Đằng cười khê một tiếng, bàn tay trắng nõn che miệng, giờ tay nhấc chân đều đẹp, cô cười hơi khoa trương, nhưng cũng không làm người khác cảm thấy giả tạo, chỉ biết cảm thán khen ngợi cô gái xinh đẹp “Không nghĩ đến Tiểu Diệu còn nhớ đến chị, chị thật cảm thấy vui vẻ”, đôi

mắt liền chuyển hướng sang anh, “Cảnh Trí, anh không nhớ ra em sao?”. Hỏi anh một câu hỏi, phân nửa là ý vị sâu xa.

Cả đời này anh thậm chí không quên được cô gái này, chân của Trần Thanh Đằng làm cả đời anh phải chịu trách nhiệm với cô. Chân này anh nhủ lại: “Chân của em?”.

Trần Thanh Đằng cười khê, trước mặt hai người ưu nhã di chuyển, “Bây giờ công nghệ làm tay chân giả rất phát triển, không vén vấy lên, cần bản không biết em bị mất một chân”. Cô vừa nói vừa vén vấy lên, lộ ra hai chân, không không nên nói là hai chân mà là một chân một thanh sắt.

Ổng sắt này giống như thật nhỏ, ghim vào đầu gối chân.

Trần Thanh Đằng dường như không để ý đến, để vấy xuống, vươn tay ra: “Có thể cùng với một cô gái thiếu một chân như em nhảy một điệu không?”.

Anh không có lý do gì cự tuyệt, mà anh cũng không muốn cự tuyệt, anh có rất nhiều nghi vấn, sau khi Trần Thanh Đằng rời đi, cô giống như biến mất khỏi nhân gian, trừ mấy lần cô chủ động liên lạc với anh, cô chưa từng để lại cho anh bất kỳ dấu mồi nào tìm được cô. Anh biết, cô oán hận anh, nhưng cô lại không biết anh áy náy. Hai người bước vào sàn nhảy, Trần Thanh Đằng mặc dù bước đi hơi không giống người thường nhưng cũng có thể coi là ổn định, anh mới đầu ôm cô vô cùng chặt, thấy cô không vấn đề gì mới buông lỏng tay ra. “Thanh Đằng, những năm này em sống tốt không?”.

“Cũng không tệ lắm, đi qua vài quốc gia, biết được rất nhiều người, đã vậy còn ở Paris gặp được một trai đẹp, sau đó trở thành bác sĩ riêng của em”. Cô nói xong khê cười lên, “Em có thể đi lại giống như người bình thường đều là công lao của người đó. Lần sau em sẽ giới thiệu hai người với nhau.”

“Được.” Anh cho rằng vị bác sĩ này sẽ là đối tượng mà Trần Thanh Đằng muốn kết hôn.

Trần Thanh Đằng liếc mắt nhìn thấy cô vẫn đứng yên chỗ cũ trong phòng tiệc, bước chân chậm rãi dời qua, thanh âm không lớn nhưng dán sát bên người giống như rất thân thiết, “Anh cùng Tiểu Diệu...”

Lúc này anh mới ý thức được mình dường như này giờ không để ý đến Tiểu Diệu, ngẩng đầu nhìn thấy cô đứng cách đó không xa, nhìn cô cười cười, rồi mới cúi đầu nói với Thanh Đằng: “Chúng tôi cũng sắp kết hôn rồi.”

Bước chân Thanh Đằng dừng lại, cánh tay kéo xuống, trong mắt có vẻ kinh ngạc nhưng có vẻ như đã dự đoán được trước, tay trái cách cô hai mét là Thái Niểu, tay phải cách cô một mét là anh, nhìn hai bên một chút mới chậm rãi mở miệng: “Các người không thể kết hôn.”

Chỉ sáu chữ nhưng khiến hai người hai bên đều run lên.

“Cảnh Trí, em đã trở về, không phải anh nói bất cứ lúc nào chỉ cần em mở miệng anh đều chịu trách nhiệm với em sao, chúng ta kết hôn đi.” Thanh Đằng nói chuyện rất chậm, nhưng từng chữ từng chữ rất rõ ràng, muốn làm người khác hiểu lầm cũng không được.

Bước chân Thái Niểu lảo đảo một cái, áo khoác khoác trên vai cô rơi xuống. Cả người luống cuống, rối loạn, duy nhất có thể làm là đem sự rối loạn của mình giấu đi. Thái Niểu quay người bỏ chạy.

Anh cũng bị lời nói của Thanh Đằng hù sợ, Tiểu Diệu vừa chạy, anh ý thức được cô hiểu lầm, vội vàng muốn đuổi theo, cánh tay lại bị giữ lại, nhìn cánh tay giữ tay mình, anh liền đẩy tay ra, “Thanh Đằng, khi khác chúng ta bàn lại việc này.” nói xong liền nhắc chân lên chạy đi.

Trần Thanh Đằng nhìn hai người chạy đi, khoe miệng liền nở nụ cười, nụ cười khiến cô càng thêm xinh đẹp động lòng người. Chỉ chốc lát sau, có một người ngoại quốc cầm áo khoác đi đến khoác lên vai cô, “Chơi đã chưa, chúng ta về nhà thôi.”

Trần Thanh Đằng gạt đầu, mặc áo khoác vào, khoác tay người ngoại quốc mà đi.

...

cô không khóc, chuyện tình cảm khóc ra ngoài càng thêm khó chịu. cô ấy là Trần Thanh Đằng, cô ấy là người con gái duy nhất anh mang về nhà, đã vậy anh còn thiếu cô ấy một chân. Nếu đổi lại là người khác,

cô sẽ không xúc động như vậy, nhưng người đó lại là Trần Thanh Đằng, gặp lại Trần Thanh Đằng, cô như thể nào cũng không thể bình tĩnh được.

Phía dưới cảm giác càng ngày càng nghiêm trọng, cô không hiểu tại sao ngay lúc thời điểm cô chột vật nhất, lại gặp được Trần Thanh Đằng. cô buồn bã, cô ghen, cô khổ sở, cô càng thêm lo sợ.

Trần Thanh Đằng mở miệng muốn anh cười cô ấy, anh sẽ từ chối sao?

Thời điểm anh đuổi theo cô kịp, thì cô đã lên xe, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng đông cứng vì lạnh.

Trang Tịch rõ ràng cảm nhận được không khí có điều không thích hợp, lời nào cũng không nói liền đưa cô và lãnh đạo về nhà sau đó rời đi.

Anh và cô vừa vào cửa, cô trước tiên là vào phòng vệ sinh thay đổi quần áo, xử lý xong mới trở ra. Anh không giống như lúc trước, vừa vào nhà liền đi rửa mặt, sau đó gọi điện thoại. Sau khi cúp điện thoại, nhìn cô: “Tiểu Diệu...”

“Anh vẫn còn yêu cô ấy sao?”

“Anh yêu em.” Anh mở miệng nói.

cô cảm nhận được ba chữ “Anh yêu em” này một chút cũng không làm cô cảm động, ngược lại thêm đau lòng. cô hỏi anh vẫn còn thương hay không thương Thanh Đằng, anh lại trả lời “Anh yêu em”, như vậy không phải là tránh nặng tìm nhẹ, hay muốn dời đi lực chú ý của cô sao.

Bàn về tài ăn nói, bàn về tâm trí, cô đều không phải là đối thủ của anh, ngay cả khi cãi nhau cũng vậy, mỗi lần đều là cô thua, có đôi khi rõ ràng là cô nói đạo lý nhưng cuối cùng vẫn là cô đuối lý.

cô cũng không có tâm tình cùng anh vòng vo, cũng không có hơi sức, liền hỏi trực tiếp vấn đề: “Trương Cảnh Trí, cô ấy muốn anh chịu trách nhiệm, anh chịu trách nhiệm sao?” Từng đao từng đao chém xuống không bằng dứt khoát chém một đao xuống. Chỉ là một đao kia, cô cảm thấy rất đau.

Anh bị hỏi câu hỏi khó, thật khó trả lời, trề môi một cái, nhưng cái gì cũng không nói. Chịu trách nhiệm hay không chịu trách nhiệm, anh cũng cảm thấy rối loạn. Khi thấy anh chần chừ, cô cảm thấy giống như bị một đao trực tiếp chém xuống, trực tiếp chém lên người. Cái loại đau đó không thể nào tránh được.

cô cười, cười nhưng nước mắt rơi xuống, cô quệt lỗ mũi, lại suy nghĩ muốn mình kiên cường đi ra ngoài, chuyện này rất không có khả năng. Nếu như không thể kiên cường vậy cũng không cần cố gắng, trước tiên cô bước vào phòng, mặc áo khoác, cầm ví lên, thời điểm anh chưa bình tĩnh lại được, cô đã đi ra khỏi nhà.

cô chạy đi thật nhanh, dường như cũng thật khéo, ngay ở trước cửa có một chiếc taxi dừng lại trả khách, cô liền lên xe nói địa chỉ nhà Lưu Ly.

Xe chạy đi, cô quay đầu lại nhìn, trong tầm mắt dần lộ xuất hiện bóng dáng anh đuổi theo.

42. Chương 42

Lưu Ly đã sớm chuyển sang ở chỗ Bạch Kỳ Trấn bên kia, cũng may Thái Niểu có chìa khóa, vào nhà trọ của Lưu Ly, ngồi trên ghế salon, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Lúc Lưu Ly về đến nhà trọ thì cô đã ở đây được 20' rồi, hình như cô ấy vội vã ra ngoài, đến cả áo khoác cũng quên không mặc, chỉ mặc mỗi một cái áo lông cừu mỏng, chớp mũi đỏ ửng. Nhìn thấy Thái Niểu thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, hướng về phía điện thoại di động nói: “Ồ nhà, yên tâm đi.”

Đầu dây điện thoại bên kia lại dằn dò mấy câu, cô ấy đều đáp ứng, cúp điện thoại, nhìn cô, hỏi luôn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Thái Niểu lắc đầu.

Lưu Ly bật đèn lên, cả gian phòng sáng trưng, Thái Niểu cũng chẳng khóc lóc lảo loạn gì, chỉ ngồi ở đó trên hốc mắt hồng hồng ánh nước lại càng thêm vẻ uất ức đáng thương.

Lưu Ly cũng không gặng hỏi nữa, xoay người đến phòng bếp uống nước, sau đó rửa mặt thay áo ngủ, mới ngồi xuống bên cạnh cô. “Phó thị trưởng Trương vượt tường?”

Cô lắc đầu.

“Anh ấy đánh cậu?”

Lại lắc đầu.

“Cãi nhau?” Lần này không lắc đầu nữa, cô lập tức hỏi tiếp, “Bởi vì phụ nữ?”

Thái Niếu bất động, nước mắt trực rơi trong hốc mắt cuối cùng cũng thi nhau rớt xuống.

Lưu Ly thở dài, đợi cô khóc xong, một lúc sau, Thái Niếu lấy lại tinh thần ghen ngào nói, “Thần Thanh Đằng trở về.”

“Thần Thanh Đằng?”

Thái Niếu đem tất cả mọi chuyện kể hết một lần, khi kể đến đoạn Thần Thanh Đằng nói muốn cùng Trương Cảnh Trí kết hôn, chân mày Lưu Ly mới khẽ nhíu lên, cười lạnh một tiếng. Trong lòng Trương Cảnh Trí là sự áy náy, nếu yêu thương Thái Niếu thật lòng thì sẽ không từ bỏ, theo như cô nghĩ, Thần Thanh Đằng này cũng chưa chắc đã yêu Trương Cảnh Trí sâu đậm, nếu là yêu thì cho dù chỉ là chịu trách nhiệm, phụ nữ cũng sẽ nắm chặt cơ hội này. Ban đầu cô ta lựa chọn rời đi, đã cho thấy cô ta không quan tâm. Lần này trở lại, không phải là trả thù, mà là không muốn thấy kẻ thù có cuộc sống vui vẻ. Thế giới này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, vô tình gặp ở tiệc rượu, lại còn vô tình nói chuyện đó trước mặt Thái Niếu nữa chứ.

Mặc kệ Trương Cảnh Trí và Thái Niếu nghĩ như thế nào, Lưu Ly tuyệt đối không tin, người phụ nữ Thần Thanh Đằng này tuyệt đối không đơn giản.

“Cậu út cậu cũng không nói muốn chịu trách nhiệm, anh ấy nói yêu cậu chứng tỏ trái tim anh ấy hướng về bên cậu, theo như tính cách của cậu út cậu nhất định sẽ không chịu thiệt thòi, tuyệt đối sẽ không bị trói buộc bởi mấy chuyện như thế, cậu chỉ cần cho anh ấy thời gian xử lý tốt là được.” Lưu Ly lý trí phân tích.

Thái Niếu sụt sùi lỗ mũi, “Nhưng tớ sợ!” Lần đầu tiên nhìn thấy Thần Thanh Đằng cô đã sợ rồi, đến tận bây giờ vẫn luôn là Trương Cảnh Trí cổ vũ cô, cô mới dám đứng bên cạnh anh, nhưng khi nhìn thấy Thần Thanh Đằng cao nhả diêm lệ như thế, Thái Niếu không thể phủ nhận, cô quả thực là không xứng.

Lưu Ly đưa tay nắm tay Thái Niếu, nhìn bộ dạng bé nhỏ đáng thương của cô ấy trong lòng cảm than, chỉ cần cô bày ra đáng vẻ đáng thương thế này, người đàn ông nào nhìn thấy mà chẳng muốn ôm cô ấy vào lòng che chở, thật không biết Thái Niếu đang sợ cái gì nữa. Thái Niếu điển hình là cô gái thiếu tự tin, căn bản không biết mình đẹp như thế nào, nó có thể hấp dẫn vô số đàn ông, đơn thuần chẳng khác nào một đóa hoa nhỏ bé tinh khiết, yêu kiều nhu mì như thế, ai nhìn thấy đều yêu thương. Cộng thêm tính tình dịu dàng trang nhã, chân thành trung hậu đảm đang, nếu cô mà làn đàn ông thì nhất định sẽ cưới cô ấy về nhà, không để cho người khác nhớ thương.

An ủi Thái Niếu một lát, rồi bắt cô ấy đi ngủ, lại bảo cô ấy ở chỗ này mấy ngày, nghĩ thông suốt mọi chuyện, “Đừng nghĩ mọi chuyện quá nghiêm trọng, cậu ít nhất phải tin tưởng vào phó thị trưởng Trương, nếu cậu không tin tưởng anh ấy chút nào, chỉ cần có chút chuyện lại tức giận bỏ đi, hai người làm sao có thể tiếp tục được? Cậu cũng không phải không biết lúc cậu bỏ đi phó thị trưởng Trương suốt ruột thế nào, chỉ sợ cậu sẽ xảy ra chuyện gì lại sợ cậu suy nghĩ lung tung, lúc gọi cho tớ ngay cả giọng nói cũng run rẩy, đây là lần đầu tiên tớ thấy anh ấy luống cuống như vậy. Được rồi, tớ không nói nữa, nói nhiều cậu lại tưởng rằng tớ bị anh ấy mua chuộc rồi, cậu tốt nhất nên đi ngủ một giấc thật ngon, ở đây mấy ngày, cho anh ấy thời gian xử lý chuyện của Thần Thanh Đằng, cậu cũng phải suy nghĩ một chút xem cậu có lỗi gì không.” Lưu Ly nói xong cũng trở về phòng mình, có hai người đang đợi cô báo cáo tình hình.

Thái Niếu bực chán nào có ngủ được, nỗi đau âm ỉ trong bụng, nhớ lại mấy lời của Lưu Ly vừa nói. Nghĩ đến bản thân mình lúc chạy đi, Trương Cảnh Trí ở phía sau đuổi theo, thật sự có chút không nên. Nhưng trong hoàn cảnh đó, đầu óc cô trống rỗng, chỉ muốn chạy nhanh khỏi chỗ đó.

Anh ấy ngày mai có một đồng chuyện cần phải giải quyết, tối nay lại náo loạn thế này, chỉ sợ anh ấy lại ngủ không đủ giấc.

Cả đêm Thái Niếu suy nghĩ lung tung, chỉ chớp mắt được một lát. Mới đầu thì hốt hoảng, uất ức sau đó lại bắt đầu tự kiểm điểm bản thân, đến cuối cùng cô lại lo lắng hối hận, cảm giác bản thân lại gây thêm phiền phức cho Trương Cảnh Trí.

Thái Niếu ở chỗ này dần vật thêm mấy ngày, Lưu Ly thấy cô yên lặng không vui, còn không nhận điện thoại của Trương Cảnh Trí, trực tiếp xin nghỉ giúp cô, “Tiểu Diệu, mấy chuyện gây gổ thế này tuyệt đối không thể kéo dài, phải dùng phương pháp nhanh nhất để xử lý.”

Thái Niếu không hiểu.

Lưu Ly nói tiếp: “Chính là hai người phải gặp mặt nói chuyện trực tiếp, mà không phải một mình tiếp tục trốn tránh.” Thái Niếu từ chối không nghe điện thoại, Lưu Ly chỉ cần Bạch Kỳ Trấn liên lạc cũng được nhưng phó thị trưởng Trương thì đầy một bụng tức giận. Cũng may cho cô, nhiều lắm thì một ngày hồi báo tình hình của Thái Niếu 3 lần, lão Bạch nhà cô thì thăm rồi, hôm qua mang theo vết thương trên mặt trở về. Cô hồi mới biết, phó thị trưởng Trương giận dữ, mắng mỏ phòng bí thư, người thay thế vị trí thư ký của cô gái ngốc nghếch Lâm Thanh vừa mới đến là thiên kim một nhà lãnh đạo, bị mắng liền bực mình, không biết vô tình hay cố ý, ngã vào bình thủy tinh cạnh bàn uống nước, thủy tinh bắn lên mặt anh, gấp ra còn để lại một lỗ nhỏ, ở gần chỗ mắt, nếu cao hơn một chút là vào mắt rồi.

Lưu Ly nghe anh nói, vừa đau lòng vừa sợ, vốn định để Thái Niếu suy ngẫm thêm mấy ngày nữa cho tỉnh táo lại, cũng cho phó thị trưởng Trương thời gian kiểm điểm, nhưng cứ theo cái đà này, còn chưa giải quyết xong hai vị Thần Phật này, thì lão Bạch nhà cô đã biến thành kiếp trâu ngựa trước.

“Tớ... Tớ chưa nghĩ ra.” Thái Niếu chưa nghĩ được nên nói gì với Trương Cảnh Trí, cũng rất sợ Trương Cảnh Trí nói với cô là Thần Thanh Đẳng quan trọng hơn.

“Phó thị trưởng Trương gọi điện cho cậu nhiều lần như vậy, đã thể hiện thái độ của anh ấy. Tiểu Diệu, cậu cũng nên chủ động một lần. Về nhà đi, thật ra thì cũng chẳng có chuyện gì, cậu cứ trực tiếp về nhà, cái gì nên làm thì làm, phó thị trưởng Trương cũng không kìm nén được, chắc chắn sẽ chủ động nói cho cậu biết suy nghĩ của anh ấy. Cứ như vậy, cậu giữ vị trí chủ động, để cho anh ấy tự chột dạ đi.” Lưu Ly hừ một tiếng rồi cười tiện thể vừa giúp cô dọn dẹp đồ đạc, vừa nói, “Có một số chuyện, phụ nữ nên mắt nhắm mắt mở giả vờ ngốc nghếch, có nhìn thấy cũng giả vờ như không thấy, hôm đó lúc Thần Thanh Đẳng nói muốn Trương Cảnh Trí cưới cô ta, tuyệt đối không nên bỏ chạy, trực tiếp tiến lại nói cho cô ta biết ‘thật ngại quá, cô về quá muộn, bây giờ anh ấy chính là người đàn ông của tôi’.”

Lưu Ly nói chuyện chẳng khác gì một cây súng trường, khẳng định một câu chắc như đinh đóng cột. cô tuyệt đối tin tưởng nếu người hôm đó không phải là cô mà là Lưu Ly thì cô ấy chắc chắn sẽ nói như vậy, đây chính là lý do cô luôn cực kỳ hâm mộ cô ấy, một cô gái tự tin và dũng cảm. Đáng tiếc, cô không phải là Lưu Ly, Thái Niếu cô không tự tin được như vậy.

Nhưng lời nói của Lưu Ly cũng khiến cô thoải mái hơn, mặc dù trong bụng còn khó chịu, nhưng vẫn đi theo Lưu Ly rời khỏi nhà trọ, để cô ấy đưa mình về.

Đến chung cư, Thái Niếu chần chờ một chút mới lên cầu thang, Lưu Ly đi theo sao cô, thấy cô ngập ngừng chậm chạp, liền đoạt lấy chìa khóa, mở cửa giúp cô.

Nhưng vừa mới nhét chìa khóa vào, chưa có vặn, cửa liền mở ra, Lưu Ly quay đầu lại, “Cậu út câu đang ở nhà?” nói xong đẩy cửa vào, chỉ là hai người bên trong nhà khiến cho Lưu Ly và Thái Niếu đơ ra tại chỗ.

Giờ phút này lưng Trương Cảnh Trí đối diện cửa, cầm Thần Thanh Đẳng đặt trên vai của anh, cánh tay quấn chặt ở eo anh ấy.

Tư thế ôm của hai người vô cùng thân mật, túi xách trong tay Thái Niếu rơi luôn xuống đất, còn Lưu Ly cứng ngắc đi tới, để ép lửa giận trong ngực đang thiêu đốt lý trí cô, cô cầm bình hoa cạnh cửa, rút hoa ra, té nước qua, “Vô sỉ!”

Vừa nói xong, liền dắt Thái Niếu xoay người đi.

Thái Niếu để mặc cô kéo lên xe, bộ dạng hồn bay phách lạc vô cùng dọa người, Lưu Ly tức đến sắp phát điên rồi, người kia nếu không phải là Trương Cảnh Trí, cô nhất định sẽ cho anh ta một cái tát rồi mắng chửi một câu “Tiện nhân”, không biết nghĩ gì cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Kỳ Trán, điện thoại vừa thông đã mắng một câu thô tục, “Đàn ông mấy người không có một người nào tốt đẹp!” Mắng xong trực tiếp tắt máy.

Lưu Ly lái xe rất nhanh, một câu cũng không nói, trực tiếp chở Thái Niếu đến quán rượu số 101, “Tiểu Điểu, cậu đừng có dọa tớ, không có chuyện gì lớn, cũng chỉ là một thằng đàn ông, đàn ông trên đời này cũng không thiếu.”

Thái Niếu im lặng như cũ.

Lưu Ly thật sự có chút sợ rồi, sợ cô ấy gặp hai lần phản bội liên tiếp, không chịu nổi, làm chuyện gì đại dột. “Tiểu Điểu, nếu thấy khổ sở thì hãy khóc đi, cậu cứ như vậy sẽ làm tớ sợ.”

Thái Niếu ngơ ngẩn ngẩn đầu, “Lưu Ly...” Chỉ gọi tên của cô, liền bị nghẹn ở cổ họng, muốn nói cũng không nói được, nước mắt theo gương mặt rơi xuống.

cô thật hy vọng những gì vừa mới nhìn thấy chỉ là ảo giác, nếu như đổi lại là người phụ nữ khác, nói gì cô cũng không tin, nhưng người phụ nữ kia là Thần Thanh Đằng, người ở trong lòng anh ấy là Thần Thanh Đằng, không phải là người khác.

Thái Niếu dùng hết sức kìm nén bản thân, nhưng đau lòng chính là loại cảm giác một khi đã cảm thấy thì chẳng khác nào nước lũ tràn đê, không thể ngăn chặn được. cô khóc lóc náo loạn một hồi, rồi nằm lên bàn bên cạnh mấy chai rượu, chợt nghĩ ra một ý nghĩ điên rồ đem rượu rót vào trong miệng.

cô nghe Lưu Ly nói “Uống rượu giải sầu”, cô cũng biết trái tim của mình bây giờ chất chứa toàn phiền muộn, chỉ cần liều mạng uống một lần sẽ tốt hơn sao?

Say rượu mất cũng trở nên lơ đãng mông lung, ý thức cũng mất đi, cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại, lơ mơ ấn nút nhận. “Anh là ai, không nên quấy rầy tôi uống rượu, cúp ngay...”

“Thái Niếu, em uống say rồi hả? Em đang ở đâu?”

“Tôi sẽ không nói cho anh biết đây là quán rượu số 101, sẽ không nói cho anh biết.” Thái Niếu nói xong cũng đem điện thoại vứt xuống sau lưng, cầm chai rượu chạm cốc với Lưu Ly cũng đang say xỉn, “Cạn chén, những thứ không vui đi chết hết đi.”

Bồi bàn vừa mang rượu lên nghe thấy cũng lắc đầu với hai cô gái này, đã nhìn thấy người khác uống nhiều, cũng đã nhìn thấy mỹ nữ uống nhiều, nhưng uống nhiều đến nỗi còn để bồi bàn trông chừng cho bọn họ thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

43. Chương 43

Trương Cảnh Trí nhận được điện thoại của Thần Thanh Đằng gọi về nhà, căn bản không phải là Trương Cảnh Trí đưa Thần Thanh Đằng tới chung cư của mình, chị Linh mở cửa, thấy người lạ tới không dám tùy tiện mời vào nhà, đề nghị cô gọi điện thoại hỏi phó thị trưởng Trương.

Thần Thanh Đằng ưu nhã cười nhạt, gọi điện thoại cho Trương Cảnh Trí, “Cảnh Trí, em đang đứng ở cửa nhà anh, chân có chút không thoải mái.” Nói xong liền chuyển điện thoại cho chị Linh, chị Linh nhận điện thoại, lập tức mời cô vào nhà.

Thần Thanh Đằng cười cười, bước vào nhà mắt đảo xung quanh, trong phòng bếp đầy đủ các thiết bị có hai cái cốc rõ ràng không phải phong cách của Trương Cảnh Trí, rèm cửa trong phòng khách có họa tiết hình bông hoa nhỏ xinh, màu sắc của đồng gối ôm trên ghế sa lon, hiển nhiên cũng không phải là loại Trương Cảnh Trí thích. Cô ngồi trên ghế trong phòng khách, làm như vô tình hỏi han chị Linh, “Chị là người giúp việc cho phó thị trưởng Trương?”

Chị Linh cười cười gật đầu, “Coi như thế đi.” Bưng cho Thần Thanh Đăng một cốc trà nóng, “Mời dùng trà, phó thị trưởng Trương sẽ trở lại nhanh thôi.”

“Cảm ơn, không biết em nên xưng hô với chị như thế nào?”

“Gọi tôi chị Linh là được, tất cả mọi người đều gọi tôi như vậy.”

“Chị Linh à, Trương Cảnh Trí rất bận sao?”

“Chắc vậy, tôi cũng không rõ lắm.” Chị Linh nói chuyện hết sức cẩn thận, chẳng biết tại sao, lúc vừa nhìn thấy Thái Niều cô đã có cảm giác thân thiết, nhưng lại cảm thấy có một khoảng cách rất lớn với Thần Thanh Đăng. Hơn nữa, cái vẻ kiêu ngạo cao quý trên mặt cô ta, làm cho người ta không thể gần gũi nổi.

Thần Thanh Đăng khẽ nhếch miệng, cái muống bên trên đĩa bên cạnh ly trà vô cùng đáng yêu, “Cảnh Trí thích mấy thứ nhỏ nhắn như thế này sao?”

Chị Linh nhạy cảm phát hiện ra sự dò hỏi ngầm, không biến sắc cười cười, cũng không trả lời, Thần Thanh Đăng thấy chị không trả lời, biết ngay là người cẩn thận, cũng không vòng vèo với chị, cười nhẹ nói, “Chị Linh, em sắp kết hôn với phó thị trưởng Trương.”

Chị Linh trợn to mắt không dám tin.

Cô ta cười cười, “Em biết rõ bây giờ trong nhà này có người khác đang sống ở đây, chẳng qua, em biết người không quan trọng sẽ dời đi sớm thôi, hi vọng sau này chúng ta có thể vui vẻ sống hòa thuận.” Lúc Thần Thanh Đăng nói chuyện, vẫn loay hoay cái muống nhỏ, vừa nói xong, cái muống liền rơi xuống đất, phát ra một tiếng keng. “Em quá vô ý rồi, ngại quá, chân của em hơi bất tiện, chị giúp em nhặt nó được không ạ.”

Chị Linh nghiêm mặt, cũng không phải không thể nhặt một cái muống, mà là đáng vẻ coi thường người khác của Thần Thanh Đăng thật khiến cho người ta chán ghét. Chị cố gắng nhẫn nhịn đi tới nhặt cái muống, cửa chính liền bị đẩy ra, Trương Cảnh Trí đứng trước cửa, trong nháy mắt đã cảm nhận được không khí trong nhà. Anh mắt dừng lại ở chiếc muống nhỏ nằm trên mặt đất, thản nhiên nói: “Chị Linh, chị có thể về được rồi.”

Sắc mặt chị Linh không được tốt cho lắm, gật đầu một cái, cời tạp dề, cầm túi xách, ra cửa thay giày, dặn dò một câu: “Phó thị trưởng Trương, đồ ăn vặt để trong ngăn kéo tủ, sữa chua quá hạn trong tủ đã đổi, mới mua đặt ở ngăn trên cùng, hoa quả trong tủ lạnh cũng rửa rồi.”

“Tôi biết rồi.”

Chị Linh cười cười, cũng không thèm chào hỏi Thần Thanh Đăng, liền ra về.

Thần Thanh Đăng cúi đầu khẽ nhấp một ngụm trà mới đứng lên đối mặt với Trương Cảnh Trí, chân mày tinh xảo khẽ chau lại, “Cà vạt màu xanh lam nhạt? Xem ra gu thẩm mỹ của anh gần đây đi xuống rồi.”

“Thanh Đăng, chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện hân hoan...” Trương Cảnh Trí có vẻ mệt mỏi, Cổ Chân đã nói, Thần Thanh Đăng đã có đối tượng kết hôn, cho nên cô ta tuyệt đối không phải là quay lại bắt anh chịu trách nhiệm. Hơn nữa, với cá tính của Thần Thanh Đăng, nếu muốn chịu trách nhiệm thì năm đó sẽ không bỏ đi, cô ta không phải là người ăn trông nồi ngồi trông hướng, cho nên tất cả các chuyện hiện tại chắc chắn có nguyên nhân nào đó. Trương Cảnh Trí chỉ nghĩ cô ta trở về là để trả thù, ngoài ra thật không có nghĩ tới nguyên nhân nào khác. “Nếu như em muốn trả thù anh, anh không còn lời nào để nói.”

Thần Thanh Đăng che miệng cười khẽ, từ từ bước tới gần anh, nụ cười giống như tràn ra ánh mắt, khiến người khác không biết rốt cuộc nụ cười này là thật hay giả. Cô từng bước từng bước tới gần, cho đến khi nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, cô ta nhẹ giọng nói: “Cô ấy thật sự hợp với anh sao?”

“Thanh Đăng.” Trương Cảnh Trí vừa mới mở miệng, liền bị cô ta vòng tay qua cổ.

“Cảnh Trí à, năm đó thật ra không cần giải thích bất cứ điều gì, chỉ cần ôm chặt lấy em như thế này, em nhất định sẽ kiên định ở bên anh, mặc kệ anh có yêu em hay không, em nhất định sẽ không buông tay. Nhưng anh lại không làm gì cả cũng chẳng thêm ôm em lấy một lần, hơn nữa còn lấy đi một cái chân của em. Em không nên trả thù sao?” Giọng nói Thần Thanh Đăng có vẻ cười cợt nhưng mỗi câu đều như một thanh đao nhọn xuyên qua người của anh.

“Nên chứ.” Trừ hai chữ này anh không nói thêm bất kỳ điều gì. Đây là do anh nợ cô ta, đáng đời anh chịu đựng bất kỳ trừng phạt nào của cô ta, nhưng những trừng phạt này không bao gồm tổn thương Thái Niếu. “Thanh Đằng, em muốn gì, nói đi.”

“Ôm em một cái đi, đây là chuyện anh thiếu nợ em lúc chúng ta còn yêu nhau.”

Trương Cảnh Trí chậm rãi giơ tay lên, khoác lên vai cô ta.

“Bịch.” Lúc anh vừa ôm lấy Thần Thanh Đằng chỉ một chớp mắt, tiếng đồ vật rơi trên mặt đất truyền tới, anh còn chưa kịp quay đầu lại, đã cảm thấy nước lạnh dội từ sau lưng lại, nghe tiếng tức giận chửi: “Vô sỉ!”

“Tiểu Điểu?” Trương Cảnh Trí vội vàng muốn chạy đuổi theo, nhưng cổ tay bị siết chặt lại

“Trương Cảnh Trí, chấm dứt mọi chuyện như thế này đi.”

“Thanh Đằng!”

“Anh chưa làm em hạnh phúc, lại còn lấy đi một cái chân của em, anh cho là mình còn xứng đáng có hạnh phúc sao?” Đã không còn cười nữa, khuôn mặt lạnh lẽo giống như hoa anh túc nở rộ trong đêm tối.

Thần Thanh Đằng rất đẹp, xuất thân cao quý khiến cô từ khi còn nhỏ đã là một thực nữ quý tộc, dè dặt cao quý lại không mất đi vẻ xinh đẹp. Chỉ là giờ phút này, Trương Cảnh Trí nhìn cô mà lòng cảm thấy bất lực. “Thanh Đằng, nếu như em trở lại sớm một năm, dù có yêu cầu anh xuống địa ngục, anh cũng không có gì phản đối, nhưng hiện tại thì không được. Cho dù em không muốn anh hạnh phúc, nhưng không có tư cách khiến Tiểu Điểu đau lòng.”

“Anh cho rằng chỉ có anh mới khiến cô ấy hạnh phúc sao? cô ấy trẻ trung xinh đẹp, có rất nhiều người yêu, rồi bỏ anh cô ấy vẫn còn rất nhiều lựa chọn khác.”

“Nhưng những lựa chọn kia đều không phải là anh.” Trương Cảnh Trí đem tay cô ta kéo ra, xoay người đuổi theo.

Thần Thanh Đằng chậm rãi đi tới cửa sổ, nhìn Trương Cảnh Trí vội vã đuổi theo bóng lưng đã mất, khóe miệng khẽ nâng lên, nụ cười lần này không phải giấu cợt, không phải cười lạnh, mà là nụ cười giống như một đóa hoa nở rộ đầu hạ, tự tin mà ưu nhã. cô ta lấy điện thoại di động ra, ấn phím quay số 1, “Chuyện của em đã xong rồi, có thể tới đón em không?”

...

Lúc Trương Cảnh Trí chạy ra thì ngay cả đuôi xe của Lưu Ly cũng không nhìn thấy nữa, anh lập tức gọi điện thoại cho hai người, nhưng hai cô đều từ chối không nhận điện thoại, điện thoại của Lưu Ly đã tắt nguồn. Gọi cho Bạch Kỳ Trấn, Bạch Kỳ Trấn cũng không có cách nào liên lạc được, hai người chỉ có thể chia nhau ra tìm.

Mà ở quán rượu lúc này hai người đã say đến không biết gì sớm gục xuống bàn, chai rượu ở cả trên bàn lẫn dưới mặt đất, bồi bàn nhìn thấy mà đau đầu, vô tình thấy ông chủ tới, liền lập tức chạy tới, “Ông chủ, tiểu thư và bạn cô ấy lại uống say.”

Người đàn ông khoát tay, trực tiếp đi tới, nhìn Lưu Ly nằm bên bàn, cẩn thận bế lên, quay đầu nhìn về phía Thái Niếu bên cạnh, lạnh giọng nói, “Trông chừng, thông báo người nhà tới đón cô ấy.” nói xong liền ôm Lưu Ly lên lầu.

Bồi bàn đau khổ, thở dài, cầm điện thoại quen thuộc trên bàn trực tiếp tìm tới tên cậu út, giống như trước, “Ở đây là quán rượu số 101, cháu gái anh lại uống say.”

Bồi bàn nghe thấy đầu dây bên kia bảo đảm mười phút sau sẽ tới, thoáng yên tâm, chỉ là chưa tới mười phút sau, cậu út còn chưa tới, ngược lại Hoạt Tích Niên đã tới, “Anh ta vừa vào quán rượu đã nhìn thấy Thái Niếu, chạy tới đứng bên cạnh cô, “Tiểu Điểu, Tiểu Điểu.” Gọi cô mấy tiếng, nhưng Thái Niếu đã uống say đến không biết trời đất gì, gọi thế nào cũng không có phản ứng.

Bồi bàn thấy bộ dáng anh ta như vậy, rõ ràng là người quen, nhưng lại ngại vì đã báo cho cậu út cô ấy, chỉ có thể nói: “Tiên sinh, người nhà vị tiểu thư này sẽ sớm tới đón cô ấy.”

Chân mày Hoạt Tích Niên nhíu lại, đứng thẳng người lại móc danh thiếp ra: “Tôi không phải là người xấu, cô ấy là bạn gái tôi, đây là danh thiếp của tôi, tôi còn là viên chức nữa.” nói xong, lại móc thẻ công tác cho bồi bàn xem.

Bồi bàn nhìn thẻ công tác một cái, là viên chức chính phủ, nhìn lại dáng vẻ anh ta cũng không giống người xấu, hơn nữa rõ ràng quen biết Thái Niểu, nên cũng không ngăn lại, “Vậy anh chăm sóc cô ấy, tôi còn có việc chưa làm xong.” nói xong yên tâm quay lại quầy rượu làm việc.

Hoạt Tích Niên nhìn Thái Niểu, ánh mắt tối lại, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt. Ngoài miệng dụ dỗ, “Tiểu Điểu à, để anh đưa em về nhà nhé.” nói xong ôm cô lên, hướng ra cửa.

Trương Cảnh Trí vừa dừng xe đang định mở cửa xuống xe, nói cũng khéo, lại nhìn thấy Hoạt Tích Niên đưa Thái Niểu ra cửa. Mặt anh trầm xuống, không giải thích gì, từng bước kéo Tiểu Điểu về phía mình, thấy cả người cô mềm chăng khác nào sợi bún, làm cô bực mình nên mới uống nhiều rượu như vậy, mặt càng đen lại. “Tiểu Điểu để tôi đưa cô ấy về nhà là được rồi, cảm ơn.”

Hoạt Tích Niên tức giận nghiêng người tiến lên cản anh, “Phó thị trưởng Trương xin dừng bước.”

Trương Cảnh Trí nhìn sang, không nói.

Sắc mặt Hoạt Tích Niên cũng không được tốt, liếc mắt nhìn Thái Niểu ôn hòa nói: “Anh thấy cô ấy ở bên cạnh anh có cảm thấy vui không?”

“Liên quan gì tới cậu?”

“Hai người căn bản không xứng đôi!” Trương Cảnh Trí càng tỉnh táo, Hoạt Tích Niên càng tức giận, anh ta ghen ghét, đố kỵ, trong ngực như có ngọn lửa thiêu đốt. Hoạt Tích Niên đã cảnh cáo anh ta không cần tiếp tục mọi chuyện với Thái Niểu nữa, mấy lần Trương Cảnh Trí cố ý đợi cô tan việc ở cửa học viện, lại thêm Lưu Ly một mực công nhận, quan hệ bí mật mập mờ không rõ Thái Niểu và phó thị trưởng Trương đã công khai. không cần nói mọi người đều biết.

“Hoạt Tích Niên, không xứng là chuyện của hai người chúng tôi, cậu nên nghe tôi nói một câu, không cần nhớ thương tới phụ nữ của người khác, đối với cậu, gia đình của cậu, bố mẹ của cậu cũng không phải là chuyện tốt.” Trương Cảnh Trí nói xong, lập tức rời đi, Hoạt Tích Niên đuổi theo, lại vừa đứng bị Bạch Kỳ Trấn ngăn lại.

Anh ta giận dữ liếc mắt nhìn Bạch Kỳ Trấn, nặng nề hừ một tiếng, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

44. Chương 44

Bạch Kỳ Trấn nhìn Hoạt Tích Niên rời đi, quay người đi vào quầy rượu. Trong quán rượu rất nhiều người, những ánh đèn xanh đỏ chớp tròn, nam nữ kẻ vào tai nhau nói chuyện, tao nên không khí vô cùng mập mờ. Bồi bàn bận rộn tới lui, Bạch Kỳ Trấn đi ngang qua những người đó trực tiếp đi thẳng lên tầng ba, khi cửa thang máy vừa mở, Bạch Kỳ Trấn bị hai người áo đen ngăn lại.

Bạch Kỳ Trấn mặt không đổi sắc im lặng không nói.

Một lúc sao, một thanh âm lạnh lẽo từ trong phòng truyền ra, “Để anh ta vào.”

Hai người áo đen tránh ra, Bạch Kỳ Trấn đi vào. Không khí trong đây khác hoàn toàn so với ngoài kia, trong phòng trang trí chỉ có ba màu đen, trắng và xám (nguyên bản là bụi), phòng ngủ với phòng làm việc chỉ ngăn cách nhau bằng một tấm kiếng.

Nhìn qua tấm kính, Bạch Kỳ Trấn thấy Lưu Ly đang nằm trên giường, khóe mắt còn đọng lại nước, hình như cô mơ thấy gì mà mặt cứ nhíu lại, thỉnh thoảng lại chép chép miệng, như muốn nói gì đó.

“Tôi đem cô ấy về.”

“Bạch Kỳ Trấn, không phải lúc nào anh cũng có thể đưa cô ấy đi.”

“Lưu Khải, tôi có thể mang cô ấy đi một lần, cũng có thể mang cô ấy đi cả đời.” Bạch Kỳ Trấn nói xong nhanh chóng vào phòng ngủ, vẻ mặt không có biểu hiện gì gọi là tức giận mà là vô cùng tỉnh táo.

Lưu Khải giơ tay lên cằm, từ nhỏ hắn được tôi luyện trong quân ngũ, muốn ngăn một thư sinh nhu nhược như Bạch Kỳ Trấn, vẫn dư sức. “Nếu anh có bản lĩnh mang cô ấy cả đời trước tiên phải thắng tôi đã.”

Bạch Kỳ Trấn cười lạnh, không có vẻ nào sợ cả. Anh nhìn Lưu Khải, người đàn ông này trời sinh đã có tính liều, giống như một con sói, nếu nhìn trúng con mồi nào tuyệt đối sẽ không bỏ. Đáng tiếc, Lưu Ly không thuộc về anh ta. “Lưu Khải, buông tay chính là cho cô ấy một con đường. Cô ấy đã đau khổ một lần, anh thật muốn cô ấy xuống địa ngục mới cam tâm?”

Hóc mắt Lưu Khải đỏ lên, cánh tay ngăn Bạch Kỳ Trấn cũng buông xuống.

Bạch Kỳ Trấn đi vào, ôm Lưu Ly, “Chúng tôi rất nhanh sẽ kết hôn, Lưu Khải, anh phải rời khỏi đây, nếu anh còn ở Cảnh Giang, cô ấy sẽ không hạnh phúc.”

Bạch Kỳ Trấn nói xong, ôm Lưu Ly đi ra, hai người canh cửa muốn ngăn lại, Lưu Khải phất tay ý bảo cho hai người đó đi. Hai người vừa xuống lầu, trên lầu liền truyền tới một tiếng “keng” vang dội, rõ ràng là thanh âm của thủy tinh bị bể, Bạch Kỳ Trấn ôm người trong ngực thật chặt, rời đi.

Lưu Ly, đau khổ một lần là đủ, không cần có lần thứ hai.(cái này em chém, nguyên bản là “vào địa ngục một lần được rồi, không cần tham luyện”)

Ngoài cửa xe, mưa như thác đổ giống như muốn rửa sạch tội nghiệt, quét sạch những nơi nào dơ bẩn.

.....

Trương Cảnh Trí rời khỏi quầy rượu không bao lâu, bên ngoài trời đã mưa, thật không may, vừa chạy khỏi bánh xe liền bị bể. Bên ngoài mưa to, cũng không có biện pháp sửa, cũng may bên đường chính là khách sạn, không tính là gặp xui.

Nhìn Thái Niểu ngủ mê không tỉnh, anh thở dài. Cởi áo khoác che trên người cô, sau đó ôm cô hướng khách sạn chạy.

“Cho tôi một phòng.” Trương Cảnh Trí gõ gõ bàn.

Chủ quầy ngẩng đầu lên, “Có ID 180, không có 200.” (ID: Thẻ căn cước)

“Có chuyện này nữa sao?” Trương Cảnh Trí ngạc nhiên, bây giờ mấy khách sạn nhỏ này đều như sao?”

“Điều này có lâu rồi, thế nào có muốn thuê hay không?”

“Được.” Trương Cảnh Trí nói xong móc trong túi ra 200 tệ, cũng không sợ bị ai nhận ra.

Chủ quầy đưa thẻ cho anh, “Phòng 234, nước miễn phí, một hộp BCS thì 15 tệ.” (Nguyên bản là “Tránh chữa sáo” mình không hiểu từ này lắm nên để là BCS)

“Không cần.” Trương Cảnh trí bực bội nói.

Chủ quầy nhìn anh nở nụ cười lưu manh, nhìn Thái Niểu trong lòng anh, biểu hiện không tin. Trương Cảnh Trí không quan tâm đến hắn, cầm thẻ phòng, ôm Thái Niểu lên lầu.

Tiền phòng chỉ có 200 vạn nên không thể nào so với khách sạn năm sao được, mở cửa, đầu tiên là một cái giường ngủ, cũng may nhìn qua có vẻ cũng sạch sẽ, gạch men trong phòng tắm trong suốt, toàn thân Trương Cảnh Trí ướt đầm, Thái Niểu cũng không khá hơn là bao. Anh cầm một cái khăn tắm mới trong phòng tắm, cởi áo Thái Niểu ra, trùm lên người cô. Ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người cô, vô cùng tức giận. Cô bé này, lúc nào đã có tật xấu cứ có chuyện gì không vui lập tức mượn rượu giải sầu rồi, cái tật xấu này phải sửa!

Trương Cảnh Trí thở dài, đi vào phòng tắm rửa mặt, cởi quần áo, gọi phục vụ lên đem quần áo đi hong khô. Phục vụ lên lấy quần áo, còn nháy mắt với anh hỏi “Tiên sinh, có muốn xoa bóp không?”

Trương Cảnh Trí tắt thì cự tuyệt, trong lòng nghĩ khách sạn này phải điều tra một chút.

Vào phòng, Thái Niểu mơ mơ màng màng , muốn uống nước. Trương Cảnh Trí lấy nước suối, dứt cho cô cô từng chút từng chút, Thái Niểu không cẩn thận bị sặc, vỗ vỗ lưng cô. Anh để nước suối lên bàn, vào phòng tắm lấy khăn, độ nhiên Thái Niểu thét chói tai.

Trương Cảnh Trí lo lắng chạy ra, thấy cô ngồi ở đầu giường chống tay khóc ô ô. Trương Cảnh Trí không hiểu gì đi lại, “Có chuyện gì?”

Thái Niểu hoảng hốt nhìn qua, là Trương Cảnh Trí, thở vào nhẹ nhõm, nhưng vừa mới yên tâm một chút lại hoảng sợ, “Oa” một tiếng vừa khóc vừa nói, “Anh dám cởi quần áo của em, định hù người ta hả.”

Nghe đến đây, Trương Cảnh Trí thở vào nhẹ nhõm, nhưng vừa mới yên tâm một chút lại hoảng sợ, “Oa” một tiếng vừa khóc vừa nói, “Anh dám cởi quần áo của em, định hù người ta hả.”

Nghe đến đây, Trương Cảnh Trí thở vào nhẹ nhõm, nhưng vừa mới yên tâm một chút lại hoảng sợ, “Oa” một tiếng vừa khóc vừa nói, “Anh dám cởi quần áo của em, định hù người ta hả.”

Nghe đến đây, Trương Cảnh Trí thở phào nhẹ nhõm, chỉ là trong lòng nổi nóng, “Em còn biết sợ?” Nói xong ôm cô, để trên đùi, vén khăn tắm lên, đánh vào cái mông tròn trịa trắng nõn của cô.

Đánh 3 cái, mông trắng nõn liền đỏ lên.

Thái Niểu vừa kinh vừa sợ, lúc này lại bị đánh nên càng quẫn hơn, cô liều mạng giãy giụa chửi mắng.

Trương Cảnh Trí chỉ đánh nhẹ lên mông của cô, tức giận vì cô giám uống rượu, nghe cô nói “Trương Cảnh Trí anh thật vô sỉ, hạ lưu, tôi muốn chia tay...” Nghe đến đây, anh rất khó chịu.

“Chia tay! Em nghĩ thì hay lắm!” Trương Cảnh Trí nghiêng người, đè Thái Niểu ở dưới, mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Thái Niểu liều mạng tránh né, “Muốn hôn hít hay gì đó thì anh đi mà làm với Thần Thanh Đằng, tìm tôi làm gì! Trương Cảnh Trí, tôi không thích anh, không thích...” Uống rượu vào, lá gan của cô cũng lớn hơn.

cô càng mắng Trương Cảnh Trí càng tức, không nói gì hung hăng cắn bả vai cô. Thừa lúc cô kêu đau, ôm cô nói: “Tiểu Diệu, em không nghe anh giải thích sao? Anh và Thần Thanh Đằng không có gì cả, anh sẽ không lấy cô ta, cũng sẽ không ở chung, anh và cô ta đã không còn gì, từ đầu tới cuối anh không có yêu cô ta, nếu không thì năm đó cô ta cũng không bỏ đi trong tuyệt vọng!”

Thái Niểu sững sốt, nước mắt nước mũi còn vươn trên mặt. Anh buông cô ra, nhìn vai cô có dấu răng của mình, làn da trắng nõn có mấy vết đỏ, cực kỳ dễ nhìn. Có lẽ nam nhân đều có thú tính. Ngay lúc nhìn thấy vết tích do mình để lại trên vai cô không khỏi động tình, toàn thân trong nhanh chóng nóng lên, nơi nào đó bắt đầu rục rịch ngẩng đầu.

Thái Niểu không cảm nhận được nguy hiểm, tay nhỏ bé đẩy đẩy người anh, “Anh đừng nghĩ có thể gạt em, em thấy hết rồi.” Đẩy anh ra, Thái Niểu cuốn khăn lại, đứng lên.

Trương Cảnh Trí cũng đứng lên, lúc này mà nhào qua, tiểu nha đầu này nhất định sẽ xù lông, giải thích mọi chuyện mới là thượng sách. “Tiểu Diệu, có bao giờ anh lừa gạt em không?”

Cái này thì chưa.

“Chuyện năm đó anh không muốn nói nhiều, anh đã nói rõ với Thanh Đằng rồi, hơn nữa lần này cô ấy về nước là muốn kết hôn, đương nhiên đối tượng kết hôn không phải anh.”

“Này, chị ấy còn nói...”

Trương Cảnh Trí xoa đầu cô, “cô ấy cố ý, đây xem như là cách cô ấy trả thù thôi.”

Trả thù? Thái Niểu không tin.

“Dù sao cũng là anh hại cô ấy mất một chân, cô ấy trả thù, cũng nằm trong tính toán của anh.” nói đến Thần Thanh Đằng, lời nói có chút nặng nề.

Thái Niểu nửa tin nửa ngờ, chỉ là cô có chút tò mò vì sao anh lại không thương Thanh Đằng, nên cô rất cao hứng. Anh nói chưa bao giờ yêu, cũng có chút hoài nghi. Giọng nói êm ái. “không yêu chị ấy, vậy mà anh còn nói quen chị ấy?”

nói đến đây, anh trừng mắt nhìn Thái Niểu, nếu không phải nha đầu này, năm đó anh cũng sẽ không nói Thần Thanh Đằng là bạn gái của anh, thì anh cũng không dính líu với cô đến vậy.

“Anh nhìn chăm chăm em làm gì?” Thái Niểu chột dạ.

Trương Cảnh Trí nhìn cô không nói, nhếch miệng cười cười, “Cái này giải thích rồi, chúng ta cũng nên nói chuyện khác nhỉ?”

“nói gì?” Có mùi nguy hiểm, Thái Niểu nắm chặt cái khăn.

“Em có thói quen uống rượu?”

“Là Lưu Ly đưa em đi.” Lưu Ly xin lỗi, tình huống nguy hiểm thế này chỉ có thể lấy cậu làm bia đỡ đạn.

“Em và Hoạt Tích Niên xảy ra chuyện gì?”

Thái Niểu trừng mắt, “Mắc mớ gì tới hần?”

Trương Cảnh Trí tức giận không nói lời nào, nếu cô không nhớ vậy uống rất nhiều rồi. Đẩy cô, đề lên người cô, “nói cho em biết, nếu anh không tới kịp, thì người dẫn em vào khách sạn chính là Hoạt Tích Niên.”

cô hoảng sợ như không tin lời anh nói, hoàn toàn không nhớ gì cả.

Trương Cảnh Trí nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, liền tức giận cắn vào cổ cô, cảnh cáo cô, dám uống say đến không biết sẽ hừ hừ... Nghe hai tiếng hừ, không cần nói cũng biết anh đang giận.

Thái Niểu co người lại, dần choáng váng. Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay bé nhỏ ôm sau lưng anh, “Thương, cậu út đừng cắn con.”

“Vậy em cắn anh có được không?” Trương Cảnh Trí dời đến môi cô, hôn nhẹ nhàng, sau đó nụ hôn càng ngày càng điên cuồng, cho đến khi cô thật sự không còn hơi nữa, mới rời môi cô.

Thân thể vốn đã quen thuộc, hiểu lắm được giải tỏa, hai người ngày càng muốn đối phương nhiều hơn, thật sự anh rất hưởng thụ loại cảm giác đó, để cô không e thẹn nữa, thật chặt cuốn lấy anh. Ngắc đầu lên cái cằm nhỏ nhắn nhẹ nhàng tựa lên vai anh, dùng sức một chút ôm chặt lấy anh, nhưng vẫn sợ, “Cậu út, không được phép摸摸 mặt con, con sợ...” cô thật sự không còn tự tin nếu bị tổn thương lần nữa, nhất là bị anh tổn thương.

“sẽ không, trừ khi anh chết, nếu không cả đời này sẽ không...”

“Chết cũng không được...” Đây là lần đầu tiên cô bá đạo như vậy, cũng là lần đầu tiên thẳng thắn như vậy.

Trương Cảnh Trí lòng ấm áp, Bàn tay nhịn không được dò dưới người cô, ngón cái nhẹ nhàng kéo quần lót xuống....

“Rầm rầm rầm...” Tiếng gõ cửa dồn dập giống như là chuông báo, Trương Cảnh Trí không nhịn được nói tục, nghe tiếng bên ngoài nói “Mở cửa nhanh lên, cảnh sát kiểm lâm đây.” Hai người trong nháy mắt cứng đờ.

Tác giả lảm nhảm:

Mẹ nó, tại sao lại xui xẻo như vậy.

45. Chương 45

Thái Niểu hoảng sợ không biết nên làm gì, tay nhỏ bé nắm chặt lấy khăn tắm, khăn trương nhìn cánh cửa. Trương Cảnh Trí khăn trương không kém, đúng là xui thật, lại gặp phải kiểm lâm. Nếu biết trước thà bị mất mưa, cũng không muốn vào khách sạn!

Ngoài cửa mấy kiểm lâm cũng không cho họ nhiều thời gian, thấy bên trong không có ai trả lời, bắt đầu cảnh cáo: “Người ở bên trong có nghe không, nếu không lên tiếng, chúng ta sẽ đẩy cửa vào trong!”

“Chờ một chút.” Thức thời mới là trang tuần kiệt, Trương Cảnh Trí bắt đắc dĩ lên tiếng. Quần áo của hai đều đưa cho phục vụ đem đi hong khô rồi, Trương Cảnh Trí nhanh chóng đi vào phòng tắm, không bận tâm xem quần áo đó có sạch hay không, đi ra ném cho Thái Niếu, còn mình cũng nhanh chóng mặc vào.

Bên ngoài, tính nhẫn nại của mấy viên kiểm lâm rất kém, hai người vừa mặc xong quần áo, cửa liền bị mở ra, “Đứng yên, cảnh sát kiểm lâm đây.” Theo sau hai kiểm sát viên là mấy nhà báo, còn cầm máy ảnh chụp nghe rắc rắc.

Thái Niếu liền chón trong chăn, những người này chính là càn quét tệ nạn xã hội, hôm nay, cô đang ở trong tình cảnh đó, sợ đến muốn té xỉu. Đây là cái tình huống cầu huyết gị.

Trương Cảnh Trí cũng bị hù sợ, vội trấn định lại, gơ, gơ tay, “Chúng tôi là vợ chồng.”

“Vợ chồng?” Cảnh sát quẹt quẹt mũi, rõ ràng là không tin. “Mời lấy thẻ căn cước, Tiểu Liễu cho người lấy khẩu cung.”

Lấy khẩu cung? Dám coi bọn họ là khách hàng chơi gái rồi.

Máy ghi hình, máy ảnh thu lại những việc xảy ra, Trương Cảnh Trí nhú mảy, nói, “Tôi nói chúng tôi là vợ chồng, xin các người chú ý lời nói của mình, chúng tôi không phải là mua dâm trái phép, ba chữ đó xin thu lại.” Lời nói sắc bén, giọng nói nhẹ nhàng, khí thế uy nghiêm (hồi là không biết mình chém gị luôn).

Hai Viên Cảnh Sát ngẩn ra, bọn họ càn quét tệ nạn cũng không phải ngày một ngày hai, chuyện gì cũng gặp qua, nhười buôn bán nhỏ, xã hội đen, những người kinh doanh, những công chức chuyên nghiệp, nhưng mà loại khí thế này bọn họ lần đầu gặp phải.

Theo lý, bọn họ mặc cảnh trang, mà anh ta chỉ mặc mỗi áo choàng tắm, nói về khí thế, dù có thể nào bọn họ không thua, nhưng người này, chỉ lên tiếng, bọn họ có cảm giác như đang bị lãnh đạo khiển trách.

Tiểu Liễu thấy mình thân là nhân viên cảnh vụ, sao phải sợ chứ, nghĩ thế liền ưỡn thẳng ngực, tiến lên một bước, “Vậy thì mời hai người phối hợp đều tra.” Nói xong trực tiếp lấy hai ví tiền Trương Cảnh Trí để ở đầu giường, rút ra thẻ căn cước.

“Thái Niếu, nữ, số CMND XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX. Trương Cảnh Trí, nam, Số CMND XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.”

“Tên này sao nghe quen thế nhỉ?” Tiểu Liễu đọc xong tên tuổi của Trương Cảnh Trí, vừa nói xong mấy ký giả nhanh chóng đi lên chân này Tiểu Liễu chau lại, cô là nữ, cho nên đều phải chờ cảnh quan vào xác nhận người trong phòng quần áo ngay ngắn thì mới cho bọn họ vào, lần đầu tiên có người chặn ký giả chụp ảnh, Tiểu Liễu nghe tên Trương Cảnh Trí, chưa kịp nghĩ gì, đã nhanh chóng cản lại. Chỉ mong, chỉ mong là trùng thời, nếu không bọn họ nhất định sẽ chết rất thê thảm .

Trương Cảnh Trí hiển nhiên không vui, mặt nghiêm túc quá mức. Hai Cảnh Quan tiếp tục ghi chép, bọn học tựa hồ không nhận ra ngày tàn của bọn sắp đến. Hồi Trương Cảnh Trí, “Các người đã là vợ chồng, vậy anh có thể nói cho tôi biết, vợ anh làm việc gì, bao nhiêu tuổi, tốt nghiệp trường nào, địa chỉ gia đình.”

Trương Cảnh Trí nhếch mép, mặc dù không tình nguyện, những vẫn trả lời.

Cảnh Sát thấy anh nói rành mạch rõ ràng, không bị gẫy, trong lòng liền nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự là hiền lắm. Tiểu Liễu hỏi Thái Niếu, câu hỏi cũng như vậy. Đầu tiên là nói tuổi, trường tốt nghiệp, địa chỉ gia đình, nói đến công việc của Trương Cảnh Trí cô kiên chân chờ. Chẳng lẽ nói anh là phó thị trưởng của Cảnh Giang, ô ô ô, vậy chẳng phải bị cười nhạo sao. Đường đường là ph1 thị trưởng mà bị nghi là đi chơi gái, nhìn ký giả, Thái Niếu không ra nước mắt. Trơ mắt nhìn Trương Cảnh Trí, mong anh có biện pháp giải quyết.

Không chờ hai người có biện pháp giải quyết, chỉ nghe một tiếng hét, “Trương Cảnh Trí, phó thị trưởng Trương?” Lời của nói làm những nữ ký giả chân chờ. Cô thật hi vọng mình nhận lầm người (Thu Thuyền: Chúc mừng em, em đã trúng thưởng :v), nhưng mấy tháng trước cô có tham gia hội triển lãm, từng biết anh được dân cư mạng bầu chọn phó thị trưởng Trương đẹp trai nhất. “Anh thật sự là phó thị trưởng Trương!” Lời nói này không còn chân chờ nữa, mà là khẳng định.

Trương Cảnh Trí bị nhận ra, tự nhiên có chút quẫn, nhưng anh lúc nào cũng mang cái mặt than vào, nên chẳng ai nhận ra, lãnh lẽo gặt đầu, Coi như là thừa nhận. Cái gặt đầu này, làm tất cả mọi người đều hoảng

hốt.

Trương Cảnh Trí không quan tâm bọn họ, nói lý do vì sao mình ở đây. “Xe của tôi bị nổ lốp, lại gặp mưa to, nên mới tìm phòng trọ gần đây, không nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống này lại bị đối xử như vậy.” Anh nói rõ mọi việc, làm mọi người kinh hồn bạt vía.

Tiểu Liễu giải thích, “Chủ quán nói ngài không có ghi danh, lại mang theo một cô gái bất tỉnh, cho nên...”

“Vợ của tôi không khỏe.” Anh lạnh lùng nói, khí thế đủ làm hai người cảnh viên sợ đến mức không dám nói gì.

Người phản ứng nhanh nhất chính là nữ ký giả, chạy xuống quầy phục vụ đem quần áo được hong khô đưa vào, sau đó tất cả ra ngoài, cho hai người thay quần áo. Mọi người vừa ra ngoài, Thái Niều thở phào nhẹ nhõm. Nhanh chóng mặc quần áo vào, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lên, “Cậu út, làm sao giờ?”

Lúc này mới biết hỏi anh làm gì sao? Trương Cảnh Trí vốn định đi tới đâu tính tới đó, mặc kệ thân phận của mình, hai cảnh viên và ký giả chắc không dám nói sai, anh cố ý hù dọa Thái Niều, “Xem em lần sau còn dám uống rượu hay không.”

Thái Niều nào dám lên tiếng. Nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu không phải tại anh chọc tôi, tôi làm sao đi uống rượu chứ!

Hai người thay quần áo xong cũng không câu thời gian, liền mở cửa.

Hai cảnh viên biết mình mắc phải lỗi lớn, gương mặt hoảng sợ lo lắng, thái độ cung kính, tiến lên nhận lỗi. Trương Cảnh Trí lạnh lùng nói, “Công việc lúc nào cũng phải nghiêm túc, thái độ của các người đối với nhân dân, các người cần phải sửa lại, chuyện này tôi sẽ không truy cứu, nhưng tôi không muốn thấy các người vô lễ đối với những người bị tố cáo. Tiền lương của chúng ta do nhân dân đóng thuế, nên cư xử cho đúng, phải hỏi cho ra lẽ, không được lạm dụng chức quyền, phải làm đúng chức trách của mình.”

Lạm dụng chức quyền? Lỗi này thật lớn, hai cảnh viên rùng mình, chỉ bị trừ lương nhưng bảo vệ được chức quyền của mình, cũng không dám oán trách.

Trương Cảnh Trí nói xong, nhìn sang nữ ký giả, sau đó nhìn một vòng tất cả mọi người. Nữ ký giả nhanh trí, bảo mọi người ra ngoài, “Phó thị trưởng Trương xin yên tâm, sự việc lần này, chúng tôi nhất định sẽ sửa, sẽ không có lần sau, đây là phim ảnh, xin ngài nhận lấy, nếu lần sau chúng tôi còn tái phạm giống như lần này, nhất định sẽ nhận lỗi với ngài.

Trương Cảnh Trí không khách khí nhận lấy, cầm tay Thái Niều, “Nếu có lần sau, không cần nhận lỗi với tôi, lãnh đạo của các người sẽ xử lý giải quyết. Lần này, tôi bỏ qua.” nói xong, kéo Thái Niều rời khỏi khách sạn.

Cũng may ngoài trời mưa đã tạnh, hai người ra cửa liền đón xe, trực tiếp về nhà. Cả đêm hoảng loạn cả lên, hứng thú cũng bị dập tắt, Thái Niều ỉu xiu, mặt phờ phạc, tựa như vẫn còn hoảng sợ.

Trương Cảnh Trí đã sớm bình tĩnh lại, từ nhỏ anh đã thích sạch sẽ, mặc dù là ở nhà hàng cao cấp, áo choàng không phải mới sẽ không mặc, hôm nay mặc dù chỉ mặc mấy phút, nhưng anh vẫn cảm thấy cả người không thoải mái, cởi áo ra, trên lưng đỏ thành một mảng. Thái Niều vừa thấy, nhảy dựng lên đến xem hẳn có phải bị dị ứng hay không.

Trương Cảnh Trí biết bệnh thích sạch của mình, không chút để ý, vừa nghĩ Thái Niều cũng mặc kéo cô vào phòng tắm. “Áo choàng ở khách sạn không sạch.” nói xong, liền mở vòi sen, một dòng nước ấm chảy lên hai người, Trương Cảnh Trí nhấn sữa tắm vào tay, bàn tay chà trên người cô, phút chốc cả hai người đều dính đầy bọt, không khí vô cùng mập mờ.

Tuy đã sớm quen thuộc, nhưng cùng nhau tắm đây là lần đầu tiên, Thái Niều vốn hay xấu hổ, Trương Cảnh Trí biết cô cũng đồng ý. Trải qua nhiều biến cố, làm Thái Niều kinh hồn bạt vía, lòng thấp thỏm lo âu, cũng không còn sức giãy giụa, mặc anh muốn làm gì thì làm, một mối dựa vào vai anh.

Nếu trong tình cảnh này mà không động tình thì không phải là nam nhân. Trương Cảnh Trí nhanh chóng xối sạch bọt, ôm cô vào phòng ngủ. Thái độ của anh khác thường, hết sức dịu dàng, hôn lên môi mềm mại

của cô, khơi lên dục vọng trong cô. Bàn tay bên hông, nhẹ nhàng trêu chọc, chậm rãi hướng lên trên, cho đến khi nắm được quả hồng mai, làm cho nó nở rộ.

Thái Niều khẽ rên ra tiếng.

Thân thể giao truyền. cô vịn vai anh, cuối cùng cũng không chịu nổi kích thích, đạt tới cao trào. Trương Cảnh Trí không biết mệt là gì lật người giãy vò cô hơn một tiếng, mới hài lòng tha cho cô. Mầm móng của anh đều ở trong cơ thể cô, bụng trưởng khó chịu, cô đẩy anh, “Em đi tắm.”

“Tắm xong, không được uống thuốc tránh thai, không cho!”

Mười chữ, cũng không cho thương lượng. Trải qua chuyện này, anh đã suy nghĩ kỹ, anh phải sớm đem Thái Niều làm của riêng, Thuần Thanh Đằng và Hoạt Tích Niên, luôn làm anh hoảng loạn. “Tiểu Điểu, lần này nghe anh. Sau khi giải quyết xong mọi chuyện chúng ta về nhà thương lượng hôn sự với ba mẹ, thừa dịp cuối năm, chúng ta phải làm nhanh.”

46. Chương 46

Trải qua chuyện lần này anh liền hiểu rõ, chuyện kết hôn không thể kéo dài nữa, cho dù là Trần Thanh Đằng cũng vậy, hay Hoạt Tích Niên đều cũng thế đều nhìn vào bọn họ quá nhiều, chắc chắn không phải chuyện tốt, nghĩ vậy lòng anh cảm thấy hoảng sợ: “Tiểu Điểu, lần này em phải nghe lời anh, lần này trở về nhà anh cùng ba mẹ anh thương lượng, nhân dịp cuối năm chúng ta kết hôn đi”.

Cô đang nằm ngủ chợt nghe lời anh nói liền hoảng sợ, thức tỉnh: “Anh điên rồi sao?”.

“Nếu mọi việc không được như ý nguyện, như vậy anh mới bị điên đó”.

Lần đầu trong đời anh có cảm giác không an toàn, anh mong trong bụng Tiểu Điểu có con của anh. Người đã có quyết định, tâm mới định được. Nếu không gió thổi cỏ lay làm đảo loạn cả hồ nước, ai cũng không thể sống yên ổn. Nói một cách khác, Thái Niều dù gì cũng còn trẻ tuổi, hôm nay có một Hoạt Tích Niên, ai biết ngày mai sẽ là người nào đến nữa. Phó thị trưởng Trương cảm thấy nguy cơ trước mắt.

Anh ôm Tiểu Điểu càng thêm chặt: “Lần này nghe lời anh, chuyện thuyết phục ba em để cho ba anh làm đi, ba em không phải luôn nghe theo chỉ thị của lãnh đạo sao, lúc này trực tiếp kêu ba anh ra chỉ thị, xem ba em có làm theo hay không”.

Anh đã sớm nghĩ đến chuyện này, mỗi người đều có xương sườn mềm của mình, nếu Thái Lam Thiên luôn mở miệng nói về quy cũ, anh không ngại dùng quy cũ để đối phó với ông ấy.

Cô cảm thấy lo lắng, chỉ sợ chuyện làm không khéo sẽ làm xấu đi, chỉ là nhìn thấy anh niềm tin tràn đầy, cô không nghĩ ra biện pháp gì, chỉ có thể nghe lời anh.

Hai người đều có ý định như vậy, đều tìm đường lui mình, nhưng lại không biết chuyện lần này, đem hai người lên trên đỉnh đầu của sóng gió.

Trên đời không có tường nào không có lọt gió, chuyện kiểm tra khách sạn, phó thị trưởng bị bắt nhầm đã lan ra. Cảnh sát cùng phóng viên đều có việc của mình, nên e ngại không dám mở miệng, nhưng các nhân viên phục vụ tại khách sạn lại không có gì là cố kỵ, liền dùng điện thoại chụp vài tấm rồi bán cho các tòa soạn báo. Các tờ báo liền đưa tin tức này, cho dù Bạch Kỳ Trấn có thể chìm xuống nhưng cũng không thể chặn lại toàn bộ được, tin tức cũng bị truyền ra ngoài, mặc dù những lời đồn đại cũng chưa đến mức lan hết ra ngoài, nhưng cũng gây không ít ảnh hưởng.

Anh đi vào thị chính, các nhân viên tuy lễ phép chào hỏi anh, nhưng ánh mắt nhìn anh rất kỳ quái, anh mặt lạnh ứng đối, vào phòng làm việc, chưa kịp phát tác thì Bạch Kỳ Trấn nhin không được liền cười lên.

“Buồn cười lắm sao”, anh hí mắt nhìn anh ta.

Bạch Kỳ Trấn nào dám gạt đầu, nín cười nói: “Lãnh đạo, chuyện khách sạn tôi đã xử lý xong, chỉ là đường như thị trưởng Tề cũng đã biết được, sáng sớm thư ký của ngài ấy gọi điện đến nói chờ ngài đến, kêu ngài đến phòng làm việc của thị trưởng Tề một chuyến”.

Anh liền đứng dậy, vừa ra khỏi cửa, bên trong truyền đến tiếng cười, lần này không phải chỉ là của một Bạch Kỳ Trấn. Anh liền xoay người đẩy cửa, nhìn toàn bộ phòng thư ký đang giả bộ nghiêm chỉnh, mặt nghiêm túc nói: “Tôi muốn xem tài liệu về mục lục xây dựng trong tám năm, còn có bảng biểu báo cáo tài chính trong ba năm, trước giờ cơm trưa mang toàn bộ tài liệu đến cho tôi”. Nói xong đóng cửa lại, dứt khoát bước đi, mọi người khóc không ra nước mắt, quay đầu lại nhìn Bạch Kỳ Trấn, những tài liệu này nếu muốn làm, thì ít nhất cũng phải mất năm ba ngày, trước bữa ăn không phải là muốn mọi người tìm đường chết sao?.

Anh vào phòng làm việc của thị trưởng Tề, nhìn thấy ông ấy đang pha trà, hương trà lan tỏa trong phòng khiến mọi người tinh thần phấn chấn hẳn lên, anh nhìn bức tranh thư pháp treo trên tường, cũng không phải của nghệ nhân nổi tiếng nào làm, chữ nhỏ viết kèm với cảnh nông thôn.

Thị trưởng Tề cũng nhìn sang, liền cười nói: “Tôi yêu bức tranh của cha anh, thật có khí chất mạnh”.

Anh cười nói: “Bức ảnh này là lễ mừng thọ bảy mươi tuổi mới viết, mấy năm này cũng có viết, thời điểm đầu năm về nhà giúp đỡ ông cụ tùy tiện luyện chữ, bị ông cụ bắt luyện một ngày, lần sau không dám cùng ông luyện chữ nữa”.

“Ông cụ làm gì đều làm rất nghiêm túc” thị trưởng Tề nói xong, ra ý bảo anh ngồi xuống, hương trà thơm lừng, hai người ngồi đối diện, không khí cũng không giống như đang nói chuyện công việc.

Anh biết ông ấy gọi anh đến phòng làm việc là có mục đích gì, uống hai ly trà hai người liền đi thẳng vào vấn đề, “Cảnh Trí, ta năm nay sẽ nghỉ hưu, cậu cũng có tên trong danh sách đề cử, trong thời điểm mấu chốt này ngàn vạn lần đừng để xuất hiện sự cố, đến lúc đó đừng nói ông cụ nhà cậu đánh cậu, mà ta cũng sẽ là người đầu tiên đánh cậu đó”. Lời này tuy đùa giỡn nhưng cũng là nghiêm túc.

Chỉ là anh cảm thấy thật oan uổng, “Lãnh đạo, người biết con lâu năm rồi, con là người như vậy sao”, ông ta bật cười lên: “Chuyện khách sạn là đúng đi, nhưng cũng không phải là chiêu trò đi, ta cùng khách sạn đó có quen biết”, giải thích chân tướng rõ ràng cho anh, nhìn anh từ kinh ngạc sau đó là chê cười, anh hơi quẫn bách một chút, nhưng cũng không nói được gì.

Anh tuy bị người ta nói xấu nhưng uy tín anh vẫn còn, nên không ai dám đứng ra nói này nói kia, nhưng bên Thái Niếu lại ngược lại, bên cạnh Lưu Ly cũng làm cho cô không chịu nổi rồi.

“Tiểu Diệu, kích thích sao?”.

“Tiểu Diệu, đây là lần đầu tiên cậu đi khách sạn sao?”.

“Tiểu Diệu, phó thị trưởng Trương cũng thật keo kiệt rồi, cứ nhiên dẫn cậu đi khách sạn nghèo nàn đó”.

“Tiểu Diệu, cậu cũng thật xui xẻo rồi, đi khách sạn cứ nhiên gặp phải đợt cần quét tội phạm”.

“Tiểu Diệu...”.

Cô bịt lỗ tai, cảm giác mình sắp điên rồi, nếu mặt đất có lỗ, cô nhất định chui xuống ngay, như vậy không phải đối mặt với đùa giỡn của Lưu Ly. Chỉ là Lưu Ly cũng không có ý định bỏ qua cho cô, mọi người trong phòng cũng cùng nhau trêu đùa cô.

cô im lặng, chỉ cảm thấy mình chọn nhầm bạn tốt.

đang lúc cô khổ não, điện thoại liền vang lên. cô vừa nhìn điện thoại, nhìn thấy số điện thoại của người nhà, cô vừa mừng vừa lo. Bởi vì cô không chịu nghỉ việc về nhà, trong nhà đã không liên lạc với cô hơn hai tháng rồi.

Ra dấu kêu Lưu Ly im lặng, cô liền bắt máy: “Alo...”

“Thái Diệu, ngay bây giờ, con lập tức quay về nhà cho ba.” Tiếng nói qua điện thoại đang rất tức giận như một trận lũ bất ngờ kéo qua, cô bị rỗng một tiếng liền cúp điện thoại.

Lưu Ly thấy dáng vẻ ngu ngơ của cô, đẩy đẩy cô nói: “đã xảy ra chuyện gì vậy?”

cô vẫn giữ dáng vẻ ngu ngốc, lắc lắc đầu nói: “Mình cũng không biết, không lẽ...” Dự cảm xấu xuất hiện trong đầu cô, cô không dám nghĩ tới khả năng đó.

Điện thoại di động lần nữa reo lên, lần này là của Trương Cảnh Trí.

“Tiểu Diệu, chị hai không biết từ đâu nghe được tin tức về khách sạn nên nói với người nhà rồi.”

“Cái gì.”

Đây là trời muốn diệt mình sao.

Anh khuyên bảo cô mấy câu, để cho cô yên tâm, nói anh nhất định sẽ giải quyết chuyện này, nhưng cô vẫn cảm thấy rối loạn, bộ dáng có bao nhiêu ủy khuất thì bấy nhiêu ủy khuất, người nào gặp phải chuyện này, cũng sẽ không cảm thấy tốt hơn. Lưu Ly an ủi cô, nhưng giờ phút này cũng không biết nói gì.

Trương Cảnh Trí cũng nhận được điện thoại của ba mình, nhưng ông ấy không có rống lên, chỉ là bình thản hỏi anh có tính toán gì không. Anh chỉ nói hai chữ “kết hôn”, ông liền hiểu con trai mình đã quyết tâm làm vậy, ông thông minh không tỏ vẻ gì.

Tối về nhà, cô lo lắng không thôi, chờ anh về nhà liền hỏi phản ứng của người nhà như thế nào. Nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của cô, anh liền bật cười, kéo cô ngồi xuống: “Mất ngựa lần nữa không biết phúc hay họa, lúc trước không phải trong nhà đều giả bộ không biết chúng ta ở chung một chỗ sao, giờ thì hay rồi, phóng viên cũng đã truyền ra xem họ còn giả vờ được nữa không?”

“Cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.” cô cũng không nghĩ sâu xa đến như vậy.

Anh cười rộ lên, bóp nhẹ mũi cô, căn bản là cô không có sợ hãi chuyện này.

thật ra thì lúc nhận được điện thoại của người trong nhà, anh đã nghĩ tương kế tựu kế, dù gì chuyện cũng đã phát sinh rồi, anh liền làm lớn chuyện lên, làm ọi người đều biết, xem ai còn dám ngăn cản anh cùng Tiểu Diệu kết hôn. Sau khi cưới, lời đồn đãi tự sẽ mất. Nếu không cưới, đường sự nghiệp của anh bị trì hoãn lại, là Thái gia hay nhà mình đều khó ăn nói.

Trong lòng anh tính toán như vậy, nhưng lại không đem chuyện này nói cho cô biết, nha đầu này là người thành thật, da mặt mỏng, đối với người nhà Thái gia sẽ không tính toán thiệt hơn, anh chị hai nhà mình thì khó nói, nếu như có người nào lúc này nói này nói kia với cô, vài ba lời là có thể đem mọi chuyện nói ra.

....

Bạch Kỳ Trấn xử lý xong chuyện về báo chí thì đến học viện đón Lưu Ly tan tiệc về nhà. Hai người nhắc đến Tiểu Diệu đều không nhịn được cười. “Phó thị trưởng Trương lần này lại làm cái gì?” Tiểu Diệu là người hơi ngu ngốc, Lưu Ly không như vậy, chuyện này đâu phải dễ dàng thành chuyện lớn như vậy, có thể làm cũng có người đứng sau, rõ ràng là do có người bày mưu.

“Có thể làm gì. Tất nhiên là cùng người nhà đấu tranh.” Bạch Kỳ Trấn cởi áo khoác, mặc đồ ở nhà. “Em cũng đừng nói bậy với Tiểu Diệu, lãnh đạo bên đó có sắp xếp.”

Lưu Ly bĩu môi, cô cũng không có thời gian rảnh rỗi như vậy. Dem tây trang của Bạch Kỳ Trấn để sang một bên rồi nín lấy ống tay áo anh ta: “Lão Bạch đồng chí, lễ mừng năm mới năm nay anh ở Cảnh Giang hay là dẫn em về nhà anh.”

Bạch Kỳ Trấn cười, kéo cô ngồi xuống “Nóng vội rồi sao.”

Lưu Ly một chút cũng không ngượng ngùng, trực tiếp ngồi lên đùi anh. Ngay lúc Bạch Kỳ Trấn muốn làm cô, thì cô chậm rãi mở miệng: “hiện tại em không vội, đợi bụng em lớn lên, thật sự là không kịp nữa rồi.”

Bụng.

Lớn!

Bạch Kỳ Trấn thân hình cứng đờ, lát sau mới trở lại bình thường, mừng như điên ôm lấy cô: “Em mang thai.”

Lưu Ly sờ bụng, nhếch môi cười, dường như không vui mừng lắm vì chuyện này, hơi bất đắc dĩ nói: “Cực kỳ chính xác, con trai của anh đã ở trong bụng em được sáu mươi ngày rồi.”

Đó là được hai tháng, Bạch Kỳ Trấn chỉ kém là cất tiếng hoan hô, ôm cô thật cẩn thận: “Anh phải nói cho lão Bạch, không không không, chúng ta phải đi lĩnh chứng trước, không được, thừa dịp bụng của em chưa lớn, chúng ta liền làm hôn lễ...”

Lưu Ly lần đầu nhìn thấy anh nói chuyện không mạch lạc như vậy, trong tim rất vui vẻ, cuối cùng trực tiếp sử dụng môi của mình để ngăn anh không nói thêm nữa: “Lão Bạch, gặp được anh thật tốt.”

47. Chương 47

Lưu ly đã từng nghĩ đến, nếu như không gặp Bạch Kỳ Trấn, cô sẽ không có ý niệm kết hôn. Chỉ là cũng may cô gặp được anh. Ngay trong lúc cô sắp rơi xuống đáy cốc, đã chuẩn bị xong thì lại gặp được anh, yêu anh, gả cho anh. Có lẽ sâu xa trong đó là do duyên phận đi, mấy năm trước, thời điểm cô rơi xuống cứ nghĩ mình sắp chết lại ngã vào lòng anh, mấy năm sau, cô sống lại lần nữa thời điểm đó cũng gặp lại anh, hai lần giống nhau bị tổn thương sâu sắc, đều gặp được anh nên cô hiểu được hạnh phúc không dễ có, nếu có được thì nên quý trọng.

Nghĩ đến bộ dáng lúc anh biết cô có thai thì vui vẻ đến cả đêm không ngủ, Lưu Ly cảm thấy thích tiểu tử trong bụng này rồi, trên bụng vẫn còn lưu lại hơi ấm do anh vẫn nằm trên bụng cô nghe thanh âm thai nhi nhưng lại không nghe được gì. Cô cười rộ lên, người đàn ông có con, liền trở thành như một đứa trẻ.

Bởi vì xe đưa đi bảo trì, Lưu Ly đón taxi đi quán bar 101. Vào cửa, đi thẳng lên lầu. Trên lầu yên tĩnh khác thường, nhưng cô biết anh ta đang ở trong.

Không cần gõ cửa, Lưu ly đẩy cửa vào, Lưu Khải đang ngồi trên ghế salon, khoác một cái áo khoác màu xanh lá cây của quân đội, làm cho người ta có cảm giác vương giả. Trái tim cô chưa chút, năm đó sao mình không khuất phục với khí chất của anh.

Có thể ra vào cửa phòng của anh như vậy chỉ có một người, không cần nói Lưu Khải cũng biết là ai, không cần ngăn đầu lên. Anh nghiêng mặt hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Cô gật đầu một cái, lựa chọn chỗ ngồi cách xa anh nhất, nụ cười trên mặt cũng thu lại: “Năm nay em cùng Bạch Kỳ Trấn cùng nhau trở về nhà anh ấy mừng năm mới”.

Lưu Khải bị câu nói này làm của cô chấn động, quay người lại nhìn chằm chằm cô, ánh mắt sắc bén, giống như muốn đem cô bắn thủng: “Em lặp lại lần nữa”.

Lưu Ly hít sâu một hơi, tay đặt trên bụng, dường như nơi đó cho cô dũng khí nói tiếp: “Em nói, năm nay em sẽ không trở về nhà đón năm mới, em cùng Bạch Kỳ Trấn về nhà anh ấy. Hơn nữa, sau này em cũng sẽ không trở về ngôi nhà đó nữa, nếu như ông ta thật sự muốn bồi thường cho em, thì không cần đến quấy rầy cuộc sống của em”.

“Lưu ly, em không thể tha thứ sao?”.

Thời điểm cô nghe được câu nói này, khóe miệng cô cười lạnh lẽo nhưng chỉ có cô biết cô cười nhưng bên trong có bao nhiêu đau đớn. Tha thứ, muốn cô như thế nào tha thứ, tha thứ ông ta dung túng vợ mình đem con gái chưa trưởng thành là cô lên giường anh cùng cha khác mẹ, tha thứ ông ta rõ ràng biết vợ mình làm nhưng vẫn làm bộ dáng cái gì cũng không biết sao.

Ở những năm tháng đó, mỗi ngày cô mở mắt đều hận mình không thể chết đi, không ai biết cảm giác lúc cô cùng với anh của mình đắm chìm trong cảm giác đó, cảm giác hít thở không thông giống như phê mat túy, không, so với cái kia đáng sợ hơn. Cô bắn thiu, cô hạ tiện, nhưng cô biết trên thế giới cũng có người như cô, nên hai người càng dính chặt nhau thêm, càng thêm bắn thiu, càng thêm hạ tiện.

“Trừ phi em chết”, Lưu Ly cắn răng nói, chuyển sang nhìn Lưu Khải, nhìn thấy vết sẹo trên trán anh thật rõ kia, nước mắt chảy ra. Cô chậm rãi bước đến gần, nhìn thấy gương mặt anh bị chính mình phá hủy đi, nắm chặt thành quyền, “Anh mỗi khi soi gương thời điểm cũng là hận đi, có lẽ so với em anh càng hận hơn, bà ta là mẹ ruột của anh, nhưng đối với anh vẫn rất tàn nhẫn. Bà ta chỉ cần một người thừa kế, cho nên anh với em đều là vật hy sinh, ngược lại em muốn nhìn xem bà ta luôn trong mong một bước lên mây nhưng khi rơi xuống kết quả sẽ ra sao”.

Ánh mắt Lưu Khải lúc này giống như không có tí gợn sóng nào, hận, có lợi ích gì, “Lưu Ly, nếu như anh ta đối với em không tốt,...”.

“Sẽ không, anh ấy không biết chuyện đó”, cô cắn cắn môi nói, lời nói vô cùng kiên định. Bạch Kỳ Trấn và cô là cùng một loại người, khi nhận định chuyện gì, sẽ không bao giờ thay đổi.

Lưu Khải khỏe miệng mỉm cười, muốn đưa tay lên sờ khuôn mặt của cô, lại phát hiện cánh tay nặng nề giờ lên không nổi. cuối cùng anh cúi đầu xuống, giọng nói nhỏ mà người khác không thể nghe được: “Em hạnh phúc là tốt rồi”.

Hạnh phúc là tốt rồi, đây là lời duy nhất mà anh có thể chúc phúc, anh ta đi tới cửa sổ, nhìn theo bóng lưng cô rời đi, ánh sáng chợt lóe lên trong mắt.

Lưu Ly bước ra khỏi bar 101, đứng ở trước cửa bar quay người lại nhìn vào bên trong thật lâu, cô biết Lưu Khải mở quán này chủ yếu là trông nom cô thôi, sợ cô không biết có lại rơi vào thảm cảnh như trước không, sợ cô lại vô cớ mất tích, sợ cô không giải quyết được thì tìm cái chết,...hiện giờ cô có phần dựa dẫm vào nơi này, cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng có người cho cô chỗ dựa vào, nhưng hiện giờ cô cần phải bước ra khỏi tòa thành này rồi.

“Anh, hẹn gặp lại”.

Cô nhắm mắt lại, không cho Nước mắt rơi xuống, mở mắt ra, nhìn ánh mặt trời, rốt cuộc không còn lo lắng nữa.

“Anh, chúc anh hạnh phúc.”

.....

Ngày thứ hai, Bạch Kỳ Trấn đi thẳng lên phòng làm việc của Trương Cảnh Trí xin phép, trên mặt không giấu được vẻ mặt vui vẻ, “Lãnh đạo, tôi xin phép nghỉ đông để kết hôn.”

Anh vừa nghe Bạch Kỳ Trấn nói chân mày liền chau lại.

Bạch Kỳ Trấn cười, “Tôi lần này coi như đạt được thành tích cực kỳ thỏa mãn, Lưu Ly mang thai.” nói xong đem đơn xin phép để trên bàn anh.

Anh cảm thấy buồn cười, buổi tối về nhà, nhìn thấy cô liền oán hận. rõ ràng là anh là người yêu trước, tại sao tiến độ lại là phía sau. Mặc kệ hiện giờ thế nào, anh thay đồ tây trang ra đi thẳng đến chỗ cô, thân hình anh lớn hơn so với cô rất nhiều, nên rất dễ dàng ôm lấy cô lên, cô hét hồn, la lên một tiếng: “Anh làm gì thế?”

“Làm em.” Anh thô tục nói rồi dùng hành động trực tiếp biểu đạt.

“Anh điên rồi.” cô thét chói tai, anh mặc kệ cô, hoàn toàn vì chuyện kia mà ảo não. một tay đè vai cô, một tay cởi quần áo của cô, dường như có chút gấp gáp.

cô không hiểu anh điên vì chuyện gì, chỉ biết là bị anh giở trò, rất nhanh đã có cảm giác. Anh cởi quần áo cũng hơi chậm lại dịu dàng hôn cô, thỉnh thoảng cắn tai cô, đợi cô mở miệng cầu xin thời mới bắt đầu chậm chậm tiến vào, dịu dàng triền miên trở nên kịch liệt lửa nóng.

Anh nhanh chóng đặt tay lên bộ ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoa, một tay thì đưa xuống dò xét bên dưới. cô bị anh làm cho thở hồng hộc, nhưng bởi vì môi cô bị chặn lại nên sắc mặt cô đỏ bừng. Chỉ là rất nhanh anh buông môi cô ra, sau đó nhanh chóng đánh úp về phía mềm mại kia mà mút.

Anh cởi quần áo cô đến mất cá chân, sau đó dùng chân hất ra, cảm giác được cô đã ướt át, anh đem cả người cô nâng lên, nâng lên một cái chân của cô rồi hơi cúi người chen vào.

Chân của cô cũng vòng lên hông của anh, hai người lại tiếp tục nụ hôn nóng bỏng, anh thở hổn hển nói: “Tiểu Diệu, chúng ta cũng nên có bảo bối thôi.”

cô tuy bị anh làm những vẫn nghe được những gì anh nói, sau “Ừ” một tiếng rồi hỏi anh. “Ai... ai mang thai?”

“Lưu Ly.”

cô bị anh đè nặng đỉnh đầu, rên rỉ dưới thân anh. Hai chân kẹp chặt anh hơn, hai tay ôm cổ anh, ngực càng dùng sức dựng lên, nhạy cảm một chút, đúng lúc cọ ngay ngực anh. “Bị kích thích rồi sao?” cô khẽ rên nói, giọng nói thật mềm mại liền kích thích đến anh.

Anh mãnh liệt làm tình với cô, qua mấy phút vẫn chưa thấy đã nghiền, bàn tay nâng hông của cô.

cô đã không chịu nổi mềm nhũn thân thể nhưng anh còn chưa chịu ngừng, lật người, đem cô đổi tư thế, cầm một cái gối đệm ở dưới thân cô, tiến sâu vào thêm. cô vô lực nói: “Cậu út, đủ rồi.”

“Như vậy mà đủ rồi sao?” Anh cười nói, dùng lực mạnh hơn chút nữa, đưa vào tiến ra. Anh thật hận mình khôn thể đem chính mình nhập vào cùng cô thành một dạng, toàn bộ bộc phát trong cơ thể cô.

Anh bất động, ôm thật chặt cô, dùng lưỡi liếm tai cô mở miệng là gọi “Bảo bảo, bảo bảo.”

cô thấy cảm thấy phục anh luôn rồi, miễn cưỡng nằm úp lên ngực anh, vừa nghĩ đến anh vừa mới làm mình không lưu tính, mà ở phía dưới vẫn còn thấy đau, cô liền há miệng cắn ngực anh một cái. Anh đau nhói, ôm chặt hông cô. “Còn trêu chọc anh sao, có phải hay không chưa đủ.”

“Anh nghĩ anh muốn giết người à.” cô nũng nịu nói.

Anh vô cùng yêu bộ dạng nũng nịu lúc này của cô, vuốt ve lưng cô: “Bạch Kỳ Trấn xin anh nghỉ kết hôn rồi, nói là kỳ nghỉ đông này sẽ kết hôn, anh ta con con mới cưới, đúng là song hỉ lâm môn a. Mà anh hiện giờ còn đang cùng người trong nhà đấu tranh từ hai phía.”

“Thời điểm nào em tấn công anh hả?” cô liếc mắt xem thường, chúng ta là chung trận tuyến à.

Anh hừ cô một tiếng: “Vậy chúng ta co bảo bảo đi.”

Căn phòng trở nên im lặng. “Phó thị trưởng Trương, bảo bảo muốn có thì có sao?”

“Cố gắng thì sẽ có.” Anh cố chấp nói.

cô đỏ khốc đỏ cười, ngón tay chỉ ngực anh. “Chuyện đùa bé coi như là duyên phận đi, anh ở miệng nói vấn đề dân chủ, em nói không muốn có em bé dường như cũng không được. Anh nói anh đi, từ lúc anh dự tính muốn có em bé, anh đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng chưa, anh đã suy nghĩ các biện pháp xử trí mọi việc chưa?”

Phó thị trưởng Trương lần đầu bị cô phê bình, không phản bác được, gương mặt tỏ vẻ lung túng. cô cảm thấy anh lúc này thật dễ thương, ngẩng đầu lên cắn cằm anh. “Cậu út, chúng ta về nhà đi.”

“Quyết định.”

“Ừ.” cô nặng nề gật đầu. Đầu dựa vào ngực anh, nếu như cần dùng cảm đối mặt, cô sẵn sàng vì anh dùng cảm đối mặt một lần.

hiện giờ anh chỉ hận không thể đem cô nuốt vào trong cơ thể mình, anh cười vô cùng thỏa mãn. “Ngày mai chúng ta về nhà thôi.”

48. Chương 48

An: May mà chương này ngắn, An mất có 1h ed, bjo mới đăng tr được *hỗn hển*

Trương Cảnh Trí mang theo Thái Niểu về nhà, Trương phu nhân đối xử với Thái Niểu vẫn giống như trước, lôi kéo cô than ngắn thở dài. Vu Việt muốn nhắc con gái mấy câu cũng bị Trương phu nhân ngắt lời như trước. Trương Cảnh Trí bị đối xử khác trước đây một trời một vực, vào cửa đầu tiên là không ai để ý tới, phụ nữ thì vào phòng bếp nấu cơm, anh liền bị gọi vào thư phòng, anh trai và cha nhìn anh mặt đen lại.

Trương Cảnh Trí bị phạt đứng, nhìn ba cùng anh trai lấy bút lông ra, chân mày nhíu lại. Vừa cầm bút, anh liền biết sẽ bị phạt đứng nửa giờ rồi. Ho nhẹ một tiếng, “Ba, chị dâu nói...”

“Ai cho con nói chuyện?” Trương Cầm ngay cả mí mắt cũng không hạ xuống. “Thằng cả, mài mực cho ta.”

“Vâng, thưa ba.” Trương Cảnh Diệu đứng một bên mài mực, sau khi mài xong, giương mắt nhìn em trai, không tiếng động thở dài một hơi. So với em trai thì anh có thể coi làm một người ba, chỉ lớn hơn con cả mình có ba tuổi, khi còn bé Trương Cảnh Trí và Trương Ngọc Thành đến bộ đội vào kì nghỉ hè, người khác còn cho là cả hai đều là con trai anh đấy. Đối với người em trai này, anh vừa là huynh trưởng vừa là ba, có lúc vừa bực vừa hận với cậu. Như lần này, tự nhiên lại gây ra chuyện tày đình, lại còn là chuyện giường chiếu nữa chứ, có ngọn có ngành, không tức giận mới là lạ. Chỉ là, hơn ba mươi tuổi, lớn đầu như vậy còn bị phạt đứng, thật là... Thôi, dù gì cũng là em trai ruột thịt nhà mình. Trương Cảnh Diệu hắng giọng một cái, nhìn ba viết xuống một chữ mới nói: “Ba à, sang năm em hai có khả năng sẽ bị triệu hồi tới phía nam, biến động gần đây rất lớn.”

Trương Cảnh Cần viết xuống một chữ cuối cùng, nhìn chữ viết, có vẻ không hài lòng cho lắm. Đặt bút lông xuống, cầm khăn lông bên cạnh lau tay một cái. Chờ Trương Cảnh Diệu viết xong chữ cuối cùng mới mở miệng nói, “Ta rất yên tâm về thằng hai, nó là đứa hiểu được thể thái nhân tình.” Giương mắt nhìn Trương Cảnh Trí một cái, lạnh giọng hừ một tiếng. Rõ ràng không an tâm chính là người trước mặt này.

Trương Cảnh Trí thấy ba rớt cuộc cũng nâng mắt nhìn mình, lập tức cười bước tới, “Ba à, con thật sự có thể giải thích rõ ràng.”

“Nhóc con, lần này em quả thực quá sơ suất rồi.” Trương Cảnh Diệu tiếp lời, phê bình nói.

Trương Cảnh Trí đâu có nghĩ tới, căn bản do xui xẻo. Anh có nỗi khổ khó nói, “Em cũng không nghĩ lại khéo nhe vậy.”

“Nguy biện, nhiều việc không phải ý trời mà là ý người.” Trương Cảnh Cần nghiêm mặt, “Thiếp mừng Thần gia đã gửi tới rồi, nhà chúng ta đương nhiên phải có mặt. Chuyện năm đó đã khiến hai nhà gây thù, lần này Thần gia chủ động lấy lòng, đây là cơ hội tốt để hòa hoãn, con mang Tiểu Diệu cùng nhau tới tham dự hôn lễ đi.”

Ánh mắt Trương Cảnh Trí sáng lên, “Cám ơn ba.” Có thể để Tiểu Diệu xuất hiện bên cạnh anh, cũng chính thức khẳng định quan hệ của bọn họ.

Trương Cảnh Diệu lần đầu thấy em trai hớn hở ra mặt như thế, lại lắc đầu thở dài, không biết nên nói cậu trưởng thành sớm hay là phát triển muộn nữa, bằng này tuổi đầu lại giống như thanh niên yêu đương nồng nức. Hơn nữa nghĩ tới cô bé từng gọi mình hai tiếng “Cậu lớn, cậu lớn”, đột nhiên trở thành em dâu của mình, thật là nhức đầu mà.

Tên nhóc này có chủ ý yêu đương Tiểu Diệu từ lúc nào không biết?

Trương phu nhân ở dưới lầu kêu ba người xuống ăn cơm, Trương Cảnh Cần xuống trước, Trương Cảnh Diệu dừng lại một bước kéo Trương Cảnh Trí, nhỏ giọng hỏi ra thắc mắc trong lòng, “Đừng giả bộ ngờ ngẩn để lừa anh, nói, cậu đã động lòng từ lúc nào?”

Trương Cảnh Trí, chỉ nói: “Rất sớm.” Nói xong bước theo ba xuống lầu.

Rất sớm? Cả người Trương Cảnh Diệu lạnh tới phát buồn nôn, bọn họ đều nhìn cô bé này lớn lên, có thể sớm từ lúc nào? Thằng nhóc này học năm nhất trung học, cô bé ấy mới ra đời; thằng nhóc này tốt nghiệp đại học, cô bé ấy mới lên trung học; lúc thằng nhóc này ở chung một chỗ với Thần Thanh Đằng, cô bé ấy hình như là thi cấp ba..... Trời ạ, không phải chứ!

Trương Cảnh Trí nhìn em trai đã xuống lầu, thật không dám nghĩ chữ “Sớm” này rốt cuộc có phải là từ khi vừa mới chào đời không nữa.

Hôm nay Trương gia cũng coi như là họp mặt, hai người, nhà Trương Cảnh Diệu, Trương Cảnh Trí, thêm Tiểu Diệu thành một nhà, đầy một bàn, nếu như cả nhà Trương Cảnh Tín cũng đến, thì đúng là đầy đủ rồi.

Gia đình Thái Niếu không phải là lần đầu tiên có mặt trên bàn cơm nhà Trương gia gặp mặt ăn cơm, nhưng là lần đầu tiên kể từ sau khi Trương Cảnh Trí và Thái Niếu xác định quan hệ. Thái Lam Thiên nhìn cũng không nhìn con gái một cái, rõ ràng còn đang tức giận. Theo thứ tự trước kia phải là Trương Cảnh Cần, Trương phu nhân, bên phía Trương Chuyên Cần theo thứ tự là Trương Cảnh Diệu, Lý Oánh vợ Trương Cảnh Diệu, Trương Cảnh Trí sau đó là mấy đứa nhỏ. Bên này Trương phu nhân mỗi lần đều kéo Tiểu Diệu ngồi bên

cạnh sau đó là Vu Việt, tiếp theo là mấy đứa nhỏ. Nhưng hôm nay thân phận của Thái Niểu không giống trước kia, trở thành vợ của Trương Cảnh Trí, thân phận cũng tăng lên.

Trương Cần muốn uống mấy ly rượu với Thái Lam Thiên, Thái Lam Thiên bị Trương Cảnh Diệu kéo vào ngồi giữa mình với ba anh, Trương phu nhân cười hì hì kéo Thái Niểu ngồi xuống, Trương Cảnh Trí liếc Thái Niểu ngồi vào ghế đối diện với cô. Vu Việt muốn giúp chuyển đồ ăn, ngồi ở vị trí cuối cùng, Trương Ngọc Thành nhìn chú út một cái, lại nhìn Thái Niểu một cái, con người chuyển động không ngừng, sau đó đặt mông ngồi cạnh Thái Niểu, đồng dặc nói, “Thái Niểu, Thái Bằng sắp tốt nghiệp rồi, để cho cậu vào công ty tôi thực tập cũng được chứ sao.”

“Chuyện này....” Thái Niểu đầu dăm đồng ý, nhú mày nhìn về phía ba, Thái Lam Thiên nghiêm mặt, căn bản không nhìn cô lấy một cái, nhất thời lúng túng.

Trương Cảnh Trí không thể để Thái Niểu bất lực như vậy, hừ một tiếng dạy dỗ thẳng cháu cả. “Cứ như vậy đi, Tiểu Diệu bây giờ là thím cháu rồi, cháu phải chú ý lễ phép, không được gọi loạn nữa.”

Trương Ngọc Thành cong miệng vui vẻ, lời chú út vừa thốt ra, không khí trên bàn lập tức thay đổi. Đầu tiên là mặt Thái Lam Thiên ngày càng đen lại, tiếp theo là sắc mặt khó chấp nhận của Vu Việt.

Trương Cần chùng Trương Cảnh Trí một cái, nhưng vẫn mở miệng nói đỡ. “Lam Thiên à, có một số việc không thể đoán trước được, ai có thể nghĩ tới hai chúng ta cũng có thể trở thành người một nhà.”

“Thủ trưởng à, gia đình chúng tôi thực không dám với cao.”

“Lam Thiên, ta biết Trương Cảnh Trí đã lớn tuổi, chỉ có thể để Tiểu Diệu chịu thiệt rồi.”

“Không phải vậy, là Tiểu Diệu không xứng với cậu ấy.” Thái Lam Thiên lập tức tiếp lời.

Trương Chuyên Cần cười cười, “Lam Thiên à, chúng ta không nên nói ai không xứng với ai nữa, hôn nhân là chuyện cả đời, thế hệ đi trước chúng ta cũng không nên cứng nhắc

49. Chương 49

Sau khi tiễn cả nhà Thái Niểu về, Trương Ngọc Thành nầu cà phê cho cả Trương Cảnh Trí, trong nhà chỉ có hai người bọn họ uống cà phê, những người còn lại đều uống trà.

“Cậu út, cháu đến muốn lấy tiền đổi lời nói lúc nãy.” Cả người Trương Ngọc Thành lưu manh.

Trương Cảnh Trí bảo anh ngồi xuống, từ trong ngăn kéo lấy một phần văn kiện, “Đủ đổi lấy người nói của cháu đi!”

Trương Ngọc Thành mở văn kiện ra, nhìn lướt qua một cái mặt mày hớn hở, gấp sổ sách lại, cười hỏi: “Giá trị lớn như vậy quả thật quá lợi cho cháu, không phải là chỉ đổi lấy mấy lời nói đơn giản như vậy, nói đi.” Cậu út nổi tiếng là người không chịu làm ăn thua lỗ, anh cũng không tin là cậu út cho anh hưởng lợi nhiều như vậy mà chỉ đổi lấy mấy lời nói đơn giản như thế.

“Thái Bằng sắp tốt nghiệp, cậu đã trao đổi qua với nó, cũng đã nhìn phiếu điểm đại học của nó, tiểu tử đó rất thông minh, là một người đáng chiều mộ. Nhưng, ba Thái người kia cháu cũng biết, nguyên tắc hàng đầu, Thái Bằng có chí lớn, lại thiếu hụt cơ hội.”

“Cậu muốn cháu cho cậu ta cơ hội?”

“Cháu không phải là vẫn luôn có kế hoạch bồi dưỡng nhân tài sao! Điền tên cậu ấy vào danh sách đi du học trong công ty cháu, không phải là việc gì khó.”

Trương Ngọc Thành cười một tiếng, “Cậu út à, cháu là đường đường chính chính đưa nhân viên ra nước ngoài học tập rèn luyện, là muốn bồi dưỡng nhân tài cho công ty mình, cậu biết cháu đưa mọi người đi chẳng khác nào bắt ký khế ước bán thân cho công ty, Thái Bằng nếu chịu ký, cháu, cháu tự nguyện đưa cậu ta ra nước ngoài.”

Lý tưởng của Thái Bằng là muốn gây dựng sự nghiệp cho riêng mình, loại khế ước bán thân này nếu cậu ấy chịu ký, rất nhiều công ty nguyện ý giúp đỡ cậu ta, đâu cần đến phiên anh tìm cháu trai đổi tình nghĩa. “Mọi phí tổn của cậu ấy cậu sẽ chịu, chẳng qua là mượn danh nghĩa công ty cháu, tiểu tử cháu đừng có không biết nặng nhẹ với cậu.” Trương Cảnh Trí liếc mắt nhìn văn kiện vừa đưa, “Không đồng ý, trả lại cho cậu.”

Trương Ngọc Thành lập tức ôm lấy văn kiện, nhanh chóng đổi ý nói: “Đồng ý đồng ý, này mai cháu sẽ lập tức gọi điện cho Thái Bằng, sang năm mới sẽ đưa cậu ta đi Newyork.”

“Coi như cháu thông minh.”

.....

Thái Niểu vào cửa nhà, trực tiếp quỳ gối xuống, “Ba, mẹ, con xin lỗi.”

“Con đứa nhỏ này, mau đứng dậy.” Vu Việt đỡ con gái đứng dậy, nhưng Thái Niểu nhìn Thái Lam Thiên, thế nào cũng không chịu đứng lên. Cho đến khi Thái Lam Thiên mở miệng, “Đứng lên đi.”

“Mặc dù hôn sự đã định, nhưng hai đứa dù sao cũng chưa kết hôn, nên lễ tiết thì nhất định phải giữ.”

“Con biết rồi thưa ba.” Thái Niểu âm thầm le lưỡi, may mà ba không biết chuyện bọn họ sống chung.

Được người nhà tha thứ, Thái Niểu vô cùng vui vẻ. Trở lại phòng lập tức gọi điện thoại cho Trương Cảnh Trí. Trương Cảnh Trí nhận điện thoại, liền tỏ ý bảo Trương Ngọc Thành đi ra ngoài, đừng ở lại làm phiền anh nghe điện thoại.

Trương Ngọc Thành ném một câu thấy sắc quên tình nghĩa, rồi ra ngoài.

“Buổi tối em chưa ăn được bao nhiêu, uống cốc sữa tươi rồi hãy ngủ.” Trương Cảnh Trí ân cần dặn dò cô.

Trong lòng Thái Niểu ngọt ngào, “Ba em nói trước khi kết hôn cần phải tuân thủ lễ tiết.”

Trương Cảnh Trí vừa nghe thấy vậy, chân mày cau lại, “Thủ thế nào? Muốn anh nhìn chết để giúp em thủ à.” Một chữ “thủ” giống như mang theo luồng nhiệt qua điện thoại truyền tới, mặt Thái Niểu lập tức đỏ

lên. Trương Cảnh Trí nhin cười, có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đỏ hồng của cô lúc này, phát hiện bản thân cũng càng ngày càng nóng.

Hại người lại thành ra tự hại mình.

Hôn lễ của Thần Thanh Đằng, Trương Cảnh Trí đã sớm đoán được, nhưng Thái Niểu nhận được thiệp mừng cũng không hiểu gì, “Cô ấy muốn kết hôn còn muốn anh với em chia tay?”

Ý định của Thần Thanh Đằng, Thái Niểu có thể nghĩ được thì đã không còn là Thái Niểu nữa, Trương Cảnh Trí đem lễ phục đưa cho cô, “Thanh Đằng không phải là người quay đầu nhìn lại, chẳng qua cô ấy muốn trả thù một lần thôi.” Không muốn nói nhiều hơn, Trương Cảnh Trí đẩy cô vào phòng thay quần áo.

Hôm sau, Thần gia gả con gái, chú rể là bác sĩ khoa thần kinh nổi tiếng thế giới, người Canada, cao lớn đẹp trai, cùng Thần Thanh Đằng đứng chung một chỗ rất xứng đôi.

Tất cả khách mời trong tiệc cưới đều là nhân vật trong giới chính trị, khi Thái Niểu kéo Trương Cảnh Trí liền gây ra một trận xôn xao, Trương Cảnh Trí không để ý ánh mắt của người khác, mang theo Thái Niểu trực tiếp ngồi vào vị trí.

Thái Niểu cảm thấy không khí xung quanh vô cùng quái dị, nhưng cũng biết điều nên không quan tâm. Hôn lễ rất nhanh bắt đầu, hình thức Trung Tây kết hợp, trang trọng nhưng không mất đi vẻ truyền thống. Cuối cùng phát ra một đoạn video chú rể làm bạn với cô dâu trong thời gian hồi phục sức khỏe cảm động rất nhiều khách khứa.

Thần Thanh Đằng cầm mic, giọng nói êm ái mang theo chút ghen ngào, “Trước kia tôi vẫn cho là muốn hạnh phúc chỉ cần cố gắng là được, nhưng từ khi mất đi một cái chân tôi mới biết, tình yêu hạnh phúc chỉ dựa vào một người cố gắng thì hoàn toàn không đủ. Tôi lựa chọn rời xa quê hương, xa lánh những bạn bè thân thiết, một mình ra nước ngoài. Gặp anh lúc tôi tuyệt vọng nhất, cảm giác bản thân bị ông trời vất bỏ, tôi tự giận bản thân, không chịu tiếp nhận trị liệu, thậm chí còn từng nghĩ tới việc tự vẫn. Ngày đó tôi nhìn thấy xe chạy băng băng, liền điều khiển xe lặn, đúng lúc tôi lao ra đường lớn chớp mắt một cái, bị anh kéo trở về. Anh mới kết thúc một ca giải phẫu, trong mắt đều là tia máu, anh rất không hòa nhã, tự nhiên tát vào mặt tôi một cái, hung hăng giáo huấn tôi nói ‘tôi vì muốn bệnh nhân sống lâu hơn một năm, mất sáu giờ liền mới hoàn thành xong ca giải phẫu, mà cô chẳng qua là mất đi một cái chân, lại muốn tự tử.....’ anh càng nói càng tức giận, sau đó đẩy xe lặn của tôi, cũng không hỏi tôi có đồng ý hay không mang tôi về nhà, kéo tôi đứng lên. Tôi lúc ấy bị dọa sợ, cho là mình đụng phải kẻ biến thái, lúc đó tôi mới phát hiện tôi sợ chết, tôi còn muốn sống.” Thần Thanh Đằng cười nhìn về phía chồng mình, trong đôi mắt ẩn chứa nước mắt cũng là gương mặt hạnh phúc, “ Dĩ nhiên, anh không phải là kẻ biến thái, chẳng qua là cố ý làm tôi sợ. Sau này tôi mới biết anh chính là bác sĩ trị liệu khoa thần kinh hồi sức ỉnh ở bệnh viện, tôi liền tích cực đi trị liệu, nhưng thật ra là muốn gặp anh. Ngày đó xuất hiện ở viện, nhận được hoa hồng của anh, còn có thiệp, trên thiệp là lời mời ăn tối.”

Kịch vui biến đổi như thế bên trong có bao nhiêu khổ sở đại khái chỉ có người trong cuộc biết. Thần Thanh Đằng nói xong, liền cùng chồng ôm hôn nhau, Thái Niểu dùng sức vỗ tay, hốc mắt cũng đỏ một vòng.

Hôn lễ kết thúc, Trương Cảnh Trí đưa cô rời đi, đi tới cửa, cùng Thần Thanh Đằng đang tiễn khách chào hỏi. Thần Thanh Đằng nhìn Thái Niểu một cái, vui vẻ dịu dàng, “Lúc nào thì mới được uống rượu mừng của anh?”

“Bọn anh tính gần Tết sẽ tổ chức hôn lễ, nếu như khi đó có thể từ Canada trở về thì tới uống chén rượu mừng đi.” Trương Cảnh Trí nói, giọng nói nhàn nhạt, giống như nói chuyện với một người bạn cũ.

Thần Thanh Đằng gật đầu, nhìn sang tiểu Diểu, “Tôi cho là cô có thể bay được ra ngoài, kết quả, vẫn bị anh ấy bắt được.”

“À?” Thái Niểu không hiểu.

Trương Cảnh Trí đan chặt tay Thái Niểu, khoe miệng đồng nhất, “Thanh Đằng, bọn anh đi trước, em lúc đi thì gọi điện thoại cho anh, chúng ta ôn lại chuyện sau.”

“Được.” Thần Thanh Đằng cười đáp ứng, thật muốn hoài niệm quá khứ.

Trương Cảnh Trí cùng chồng cô ấy hàn thuyên mấy câu liền dẫn Thái Niếu cáo từ, Thái Niếu lên xe liền hỏi, “Cái gì bay với không bay ra ngoài, lời cô ấy nói có ý gì?”

“cô ấy nói lung tung, em cũng đừng tin.”

Thái Niếu liếc mắt trừng anh, nói lung tung là anh mới đúng!

Qua tháng mười hai là hết một năm, năm nay mùa đông ngược lại đúng như dự đoán, so với năm trước lạnh hơn rất nhiều. Trường học Thái Niếu nghỉ trước, nghỉ đông có một tháng, Trương Cảnh Trí cũng phải đợi tới đêm 30 trước một ngày mới coi là chính thức nghỉ.

Trương Cảnh Trí đương nhiên sẽ không cho Thái Niếu về nhà, đem cô tới biệt thự lấy một ít tài liệu thi, nói là để cho cô học chuẩn bị sang năm thi nghiên cứu sinh. Đây là cái cớ rất tốt, ba Thái nghe cô muốn tiếp tục thi học, rất ủng hộ, còn nói cái gì nâng cao trí tuệ của bản thân mới rút ngắn khoảng cách với tiểu yêu. (Cảnh Trí đây à __:)

Thái Niếu nhìn khuôn mặt đắc ý của Trương Cảnh Trí, không có ý tốt muốn vạch trần anh, nhưng chỉ có thể giả bộ bản thân cầu tiến đứng im. Mới đầu có chút không chấp nhận được, sau mấy ngày lại thấy Thái Niếu nói đến hăng hái, thật nóng lòng muốn đi thi thử.

cô đóng cửa đi học, Lưu Ly là phụ nữ có thai cũng đóng cửa dưỡng thai. Hai người cùng đóng cửa lại vừa đúng có thể làm bạn. Sáng sớm Bạch Kỳ Trấn đưa Lưu Ly đến biệt thự sau đó cùng Trương Cảnh Trí hai người cùng nhau đi làm.

Lưu Ly cùng Bạch Kỳ Trấn đã lĩnh giấy chứng nhận, bởi vì Lưu Ly mang thai, nên hai người cũng không muốn vội vàng kết hôn, kết quả là, hai người thương lượng là dứt khoát không tổ chức, đợi ngày con trai một tuổi sẽ gộp lại tổ chức ăn mừng một thể.

Thái Niếu nghe xong, cảm giác hai người này càng ngày càng biết cách vợ vét, “Chúng tớ ăn của bọn cậu một bữa, lại phải đi hai lần tiền, Lưu Ly, cậu cái gì cũng tính toán được.”

Lưu Ly đắc chí, “Đó là, tớ tính chờ con trai một tuổi, tớ liền bố trí hai lễ một viết tân hôn của Lưu Ly và Bạch Kỳ Trấn, một viết mừng Bạch công tử một tuổi. Đến lúc đó xem ai dám đi một phần lễ!”

Thái Niếu im lặng, “Lưu Ly à, cậu có thể biết xấu hổ một chút không.”

“Cậu thì biết cái gì, lão Bạch nhà tớ là một thanh quan, tớ không tính toán tiền bạc hợp lý, con tớ cả tiền mua sữa bột cũng không có mà uống.” Lưu Ly nói đạo lý một hồi, Thái Niếu không nói lại cô, chẳng qua là lắc đầu than thở: “Cậu cùng phó thị trưởng Trương khi nào thì lĩnh chứng?”

“Mười hai tháng giêng, hôm đó trùng với sinh nhật tớ.” Chuyện này là do Trương Cảnh Trí quyết định.

Lưu Ly gật đầu, “Ngày ấy cũng được, vậy lúc nào thì tổ chức?”

“Thủ trưởng Trương định tháng ba, ngày cụ thể còn phải chờ cao nhân chỉ điểm.” Thái Niếu không có ý kiến gì, những chuyện này đều giao cho cha mẹ hai bên, bọn họ vui lòng trông nom, người trẻ tuổi càng thanh thoi.

Lưu Ly lấy ra cuốn sổ ghi nhớ, mang thai trí nhớ kém đi rất nhiều. cô viết xong, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Đúng rồi, tiểu Diệu, cậu có biết chuyện Hoạt Tích Niên từ chức chưa!”

“Từ chức?” Cực nhọc vất vả thi đậu viên chức nhà nước, sao lại từ chức. Tin tức này quá chấn động, “Anh ta không phải là người tài ba trong phòng sao?”

“Cụ thể ra sao tớ cũng không rõ lắm, chỉ biết là anh ta từ chức rồi.”

50. Chương 50

Hoạt Tích Niên quả thật từ chức, cũng không phải do anh muốn.

Tuy hôn lễ của Thái Niểu và Trương Cảnh Trí được tổ chức trong bí mật, nhưng hai người thường ra vào cùng nhau, người có mắt nhìn nhất định biết được quan hệ của họ. Từ khi Hoạt Trình nghe tin Thái Niểu và Trương Cảnh Trí muốn kết hôn, nhanh chóng điều động mọi người tìm hiểu sự tình, sau khi biết được nguyên nhân. Lập tức dạy bảo con mình, “Tiểu tử con nên cách xa Thái Niểu một chút, con sao này đừng thích cô ta nữa.”

Hoạt Tích Niên cười lạnh. “Người muốn con yêu chính là cha, người không muốn con yêu cũng chính là cha. Cha, con là người, không phải robot, cha nói yêu là yêu, nói không yêu là không yêu.”

Hoạt Trình giận dữ tát vào mặt Hoạt Tích Niên, “Người phụ nữ của Trương Cảnh Trí không phải người nào cũng có thể động vào, lần này anh ta chỉ mới cảnh cáo, lần sau sẽ như thế nào, nếu anh ta nắm được điểm yếu của ta, sẽ đẩy ta xuống. Con có biết để có được như ngày hôm nay anh ta đã làm gì không? Trương Cảnh Trí chính là tử thần, anh ta điều tra bắt thóp điểm yếu của người khác. Anh ta đẩy rất nhiều người xuống ngựa, một mình bước lên, thị trường còn phải kính anh ta mấy phần, anh ta được mọi người đề cử, những mảnh khõe, bối cảnh, của anh ta muốn một người nào đó chết, người đó sẽ không thoát khỏi.”

Hoạt Tích Niên ngẩn ngơ, anh không phải sợ, mà là bị ai.

Hoạt Trình nhìn con trai, thở dài, “Không phải con muốn ra nước ngoài ư, tìm một trường học con thích, cho sẽ cho người sắp xếp cho con qua đó.” Có một số việc ông không thể không đề phòng.

“Lúc đầu con xin cha, nhưng cha không đồng ý, nhất quyết không cho con du học, nên con mới chọn làm quan chức. Hôm nay, con cái gì cũng ổn, cha lại bắt con ra nước ngoài?” Hoạt Tích Niên cảm thấy buồn cười.

“Tích Niên, nếu cha có thể bình an về hưu, cha với mẹ con sẽ đi Vancouver, nếu...” Hiện giờ không nắm chắc Trương Cảnh Trí có rat ay hay không. “Tóm lại, trước tiên con nên du học, quyết định như vậy đi.”

Hoạt Trình đi khỏi, Hoạt Tích Niên nhìn bóng dáng của ông, giận giữ nhắm mắt lại.

Thái Niểu không nghĩ tới còn có thể gặp Hoạt Tích Niên, vì phải về quê đón năm mới, nên Thái Niểu và Lưu Ly vào cửa hàng mua vài bộ đồ nam mới, lại tình cờ gặp Hoạt Tích Niên cũng mua đồ tại đây.

“Đã lâu không gặp.” Thái Niểu gương cười hỏi.

Hoạt Tích Niên cũng cười, “Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Nói xong, liền nhìn Lưu Ly,

“Nghe nói cô mang thai, chúc mừng.”

Lưu Ly vuốt bụng chưa nhô lên của mình, nở nụ cười hạnh phúc, “Cám ơn, đợi đứa bé được một tháng mời anh đến uống vài ly rượu.”

“Đầy tháng à.” Hoạt Tích Niên nhớ kỹ ba chữ kia chán nản cười, “Tôi không đi thì hơn, cuối tuần này tôi phải đi Vancouver.”

“Anh ra nước ngoài à?” Lưu Ly và Thái Niểu đều không nghĩ đến câu trả lời này.

“Đúng vậy.”

“Lúc trước không nghe anh nói.” Thái Niểu hỏi.

Đó là vì trước kia không có Trương Cảnh Trí, Hoạt Tích Niên cười như không cười, ánh mắt ẩn chứa bi thương nhìn Thái Niểu. Ánh mắt này cả Thái Niểu và Lưu Ly đều chưa thấy bao giờ, trong trí nhớ của hai người Hoạt Tích Niên năm đó là một người rất kiêu ngạo, cả người đều rạng rỡ, rất đúng là một công tử hào hoa.

Thái Niểu thấy anh không trả lời, nở nụ cười xán lạn, “Xuất ngoại cũng tốt, ở nước ngoài có nhiều cơ hội phát triển hơn.”

Hoạt Tích Niên nghe thế nở nụ cười châm biếm, “Đúng vậy, nhiều cơ hội, cũng nhiều mỹ nhân.”

“Vậy chúc anh mọi việc đều thuận lợi.”

Nghe đến đây Hoạt Tích Niên không cười nữa, chuyên chú nhìn cô, nhìn đến khi thấy Thái Niểu sắp bực mình, mới bĩu môi cười nói: “Em không khác gì lúc trước cả.” Nói xong, cười tự giễu thời dài, ánh mắt nhanh chóng trở lại như thường, “Nghe nói em sắp kết hôn, hôn lễ này chắc ta không tới được, chúc em hạnh phúc.”

“Cám ơn.”

Lưu Ly cảm thấy mệt, nói với Thái Niểu, “Chúng ta tìm quán cà phê nào đi, tớ mệt lắm rồi.”

“Uh, được.” Thái Niểu nhìn Hoạt Tích Niên, “Anh có đi không?”

Hoạt Tích Niên xua tay, “Không, tôi còn phải mua rất nhiều đồ, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Lưu Ly và Thái Niểu cùng nhau xoay người.

Hoạt Tích Niên đứng bất động nhìn bóng dáng Thái Niểu, tự thì thầm, “Rõ ràng không có gì thay đổi, nhưng lại không thể chạm vào được.” Anh nói xong, gọi tên cô rất to: “Thái Niểu.”

Thái Niểu dừng lại, xoay người liền thấy Hoạt Tích Niên chạy đến, “Thái Niểu, em không muốn hại người, nhưng người bên cạnh em lại muốn hại người. Tôi vì sao xuất ngoại, có phải em nên về hỏi Trương Cảnh Trí một chút.” Hoạt Tích Niên nói xong xoay người, lúc này anh không có một tia lưu luyến, rất lạ, tất cả đều là không cam lòng.

Thái Niểu ngây ngốc sững sốt, Lưu Ly biến sắc, :Tiểu Điều, cậu đừng có ngây ngốc, đừng nghe anh ta nói bậy, anh ta là....”

Thái Niểu nhấc tay tỏ vẻ chính mình không có việc gì, “Chúng ta đi tìm quán nào uống nước đi.”

“Tiểu Điều, cậu....”

“Tớ không sao.” Thái Niểu cười cười, tựa hồ như không có chuyện gì.

Khi Trương Cảnh Trí về nhà Thái Niểu đã chuẩn bị cơm xong, anh đi qua, từ phía sau ôm lấy cô, “Không có gì muốn hỏi anh sao?”

“Anh nghĩ em muốn hỏi gì sao?” Thái Niểu hỏi lại.

“Không có.”

“Em cũng không có.”

Hai người đối diện với nhau cười, trong ánh mắt đều là hạnh phúc. Dù anh có làm gì, cô đều tin tưởng, cô sẽ làm tất cả, để anh vui vẻ.

Ngày ba mươi tuyết đã rơi đầy trời, Thái Niểu về nhà sớm hơn Trương Cảnh Trí ba ngày, Nhưng nhiệt độ lại giảm xuống làm cho cô chỉ có thể quấn chăn ngồi ở trong nhà, một bước cũng chưa rời khỏi nhà.

Thái Bằng nhìn cô so với quỹ rất giống nhau, chăm chọc nói, “Nên đem chị đến Russia đi, cho chị biết cái gì mới gọi là lạnh.”

Sao khi Thái Bằng nói xong chờ đón cậu chính là một cơn bão không hề nhẹ, Thái Niểu giơ tay vỗ lên đầu Thái Bằng. Làm cậu la lên, “Đau, chị càng ngày càng bạo lực, không biết ai nuông chiều tật xấu này của chị, mới nói vài câu đã động thủ rồi.”

Tiếng gõ cửa vang lên, Thái Niểu ra mở cửa, thấy Trương Cảnh Trí đứng trước cửa phòng.

Thái Niểu vui vẻ, “Anh về sớm thế còn không mau vào nhà?”

Trương Cảnh Trí không trả lời cô, ngược lại nhìn Thái Bằng, “Tiểu Bằng, tôi thật không biết xấu hổ, tật xấu này của cô ấy đều là do tôi quản.”

Thái Bằng giật giật mí mắt, thức thời đi ra ngoài.

Thái Niểu cảm thấy lòng mình như có cái gì rót vào rất ngọt, ôm chặt, chiu vào trong ngực anh, “Hôm nay thật lạnh, mấy tuổi không biết hư từ lúc nào, thật là muốn đông chết người mà.”

Khu này ai cũng biết đường nước nóng xảy ra vấn đề. Trương Cảnh Trí ôm cô ngồi trên giường, “Anh có thể ở lại đây lâu một chút.”

“Anh định không gặp ba mẹ em à?” Cô nháy mắt cười cười nhìn anh, Trương Cảnh Trí cúi đầu cắn vào cổ cô, “không được, không được, ba mẹ em đi chợ, một chút nữa sẽ về bắt anh!”

“Đúng lúc, bắt gặp chúng ta, chúng ta cũng không cần phải giả bộ giữ lễ nữa.” Trương Cảnh Trí mới không sợ.

Thái Niếu thấy hắn làm bộ không sợ, đúng là anh không sợ, đến lúc đó người xấu hổ chính là mình. cô nhắc tay lên xin tha, “Cậu út, con sai rồi, bỏ qua cho con nha!”

“đã biết mình sai?”

Thái Niếu gật đầu mạnh một cái.

Trương Cảnh Trí cười, “nói thử xem em làm gì sai?”

“không nên uy hiếp anh!”

“Còn có?”

Còn có? Thái Niếu vắt óc suy nghĩ, bắt quá vấn đề nghĩ không ra là mình còn làm gì sai nữa.

Trương Cảnh Trí hung hăng cắn cô một cái, dán lên tai cô nói, mặt Thái Niếu lập tức đỏ lên. “Lưu manh!” nói xong lại thấy câu này nhẹ quá, lại nói tiếp “Cầm thú!”

Trương Cảnh Trí chui vào cổ cô cười, nhân tiện ăn đậu hủ, “Vây em có thể cho... cầm thú không?” Tiếng nói vừa dứt, ngoài cửa đã truyền đến tiếng gõ cửa. Thái Bằng đẩy cửa, “Chị, anh rể, ba mẹ đang chờ ở dưới lầu.”

Mặt Thái Niếu đỏ lên, lúng túng, Trương Cảnh Trí nhìn Thái Bằng gật gật đầu, chuẩn bị đứng lên, thu lại về bốn cột.

Thái Niếu ở sau lưng anh than thở: “Mặt người dạ thú mà!” Trương Cảnh Trí thông thả xuống phòng khách ngồi, căn bản là không để ý tới cô. Ba Thái và mẹ Thái vào cửa, thấy Trương Cảnh Trí đoan trang ngồi trên ghế salon, mẹ Thái định xuống bếp chuẩn bị nấu cơm, không ngờ lại gặp Trương Cảnh Trí, ngạc nhiên: “Sao con tới sớm thế?”

Trương Cảnh Trí đứng dậy giơ tay cầm đồ giúp mẹ Thái, “Hôm qua con về trễ, không thể qua gặp Tiểu Điều, nên sáng sớm đã qua thăm một chút.”

“Tiểu Điều đâu?” Vu Việt đi vào phòng hỏi.

Trương Cảnh Trí mỉm cười không nói, Thái Lam Thiên đi vào phòng Thái Niếu, thấy Thái Niếu ở trong chăn ngồi dậy, lúc này cô đang ủ trong chăn. Hai người vừa thấy liền nhủ mày, “Thái Niếu, con không biết Tiểu Út đến sao? Sáng sớm đã ôm chăn nằm trên giường rồi, càng lớn càng lười, chờ gả con cho bên chồng chê cười.”

“Chú Thái, mẹ của con thương còn không hết, sao có thể chê cười được.” Trương Cảnh Trí xen vào đúng lúc. Bất quá lời này chính là đổ dầu vào lửa.

Thái Lam Thiên trầm xuống, “Con mau ra đây tiếp Tiểu út.”

Thái Niếu cảm giận liếc Trương Cảnh Trí, cũng không dám trái lời, bày ra vẻ mặt tươi cười, “Phó thị trưởng Trương, ngài muốn uống gì?”

Trương Cảnh Trí vẻ mặt không thay đổi, “không uống, tôi muốn về.”

Tốt nhất nên đi nhanh nhanh một chút! Thái Niếu nhăn mày.

Đêm ba mươi Thái Lam Thiên cũng không dám bắt anh ở lại, ngược lại thúc giục anh về, “Đúng vậy, mau về thôi, thủ trưởng còn phải tiếp câu đối xuân, con không nên ở đây, thủ trưởng sẽ tức giận.”

Trương Cảnh Trí nhìn Thái Lam Thiên và Vu Việt cúi đầu, “Chúc chú thím Tết vui vẻ, sang năm chúng ta chính là người một nhà. Chú Thái nếu đã chấp nhận con, về sau đừng khách khí, khách khí sẽ không giống người một nhà. Xem con như tiểu Đĩnh và tiểu Bằng, con làm sai, có thể la, như vậy mới tốt.”

“Được, tối rồi nên về sớm.” Trương Cảnh Trí đi từng bước, Thái Niểu bị ba mẹ đẩy đến gần anh, hai người một trước một sau đi ra ngoài. không đợi đóng cửa xong, Thái Niểu liền bị ôm vào trong ngực, “Ngài mau đi chúc Tết?”

cô gật đầu, ngửi lấy mùi trên người anh, nhớ lại có việc mình chưa nói. “Cậu út, em và ba tính xong, sau khi khai giảng em sẽ xin nghỉ, sau đó đi học nghiên cứu sinh. Bằng cấp ột tí, cũng không phải tốt. Hơn nữa đi học thường xuyên có thể trở về, ba nói không ai ở nhà, ông nội, bà nội đều rất buồn, tuy rằng bọn họ cùng làm bạn với nhau, không có cháu vẫn không vui. Em muốn thường xuyên trở về thăm ông bà nội.”

“Anh không đồng ý.” Trương Cảnh Trí bật người ra, ai oán vô cùng, “Em ở trọ anh phải làm sao đây?”

“Anh cũng không phải còn nhỏ, lúc không có em, không phải anh vẫn sống một mình sau.”

“Bọn họ cũng không phải còn nhỏ, em không trở lại, cũng vậy à.”

“Anh...” Thái Niểu không biết nói gì nữa.

Trương Cảnh Trí cười xấu xa nói: “thật ra thì có một cách toàn vẹn cả đôi bên.”

“Cách gì?”

“Em mau sinh con, đến lúc đó con của chúng ta cho hai người bọn họ, như vậy sẽ không còn buồn nữa, rất toàn vẹn phải không?” Trương Cảnh Trí đắc ý nói.

Thái Niểu nhin không được cười, cọt cọt trong ngực anh, “Hay mới lạ.” hấn đúng là thích có con mà, nếu thật sự có, sợ không chịu cho hai người kia đem đi, còn có thể đuổi bọn họ về nữa! Đúng là mạnh miệng mà.

Hai người trong tình trạng ám muội, chợt nghe tiếng ho khan, Thái Niểu đẩy Trương Cảnh Trí ra, ở đây có rất nhiều người, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, ai cũng không biết ai! Trương Cảnh Trí ngửa đầu liền thấy Thái Bằng đang cười, “Là Tiểu Bằng.”

Thái Niểu cũng nhìn qua, nhướn mày: “Em xuống đây làm gì?” Lời này của Thái Niểu đúng là ghét bỏ mà!

Thái Bằng ủy khuất, cậu có muốn xuống đâu chứ! “Mẹ bảo em xuống xem, chị đưa anh rở ra cửa, mà nửa ngày còn chưa về.”

51. Chương 51

Trương Cảnh Trí vừa về tới nhà, liền bị mọi người cười nhạo.

“Ta nói cậu út này, đúng là một ngày không gặp như cách ba thu, chỉ xa nhau có một chút xíu vừa về nhanh chóng chạy đi gặp thím nhỏ rồi.” Trương Ngọc Thành đi qua anh rồi ngồi xuống salon, tất cả mọi người đều cười nhìn anh.

Trương Cảnh Trí hừ lạnh, “Các người câm miệng lại.”

Trương Thành Ngọc không sợ, “Anh chỉ muốn nói cho em biết, mới vừa rồi ông hỏi anh đâu, mọi người trong nhà không ai biết, làm ông rất bức.”

Vừa dứt lời, liền có tiếng truyền đến, “Tiểu út, con đi đâu mới về hả?”

“Con đi thăm cậu Thái.” Trương Cảnh Trí trả lời.

Ai mà tin anh người đó nhất định đụng quỵ. Trương Thành Ngọc rất muốn cười, liền bị Trương Cảnh Trí trừng, lập tức nén lại. Trương Cảnh Diệu và Trương Cảnh Tin nhìn em trai im lặng lắc đầu, lời nói dối này, kỹ thuật đúng là quá thấp mà.

Trương Cảnh Trí vô cùng thản nhiên, ông cụ nhìn anh hai giây cũng không nói gì. Trương Cảnh Trí từ nhỏ đã như vậy, cho dù lời nói dối của anh bị vạch trần, cũng có thể thản nhiên, cái khí thế này, so với mấy anh của Trương Cảnh Trí vô cùng mạnh mẽ.

Lúc ông cụ nói điểm này, từng bị Trương Cảnh Diệu châm chọc, “Cái gì mà khí khái, đó rõ ràng mặt dày, bị đâm một nhát mà máu còn không chảy.”

Trương phu nhân và hai con dâu cùng nhau xuống lầu đúng lúc ông cụ cũng muốn dẫn mọi người đi dạo, Trương gia tụ tập đông đủ, câu dạo đều do những người lớn tuổi viết ra, còn những người nhỏ tuổi thì giúp những việc vặt.

Đầu năm không ai được vào bếp, cho nên, ba mươi rất bận rộn, trong nhà người làm hai con dâu cùng trương phu nhân vào bếp, bật lửa lên để chảo nóng rồi bỏ cá vào rán, nếu ai hỏi nơi nào náo nhiệt nhất, thì đó chính là nhà bếp.

Mấy ông cụ cùng nhau chơi mạt trượt, còn những người nhỏ thì chơi tú-lơ-khơ chơi cờ, Trương Cảnh Trí không có hứng thú với mạt trượt, gặp Trương Thành Ngọc vẫy tay gọi anh lại, anh chỉ đơn giản đứng dậy tặng cho hắn trưê đùa. Chính mình đi vào phòng bếp, tìm chút gì ăn.

Lý Băng thấy anh, cười nói: “Sang năm chúng ta không thể vào bếp được.”

“Mẹ, thật muốn năm nay cả nhà Tiểu Diệu lại nhà đón tết.”

“Mẹ, bọn họ tới sẽ không được tự nhiên, cô Vu nhất định sẽ xuống bếp giúp, đến lúc đó vừa không được tự nhiên lại vừa mệt.” Trương Cảnh Trí phân tích cho Trương phu nhân hiểu.

Lý Băng nhin không được muốn nôn, “Nhìn này, cái này còn chưa kết hôn nha, đã bắt nghĩ cho cha mẹ vợ rồi. Trước kia đều nói con gái sinh ra là con của người ta, bây giờ thì ngược lại, con trai là do người ta sinh. Chúng ta thật là không có phúc mà, không sinh được một đứa con gái.”

Tất cả mọi người ở phòng bếp đều bật cười, Trương phu nhân nói tiếp, “Tiểu út, con và Tiểu Diệu không được chịu thua chị dâu con, mau sinh ẹ một bé gái.”

Phan Dương Niên gơ tay lấy đồ nói: “Tiểu Diệu nếu sinh một bé gái, còn có để cho....tôi và chị hai ở lại giúp.”

Lý Băng cũng nói theo, “Còn muốn giúp cái gì, sợ mọi người đều ngại.”

“Hai người các người thật không có lương tâm mà, tôi bạc đãi mọi người à!” Trương phu nhân cười làm bộ muốn đánh hai người con dâu, làm cho cả phòng bếp một lần nữa cười ồ lên.

Ngoài phòng khách đều không nói, Trương Thành Ngọc lên tiếng ai oán, “Ông nội, bà nội, thật bất công mà mọi người lại so sánh vợ con với Tiểu Diệu về cháu của người kìa.”

Trương Cầm nâng mắt lên, thanh âm trầm thấp nói, “Con cho dù không muốn, nhưng ít nhất bà nội của con cũng không nỡ bóp chết con.”

Ngạch? (mình cũng không biết nó là nghĩa gì nữa, trong QT để là bộ trán, sai thì các bạn góp ý nhé)

Trương Cảnh Diệu cuối đầu buồn cười, nhớ lúc mẹ sinh Trương Cảnh Trí khóc thét, lúc đó anh rất sợ mẹ bóp chết tiểu út, liền nhanh chóng ôm tiểu út tự mình nuôi dưỡng.

Việc này Trương Cảnh Tín cũng có ấn tượng, liền giải thích, “Khí đó bà nội con mang thai tiểu út, bởi vì tuổi đã lớn, nên không nghĩ sẽ sinh. Sau đó đi siêu âm, bác sĩ nói đó là con gái, cho nên bà nội con liều mạng dù có chết cũng phải sinh cho được. Kết quả, khi tiểu út được sinh ra, bà nội con vừa nhìn thấy là con trai, sắc mặt liền thay đổi, nói y tá ôm sai, ý tá nói không có ôm nhầm, bà nội con liền khóc âm lên. Cho nên tiểu út ngay cả một ngụm sữa cũng không được uống, đến khi tiểu út trưởng thành, mẹ lại cảm thấy có lỗi với tiểu út, cho nên luôn thiên vị một chút.”

Trương Ngọc Thành không nghĩ đến lúc nhỏ cậu út lại bị ghét bỏ, nên có chút thông cảm.

Đến lúc ăn cơm tối, tất cả mọi người ở phòng khách đón giao thừa, qua mười hai giờ, ông bà nội đi ngủ. Trương Ngọc Thành cùng ba người em ra ngoài đốt pháo, Trương Cảnh Trí đứng ở lầu một được một chút, cũng mặc áo khoát đi ra ngoài, lấy pháo hoa từ Trương Ngọc Thành rồi đi ra ngoài.

Thái Niếu và Thái Bằng đang ở dưới lầu đốt pháo, gặp Trương Cảnh Trí đi tới, Thái Bằng cười hì hì né tránh, Trương Cảnh Trí đưa đem pháo ra, đưa cho Thái Niếu, nói: “Cậu Thái đúng là cả đời không thay đổi.”

Thái Niếu không nói gì, chính là sợ ba mình cả đời này đều như vậy, năm mới trong nhà đều vang lên tiếng pháo tiếng vui đùa, nhưng mà cô lại khác. Lúc trước, Thái Niếu thấy nhà người khác đều chơi đùa, liên hô hô, nhưng ba ba mặc kệ cô thích cài gì.

Trương Cảnh Trí đem pháo hoa để ở trên đất trống, quay trở lại phải sao Thái Niếu, vuốt tay từ phía sau ôm cô.

Khói lửa tận trời, ở trên bầu trời giống như trăm hoa đua nở, bắn đầy trời.

“Thật đẹp.” Thái Niếu ngửa đầu nói.

Trương Cảnh Trí dán lên tai cô nói, “Em vẫn đẹp hơn.” Bốn chữ này làm ặt Thái Niếu đỏ lên, thẹn thùng cho anh một ánh mắt xem thường.

Trương Cảnh Trí cười ngây ngô, ôm cô càng chặt hơn, cảm thán “không nghĩ đến anh đã từng tuổi này rồi mà còn phải đem pháo hoa đi đốt một đứa bé”.

“Ai bảo anh trâu già gặm cỏ non”. Thái Niếu đắc ý cười ha ha. Trương Cảnh Trí cắn vào vành tai cô, chất vấn cô “Anh rất già sao? Anh rất già sao?”

Thái Niếu bị chọc cười khanh khách, làm sao dám đùa anh, cứng rắn nói “không già không già, vừa đúng lúc vừa đúng lúc”.

Mọi nhà đều đốt pháo, ở sân nhà đều là khói lửa, mấy đứa nhỏ mặc áo ấm cùng nhau đùa giỡn, pháo bông không ngừng bắn lên trời trở thành những đóa hoa xinh đẹp, đêm nay tất cả mọi người đều vui đùa âm ỉ, nhìn những đứa trẻ đó đang cầm pháo đùa giỡn, liền nhớ lại lúc trước.

Trước đây anh và một nhóm nhóc cùng nhau đốt pháo hoa đùa giỡn, Chu Toàn thấy Thái Niếu, kéo góc áo anh chỉ chỉ Thái Niếu “Cậu út, cậu xem Tiểu Diệu cứ đứng nhìn, cùng với ba ba nhìn như ta đùa giỡn”.

“Con đưa cô bé vài pháo hoa đi”. Trương Cảnh Trí phân phó. Trương Ngọc Thành xua tay “cô ấy sẽ không lấy, năm trước con có đưa cho cô bé, cô nói ba Thái không cho”.

Trương Cảnh Trí nhú mày, lại nhìn Thái Niếu, nhưng lại cảm nhận được cô bé này chân thật đến nỗi làm cho anh không thoải mái, nhìn mấy đứa nhỏ chọn ra vài đứa không ngoan liền nói với Chu Toàn “cô bé không cần cậu phải cùng cô bé trao đổi”.

Trương Ngọc Thành cũng là người có tư chất, vừa nghe liền hiểu, bảo mấy đứa trẻ cùng mình chạy đến chỗ cô. Trương Cảnh Trí nhìn Thái Niếu thích thú nhìn pháo hoa, khéo miệng còn kéo ra một nụ cười, nụ cười này, phản chiếu vào trong đáy mắt anh, trái tim anh đập lỗi một nhịp.

Nhiều năm sau, anh mới biết thì ra đó là cảm giác rung động.

Trương Ngọc Thành bên kia đã chơi rất vui, nhưng vẫn không thấy cậu út về, bảo mấy em của mình về trước, anh đi về phía sau tìm. Vòng vo các góc nhà liền nhìn thấy hai người đang ôm nhau, trời đầy pháo hoa, nam nhân ôm chặt cô gái vào trong lòng, còn cô gái trên mặt đều là nụ cười, rất hạnh phúc, rất đẹp.

Anh không đến gần, theo bản năng sờ sờ túi, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, từ từ hút. Cho đến khi hút xong một điếu, nhớ lại quá khứ, nhưng vẫn như cũ không đành lòng quấy rầy, xoay người rời đi.

Đầu năm, mừng một, Thái Lam Thiên dẫn theo một nhà già trẻ đi Trương gia chúc tết, hay vì chúc tết không bằng nói thông gia gặp nhau, hôn lễ được định ngày mười bốn tháng hai dương lịch, âm lịch cùng

ngày với dương lịch, theo người phương Tây đây là ngày lễ tình nhân. Thái Niếu và Trương Cảnh Trí thích vô cùng, bọn họ sẽ làm giấy kết hôn trước nửa tháng, thời gian chuẩn bị đều rất thông thả.

Thái Lam thiên luôn nghe lệnh lãnh đạo, lãnh đạo định ngày, ba Thái liền bật cười tán thành. Bởi vì thân phận của Trương Cảnh Trí cho nên không thể làm yến tiệc được, vì vậy mọi người đều nhất trí, tiệc rượu sẽ được tổ chức ở khách sạn năm sao, nhưng chỉ hai mươi bàn, phần lớn đều là người thân bằng hữu.

Những việc này Thái Niếu đều không có ý kiến, đãi tiệc tại Cảnh Giang. Đề nghị giống nhau.

Phòng tân hôn chính là phòng Trương Cảnh Trí, Trương phu nhân muốn sửa lại một chút, Thái Niếu nói phòng còn tốt lắm không cần sửa, chỉ cần thay màn cùng ra giường là được rồi. Bà lưỡng lự thật ra là không đồng ý với ý kiến của Thái Niếu, cuối cùng vẫn là hỏi Trương Cảnh Trí “Trang trí cũng đã xong, ra giường và màn đơn giản quá, thay đổi một chút thử xem, sẽ tốt cho con, đồ vật đều phải đổi mới hết”.

“Đồng ý”.

“Được rồi”.

Mọi người đều vui mừng!

Hôn lễ được chuẩn bị đâu vào đấy, Trương phu nhân rất hài lòng vui mừng. Thái Niếu bảo ở lại nhà chơi, lại phát hiện mình cái gì cũng không cần làm, chỉ cần cho thợ may lấy số đo, sau đó cùng Trương phu nhân chọn các loại trang sức, vật dụng đem về nhà.

Giấy kết hôn ngày 12 tháng 2 là có, cô muốn nhìn một cái liền bị lấy lại, Trương Cảnh Trí nói “Em giữ nó cũng vô dụng”.

Thái Niếu thật muốn hỏi, anh cầm nó mới dùng được sao? Bất quá lời này cũng không dám nói, cho nên không nói gì với anh cả.

Lưu Ly đến dự hôn lễ, bụng đã muốn nhô ra, mang bộ đồ bầu cùng trang sức trên người nhìn vô cùng kỳ quái, loại đồ này nếu là Lưu Ly trước kia có đánh chết cô cũng không mặc.

Thái Niếu cười cô, Lưu Ly giương nanh múa vuốt liền hướng cô muốn đánh, Bạch Kỳ Trấn ôm cô lại, trách cứ “Bà xã, em có thể tự giác được không? Em hiện tại không phải chỉ một người”.

Lưu Ly đành yên ổn không làm gì cả, lại quên cả chuyện mình đang mang thai. cô oán giận “Quần áo rất xấu”.

Bạch Kỳ Trấn bắt đắc dĩ “Bà xã, anh đã nói, em không thể không mặc, tốt cho con, biết chưa”.

Lưu Ly càng thêm bất đắc dĩ “Đây là mẹ mua, hôm qua còn bắt em mặc thử nữa, em mà không mặc bọn họ sẽ giận!”

nói xong cô liền cười, Bạch Kỳ Trấn cũng cười, nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

52. Chương 52

Hôn lễ được tổ chức rất đơn giản nhưng dù sao cũng không phải là chuyện bí mật gì nên những người dân ở đây đến dự tiệc, cộng thêm bạn học cũ, đồng nghiệp làm ở Cảnh Giang cũng đến tham dự tiệc cưới làm cho phòng tiệc cưới của họ không đủ sức chứa, cuối cùng để không ảnh hưởng đến buổi tiệc, không thể không để cho nhà hàng bố trí thêm bàn tiệc, thêm khoảng hai mươi bàn.

Cô có chút khản trương, sau khi trang điểm xong đợi lên sân khấu, tay chân cô đều run. Lưu Ly liếc nhìn cô một cái, mí mắt trợn lên: “Mình nói cậu chưa ăn thịt heo đã thấy heo chạy, khản trương gì chứ, đối với cậu mà nói kết hôn như ý nguyện, còn đối với mình thì phải trải qua mười tháng mới được. Hôm nay nếu cậu khản trương như vậy cậu sẽ không hưởng được kiểu đối xử như công chúa, cẩn thận làm bà cô già như mình thì cậu tiếc nuối cả đời”.

Cô bị những lời nói dộc của Lưu Ly chọc cười, cô nhìn bụng của Lưu Ly: “Xin hỏi hiện giờ cuộc sống của nữ vương điện hạ hưởng thụ ra sao rồi?”.

“Rất tốt”, Lưu Ly nói xong bật cười, đúng lúc Bạch Kỳ Trấn gõ cửa nhắc nhở Thái Niễn đã đến giờ làm lễ. Lưu Ly đứng lên, trực tiếp mở cửa: “Lão công, em đói bụng”.

“Đói bụng, nhưng tiệc vẫn chưa bắt đầu”.

“Nhưng người ta đói bụng, Bạch Kỳ Trấn, anh để em đói bụng như vậy sẽ đói chết con của anh”.

“Dĩ nhiên không thể để đói chết con của anh, càng không thể đói chết vợ anh, anh sẽ tìm thức ăn cho em”. Bạch Kỳ Trấn quên chuyện thức giục Thái Niễn, đã sớm đem cô ra sau đầu, trực tiếp dẫn nữ vương của mình đi tìm thức ăn.

Lưu Ly mặt mày tươi cười nói: “Nhìn đi, Thái Niễn, phải tận hưởng cuộc sống trước mắt, làm công chúa thì nên hưởng thụ tốt, nữ vương phải luôn có người hầu bên cạnh, đừng chờ lúc trở thành bà bầu mới hối hận mình không hưởng thụ lúc được làm công chúa hay nữ hoàng này”.

Cô cười lên, hít sâu một hơi, dường như không còn khấn trương nữa. Cô đứng lên: “Lưu Ly, có cậu bên mình thật tốt”, có một người bạn như thế này, cô thật là có phúc lớn.

Lưu Ly cười, kéo cô đi ra ngoài: “Công chúa, dẫn người đi gặp hoàng tử”.

“Như vậy làm phiền nữ vương điện hạ”, hai cô gái đang hạnh phúc trong tình yêu nhìn nhau cười rộ lên.

Sau khi hôn lễ kết thúc, anh cũng chỉ nghỉ phép được ba ngày, bởi vì thời gian ngắn, nên cũng không đi chơi ở đâu được. “Xin lỗi, chờ anh được nghỉ phép, anh sẽ dẫn em đi hưởng tuần trăng mật bù”.

“Em biết anh bận rộn, chờ anh nghỉ phép được rồi lúc đó hãy bàn đến”.

“Vợ của anh thật hiểu chuyện”. Anh nói xong liền ôm lấy cô đi về hướng phòng ngủ.

Cô cảm thấy quần bách cực kỳ, phải biết rằng nơi này không phải ở nhà của anh, cũng không phải chỉ có hai người bọn họ: “Bị thủ trưởng nhìn thấy...”.

“Còn gọi thủ trưởng”, anh cắn cô một cái, “Nếu để ông ấy nghe em còn kêu ông ấy là thủ trưởng, ông ấy mới tức giận”, anh nói xong liền đá văng cửa phòng ngủ, lúc này chỉ còn tiếng la của cô vang lên.

Trương Cần thở dài một hơi, bà Trương kéo kéo tay ông, “Đứa nhỏ tiểu Út này có thể nói là thông minh quá mức...hoặc là bị ép quá dẫn đến kết quả ngược lại”.

“Nó hẳn đã có chủ ý từ trước”, ông đối với đứa con trai này đã không còn lời nào để nói, “Chính là mọi người không nhìn thấy lòng của nó, lúc nào thì nó đối với người khác quan tâm như thế, lúc Thái Niễn còn nhỏ, nó đối với người cháu này hết lòng quan tâm. Bà cũng từng nói mỗi lần nó về nhà thì đúng lúc Tiểu Điếu đều có chuyện, thi cấp ba, thi tốt nghiệp trung học, còn có một lần lão sư Vu hoài nghi Tiểu Điếu yêu sớm”, ông nói xong lắc đầu một cái. “Ban đầu nó cùng Thanh Đằng ở chung một chỗ, tôi nói chưa chắc đã tốt, mọi người thì rất cao hứng, kết quả hại người ta mất một chân, hai nhà cũng không lui tới nữa. Nếu không phải đứa bé Thanh Đằng kia rộng lượng, ...thôi rồi cuộc tiểu Út cũng được như ý nguyện, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi”.

“Lão già, chuyện này ông phải nhắm một mắt mở một mắt, không thể để Tiểu Điếu biết, cũng không nên để tài xế Thái biết, nếu không người ta sẽ có cái nhìn khác với tiểu Út”. Bà Trương không phải là không nhìn ra được, mà bà biết rõ lòng của con trai mình, nếu để người ta biết con trai mình thích con gái nhà người ta ngay từ nhỏ, người ta sẽ nói thế nào. Bà nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng may hiện tại thì tốt rồi, Thái Niễn cũng trưởng thành, hai người cũng trở thành thân thuộc. “Tôi hiện giờ chỉ mong Tiểu Điếu có tin tức tốt”.

“Tốt nhất là sinh cho bà một đứa cháu gái, bà liền vui vẻ đúng không?”.

“Thôi đi, không lẽ ông không muốn có cháu gái, một nhà toàn con trai, phải có con gái mới xứng à. Về sau tôi có thể Dẫn cháu gái đi dạo công viên, mua cho nó rất nhiều quần áo, thẩm bím tốt, làm thật nhiều kiểu đáng yêu, suy nghĩ cũng cảm thấy rất vui vẻ rồi”, Bà Trương vui vẻ nói ước mơ của mình.

Trương Cần một tiếng thở dài.

Thời gian nghỉ kết hôn kết thúc, anh liền dẫn cô trở lại Cảnh Giang. Chuyện Thái Bằng ra khỏi nước, phải ở nhà làm thủ tục Thái Lam Thiên cùng Vu Việt biết chuyện Thái Bằng ra khỏi nước thông qua sự giúp đỡ của Trương Ngọc Thành, lúc đầu là không đồng ý, chỉ là sau khi cùng anh nói chuyện thì hai người đều đồng ý.

cô hỏi anh đã nói gì với họ mấy lần nhưng anh vẫn không nói, mỗi lần bị hỏi làm anh tức giận, anh liền dè cô xuống cố gắng tiếp tục kiếm con.

“Tiểu Đểu, lúc nào thì em mới nghỉ việc.”

“Chờ em thi đậu cao học rồi hãy tính.” cô cắn bánh bao, uống vài ngụm cháo. “Cậu út, cháu đi trễ, có thể hay không đem bữa ăn sáng lên xe ăn?”

Anh im lặng: “Lão bà, chẳng lẽ em muốn ký giả đưa tin phó thị trưởng ăn điểm tâm trên xe sao?”

cô cười: “Như vậy có thể tượng trưng cho việc anh hết lòng vì nhân dân”, nói xong liền đem bánh bao bỏ vào hộp, “đi thôi, tháng này em cũng đã đi trễ rất nhiều lần rồi.”

Anh thật là hết cách với cô, đành phải đi theo cô ra xe. Đến học viện: “Cậu út, bái bai”, cô nhìn hai bên một chút, thấy không có ai, mới khom người xuống hôn anh một cái, lúc này mới bước vào trường học.

Anh vuốt gương mặt đang nóng lên của mình, rồi nhìn vào hộp cơm đang buộc tùy hứng, lắc đầu bật cười.

Tài xế xoay người lại, “Lãnh đạo, Thái tiểu thư càng ngày càng xinh đẹp, cả người giống như tiểu nha đầu mới bắt đầu lớn lên.”

Đó là do tôi nuôi tốt, anh âm thầm nói “Lần sau gọi cô ấy là Trương thái thái.”

Tài xế cười một tiếng, hắng giọng đồng ý, “Biết rồi, lãnh đạo”, thấy anh gật đầu đồng ý, anh ta liền nghĩ, Thái Niều thay đổi, lãnh đạo tất nhiên cũng sẽ thay đổi. Trước kia anh chính là người mặt than, nụ cười cong cong lên, chính là một dạng, hiện giờ mặc dù cười, nhưng khác trước rồi, càng làm cho người khác có cảm giác gần gũi.

Đúng là ma lực của ái tình mà.

cô rất chú ý xưng hô, nếu có người ngoài hoặc người lớn ở đây, cô sẽ gọi anh là lão công, thời điểm chỉ có hai người cô mới kêu anh “Cậu út”, mà anh dường như cũng rất thích kiểu gọi “Cậu út” này, nhất là vào thời điểm đó càng thêm tình ý.

Hai người cũng cảm thấy không có vấn đề, nhưng tiếng “Cậu út” này thì lại có vấn đề.

Cạnh tranh chức thị trưởng bắt đầu diễn ra, lúc này đây anh là tình thế bất buộc, ngay lúc này đã có người giở trò.

Bạch Kỳ Trần đem tờ báo đặt trước mặt anh, lúc này mặt anh rất khó chịu, “Lãnh đạo, đây là ngấm ngầm muốn hại ngài, người sáng suốt cũng biết anh ta đang nói đến ai.”

Anh cầm tờ báo lên, tất cả đều phát tin tức. Chiếm một phần ba bài báo, hơn nữa rất bắt mắt: cha nuôi là gì, cậu út mới là núi dựa.

Bài báo mặc dù nói là nhân viên chính phủ, nhưng tất cả mũi nhọn đều nhắm vào anh, mà trong đó nói người bị anh bao nuôi, là cháu gái, dĩ nhiên chính là Thái Niều: “Đây chính là vu khống”, anh lạnh mặt.

“Lãnh đạo nên xử trí thế nào?” Bạch Kỳ Trần hỏi ý kiến anh.

Có thể xử trí thế nào, không có chỉ mặt gọi tên không thể kiện cáo bọn họ, nếu hiện giờ làm ra chút ít chuyện thì phóng viên sẽ ùn ùn kéo đến, đến lúc đó chỉ sợ xử lý không tốt. “Xử lý lạnh”.

“Nhưng...”, Bạch Kỳ Trần muốn nói gì thì điện thoại trong phòng liền vang lên.

Anh liền nhận, thị trưởng thành phố gọi, kêu anh đến phòng làm việc một chuyến, anh không dám trì hoãn, sau đó kêu Bạch Kỳ Trần chờ anh chút.

“Lãnh đạo, tìm tôi có việc sao?”

“Lúc trước chủ bút báo Cảnh Giang Chiều có nói với tôi, muốn viết bài báo về gia đình của nhân viên thị chính, khi đó cậu còn chưa cưới, nên không thích hợp. Hiện tại cậu cũng đã kết hôn, mà lại mới kết hôn, tiếp nhận cuộc phỏng vấn này sẽ tăng hình tượng trong lòng người dân. Tôi đã kêu chủ bút Lý liên lạc với cậu, cậu thu xếp thời gian, tiếp nhận phỏng vấn đi.”

Lúc này tiếp nhận phỏng vấn, mà còn là báo Cảnh Giang Chiều, không thể nghi ngờ đây chính là kích bác bài báo sáng nay, “Cám ơn lãnh đạo”.

Thị trưởng cười một tiếng, khoát khoát tay “đi mau lên.”

Xác định được thời gian phỏng vấn, anh liền gọi điện cho cô, cô nghe phỏng vấn kinh ngạc không thôi.

“Nhưng...”

“không có nhưng nhị gì cả, em suy nghĩ một chút về việc nghỉ việc đi.”

“Em đã nói với trưởng phòng rồi, làm xong tháng này là nghỉ.” Bài báo liền đăng tin, cô ở học viện cảm thấy không thể để tình trạng này kéo dài được nữa.

Anh rất hài lòng, hai người không coi ai ra gì nhìn nhau cười. Bạch Kỳ Trấn nổi da gà. Bạch Kỳ Trấn thu thập xong tài liệu liền đi theo, anh ta nghĩ thầm: “Thôi đi, ở nhà tôi cũng có vợ hiền a, vợ nhà tôi còn có bảo bối trong bụng, anh có sao”.

53. Chương 53

Báo Cảnh giang phát hành buổi chiều rất coi trọng cuộc phỏng vấn này, chủ bút tự mình đi phỏng vấn, địa điểm là tại nhà Trương Cảnh Trí. Lý Giang dẫn theo hai người trợ lý vào nhà, bọn họ nhìn cách trang trí trong nhà anh đều cười ra tiếng.

Trong nhà những thứ cần được lắp đặt hay sửa chữa đều không làm, mà thay vào đó là lắp đặt và sửa chữa những thứ không cần thiết đối với nơi ở của một người đàn ông, đây đều là do cô trước khi kết hôn đã cho sửa lại. Trong nhà từ rèm cửa đến ghế salon cùng khăn trải bàn tất cả đều được đổi thành màu sắc tươi sáng. Trên ghế salon còn đặt con thú bông màu hồng.

Phòng này nếu không nói là nhà của phó thị trưởng, người ta sẽ nghĩ là nhà của cô gái nào đó, anh cũng nhìn ra được ý nghĩa ngụ cười của phóng viên trong đó, anh nắm tay cô, mỉm cười nói: “Vợ tôi tuổi còn nhỏ, nên tính tình còn giống con nít”.

Lý Giang bắt tay: “Phó thị trưởng Trương, bà Trương, cô khỏe chứ, cô rất đẹp”.

Cô hơi cuối đầu, dường như hơi thẹn thùng. Anh biết cô khấn trương, liền nắm bả vai cô thật chặt để động viên cô.

“Mời mọi người vào nhà”.

Ba người ngồi ở trên ghế salon ở phòng khách, hai vị trợ lý, một phụ trách chụp hình, một phụ trách ánh sáng. Sau khi mọi người sắp xếp xong, Lý Giang liền đặt câu hỏi đầu tiên là về tình yêu của hai người.

Anh hăng giọng mở miệng trả lời, anh đã sớm suy nghĩ câu trả lời, nên không cần suy nghĩ thêm nữa. “Thật ra thì đúng là tôi nhìn em ấy lớn lên, lúc nhỏ chúng tôi thường hay gặp mặt, tốt nghiệp xong vì công việc nên không có ở nhà, mới bắt đầu nảy sinh tình cảm là cách đây một năm trước, vì công việc nên mới gặp lại nhau, tiểu nha đầu này lúc đó đang bị thất tình”, anh cười cười, dường như không biết xấu hổ, “Tôi nhân lúc cô ấy đang yếu đuối mà xen vào”.

Lý Giang nghe vậy cũng cười: “Có thể nhìn thấy rõ là phó thị trưởng Trương rất cưng chiều vợ mình”.

“Đương nhiên là phải cưng chiều, cô ấy tuổi còn nhỏ, tôi coi cô ấy như con gái mà cưng chiều, cũng coi cô ấy là vợ mà cưng chiều”, anh nắm tay cô, nói xong lời này, nghiêng mặt nhìn cô một cái, bộ dáng thâm tình, là người đứng nhìn cũng thấy cảm động.

Lý Giang phỏng vấn qua không ít cặp vợ chồng, nghề nghiệp của ông đã duyệt qua rất nhiều người, thiệt hay giả đều có thể nhìn ra, mới đầu nhận cuộc phỏng vấn này, ông chỉ nghĩ là chính khách muốn tạo hình tượng, nhưng hiện giờ ông phát hiện ra Trương Cảnh Trí cùng vợ mình là chân tình thực lòng. Trong lòng hảo cảm tăng lên nhiều: “Không biết hai vị tính khi nào thì tăng thêm thành viên”.

“Nhanh sẽ có thôi, chúng tôi đang cố gắng”.

“Bà Trương thích con trai hay con gái”.

Cô liền mở miệng nói: “Con trai hay con gái tôi đều thích”, nói xong nhìn về phía anh, anh cười một tiếng rồi nói: “Hai chúng tôi thì sao cũng được, chẳng qua là mẹ tôi muốn chúng tôi sinh con gái, nói trong nhà toàn con trai mẹ tôi không chịu được”.

Nói xong lời này, tất cả mọi người đều cười lên.

Lý Giang hỏi chút chuyện về công việc, cô rất ít khi trả lời, mỗi lần trả lời cô đều nhìn về phía anh, thấy anh cười cô cũng cười. Mà anh từ lúc phỏng vấn đến khi kết thúc vẫn nắm tay cô không buông.

Phỏng vấn kết thúc, Lý Giang mới nói: “Phó thị trưởng Trương, sau khi viết xong bản thảo tôi sẽ gửi cho thư ký Bạch”.

Anh gật đầu nói: “Làm phiền ngài rồi”, rồi tiễn bọn họ ra ngoài.

Bài phỏng vấn được đăng vào ngày thứ sáu, bài báo còn đăng hình cô cùng anh chụp hình chung, hai người ngồi cạnh nhau, anh nắm tay cô đặt trên đùi mình, cũng không quá thân mật, nhưng có thể cho người khác cảm nhận được họ sống hạnh phúc.

Lúc bài báo được đăng, một người họ hàng của anh có công việc đến Cảnh Giang, anh liền thu xếp dẫn cô đi ra sân bay đón người đó.

Người đến là con trai của em mẹ anh, so với anh nhỏ hơn mười tuổi, gọi là mười hai. Cô vừa nghe xưng hô này liền cười: “Cậu út, chẳng lẽ người này ở nhà đứng thứ mười hai sao?”.

Anh lắc đầu một cái giải thích, “Anh ấy là con trai của nhà Lang gia ở phía nam, lúc sinh ra anh ấy, di của anh vì khó sinh nên qua đời, do khó sinh nên anh ấy được giữ trong lồng ấp hơn một tháng, trong nhà sợ anh ấy không sống nổi, nên mới có biệt danh như thế. Anh ấy vừa sinh thì mẹ mất, Lang gia rất cưng chiều anh ấy, Lang gia đặt tên anh ấy là Phách Vương, mười hai tính tình nóng nảy, tính khí cũng không tốt, miệng thì ăn nói thô tục, nhưng người rất chính trực, nói chung là người tốt”.

Có thể để anh ra sân bay đón, nếu không phải người tốt, anh sẽ không phí thời gian ra đón. Chỉ là nghe anh nói, cô không biết hình dung như thế nào, nên rất tò mò.

Chỉ là nhìn thấy Lang mười hai, hình tượng lúc đầu cô suy nghĩ về anh ta đều bị bác bỏ hoàn toàn, cô cứ nghĩ là hình dạng hung hãn, mới xứng với miệng lưỡi đầy thô tục. Ai ngờ khi nhìn thấy Lang mười hai bước ra từ cửa sân bay, cô liền ngây người.

Nha nha nha, đây chính là mỹ nam à.

Khuôn mặt tựa như bạch ngọc, có thể so với Phan An à. Người cao lớn rắn rỏi, chân mang ủng quân nhân, mặc áo khoác màu đen. Mặt lạnh lùng càng thêm mấy phần tuấn mỹ.

“Đây chính là người mà anh nói, tính khí nóng nảy, lời nói thô tục Lang mười hai”.

Anh khẽ hừ: “Chớ bị bề ngoài của anh ta lừa”, vừa nói chuyện, lúc đó Lang mười hai đã đi qua, nhìn thấy anh chân mày liền chau lại: “Tiếp viên hàng không ở Cảnh Giang không biết do người mù nào tuyển ra. Người xấu xí muốn chết mà không biết xấu hổ cứ tiến tới gần, cũng không soi gương, ngũ quan tựa như bánh vậy đó, gớm chết lão tử”.

Mộng tưởng của cô tan thành mây khói, cô không tiếng động than thở.

Anh cũng coi như đã quen với kiểu này, cũng không nói gì, mà chỉ hỏi: “Ba của cậu sức khỏe thế nào rồi?”. “Không chết được”, nói xong nhìn cô đánh giá một phen, chân mày giãn ra, đánh giá một câu: “Chị dâu nhỏ có đáng đáp thật sạch sẽ”.

Đáng đáp sạch sẽ, cái này gọi là khen ngợi kiểu gì, cô cười gượng, không biết có nên nói tiếng cảm ơn hay không.

Anh cười cười, ôm vai cô nói: “Đừng để ý đến anh ta, khuôn mặt kia miệng lưỡi sẽ không khen ngợi người khác, nói em sạch sẽ đã là dễ nghe lắm rồi”.

Cô chỉ biết im lặng.

Lang mười hai đến đây là để phá án, công việc của cậu ta là cảnh sát, cô nghe thế miệng liền lẩm bẩm, hiện giờ cảnh sát cũng một dạng với lưu manh sao. Anh ngồi bên cạnh cô, nghe được những lời cô nói liền bật cười, nhìn cô một cái rồi tiếp tục cùng Lang mười hai nói chuyện phiếm.

Ba người cùng nhau ăn cơm tối, chuyện công việc gác sang một bên, hiển nhiên là nói về chuyện nhà. nói về Lang gia, lại biết cuộc sống của Lang mười hai trôi qua như thế nào, anh không nhịn được liền khuyên cậu ta: “không nên chọc giận ông cụ nhà cậu, ông ấy cũng đã chín mươi, nói hơi khó nghe chút, còn sống được mấy năm nữa đâu. Ngàn vạn lần đừng để đến lúc con muốn nuôi mà cha đã không còn lúc đó mới biết hối hận.”

“cô ấy không quay về, đừng nghĩ lão tử sẽ về nhà.”

cô ấy là ai, con người của cô chuyển chuyển, len lén kéo tay anh. Anh không để ý đến cô, nắm tay cô để cô đang hoảng một chút. Sau khi ăn cơm xong, đưa Lang mười hai về khách sạn, cô đã tò mò muốn chết rồi.

Anh thở dài nói: “Ông cụ Lang có một người em gái gọi là Lang Tâm Ninh, so với Lang mười hai nhỏ hơn một tuổi.”

“Như vậy anh ta có một cô nhỏ sao”, chuyện này thật là bi kịch à.

“Bằng tuổi nhau, cùng nhau lớn lên ở một nơi...”, anh muốn nói gì lại thôi.

cô cảm nhận mình đã đoán ra được điều gì, cũng không dám tin: “Bọn họ sẽ không...”

“Đúng vậy”.

“Đó là loạn luân à”.

Trong đại viện, chuyện như thế cũng có rất nhiều, thật ra thì cũng không có gì là lớn, nhưng mà lúc đó Lang gia lại dính vào chút chuyện, mười hai đánh một người đáng về công tử đến mức tàn phế, chuyện này làm Lang gia đứng trên đầu sóng gió, chuyện này nếu truyền ra, sợ Lang gia gặp biến cố, mà tiền đồ của Lang mười hai cũng bị phá hủy. Vì vậy ông cụ chỉ có thể bảo vệ việc này bằng cách bí mật đem Lang Tâm Ninh ra nước ngoài”.

“hiện giờ Lang Tâm Ninh ở đâu?”.

“Mất tích”.

“A”.

“Ông cụ đưa cô ấy đi, Lang mười hai lúc đó rất quyết liệt phản đối, nhưng trong nhà không ai nói cho cậu ta biết cô ấy ở đâu, mà năng lực của cậu ta thì có hạn, chờ cậu ta có năng lực đó, thì người Lang gia cũng không biết cô ấy ở đâu. Cậu ta rời khỏi Lang gia là bởi vì Lang Tâm Ninh rời đi, sống chết không rõ”.

cô cảm giác giống như đang nghe chuyện xưa, so với phim Hàn còn đặc sắc hơn. Lúc tiễn Lang mười hai lên máy bay, cô dùng vẻ mặt người đau khổ trong tình yêu nhìn cậu ta.

Cơn tức của Lang mười hai bộc lên, ở sân bay liền rống lên với cô: “cô đừng dùng vẻ mặt đó mà nhìn lão tử, lão tử có thể đánh con gái”.

cô lập tức bị dọa sợ, đứng sau lưng của Trương Trí Cảnh, trong lòng hoảng sợ thì có bao nhiêu hoảng sợ. Lang mười hai bước đến anh rồi la lên: “Anh lúc nào thì thành bà tám, trở thành thê nô, không đáng tin.”

không cần hai người tiễn, tôi tự đi”. nói xong liền mang theo túi xách vào sân bay, trực tiếp để anh cùng cô ở lại bãi đậu xe.

cô lúng túng nhếch miệng, còn anh thì bất đắc dĩ lắc đầu: “đi thôi, về nhà”.

không trở về nhà thì còn biết làm gì bây giờ à.

Đơn từ chức của cô đã nộp từ trước, công việc bàn giao cũng không có gì nhiều, kỳ thi cũng sắp đến, cộng thêm bài báo, cô đã nhanh chóng kết thúc công việc một cách sớm nhất. Hôm nay là ngày cuối cùng cô đi làm, phòng tài chính bên kia chỉ cần cô ký tên để thanh toán tiền lương.

Sau khi cô ký tên xong, liền nhận được điện thoại của Lưu Ly, nói là ở cửa hàng mua rất nhiều quần áo, không mang về hết được, Bạch Kỳ Trấn lại bận họp, nên chỉ có thể gọi cho cô cầu cứu.

cô vội vàng hỏi địa chỉ cửa hàng, hiện giờ phụ nữ có thai là lớn nhất. cô cầm túi lên, chào chị Trần một tiếng rồi bước ra khỏi học viện. Lúc đi tới cửa lại bị một chiếc xe ngăn lại, chỗ ngồi bên cạnh tài xế liền mở ra: “Em đi đâu, anh đưa em đi”.

cô nhìn người đã từ lâu không gặp Từ Lương Cẩm rồi theo bản năng từ chối, “không cần, em đón taxi được rồi”.

Từ Lương Cẩm cười lạnh: “Tiểu Điểu, sau khi làm thị trưởng phu nhân người quen cũng không quen biết sao”.

cô ghét trong lòng, mặt cũng xịu xuống, nhưng vẫn duy trì lễ phép căn bản: “thật sự là không cần anh đưa, anh đến học viện chắc có công việc, anh đi làm công việc của anh đi”, cô nói xong muốn đi, Từ Lương Cẩm từ trong xe bước xuống, lấy tay chặn cô lại.

“Anh là đến tìm em, có một ít đồ chia tay muốn trả lại em”.

“Vậy thì bỏ đi, em không cần”, cô lùi về sau từng bước, cố gắng duy trì khoảng cách với anh ta. không biết tại sao, cô cảm thấy lúc này anh đến đây là không có ý tốt, cô đã từng nghe nói sau khi cưới rất không tốt, công việc cũng gặp chuyện khó khăn. Hôm nay nhìn thấy anh ta, cô cảm thấy anh ta có một luồng âm khí lạnh lẽo.

Từ Lương Cẩm cười thành tiếng, lần này cũng không ngăn cản cô nữa, nhìn cô bước đi được hai bước mới nói: “Tôi nghĩ truyền thông hẳn rất có hứng thú với chuyện thị trưởng phu nhân lên giường cùng với một người đàn ông, hình khiêu dâm của thị trưởng phu nhân hẳn sẽ được bán giá rất cao”.

54. Chương 54

Từ Lương Cẩm cười ra tiếng, lần này cũng không phải ngăn cô nữa, nhìn cô đi hai bước mới lạnh lùng cười nói: “Anh thấy giới truyền thông chắc hẳn sẽ cảm thấy hứng thú đối với người đàn ông trước đây của phu nhân Thị trưởng, hình ảnh khiêu dâm của phu nhân Thị trưởng chắc hẳn sẽ bán được giá tiền rất cao đi.”

“Anh nói cái gì?” Thái Niểu trợn tròn mắt, tức không hiểu nổi.

Từ Lương Cẩm thấy cô có phản ứng lại bình tĩnh hài lòng, lấy điện thoại di động ra, mở ra những tấm hình hai người bên nhau trước đây cho cô nhìn. Trong hình hai người dán mặt vào nhau, giống như tất cả các đôi yêu nhau khác, căn bản không tới mức khiêu dâm.

Tay Thái Niểu nắm chặt chai nước, biết rõ lúc này càng nóng nảy càng hỏng chuyện, cô trầm mặc, “Cũng chỉ là hình ảnh bình thường thôi, không có bất kỳ giá trị tin tức gì, cho dù có, cũng phải nể mặt vì chức vụ của Cảnh Trí, công ty truyền thông nào có gan dám mua?”

Từ Lương Cẩm không ngờ tới Thái Niểu lại không có nổi dóa, trong bụng suy tính một lần nữa, nhưng vẫn liên tiếp động vào điện thoại, “Cái này có tính là không có giá trị tin tức không?”

Màn hình điện thoại lần nữa hướng về phía Thái Niểu, lần này không đơn giản là hình áp mặt, trong hình mặt của Từ Lương Cẩm áp vào bộ ngực của cô gái hành động bỉ ổi, mà cả người cô gái tựa vào đầu giường, gương mặt vẫn tương cười.

Không thể nào, lần này Thái Niểu bỗng cảm thấy đầu óc trống rỗng. Chuyện này sao có thể, đừng nói cô chưa bao giờ cùng anh ta chặt chẽ qua, cho dù có thân mật qua, cô cũng không có can đảm chụp loại ảnh này. “Cô gái kia không phải tôi, tuyệt đối không phải tôi.” Thái Niểu gắt gao nhìn chăm chăm hình, liên tục khẳng định, mình có không đầy đặn như vậy, thân thể cũng không mập như vậy. Cô trừng mắt, “Đây là do ghép hình.”

Từ Lương Cẩm đã sớm nghĩ cô sẽ biết, cũng không phủ nhận, nói thẳng: “Hình là anh PS (photoshop), cho dù là giả tự nhiên cũng có người tin, chúng ta đã từng yêu đương nên điểm này cũng khó mà nghi ngờ.”

“Giới truyền thông sẽ phát hiện ra đây là hình giả.”

Từ Lương Cẩm cười, “Internet phát triển như vậy, anh cơ bản không cần tới giới truyền thông, trực tiếp ném lên net, đảm bảo lượng truy cập sẽ vô cùng cao, nên lấy tiêu đề là gì đây? ‘phu nhân Thị trưởng giỏi chuyện giường chiếu’ hay là ‘chuyện xưa của phu nhân Thị trưởng và bạn trai cũ’ chắc sẽ vô cùng bắt mắt/”

“Từ Lương Cẩm anh đúng là vô sỉ!” Thái Niểu tức giận mắng.

Từ Lương Cẩm không quan tâm chút nào, nếu anh ta là người đường hoàng, tuyệt đối sẽ không chạy tới uy hiếp cô. Là nhà họ Tô ép anh ta, toàn bộ thế giới ép anh ta, nghĩ như vậy, trên mặt anh ta càng âm trầm thêm ba phần, “Tôi vô sỉ, không vô sỉ tôi chắc chắn sẽ phải chết. Em có biết những ngày tôi sống trong nhà họ Tô đã trôi qua thế nào không? Bọn họ căn bản không coi tôi như người, còn có Tô Diệu Âm, cái loại phụ nữ dâm dăng đó, cô ta cư nhiên công khai mang người tình tới ở trong phòng chúng tôi mây mưa, còn đòi ly hôn với tôi! Ly hôn? Cô ta nghĩ giỏi lắm, tôi muốn cô ta phải bò đến cầu xin tôi.”

“Anh quả thực bị điên rồi!” Thái Niểu nhìn ánh mắt mê loạn của anh ta có chút sợ. Từ Lương Cẩm điên rồi, anh ta cười to, sau khi cười xong, thanh âm sắc bén mà nói: “Thái Niểu, đây là lần duy nhất, em bảo Trương Cảnh Trí giúp ta lên chức trưởng khoa, anh nhất định sẽ không tìm em dây dưa nữa. Chuyện này vô cùng đơn giản, chỉ cần anh ta nói một câu, chỉ là chức trưởng khoa mà thôi.”

“Đồ điên, anh là một kẻ điên. Tôi sẽ không giúp anh.” Thái Niểu liên tiếp lùi về phía sau, thẳng thừng cự tuyệt.

Từ Lương Cẩm nheo mắt lại, thái độ phách lối, “Tôi cho cô thời gian suy nghĩ ba ngày, ba ngày sau cô cho tôi câu trả lời chắc chắn. Nếu như cô không đồng ý, ba ngày sau toàn bộ thế giới đều có thể nhìn thấy hình chúng ta ở trên giường. Tiểu Diệu à, em nói xem phó thị trưởng Trương nhìn thấy có thể sẽ nhớ em hay không? Ha ha ha ha.....” Anh ta liếc nhìn cười lớn, xoay người lại lên xe, mạnh mẽ khởi động xe, lái qua cô.

Thái Niểu vừa tức vừa sợ, toàn thân phát run.

Lưu Ly chờ mãi không thấy người, liền gọi điện thoại giục, ai ngờ Thái Niểu bên kia nhận điện thoại phát ra giọng nói không đúng lắm, “Tiểu Diệu đã xảy ra chuyện gì?” Vừa hỏi xong, Thái Niểu liền khóc thút thít.

Lưu Ly liền gấp gấp theo, chỉ là hiểu rất rõ con người Thái Niểu, tính tình hiền lành không có chủ kiến, cô hướng về phía điện thoại ra lệnh: “Khóc cái gì mà khóc, người không chết thì mau tới đây cho lão nương, tới rồi nói tiếp.”

Nghe Thái Niểu đáp ứng, cô lại dặn dò phải chú ý an toàn mới cúp điện thoại. Quá trình chờ đợi vô cùng thấp thỏm, cũng may Thái Niểu tới rất nhanh, nửa giờ đã tới. Thấy cô mắt đỏ hồng, trực tiếp lôi kéo cô vào trong tiệm bánh ngọt. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cùng ông chồng nhà cậu cãi nhau?”

“Cậu út mới không thêm chấp gây gỗ với tớ.” Cô khịt khịt lỗ mũi, uống nửa ly nước mới từ từ đem chuyện Từ Lương Cẩm không biết xấu hổ nói ra.

Lưu Ly vừa nghe xong, lập tức nổi giận, mắng mấy câu thô tục. “Đã gặp qua mấy con mẹ không biết xấu hổ, chưa từng thấy qua kẻ không biết xấu hổ như vậy. Đúng là không bằng súc sinh mà!”

“Tớ nên làm thế nào?” Thái Niều mơ hồ lo lắng, “Nếu như tấm ảnh đó thực sự bị đưa lên mạng, cư dân mạng cũng sẽ không quan tâm đó là hình thật hay hình giả, đến lúc đó ắt hẳn sẽ ảnh hưởng tới cậu út.”

“Chuyện này dù là người thông minh chắc chắn cũng không biết phải xử lý thế nào, may mắn nhà cậu lại có một người thông minh tuyệt đỉnh.”

“Cậu nói là để cậu út giải quyết?”

Lưu Ly búng tay một cái, “Cuối cùng cũng thông minh được một lần! Nếu không phải tớ đang mang thai, tớ sẽ trực tiếp giúp cậu xử lý anh ta, nhưng thật đáng tiếc....” Lưu Ly sờ sờ bụng, “Vì con tớ, tớ phải nghỉ ngơi lấy sức, sẽ không vì anh ta mà tức giận.”

Trương Cảnh Trí cùng Bạch Kỳ Trấn đến tối mới tới được, bốn người hẹn nhau ăn cơm ở Hà Hương bốn mùa. Lưu Ly chủ yếu là phụ trách ăn, Thái Niều nói chuyện xảy ra ban ngày, Bạch Kỳ Trấn nhìn về phía lãnh đạo, Trương Cảnh Trí sắc mặt không đổi, cười cười nói: “Đồng ý anh ta, không phải chỉ là chức trưởng khoa thôi sao.”

À? Ba người nhìn về phía Trương Cảnh Trí, có chút không thể tin được.

Trương Cảnh Trí gấp lên một miếng củ sen Thái Niều thích ăn đặt ở trong đĩa của cô, thản nhiên nói: “Muốn lấy cái gì đó, trước tiên phải cho đi.”

Bạch Kỳ Trấn lập tức hiểu ý, khước miệng nhếch lên. Ngày tốt của tên Từ Lương Cẩm đó sắp tới rồi. Thái Niều mặc dù không hiểu, nhưng cũng biết Trương Cảnh Trí nhất định sẽ xử lý tốt, an tâm ăn cơm.

Ba ngày sau, Từ Lương Cẩm gọi điện thoại tới, Thái Niều nghe theo sự sắp đặt của Trương Cảnh Trí trước đó từ từ nói, hơn nữa đồng ý giúp anh ta lên chức trưởng khoa, chỉ là yêu cầu anh ta viết giấy cam đoan không uy hiếp cô nữa.

Từ Lương Cẩm không kìm được vui vẻ, đồng ý luôn. Nói ngày mình lên chức, giấy cam đoan sẽ chuyển tới tay Thái Niều.

Đặt điện thoại xuống, Thái Niều lo lắng suy nghĩ. “Cậu út, cái vị trí trưởng khoa đó cho anh ta, thật sự là không có vấn đề gì chứ?”

Trương Cảnh Trí cười một tiếng, xoa xoa tóc cô, “Anh đã sớm chuyển quyết định xuống dưới, chờ ngày anh ta lên chức, lúc giấy cam đoan tới tay chúng ta, cũng chính là lúc những ngày sống trong tù ngục của anh ta bắt đầu.” Cẩm lấy điện thoại di động của cô, đem đoạn ghi âm cuộc điện thoại vừa rồi chuyển tới máy điện của mình. Dám uy hiếp phụ nữ của anh, đúng là tự tìm chết!

Trương Cảnh Trí ôm lấy Thái Niều, cúi đầu hôn cô một cái. “Năm đó anh ta vì danh lợi mà bắt cả hai tay, hôm nay vợ anh ta cặp bồ mọi người đều biết đây chính là Nhân Quả báo ứng.”

Đây thật đúng là báo ứng kiếp này. Ban đầu Từ Lương Cẩm và Tô Diệu âm bị cô bắt gian tại trận, hôm nay Từ Lương Cẩm đem Tô Diệu âm cùng đàn ông khác bắt gian tại trận. Anh ta tổn thương cô thế nào sẽ bị người khác tổn thương anh ta đúng như thế. thì ra là trên đời thật sự có Nhân Quả.

Thái Niều suy nghĩ mãi, không phải cô chưa đủ tốt, mà là Từ Lương Cẩm chính là loại người bỏ đi. Chỉ là cũng may, người đàn ông tốt nhất đang ở bên cạnh cô, cô không có bỏ qua. Nhón chân lên hôn vào môi Trương Cảnh Trí một cái, đầu lưỡi khẽ vẽ lên làn môi anh. đang hôn, cô chợt cười ra tiếng.

Trương Cảnh Trí ngậm môi cô, hô hấp nặng nề, trách nhẹ: “Cười cái gì?”

“Vui vẻ.” Bởi vì vui liền cười, ánh mắt Thái Niều chuyên chú nhìn anh, trong ánh mắt đó nhìn thấy chính mình, giữa hai hàng lông mày đều là nụ cười. “Bởi vì anh, cho nên vui vẻ.”

“Vậy anh có nên khiến em cảm thấy khoái hoạt hơn không?” Trương Cảnh Trí đem cả người cô trực tiếp ôm lên, bàn tay trơn theo quần áo đi vào.

Thái Niều vui vẻ cười như cũ, giơ tay lên ôm lấy đầu anh, hôn một cái. nhỏ giọng bên lỗ tai anh nhẹ nhàng nói: “Em muốn sinh cho anh một đứa con.”

Câu này không thể nghi ngờ chính là đổ dầu vào lửa.

Dục vọng Trương Cảnh Trí trong nháy mắt bị đốt lên như cơn gió lốc, cuốn lấy cô cùng nhau thiêu đốt.

Thái Niếu nằm trên ngực anh, cơ thể giống như bị dỡ ra xếp lại vậy, cô âm thầm thề, về sau không bao giờ trêu chọc đàn ông nhà cô nữa. Điều nói đàn ông có tuổi 'hữu tâm vô lực', nhưng đàn ông nhà cô chính là ngoại tộc. Tiếp tục dày vò, đem cơ thể cô phá hủy.

Bên dưới Trương Cảnh Trí hình như lại đang rục rịch góc đầu dậy, Thái Niếu lập tức kêu dừng lại, “Anh nếu còn tiếp tục, chúng ta liền một tháng làm một lần.”

Trương Cảnh Trí buồn cười, “Anh chỉ sợ tới lúc đó, một lần sẽ khiến em no chết luôn.”

Thái Niếu trợn trắng mắt, anh cho là hiện tại em có thể chống đỡ nổi sao? Từ trên người anh lật xuống, dùng chăn bao lấy cơ thể. “Cậu út à, anh còn tiếp tục như vậy nữa, em sẽ không tiêu hóa được”.

Anh cười thành tiếng, nhìn cô đỏ mặt cả người đều muốn vùi trong chăn rồi, cánh tay duỗi ra đem cả người và chăn cuốn vào trong ngực, “Chỉ vì hệ tiêu hóa của em, nên anh mỗi ngày chỉ làm có một lần.”

Lời này hình như có gì không đúng. Thái Niếu mơ mơ màng màng ngủ mất, cũng lười suy nghĩ. Nhiều năm sau, Thái Niếu cuối cùng cũng hiểu ra, mỗi lần rõ ràng là Trương Cảnh Trí nói chuyện muốn làm, luôn không cần tự mình mở miệng, bởi vì anh sẽ làm người khác nói. Mà mỗi lần anh dù là vì suy nghĩ chuyện của bản thân, nhưng ở trong mắt người khác vĩnh viễn lại là vì suy nghĩ cho người đó.

Đúng là cậu út phúc hắc a!

.....

Từ Lương Cẩm nghe điện thoại của Thái Niếu xong, đã hưng phấn khó nén, bắt đầu ảo tưởng bản thân mình là trưởng khoa, đáng vẻ uy phong. Hừ các người ngày thường xem thường ta, chúng ta về sau sẽ tính sổ.

Anh ta cảm cặp táp lên, từ từ rời khỏi đơn vị.

Về đến nhà, chưa mở cửa đã nghe thấy tiếng mật chụa. Anh ta trầm mặc mở cửa, không khí trong phòng khách ngọt ngào, anh ta không nhận được ho một tiếng, chỉ thấy âm dương quái khí chầm chụa.

“Chị Diệu âm, chồng chị về rồi, bọn em chẳng khác nào bóng đèn của anh ấy rồi.”

Tô Diệu âm ngẩng đầu nhìn Từ Lương Cẩm một chút, vẻ mặt chán ghét, thật không hiểu nổi ban đầu tại sao lại coi trọng anh ta. cô vỗ vỗ bàn tay, từ trên bàn mật chụa đứng lên, người đàn ông ngồi bên cạnh cô ta hướng Từ Lương Cẩm bên kia nhìn một cái, tiếp theo là ngồi vào vị trí của Tô Diệu âm tiếp tục đánh mật chụa.

Tô Diệu âm vào thẳng phòng ngủ, Từ Lương Cẩm cũng vào theo.

“Đơn ly hôn tôi đã viết rồi, anh ký tên đi!” Tô Diệu âm rút đơn ly hôn ra đập vào người anh ta.

Sắc mặt Từ Lương Cẩm âm trầm, cổ nín tức giận, nói: “Anh sắp lên chức trưởng khoa rồi, lúc này không có tâm tình cùng em nói chuyện này.”

“Trưởng khoa!” Tô Diệu âm cười to, mặt đầy vẻ trào phúng: “Từ Lương Cẩm anh không phải là nghĩ bố tôi sẽ ra tay giúp anh đấy chứ!”

“không nhọc công lão nhân gia ra tay.”

Tô Diệu âm nhú mày: “Chỉ bằng bản thân anh?”

“Chỉ cần tự anh!”

Tô Diệu âm nhìn dáng vẻ tự tin của anh ta, bỗng cười lên, “Từ Lương Cẩm, lần này anh có thể tự thắng chức, tôi liền không ly hôn, đối tốt với anh sống qua ngày.” Hương vị chầm chụa mười phần, rõ ràng không tự tin anh có thể thắng chức.

Từ Lương Cẩm cầm đơn ly dị vứt xuống đất, cười lạnh nói: “một lời đã định!” Tiếp theo chỉ chỉ huyền não phía bên ngoài “Hy vọng đến lúc đó em tốt nhất đem những thứ đồ bỏ đi kia xử lý sạch sẽ!”

“Đến lúc đó hãy nói, còn chưa biết đến lúc đó ai mới là đồ bỏ đi!” Tô Diệu âm cười cười bước ra khỏi phòng ngủ.

Từ Lương Cẩm ngã xuống giường, nghe tiếng rào rào của mặt chược bên ngoài, hận ý càng phát ra trong đôi mắt tỉnh mạch.

55. Chương 55

An: An mờ cả mắt rồi, đoạn cuối chưa beta lại, có thời gian nhất định beta lại, bjo phải đi ngủ đã :v

Phó thị Trưởng tự mình chào hỏi, vị trí trưởng khoa của Từ Lương Cẩm đi lên tốt đẹp. Ngày Từ Lương Cẩm thăng chức, cả người đều tốt đẹp giống như được sinh ra một lần nữa, ngược lại với bộ dáng chán chường sau đám cưới, nét mặt sán lạn, tinh thần sáng lạng.

Lúc anh ta ra cửa, đẩy đẩy Tô Diệu Âm đang ngủ nướng, “Qua hôm nay tôi chính là trưởng khoa Từ, Tô Diệu Âm, tôi hoàn toàn không cần nhà họ Tô các người.”

Tô Diệu Âm mặc kệ anh ta, lật người ngủ tiếp.

Từ Lương Cẩm nhìn cô ta da thịt trắng lóa lờ, chán ghét bĩu môi một csai, trong bụng buồn nôn. Đàn bà như vậy, ban đầu anh ta đúng là thua thiệt, ở trên giường, cái dạng chiêu thức gì cũng đã phục vụ qua, hôm nay suy nghĩ lại, thật đúng là muốn phun ra. Chỉ là cũng may anh ta hôm nay âm dương tốt.

Siết chặt giấy cam đoan trong tay, Từ Lương Cẩm cảm giác tương lai bừng sáng.

Thái Niếu nghe theo lời phân phó của Trương Cảnh Trí không có bất kỳ tiếp xúc gì với Từ Lương Cẩm, thăng sáu các trường đại học đều bắt đầu tổ chức thi tuyển giáo viên, cô vừa muốn chuẩn bị thi nghiên cứu sinh vừa muốn chuẩn bị thi công chức, đều vội vàng tới bể đầu sứt trán. Căn bản cũng không có thời gia để ý tới tên Từ Lương Cẩm đó.

Bạch Kỳ Trấn chủ động liên lạc với Từ Lương Cẩm, nói thẳng, “Trưởng khoa Từ, anh lấy được điều anh muốn, có phải cũng nên thử không thuộc về anh trả lại hay không?”

Từ Lương Cẩm nhận được điện thoại của Bạch Kỳ Trấn, có chút nơm nớp lo sợ, lập tức đồng ý, hẹn địa điểm, hai người gặp mặt.

Bạch Kỳ Trấn nhìn anh ta đem toàn bộ ảnh thủ tiêu, mặt không gợn sóng, “Hi vọng loại hình ảnh thế này sẽ không còn nữa.” Mười phần ý vị cảnh cáo.

“Bí thư Bạch yên tâm, ngài cầm giấy cam đoan của tôi, tôi nào còn dám!” Từ Lương Cẩm khách khí.

Bạch Kỳ Trấn nghĩ thầm Tiểu Diệu trước đây thật đúng là mắt bị mù, lại để ý tên đàn ông như vậy. Không rảnh để ý anh ta, trực tiếp đứng dậy rời đi. Trở lại tòa thị chính, đem giấy cam đoan giao cho Trương Cảnh Trí, Trương Cảnh Trí liếc mắt nhìn, cầm điện thoại lên, chỉ nói hai chữ “Hành động.”

Gọn gàng linh hoạt, không có chút suy tính nào. Mà hai chữ cũng không chỉ nhằm vào một mình Từ Lương Cẩm.

Ba ngày sau, sảnh lao động phó Bộ trưởng Tô Chính chính thức được tiếp thụ điều tra, con gái ông ta Tô Diệu Âm bởi vì tụ tập hít thuốc phiện nên bị bắt nhốt, con rể Từ Lương Cẩm bởi vì uy hiếp lương gặt bị chính thức cách chức.

Khi tất cả đều kết thúc, qua tờ báo Đại Phúc Độ đăng tin “Một quan chức bị cách chức” thì Thái Niếu mới biết nhà họ Tô cứ như vậy mà sụp đổ.

“Cậu út, cậu biết không?” Cô đem tờ báo đưa tới.

Trương Cảnh Trí nhìn một cái, gật đầu một cái. Bưng cả phê lên uống một hớp, dang tay ý bảo cô vào trên chân mình. Thái Niếu ngoan ngoãn đi tới, ôm cổ anh, tròng mắt hơi híp lại. “Không phải là anh ra tay đấy chứ?”

“Chuyện như vậy, đâu cần anh tự ra tay, anh chỉ là thả ra tin tức, sẽ có rất nhiều người tình nguyện làm như vậy.” Đây người ngã ngựa cũng là một chiến công, người muốn lập công có cả khối người.

Thái Niếu bĩu môi, anh không gật đầu, ai dám. “Có phải là quá ác độc hay không.”

Trương Cảnh Trí thở dài, cốc nhẹ lên đầu nhỏ của cô một cái, “Em đừng suy nghĩ mấy thứ không đáng thế này, không phải nói thời gian ôn tập không đủ hay sao? Thế nào lại còn có thời gian suy nghĩ chuyện này!”

“Nhưng....”

Trương Cảnh Trí sờ nên hốc mắt có chút thâm đen của cô, bỗng đau lòng nói: “Thời gian ngủ của được so với anh còn ít hơn, vợ à, đừng thi nữa, mấy ngày trước Chu Hưng còn nói vị trí đã sớm giữ lại cho em rồi.”

“Không cần.” Thái Niếu lập tức cự tuyệt, chu miệng, “Anh không phải tin vào năng lực của em có thể tự thi đậu hay sao?”

“Tin tưởng.” Cô từ nhỏ tới giờ đều học rất tốt, điểm này ai cũng không thể phủ nhận.

“Vậy là được rồi, tự mình có thể thi đậu thì cần gì đi cửa sau.” Cô tràn đầy tự tin.

Trương Cảnh Trí nhìn bộ dáng nhỏ của cô lúc này, thật không đành lòng dội vào gáo nước lạnh. Đừng bảo là Chu Dưng đang làm ở bộ phận nhân sự Bộ Giáo Dục, cho dù là không có bạn học như vậy ở đây, người có lòng nhất định có thể nhận ra cô là vợ của ai, muốn dùng thực lực thật sự cũng khó mà thực hiện nổi.

Chỉ là lời nói này, đoán chừng sẽ chạm tới tự ái của cô gái bước bình này, thay vì để cho cô khổ não, không bằng liền nói dối! Ôm cô hôn một cái, đầy cưng chiều, “Được được được, để cho em tự mình thi, nhưng em phải đồng ý với anh, không thể quá cực khổ có biết không?”

Thái Niếu bật cười, cũng hôn lại anh một cái, “Cậu út tốt nhất.”

Câu này giống như trăm lần đều là chiêu linh nghiệm số một, nghe cô nói câu này, bất anh làm cái gì cũng đều cam tâm tình nguyện. bởi vì anh muốn là người tốt nhất trong cảm nhận của cô.

Cuối tháng năm, Trương Cảnh Trí chính thức trở thành thị trưởng Cảnh Giang, bởi vì trên đầu có danh hiệu thị trưởng đẹp trai nhất cả nước, nên rất được sự quan tâm của giới truyền thông. Tự nhiên, vợ anh cũng trở thành đối tượng được quan tâm. Ảnh chính diện hay chỉ cần là một bóng lưng, đột nhiên được truyền bá rộng rãi trên mạng. Ngay cả bản thảo phỏng vấn chung vợ chồng bọn họ đột trước giải thích để lấy lại hình tượng ngày đó cũng bị lật lại đăng lên lần nữa. Người dân đối với câu chuyện tình yêu của anh và Thái Niếu càng ngày càng cảm thấy lãng mạn, Bạch Kỳ Trấn nhàn hạ xem các bình luận để lại, cơ hồ cười phun ra.

Có người nói đây là “Hồ ly bất cóc Lolita”, còn có người nói đây là “Chú cháu giả”, còn có người post một tiêu đề điên cuồng gào thét, “Em gái anh ở nơi này là thật, đây là Tiểu Ngôn, khẩu vị nặng Tiểu Ngôn a!”

Trương Cảnh Trí sau khi nghe nói cũng chỉ cười cười, căn bản không để trong lòng.

Giữa tháng sáu, cuộc thi tuyển giáo viên bắt đầu, cuộc thi ngày đó Thái Niếu vẫn còn có chút khấn trương, Trương Cảnh Trí sáng sớm đã mua chocolate cho cô, nhưng cô còn chưa hài lòng. “Không phải loại này, muốn chocolate trắng.”

“Đây không phải loại em thích ăn nhất sao?” Trương Cảnh Trí kinh ngạc.

Chân mày Thái Niếu xoắn lại, “Em đổi khẩu vị không được sao?” Thái độ hoàn toàn là cố tình gây sự.

Trương Cảnh Trí lập tức thoải mái cười, bảo chị Linh mau tới đi mua chocolate trắng.

Chân mày Thái Niếu nhú lại, “Em đổi khẩu vị không được à?” Thái độ chính là cố tình gây sự.

Trương Cảnh Trí lập tức cười làm lạnh, bảo chị Linh mau tới đi mua chocolate trắng. Ôm vợ dỗ dành, “Đừng tức giận, đừng tức giận, tức giận sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng đi thi.”

Bạch Kỳ Trấn ở một bên nhìn choáng váng, trong bụng thầm cảm thán, phụ nữ thật không thể nói lý. Đang Suy nghĩ, không biết vợ mình có đỡ hơn không thì lập tức có điện thoại gọi tới, vừa đứng lên nghe máy đã nghe thấy tiếng rống công phu của sư tử Hà Đông. “Bạch Kỳ Trấn, em mua quần áo cho tiểu Diệu để cô ấy vượt qua kỳ thi sao anh không đưa cho cô ấy, lời nói của em đều là gió thoảng bên tai sao?”

Hồng bét, anh quên mất. Luôn miệng nhận sai, căn bản không có tác dụng. Bạch Kỳ Trấn nhìn lại thời gian, cảm thấy không kịp, lập tức nói ngay bây giờ về lấy, Lưu Ly mới cúp điện thoại.

Chào Trương Cảnh Trí, lập tức quay trở về nhà lấy món đồ ‘quần áo vượt kỳ thi’, thật ra thì chính là một cái váy liền màu đỏ.

Quần áo đưa tới, chocolate trắng cũng đã ăn, Thái Niểu đổi váy mà Lưu Ly gửi tới rồi cuộc hải lòng ra cửa, nhưng khi nhìn thấy Trương Cảnh Trí cũng muốn đi theo lên xe, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống. “không cho phép anh đi lên.”

À?!

“Anh là người nổi tiếng thế nào anh không biết sao? Xung quanh trường thi nhất định sẽ có ký giả, anh vừa xuất hiện, em liền thật sự không cần thi.” cô hùng hồn nói.

Trương Cảnh Trí cư nhiên bị kỳ thị. Anh dở khóc dở cười, muốn tranh thủ một cái. “Vợ à, anh...”

“không cần nói, dù sao cũng không cho phép anh đi! Anh Trang, anh lái xe đi.” cô thúc giục.

Trang Tịch cũng không biết nên làm thế nào, cuối cùng vẫn là do Trương Cảnh Trí thỏa hiệp dặn dò một cách cẩn thận, đóng cửa xe lui về phía sau một bước. Nhìn xe lái đi, Trương Cảnh Trí không tiếng động thở dài. “Lo lắng trước kỳ thi.”

Bạch Kỳ Trấn cười lên. “Nhà tôi có phải cũng có triệu chứng lo âu giai đoạn mang thai?”

Hai người đàn ông bốn mươi tuổi đều là bất đắc dĩ cười, ai bảo bọn họ cưới cô vợ nhỏ đây! Chuyện này phải nhẫn!

Thái Niểu nhanh chóng cắn miếng chocolate trắng trước khi bước vào trường thi, sau khi ngồi xuống mới phát hiện nhịp tim đã ổn định, bài thi phát ra, nhìn đề trên giấy, đầu tiên là cười một tiếng sau đó mới đặt bút làm. Bài thi chia làm hai phần, một phần là khảo hạch kiến thức chuyên ngành, một phần là khảo hạch kiến thức nâng cao. Phần kiến thức chuyên ngành thì không cần nói, chỉ cần kiến thức Anh ngữ trung học phổ thông đã là quá đủ. Phần khảo hạch kiến thức nâng cao thì càng dễ hơn, trước kỳ thi cô đã tập trung ôn tập vô cùng kỹ lưỡng, quyển một trăm đề đã làm hết.

Hai tiếng thi, Trang Tịch chờ ở cửa và Trương Cảnh Trí ở nhà chờ tin tức còn khẩn trương hơn Thái Niểu. Trang Tịch chỉ riêng nhận điện thoại của Trương Cảnh Trí đã nhận được bốn cuộc.

Cuộc thi kết thúc, lòng Thái Niểu tràn đầy vui vẻ ra khỏi trường thi, nhưng nhất thời bị chặn ở cửa địa điểm thi, tâm trạng nhất thời có chút khó coi.

“Xin chào tiểu thư, tôi là phóng viên nhật báo, cô là thí sinh có đúng hay không?” một nam một nữ bu lại chặn Thái Niểu, trong lòng có chút căng thẳng, nhưng cũng không thể quay đầu bỏ chạy, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện họ không nhận ra mình.

“Đúng vậy.”

“Xin hỏi cô đối với kỳ thi lần này có ý kiến gì không?”

“Tôi nghĩ đây là một cơ hội tốt cho tôi, mọi người đều phải dựa vào thực lực trong cuộc thi, người người ngang hàng.”

“Đề thi có khó không?”

“Thời gian tôi ôn tập tương đối lâu, đã chuẩn bị đầy đủ, cho nên cảm thấy khá ổn.”

“Xem ra cô làm bài thi cũng không tệ lắm?”

“Rất tốt.” Thái Niều nói rất tốt xong, liền muốn lui ra ngoài, nhưng vừa đúng lúc này, nữ ký giả bên cạnh nam ký giả mở miệng.

“Tôi nhìn cô rất quen.”

Thái Niều cười khan. “Tôi còn có chuyện, hai người đi phỏng vấn người khác đi.” nói xong lập tức hướng Trang Tịch bên kia đi.

Trang Tịch không biết Thái Niều đã bị ký giả theo dõi, thấy cô tới đây lập tức xuống xe mở cửa xe cho cô.

Nam ký giả từng đến tòa thị chính, vốn là không xác định nhưng vừa nhìn thấy Trang Tịch, lại nhận ra biển số xe, hung hăng vỗ đầu một cái, lên tiếng. “Khó trách quen mắt như vậy, người vừa rồi chính là phu nhân Thị trưởng.”

Nữ ký giả vừa nghe xong, ánh mắt sáng lên, lôi kéo nam phóng viên đuổi theo.

Thái Niều lên xe liền thúc giục Trang Tịch lái xe, mắt Trang Tịch nhìn quanh lập tức phát hiện có người xông tới bên này, vội vàng khởi động xe.

Nữ ký giả hướng về phía đuôi xe liên tiếp chụp hình, nam ký giả than thở, ảo não tại sao mình không nhận ra sớm một chút.

Thái Niều quay đầu lại muốn nhìn xem một chút xem có ký giả đuổi theo hay không, nhưng đúng lúc thí sinh đi ra, tập trung quá nhiều người, căn bản nhìn không ra. cô an ủi bản thân, không có chuyện gì đâu, đâu có dễ dàng bị nhận ra như vậy, cô cũng không phải là minh tinh.

Có lẽ là an ủi hữu dụng, đến lúc nhìn thấy Lưu Ly bụng bự còn có Bạch Kỳ Trấn cùng Trương Cảnh Trí chờ ở nhà, chuyện ban nãy đã quên hoàn toàn, vượt bụng Lưu Ly, Thái Niều vui mừng không nín được. “Con nuôi tớ có làm cậu khó chịu không?”

56. Chương 56

Thái Niều vượt vượt bụng đã nhô lên cao của Lưu Ly, tinh thần phấn chấn yêu thích vô cùng. “Con nuôi tớ có quấy cậu không?”

“Tiểu tử này chẳng chịu yên gì cả, sáng thì ngủ lấy sức, tối quậy đá tớ không thôi.” Vừa nói đến con mình Lưu Ly liền oán trách, sau đó lại quở trách Bạch Kỳ Trấn.

“Cũng sắp sinh rồi, không tớ nữa tháng tiểu tử này sẽ chào đời.” Lưu Ly tính cuối tháng này sinh.

“Cái gì mà sinh ra sẽ hết khổ, là bắt đầu những khổ mới đúng. Cậu nghĩ xem, lúc nó còn trong bụng không khóc không nháo, chỉ khi nào sinh ra ra, ăn uống vệ sinh ngủ mọi thứ đều phải làm. Mẹ tớ sinh rồi nên biết, bọn họ đều nói lúc có đều muốn mau đến ngày con chào đời, nhưng sau khi sinh ra, chỉ hận không được nhét trở về.” Lưu Ly càng nói càng tức, khuyên Thái Niều, “Cậu đừng sinh con sớm, nếu có, đừng nói sự nghiệp, đến khi cậu muốn đi chơi cũng không được. Con chính là một sợi dây ràng buộc, sẽ buộc cậu ở nhà. Còn có...” Cô trừng hai “giống đực” đang đổ mồ hôi đầy người kia, “Hiện tại khoa học kỹ thuật rất phát triển, cũng không cần lo lớn tuổi không thể sinh con được, cậu vào khoa phụ sản tìm hiểu một chút, 45% trăm phụ nữ có thai, đều hơn sáu mươi tuổi chính xác mà nói là không có hàng ba (do ta ed nhầm hay là thật vậy, 60 tuổi cũng sinh được à...). Cho nên ngàn vạn lần đừng nghe cái gì mà lớn tuổi khó sinh đó là chuyện hoang đường.”

Bạch Kỳ Trấn bị Trương Cảnh Trí trừng trừng trong lòng sợ hãi, vừa đúng lúc chị Linh đang gọt trái cây, anh vội vàng đưa cho vợ mình, “Vợ, ăn chút trái cây, bổ sung vitamin.” Rồi len lén ra ký hiệu cho Trương Cảnh Trí, cho anh mau mau đem Thái Niều đi tránh.

Trương Cảnh Trí hiểu ý, lập tức bảo Thái Niều cùng mình xuống phòng bếp, bảo là muốn tự mình xuống bếp, giúp cô.

Chị Linh đã đem rau quả rửa sạch. Trương Cảnh Trí bảo chị Linh hôm nay nghỉ sớm, mặc tạp dề bắt đầu nấu cơm. Thái Niều híp mắt nhìn phì cười, một lát sau nhin không nổi cười ra tiếng.

Trương Cảnh Trí quay đầu lại, “Em cười cái gì?”

Thái Niều đi tới, từ phía sau ôm lấy hông anh, “Thế nào? Sợ?”

“Anh có gì phải sợ!” Anh cứng rắn cãi lại.

“Sợ em không muốn sinh con.”

Chỉ một câu nói, Trương Cảnh Trí lập tức bất động. Khẩn trương xoay người lại ôm cô, “Vợ, em không phải sẽ tin lời Lưu Ly nói chứ. Lưu Ly sắp sinh, nên mới như vậy. Em thử nghĩ xem, nếu em bốn mươi, anh cũng hơn năm mươi, đến khi chúng ta có con, anh dẫn con đi chơi, người khác sẽ cho rằng anh đang dẫn cháu đó.”

Thái Niều vừa nghĩ vừa tưởng tượng ra hình ảnh kia.

Thấy cô gật đầu, Trương Cảnh Trí thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là giây tiếp theo, Thái Niều lại nói, “Vây dứt khoát đừng có sẽ không có cái hình ảnh này quấy nhiễu.”

“A khụ khụ khụ....” Trương Cảnh Trí bị sặc nước miếng, ho một hồi. Thái Niều thấy thế cũng chỉ ha ha ha ha cười lớn.

Em, cố ý?” Nha đầu này rất giỏi, ngay cả anh cũng dám đùa cợt.”Rất tốt, anh mà cũng dám trêu đùa?” Anh nói xong, bàn tay không an phận bắt đầu làm loạn trên bụng cô.

Thái Niều cười ngửa tới ngửa lui, “Em sai rồi, sai rồi, đầu hàng, xin lỗi, xin lỗi, tối nay đền cho anh mà...”

Trương Cảnh Trí thấy cô mặt đỏ bừng, hung hăng hôn cô, “Tối nay em chuẩn bị đi anh sẽ phụ vụ em tận tình....” Nói xong, Xuân phong phơi phới cười tít mắt bắt đầu làm thức ăn.

Bốn người ăn cơm tối, hai người đàn ông nói về công việc, hai người phụ nữ lên án quả trách họ. Cuối Trương Cảnh Trí và Bạch Kỳ Trấn cũng chịu thua, âm thầm quyết định, phụ nữ có thai là trên hết, phải nghe lời.”

Đã có mục tiêu, Bạch Kỳ Trấn lập tức kéo Lưu Ly đi về.

Thái Niều đang dọn dẹp, chỉ muốn thoát khỏi ma chảo của anh nên mới nói “tối nay em cho anh” Trương Cảnh Trí cơ bản cung cho cô cơ hội, nhanh chóng ôm cô lên, chạy nhanh vào phòng ngủ.”

“Chúng ta từ từ cùng nhau thưởng thức nào!”

Sáng hôm sau Thái Niều bị ánh nắng chiếu vào làm tỉnh, bên cạnh đã trống. Xuống giường, vệ sinh cá nhân xong, đi xuống lầu, trên tủ lạnh có dán một tờ giấy, “Cháo ở trong nồi, người yêu bé nhỏ của em.”

Thái Niều nhin không được cười ra tiếng, đã lớn như vậy rồi còn chơi những trò con nít, cũng không sợ người khác cười cho. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt rất hạnh phúc, còn nhận được giấy dán ở ngăn kéo. Ngồi xuống húp cháo, nghĩ nghĩ lại lấy điện thoại ra, nhắn cho Trương Cảnh Trí một tin nhắn.

“Cháo rất ngon, Anh là hạnh phúc của em.”

So xem ai con tình cảm hơn (nguyên bản là buồn nôn)

Lúc Trương Cảnh Trí nhận được tin nhắn, đem tờ báo phụ tá mới đưa cho để xuống bàn, nhìn dòng tin nhắn, khóe miệng kéo lên thật cao, làm cho phụ tá của anh đứng ngây ngốc chẳng hiểu gì.

Đế Điện thoại xuống, cầm tờ báo lên. Nhìn thấy trang đầu tiên, Trương Cảnh trí trên mặt toàn là ý cười, lập tức cứng lại. Tên tựa đề là: “Cuộc thi tuyển giáo sư, trong tất cả các thí sinh, có thị trưởng phụ nhân.” Dưới một hàng chữ đỏ chính là bóng dáng xinh đẹp của Thái Niều.

Các báo đài đều đầu tư vào những địa phương phát triển, Chỉ là Trương Cảnh Trí lần này chết chắc rồi. Tiểu gia hỏa nhà anh mà biết được thì xù lông lên à xem.

Bạch Kỳ Trấn gõ cửa đi vào, trong tay cầm tờ báo, nhìn cũng biết là vì chuyện gì mà đến.

“Lãnh đạo, nên xử lý như thế nào?”

“Thông báo bên tòa soạn, chuyện này không có lần sao.”

“Dạ hiểu rồi.”

“Khó khăn nhất chính là méo nhỏ trong nhà kia, ai....” Một tiếng thở dài, có khổ cũng không nói được.

Chuyện Bạch Kỳ Trấn cũng không giúp được gì, cũng chỉ có thể thở dài.

Tan việc về nhà, trong nhà không có mùi thơm của thức ăn, rõ ràng cho thấy tâm tình của người nào đó rất không tốt, nên nghỉ việc. Trương Cảnh Trí vào nhà, chỉ thấy Thái Niếu ngồi trên ghế salon, gục đầu ủ rũ, trên bàn là tờ báo lúc sáng anh đã đọc.

Anh bước nhanh tới, ôm bả vai của cô, “Chính trực không sợ gian tà, chúng ta là đường đường chính chính đi thi, không cần sợ!”

“Em không sợ, em chỉ sợ người khác sợ em! Ngoài thì viết, cũng không thể tham gia phỏng vấn rồi, những người kia nhất định sẽ nhận ra em. Phụ nhân phó thị trưởng Trương, ai dám cho em rút chứ?” Thái Niếu vừa uất ức vừa tức giận. Cố gắng lâu như vậy, hiện tại tất cả đều đổ sông đổ bể hết.

“Ai ui, bảo bối của anh, đều tại anh không tốt, khi không làm cái gì phó thị trưởng chứ. Khi tuyển phó thị trưởng, anh sao lại đẹp trai thế này, nên các báo đài mới chú ý.” Trương Cảnh Trí dụ dỗ cô.

Thái Niếu không nhịn được trừng mắt với anh, “không biết xấu hổ, còn khen mình lớn lên đẹp trai nữa chứ!”

Trương Cảnh Trí thấy tâm tình của cô chuyển biến tốt, tiếp tục tự kỷ, “không đẹp trai sao?” ôm vai cô, mặt đối mặt, nếu cô dám nói không đẹp trai liền hôn cô.

Thái Niếu nhìn nhìn chuẩn bị hôn mình, “Đẹp trai, đẹp trai, đẹp trai. Chồng của em là đẹp trai nhất!” nói xong, liền bật cười.

Trương Cảnh Trí thở nhẹ, tiếp tục chuyển sang chuyện khác, ôm bụng nói: “Vợ à hôm nay em không làm cơm anh rất đói, hay chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa nha!”

“Xin lỗi anh!” Thái Niếu có chút hối lỗi, trước kia cứ tưởng chỉ cần anh ký một chút là có một đồng tiền, nhưng sau này mới biết, cái nhà bọn họ đang ở chính là ký cái đơn xong rồi quyet người ta luôn, căn bản không có tiền trả.

Cổ Chân lúc nào gặp anh cũng ca thán cũng không phải lần một lần hai, nhưng Trương Cảnh Trí là ai, tất nhiên là không cần quan tâm, trực tiếp nói luôn: “Chúng tôi là nhân viên chính phủ kiếm được bao nhiêu tiền chứ, loại người tư bản như cậu so đo với chúng tôi mấy vấn đề này làm gì, không biết xấu hổ sao?”

Cổ Chân suy nghĩ, anh là một đầu bếp, sao lại biến thành nhà tư bản rồi!

Trương Cảnh Trí không cho anh cơ hội cãi lại, ăn no nê lau miệng xong trực tiếp đi, ngay cả hóa đơn cũng không ký.

Trương Cảnh Trí lôi kéo Thái Niếu đứng dậy, “Sao em phải xin lỗi, chúng ta ăn chùa một lần thì hần cũng không súp tiệm!”

Hai người vào quán Cổ Chân, không ngờ Cổ Chân cũng ở đây.

“Lại tới ăn chực?” Cổ Chân khiển trách!

“Thế nào? không cho?” Trương Cảnh Trí chột nhứ mày.

Cổ Chân nào dám nói không, tâm không tình nguyện, nhưng vẫn phục vụ rất tốt. Ai bảo người ta là lãnh đạo! không đặc tội nổi! “Vừa đúng người ta mới giao của đến, tôi đã bảo người làm cho hai người bốn con.”

Trương Cảnh Trí gật đầu, nhìn những món ăn tinh xảo trên bàn, gấp thức ăn cho Thái Niếu, lấy thịt của để trong chén cơm của cô. Anh làm, ưu nhã tự nhiên, lần đầu tiên Cổ Chân nhìn thấy. đã gặp qua nhiều cô được cưng chiều, nhưng chưa từng thấy qua loại cưng chiều này, “Trương Cảnh Trí, anh nuôi Thái Niếu như nuôi cá!”

Trương Cảnh Trí và Thái Niều đồng thời ngẩng đầu trừng anh, cùng nhau hỏi: “Anh có ý kiến?”

Cổ Chân nhất thời ỉu xiu, “không dám, tôi nào có tư cách đó!”

Thái Niều bật cười, tiếp xúc đã lâu, lại phát hiện Cổ Chân thật sự rất sợ hai hàng. Nhưng Trương Cảnh Trí nói hai hàng này rất có giá trị. Điều này làm Thái Niều rất không tin tưởng.

Mùa này không phải là mùa cua, nhưng Cổ Chân thật sự lấy được một loại cua rất tươi ngon, thịt lại chất, Thái Niều rất thích ăn, ăn liền hai con nhưng vẫn chưa thỏa mãn, Trương Cảnh Trí nhỏ giọng nói: “Em thích ăn ngày khác trở lại, không cần ham ăn, ăn nhiều không tốt.”

Đúng lúc Bích Sắc mang cá Squirrel (mình cũng không biết là cá gì nữa) vào, Cổ Chân nhận lấy tự mình để lên bàn, “Ném thử một chút, cá này rất ngon!”

Thái Niều nhìn nhìn đĩa cá, nuốt nuốt nước miếng. Trương Cảnh Trí đem cá tới trước mặt cô, cô không chờ đợi nổi liền giơ đôi đũa gấp, nhưng vừa cho vào trong miệng, liền ói ra ngoài.

“Em sao thế?”

“không sao!” Thái Niều cau mày.

Cổ Chân thấy vậy, lập tức nói: “không thể nào!” nói xong, lấy đôi đũa gấp cá bỏ vào miệng, “Chua chua ngọt ngọt, hương vị tươi ngon, làm sao ăn vào ói đây.”

Trương Cảnh Trí cũng gấp ăn thử, đúng là mùi vị rất ngon, không có tanh.

Thái Niều không tin liền ăn thử, vừa mới tới khóe miệng, cô không liền nôn ọe, sau đó bỏ lại đôi đũa, chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Tốc độ rất nhanh, làm hai người choáng váng sợ hãi. Đến lúc Trương Cảnh Trí phản ứng kịp, Thái Niều đã trở lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thần sắc uể oải.

Cổ Chân nhìn cô, cả người run lên, “không phải là...”

không đợi anh nói xong, Trương Cảnh Trí như một cơn lốc, thận trọng nắm tay Thái Niều, “đi chúng ta đi bệnh viện.”

57. Chương 57

Thái Niều giật mình, “Đi bệnh viện làm gì?”

“Đi khám!”

Nói xong kéo cô đi ra ngoài, ngay cả túi xách cũng chưa lấy. Cổ Chân nhìn, cầm túi xách chạy theo, “Ở đây sao đón xe được chứ, để tôi chở hai người đi.”

Trương Cảnh Trí gật đầu, cực kỳ cẩn thận đỡ Thái Niều.

Thái Niều còn không hiểu ra làm sao, thử thai? Cô mang thai? Chỉ muốn nôn ọe thôi mà. Khoa phụ sản có chuyện gì gấp cho thể khám trước, nhưng thử thai thì không thể gấp được. Trương Cảnh Trí liền gọi cho em mình Trương Cảnh Thần, để cho em mình đến đây khám.

Ở đầu giường bên kia, Trương Cảnh Thần tức giận nói tục vài câu, nhưng vẫn chạy đến, thấy Trương Cảnh Trí liền đưa que thử thai cho anh.

“Cái gì đây?”

“Cái này là que thử thai, xem có thai hay không.” Trợn mắt nhìn Trương Cảnh Trí, trực tiếp vào phòng làm việc.

Trương Cảnh Trí nôn nóng ngồi đợi ở ngoài, chỉ hận không được vào phòng vệ sinh giúp cô thử que. Cổ Chân thấy anh lo lắng đi qua đi lại trước phòng vệ sinh, châm chọc, “Thị trưởng Trương, không phải nghi là cô ấy có thai sao, sao khẩn trương thế?”

“Cậu cũng nên thử cảm giác đó một chút đi.” Chỉ một câu nói, trong nháy mắt đã đem trả trở về.

Cổ Chân sờ sờ mũi, muốn tôi có vợ á, còn lâu nhé, mau mau đem vợ anh về mà ôm ấp.

Thái Niếu rất nhanh đã ra ngoài, ba người cầm que thử thai vào phòng làm việc, Trương Cảnh Thần liếc mắt nhìn, thần nhiên nói: “Chúc mừng.”

Nói xong, cúi đầu điền vào một tờ giấy, đưa ra, “Ra cửa quẹo trái, em đã gọi điện rồi, bác sĩ ở đó sẽ hướng dẫn cho chị.”

“Tốt.” Trương Cảnh Trí đỡ Thái Niếu đi ra ngoài, vào phòng như đã hướng dẫn, kiểm tra, xem thai đã được bao nhiêu tuần.

“Muốn biết là con trai hay con gái phải đợi thêm bốn tháng nữa mới có thể xác định, nhất định phải chăm sóc kỹ, không được trèo cao, không được vận động mạnh, chuyện phòng the cũng tạm ngừng.” Bác sĩ phụ khoa không ngừng dặn dò.

Trương Cảnh Trí so với lúc tham gia hội nghị còn nghiêm túc hơn.

Thái Niếu có chút mơ hồ, cho đến khi về tới nhà, nằm ở trên giường. Cô đột nhiên bật dậy, dọa sợ Trương Cảnh Trí, “Cẩn thận, cẩn thận, em muốn gì, uống nước phải không? Có muốn nôn không? Anh giúp em!”

Thái Niếu ôm anh, “Cậu út, em thật sự có tiểu bảo bảo hả?”

Trương Cảnh Trí thở nhẹ một hơi, bàn tay nhẹ nhàng xoa bụng cô, “Nơi này hiện đang có một bảo bảo đang yêu.”

Thái Niếu bật cười, vuốt bụng cố gắng cảm thụ sự tồn tại của đứa bé, loại cảm giác đó chỉ có những người đã trải qua mới biết được.

Mang thai được hai tháng, Thái Niếu đi thi, có kết quả, Thái Niếu được vào vòng trong, tiến vào phỏng vấn. Chỉ là tin tức vừa có, cộng thêm mang thai, cô không thể đi được.

Có thể bởi vì mới mang thai, nên cô rất khẩn trương, nên tính tình của cô thay đổi rất nhiều.

Lúc cô mang thai được ba tháng, trường công bố kết quả cuối cùng, vì lúc phỏng vấn Thái Niếu không có đi, vì vậy nên thi rớt.sáng hôm sau, các báo trí đã đưa tin Phu nhân phó thị trưởng thi rớt.

Bạch Kỳ Trấn bị đám ký giả điện hỏi, có một ký giả gặp Bạch Kỳ Trấn trực tiếp hỏi: “Bí thư Bạch, Phu nhân phó thị trưởng Trương, tại sao lại thi rớt?”

Bạch Kỳ Trấn nghe vấn đề ngu ngốc này, thật sự rất muốn nói tục, anh nhin lại, bình tĩnh đáp: “Cuộc thi này là ngang tài ngang sức, dù là phu nhân phó thị trưởng đi nữa cũng sẽ không đi cửa sau.”

Trả lời rất nhanh, căn bản không có bất kỳ sơ hở nào. Nhưng không ai biết, ngày hôm sau bài báo được đăng ở trang đầu tiên nói về cuộc thi, tên tiêu đề là “Phó thị trưởng Trương Thiết Diện Vô Tư (không lấy cấp bậc mà uy hiếp người khác vì một mục đích nào đó), Phu nhân không có đi cửa sau.”

Bài báo nói về con đường thăng tiến của Trương Cảnh Trí, còn nói về tình dục của anh, còn nói Trương Cảnh Trí chính là một danh nhân, còn khoa trương hơn nữa là nói Trương Cảnh Trí xây hậu viện, hoàn toàn không có lấy tiền hối lộ.

Nhưng Thái Niếu lại uất ức, Trương Cảnh Trí vừa vào cửa, đã bị tờ báo đập vào mặt, chị Linh thấy vậy vội vàng trấn an, “Tiểu Diệu đừng tức giận, chuyện này không thể trách thị trưởng Trương.”

Thái Niếu tức đỏ bừng mặt, “Không trách anh ta thì trách ai! Hiện tại thì tốt rồi, hắn là người tốt, ta thì lại làm chuyện cười cho người khác!”

Cô đã mang thai được bốn tháng rồi, bụng cũng đã nhô lên, Trương Cảnh Trí ngoắc ngoắc tay ý bảo chị Linh đi ra, để tờ báo và tập tài liệu xuống, chạy đến bên cạnh bà bầu nào đó thừa nhận sai lầm. “Là anh có lỗi muốn trách cứ trách anh, đều là anh không tốt, Tiểu Diệu không nổi giận, không tức giận!”

Chưa có ai gặp qua thị trưởng Trương chịu khuất phục nịnh nót như thế bao giờ, nếu như có ai nhìn cũng cho là mình nhìn lầm.

“Nên trách bản thân anh!” Cô tức giận vung nắm đấm lên.

Trương Cảnh Trí không tránh, ngược lại còn ưỡn ngực lên vì cô, dù sao cô, cũng không dám dùng nhiều lực, một là lo lắng cho bảo bối, hai là do khó chịu trong người. Thái Niểu thấy anh không tranh cũng không sợ hãi, chẳng biết tại sao, tức giận lại bùng lên, kết quả giơ tay lên, tát lên mặt anh, cái tát này tát vào cằm anh “bốp” một tiếng, ngón út đụng vào khoe miệng anh, móng tay chiết (xước), làm khoe miệng anh chảy máu.

Hai người đều sững sốt, đồng thời nói.

“Em xem một chút.”

“Anh xem một chút.”

Trăm miệng một lời. câu nói tiếp theo lại nói cùng nhau.

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

Trương Cảnh Trí không nhịn được liền bật cười, kéo bàn tay nhỏ bé của cô lại, thấy ngón út của cô bị xước một đoạn, đau lòng không thôi: “Có đau hay không, anh đi lấy băng quấn cho em.”

“Em đang mang thai, tính tình sẽ thay đổi, nếu như lúc này anh còn không hiểu em, sao lại là chồng em được.” Trương Cảnh Trí vượt vượt lưng cô, giống như đang đỡ một cún con.

Trong lòng Thái Niểu lập tức mềm nhũn, đem đầu vùi vào ngực anh, “Cậu út, anh thật tốt.”

Trương Cảnh Trí cười to, chỉ cần một câu này, cũng đủ làm anh hạnh phúc.

Lúc Thái Niểu được năm tháng, bác sĩ thông báo trong bụng là một bé gái. Tin tức này vừa có, đừng nói là Trương Cảnh Trí và Thái Niểu vui mừng. Cả Trương gia đều muốn sôi trào.

Trương phu nhân càng thêm khoa trương, đem phòng sách của Trương Ngọc Thành đổi thành phòng trẻ.

Trương Ngọc Thành biết là mình gặp chuyện không hay rồi, “Bà nội, vậy con sẽ đọc sách ở chỗ nào?”

Trương phu nhân cũng không nhìn anh, “Nếu nhà chúng ta nhỏ, đừng nói là thư phòng, cho dù là phòng ngủ mấy anh cũng phải chen chút ngủ cùng một phòng. Nếu nhà chúng ta không có thư phòng, trở về phòng ngủ đọc sách đi.”

Trương Ngọc Thành ô ô oán trách, nhưng không ai để ý đến anh. Ai bảo anh là cháu đích tôn chi, ai bảo anh nói thư phòng có ánh sáng tốt nhất.

Thái Niểu có cảm thấy có lỗi, chỉ là lời xin lỗi còn chưa nói, đã bị mọi người trong nhà xoay quanh, người một câu ta một câu, những câu nói đều nói đó là thư phòng nên không có chuyện gì.

Trong nháy mắt Trương Ngọc Thành ỉu xiu, làm sao còn dám khiến cho phụ nữ có thai nói xin lỗi chứ. Liên suy nghĩ, nghĩ đến khi tiểu m ra đời, cháu đích tôn như anh, ở Trương gia chỉ sợ không bằng một đứa cháu gái. Vỗ vỗ đầu Trương Ngọc Năm, “Ngọc Năm, ngày tháng tốt đẹp của chúng ta đã chấm dứt rồi.”

Trương Ngọc Năm đành phải cam chịu, vì hôm qua mới bị mẹ quở trách, nói cái gì anh học không giỏi, nói anh búng bình, nói gì anh không nghe lời, cuối cùng tổng kết lại là vì anh là con trai, nên luôn bị nói. Nếu là bé gái, lật cả phòng cũng không ai quản nổi.

Trương Ngọc Năm và Trương Ngọc Thành nhìn nhau: Trọng nữ khinh nam, tư tưởng phong kiến, cần phá!”

Hai anh em đều nhất trí, chỉ là mọi người chẳng ai để ý hai người bọn họ.

Công chúa đầu tiên của Trương gia ra đời vào mùa xuân, công chúa không có quây, vừa sinh ra đã mở to hai mắt nhìn mọi người cười, mắt to, da hồng hào, nhìn như thế nào cũng là một mỹ nhân.

Trương phu nhân chỉ hận không được ngày nào cũng ôm bé.

Bị nhiều người cưng chiều như vậy, công chúa của Trương gia liền sinh ra một tật xấu, chính là không chịu ngủ trên giường, phải có người ôm. Kết quả là, công chúa bị ôm ngủ cho tới lớn.

Thái Niếu vừa ra tháng Trương gia liền làm đại trạch (nấu một bữa mừng em bé đầy tháng), Trương phu nhân và Vu Việt tự mình làm, không bắt cô làm gì cả, trừ cho công chúa bú sữa ra cái gì cũng không cho cô đựng vào. Trương Cảnh Trí rất cực khổ, nhanh chóng xử lý mọi việc ở Cảnh Giang thu xếp bắt tàu điện ngầm về, chỉ cần về tới nhà, cho dù chỉ ngủ một giấc, trở về sớm cũng được.

Ngày thứ nhất về đến nhà, Trương Cảnh Trí vừa vào cửa liền đến phòng công chúa, đã hơn nửa ngày rồi mà Thái Niếu vẫn chưa thấy anh đi, liền vào xem một chút, lại phát hiện, Trương Cảnh Trí ôm con nghiêng một ngủ thiếp đi, công chúa chớp chớp to mắt nhìn không khóc cũng không nháo yên lặng mút ngón tay.

cô đứng trước cửa, lòng đầy ấm áp lại đau lòng.

Vừa đứng Trương phu nhân qua xem cháu gái, nhìn vào, Thái Niếu làm động tác im lặng. Trương phu nhân nhìn một chút, lắc đầu. Thái Niếu nhón chân lên đi vào ôm công chúa ra ngoài, cùng Trương phu nhân trở về phòng ngủ.

“Mẹ, anh ấy mệt như thế con không yên tâm, con muốn chờ qua trăng rằm, con mang theo công chúa về cùng Cảnh Trí.”

Trương phu nhân vừa nghe cháu gái bị ôm đi, mặt lập tức thay đổi, “Các con trở về trước đi, công chúa để đây mẹ chăm sóc cho.”

Thái Niếu bật cười, “Mẹ, mẹ đừng quên công chúa còn trong thời kỳ bú sữa mẹ, chẳng lẽ, mẹ không muốn công chúa uống sữa?”

“Vậy cũng được.” Trương phu nhân kích động nói, “Sữa mẹ rất quan trọng.”

“Cho nên, công chúa sẽ theo con về với Cảnh Trí.”

“Nhưng...” Trương phu nhân làm sao chịu rời xa cháu gái, thật sự là rất khó. Ôm cháu gái trở về phòng mình ngủ, một đêm này Trương phu nhân không ngủ, nên Trương Cần cũng không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, trên bàn ăn của Trương gia Trương Cần tuyên bố quyết định mà cả đêm qua hai vợ chồng đều không ngủ để nghĩ, thủ trưởng Trương hấn giọng nói: “Tiểu Út.”

“Cha, có chuyện gì?”

“Chuyện đó, con trở về nhớ bảo người dọn dẹp thêm một phòng nữa.”

“Dạ?” Trương Cảnh Trí nghi ngờ ngắc đầu “Có ai đến ở sao?”

Trương Cần bắt đắc dĩ, “Cha với mẹ con muốn đến chỗ con ở một thời gian!” Ông dừng lại, rồi nói tiếp: “Công chúa dứt sữa, chúng ta liền mang về.”

58. Chương 58

Đặt tên cho công chúa đầu tiên của Trương gia vẫn là một vấn đề lớn, theo gia phả, chữ lót của đời cháu này là chữ “Ngọc”. Vì vậy, con trai lớn của Trương Cảnh Diệu tên là Trương Ngọc Thành, con thứ hai là Trương Ngọc Niên, con trai lớn của Trương Cảnh Tín là Trương Ngọc Trù, con thứ hai là Trương Ngọc Cẩm. Lúc đầu tên của bốn đứa cháu trai này, đều là lấy từ điển, lật vài trang ra coi xong rồi đặt. Nhưng lần này là công chúa đầu tiên của Trương gia nên được đối xử hoàn toàn khác so với những đứa cháu khác.

Lúc đầu ông Trương tính đặt một chữ “Tú”, cùng với anh họ Trương Ngọc Cẩm , “Cẩm” kết hợp lại thành “Cẩm Tú”, ngụ ý tốt.

Kết quả bà Trương liếc mắt nhìn ông một cái, nói một chữ “tục”, liền đổi, ông lại lật thêm mấy trang sách, lại suy nghĩ công chúa sinh ra là vào mùa xuân , mà mọi vật đều phát triển vào mùa xuân, dứt khoát liền chọn một chữ “Xuân”.

Lần này đừng nói bà Trương mà ngay cả Trương Cảnh Trí cũng phản đối. Ngọc Xuân, Ngọc Xuân đọc không khéo thành ngu xuẩn.

Thủ trưởng Trương nổi giận, ném từ điển đi kêu mọi người tự đặt tên đi.

Bà Trương không sợ, ngược lại còn trách ông: “Lão già này tính tình càng lớn càng mất kiên nhẫn, không chọn tên được cũng phải được, bà nội nhất định sẽ đặt tên cho công chúa của chúng ta một cái tên rất có ý nghĩa”.

Tiểu công chúa giống như nghe hiểu được, nha nha nha toét miệng, nước miếng rơi xuống cằm.

Vì đặt tên cho tiểu công chúa, không thể không lật từ điển. Nhưng mỗi lần chọn một tên trong từ điển lại cảm thấy không được, suy nghĩ riết làm cho bà thần kinh bị suy nhược.

Trương Cần nhìn thấy vợ mình khổ cực như vậy thì đau lòng, lại nhìn tiểu nha đầu đang toét miệng kia, suy nghĩ hai người già bọn họ bận trước bận sau suy nghĩ tên cho cháu gái mình, còn hai người cha mẹ kia lại làm giống như không phải là con gái của mình. Ông giận dữ gọi điện cho Trương Cảnh Trí làm cho anh phải trở về nhà: “Con gái là con sinh, con tự mình đặt tên đi”.

Nói xong liền ôm bình trà lên lầu, hôm nay ông không có ôm cháu gái, tối nay ông phải dỗ cháu gái ngủ.

Anh cũng ngồi buồn rầu, lật từ điển ra tra từ.

Thái Niều xuống lầu, nhìn thấy anh vẫn còn lật từ điển chọn từ, rót cho anh ly sữa tươi: “Sáng sớm mai anh còn phải trở về Cảnh Giang, đừng chọn nữa, tên gì mà không được, tên nào chúng ta cũng nuôi lớn. Tiểu nha đầu của chúng ta bị ba mẹ làm hư rồi”.

“Sủng”.

Anh vừa đọc lên chữ này, cô thở dài nói tiếp: “Đúng vậy, chưa từng thấy đứa bé nào đã qua đầy tháng mà còn yếu ớt như vậy, phải có người lớn ôm ngủ, vừa để xuống là thức dậy rồi khóc nguyên cả đêm”. Cô yên lặng nhớ tới.

Chỉ là trọng điểm của anh không phải ở chỗ con gái bị làm hư mà chỉ là một chữ sủng này. Anh cười lên, kéo cô qua hôn một cái, rồi vừa đi lên lầu vừa nói: “Liền đặt tên này, liền đặt tên này”. Bước vào phòng ngủ của thủ trưởng Trương, anh liền hưng phấn nói: “Ba mẹ tìm được tên để đặt rồi”.

“Tìm được rồi”, hai người bọn họ suy nghĩ cả nửa tháng cũng không đặt được, con mình về mới mấy tiếng mà đã chọn được tên.

Hai người dường như không tin hỏi: “ Tên gì ?”.

“Sủng”, anh nhìn con gái mình rồi nói: “Gọi là trương ngọc sủng, con gái nhà chúng ta được cưng chiều trân quý giống như ngọc”.

Ah, cũng không tệ lắm, bà Trương cười lên , dường như rất hài lòng.

Thủ trưởng Trương suy nghĩ một chút, gật gật đầu, nhìn tiểu nha đầu trong ngực mình, giọng nói chưa bao giờ dịu dàng như thế: “Sủng nhi của chúng ta phải mau lớn lên nha, lớn lên, ông nội dẫn con đi công viên chơi”.

Thái Niều đi lên lầu nghe được tên này liền choáng váng, trong trường hợp này lại đặt tên này, không biết khi lớn lên sẽ thành dạng gì đây, cô không dám tưởng tượng đến rồi.

Đến khi các anh họ nghe đến tên của em gái họ mình thì cảm giác như mây đen kín trời, người nhỏ nhất là Trương Ngọc Cẩm cũng nhăn mặt nói: “Em đã bị bà nội ghét bỏ rồi, hiện giờ xuất hiện Sủng nhi, ta giống như không phải cháu của bà nội”.

Trương Cảnh Tín nghe được, liền đánh con mình một cái: “Con nói bậy gì đó, nói bậy như vậy không khéo ba cho con trở thành người không nói có ba mẹ”, nói xong qua đầu lại nhìn vợ mình: “Lão bà, em nhanh lên một chút, nếu không không kịp máy bay về thăm Sủng nhi, ba nói tiểu nha đầu người gặp người yêu, không khóc không làm khó”.

“Được rồi”, Phan Dương Niên cầm túi lớn túi nhỏ đi ra, trên gương mặt có vẻ mong đợi, nhìn con trai mình, như có phần ghét bỏ, phân phó nói: “Ba với mẹ ba ngày nữa mới về, con ở nhà làm hết tất cả bài tập, nếu làm không hết, mẹ về sẽ thu thập con”. Sợ mình nói không đủ trọng lượng, còn giơ tay lên giơ quả đấm. nói xong liền theo lão công đi thăm cháu gái.

Trương Ngọc Cẩm khóc không ra nước mắt, chạy đi gọi điện thoại cho anh họ: “Anh họ, em sống không được, em muốn giết Trương Ngọc Sủng”.

Chỉ là khi nhìn thấy Sủng nhi, bị nụ cười toét miệng của tiểu nha đầu này thu phục rồi, thích còn không kịp, làm gì còn nhớ đến việc đòi giết tiểu nha đầu này.

Con trai của Lưu Ly là Bạch Thịnh so với Sủng nhi lớn hơn một tuổi, hai đứa bé đúng lúc có thể kết bạn, Sủng nhi từ nhỏ đã dễ thương, ai nhìn thấy cũng hỏi ở đâu ra đứa bé đáng yêu như vậy. Đến khi biết nói, lại thêm miệng ngọt ngào, cả ngày lẫn đêm đều gọi “Bà bội”, “Ông nội” không ngừng, đem hai lão gia thu phục hoàn toàn.

Chỉ là con trai nhà Lưu Ly không tươi cười, buồn bực cũng không nói gì, tuổi còn nhỏ nhưng đã mang mặt than.

Hai đứa bé đến tuổi đi học, Thái Niếu vì lo lắng, liền để Ngọc Sủng cùng đi học chung với Bạch Thịnh, tiểu nha đầu này tính tự lập kém, có Bạch Thịnh học cùng cũng an tâm hơn.

Nhưng cô không biết, nha đầu này đem Bạch Thịnh trở thành tiểu bảo mẫu của mình.

Bạch Thịnh sáng sớm đi đón Ngọc Sủng, việc đầu tiên là nhận cặp xách từ tay Thái Niếu, rồi ngoan ngoãn từ biệt cô, nắm tay dắt tiểu nha đầu đi học. Trường học ở gần khu phố, hai đứa bé từ lúc lên lớp ba đã bắt đầu tự mình đi học.

Hôm nay tâm tình Ngọc Sủng dường như không tốt lắm, không giống như mỗi ngày vừa nhìn thấy cậu đã gọi: “Thịnh ca ca, Thịnh ca ca.” Bạch Thịnh nắm tay nhỏ bé của cô hỏi: “Có gì không vui sao?”

“Mẹ nói lần sau còn thi không tốt sẽ không cho em đi học.” Trương Ngọc Sủng vừa nói, vừa ghen ngào.

Bạch Thịnh nhíu mày, suy tư một lát liền nói: “Anh giúp em học bổ túc.”

Ngọc Sủng lắc đầu một cái lại nhìn đồng phục học sinh của mình nói: “Đồng phục này xấu quá, làm em một chút tâm tình học cũng không có.”

Đây là đồng phục học sinh, ai cũng phải mặc, điểm này Bạch Thịnh cũng không có cách nào giải quyết. Bạch Thịnh chau mày, không chú ý đến trước cổng trường học tập trung rất đông người, Trương Ngọc Sủng dắt cậu đến càng gần cổng trường.

thì ra là phóng viên của đài truyền hình đang phỏng vấn.

Trương Ngọc Sủng xinh xắn như búp bê, phóng viên thấy cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy, lập tức liền đến phỏng vấn hỏi: “Người bạn nhỏ, em thích đồng phục trường mình không?”

Trương Ngọc Sủng ánh mắt linh động, nhìn thấy hiệu trưởng ở xa, liền nâng lên nụ cười: “Thích, con mỗi ngày đều mặc đi học.”

Bạch Thịnh chau mày chau lại, lại nhìn Trương Ngọc Sủng bên cạnh mình, liền nói: “không thích.”

Phóng viên sửng sốt, ngay sao đó hỏi tiếp “Tại sao con không thích?”

Bạch Thịnh quệt miệng: “Cháu cho rằng các bạn học cùng lớp thành tích không cao được cũng bởi vì đồng phục học sinh quá xấu.”

....

Buổi tối Lưu Ly bị chủ nhiệm gọi vào lớp, nghe chủ nhiệm nói hiệu trưởng rất tức giận, cùng với sự kiện vinh dự của con mình vào buổi sáng, cảm giác như muốn bốc lửa.

Buổi tối ăn cơm, đúng lúc tivi phát sóng buổi phỏng vấn hồi sáng, nghe con trai mình nói: “Cháu cho rằng các bạn học cùng lớp thành tích không cao được cũng bởi vì đồng phục học sinh quá xấu”, liền tức giận đem đĩa đập lên bàn.

“Bạch Thịnh, con nói đi, sao con cứ làm người ta không thích như vậy, con nhìn xem Sủng nhi, ngoan ngoãn nói thích không phải là xong rồi sao.” Lưu Ly tức giận không hiểu nổi con trai mình.

Bạch Kỳ Trấn mặc dù ủng hộ tự do ngôn luận, nhưng lúc này đây cũng phải lên tiếng dạy dỗ con trai mình: “Thịnh Thịnh, lần sau không nên ăn nói như vậy.”

Bạch Thịnh vẫn như cũ cúi đầu ăn cơm, coi như không nghe.

Lưu Ly tức giận, “Con còn ăn, phạt con buổi tối không được ăn cơm”, mới nói xong chuông cửa liền vang lên.

Lưu Ly nhìn con trai mình một cái, liền đứng dậy mở cửa, nhìn người tới là Trương Ngọc Sủng: “Mẹ nuôi, con đến tìm Thịnh ca ca.”

nói xong tiểu nha đầu len qua bên cạnh Lưu Ly đi vào nhà, đặt mông ngồi bên cạnh Bạch Thịnh, “Thịnh ca ca, đây là mứt dâu tây mẹ em làm, em cố ý mang đến cho anh.”

Bạch Thịnh nhìn một cái: “Anh không thích ăn ngọt”, nói xong cầm đĩa lên ăn cơm tiếp.

Bạch Kỳ Trấn nhìn con trai mình im lặng không nói gì, còn Lưu Ly thì hận sao mình không sinh con gái.

Trương Ngọc Sủng bị từ chối vẫn cười hi hi nói: “không sao, có thể ẹ nuôi ăn, mẹ nuôi thích nhất ăn ngọt.”

“Xem xem Sủng nhi chúng ta, nhiều người thương.” Lưu Ly bị tiểu nha đầu kêu một tiếng mẹ nuôi, cả người liền mềm nhũn ra.

Trương Ngọc Sủng cười a a, tay nhỏ bé nắm vạt áo Bạch Thịnh: “Mẹ nuôi, thật ra thì con đến đây cảm ơn Thịnh ca ca.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Anh ấy giúp con nói ra chuyện con không dám nói, con nhát gan không dám nói, cho nên Thịnh ca ca giúp con nói.”

“Cái gì?” Người lớn đều bị Ngọc Sủng làm hồ đồ.

Ngọc Sủng liền giải thích chuyện buổi sáng, Bạch Kỳ Trấn nghe xong liền bật cười, còn Lưu Ly nhìn con trai mình với ánh mắt quái dị.

Bạch Thịnh đỏ mặt, để đĩa xuống đứng dậy liền nói: “Con ăn no, lên lầu đọc sách.”

Lưu Ly cùng Bạch Kỳ Trấn đều không nói gì, Bạch Thịnh đi được hai bước, quay đầu nhìn Trương Ngọc Sủng, suy nghĩ một lát liền mở miệng nói: “Em đi theo anh lên lầu, anh giúp em học bổ túc.”

Ngọc Sủng đồng ý, chạy theo lên lầu.

Hai đứa bé vừa đi, Lưu Ly nhìn về phía lão công mình, tròn mắt hơi híp lại: “Đồng chí lão Bạch, con trai anh dường như có tâm tư không nhỏ à.”

“Tiểu tử này không phải là trưởng thành sớm chút đi.” Bạch Kỳ Trấn cười khỏ: “Tiểu công chúa Trương gia cũng không phải là người có thể cười à.”

59. Chương 59

Công chúa nhỏ của Trương gia từ nhà Bạch Kỳ Trấn trở về mang theo một bạch kẹo, Thái Niễn than thở: “Kêu con mang mút dâu tây qua, con lại mang về một bạch kẹo, Trương Ngọc Sủng, những lời mẹ nói với con đều là gió thoảng qua tai sao?”

“Là mẹ nuôi nhất quyết bắt con nhận đó, con có nói không muốn mà”. Trương Ngọc Sủng khuôn mặt uất ức, bộ dáng dường như không muốn nhận bạch kẹo này lắm.

Anh nhìn thấy bộ dạng của tiểu nha đầu này, liền biết tiểu nha đầu này muốn gì liền nói: “Lão bà, chỉ một túi kẹo thôi mà”.

Thái Niễn nghe vậy, lập tức tức giận, vấn đề chính là ở túi kẹo này. Tính cách của con gái chúng ta không được, “Anh có biết hay không những việc con gái anh đã làm, cô giáo của con có nói với em từ lúc đi học đến giờ nó không có tham gia bất kỳ lần trực nhật nào, thành tích học tập cũng không tiến bộ được, bởi vì căn bản nó chưa từng làm bài tập lần nào, thậm chí có mấy lần thi đạt điểm cao cũng là do đổi bài thi với bạn nhỏ khác.”, cô càng nói càng tức, chỉ vào tivi đang mở nói: “Phỏng vấn vừa rồi, đừng nghĩ là em không biết, Bạch Thịnh ngoan ngoan như vậy sẽ không nói những lời như vậy, chỉ có con gái anh mỗi ngày đều nói đồng phục xấu mà thôi”.

“Đừng tức giận mà em”, anh nhận thấy chuyện sắp lớn lên rồi, liền dỗ dành vợ mình, cho con gái mình một ánh mắt, Trương Ngọc Sủng cũng nói theo: “Mẹ con biết sai rồi, con cũng đã giải thích với mẹ nuôi, mẹ nuôi sẽ không nổi giận với Thịnh ca ca”.

“Con chớ nói nhiều lời với mẹ”, cô rất tức giận, nên lúc này không thể xuống như bình thường được.

Anh dĩ nhiên là ra sức dỗ dành vợ mình, nhưng công chúa của Trương gia lại nổi tính khí lên, con đã nói xin lỗi mẹ lại không chịu tha thứ, con phải làm thế nào. Trương Ngọc Sủng đứng lên, nói: “Do bọn họ giúp con làm, con không bắt ép họ, hơn nữa sau mỗi lần họ làm giúp con, con đều mời họ ăn kem, hiện giờ mọi người đều tranh nhau giúp con, còn phải xếp hàng thay phiên nhau làm, con là thịnh tình khó từ chối à”.

“Thịnh tình khó từ chối”, cô lập tức cười lên, “Con ann còn có thể nói thịnh tình khó từ chối, còn có mặt mũi nói như vậy, Trương Cảnh Trí, anh xem thái độ của con gái anh đi”.

“Con còn nhỏ, từ từ dạy, đừng nóng giận. Sủng nhi, mau xin lỗi mẹ đi”. Anh nghiêm mặt nhưng Ngọc Sủng cũng không sợ.

Cùng lắm thì trở về nhà ông bà nội.

Đứa nhỏ đặt mông ngồi ở trên ghế salon, tỏ ra đáng vẻ vô tội nói: “Con không nhận lỗi, con không có làm sai. Con đây cũng là học từ ba”.

“À”, anh bị dụ dỗ, nhất thời kêu lên một tiếng.

Cô trừng con gái mình chất vấn: “Ba con dạy con không lao động, không học tập, ham ăn, làm biếng hay sao?”

“Không có, ba từng nói, người thông minh sẽ không tự làm, chỉ có người thường mới tự làm. Còn nói là nói để con làm người thông minh”. Trương Ngọc Sủng dương dương tự đắc nói, nhưng không biết câu nói này khiến ba mình gặp tai họa.

Trong lòng anh liền hồi hộp, lập tức phủi sạch lời con gái mình nói: “Con đây là nói bậy, ba không có nói ngụ ý như vậy”.

Chỉ là lúc này giải thích cũng vô dụng, cơn tức của cô đã lên cao thêm: “Trương Cảnh Trí, em đã nói rồi, anh đừng đem những lời nói liên quan đến công việc của anh mà nói ở nhà mà”.

“Anh không có mà lão bà”, anh vô cùng oan uổng nói. Từ lúc con gái ra đời, địa vị của anh trong nhà vô cùng thấp, mà anh cũng không có nói gì, anh cảm thấy thật oan uổng à, “Lão bà, anh ....”.

“Đừng gọi em lão bà”, cô la lên: “Đứa bé không chịu nghe lời, đều là do bị các người cưng chiều vô pháp vô thiên, lão công, anh cũng như vậy, mỗi ngày chỉ biết chiều chuộng con. Cuộc sống này em sống không được rồi, em nói cho anh biết, anh không dạy dỗ được con gái anh, chúng ta liền ly hôn”.

“Ly hôn”, hai chữ vừa được thốt ra, trong nhà liền yên tĩnh. Trương Ngọc Sủng tuy nhỏ nhưng cũng hiểu được nghĩa của hai từ này, trường hợp ba mẹ li hôn có con nhỏ, họ có lúc ở cùng với ba, hoặc có lúc ở cùng với mẹ, li hôn tức là không thể ở cùng một chỗ với ba mẹ.

Yên lặng một lát, Trương Ngọc Sủng liền “Oa” một tiếng khóc lên, “Con không muốn ba mẹ li hôn, con không muốn, con nói với ông bà nội, ô ô ô...”. Vừa đi vừa bước đến phòng khách, cô cùng anh không kịp ngăn cản, thì Ngọc Sủng đã gọi điện cho ông bà nội: “Ô ô ô... bà nội, mẹ muốn li hôn với ba”.

Bà Trương nghe tiếng bảo bối khóc đã nóng nảy, nhưng nghe vợ chồng Tiểu Út muốn li hôn, liền kêu Trương Ngọc Sủng đưa điện thoại cho Trương Cảnh Trí, anh hít thật sâu rồi nhận điện thoại của mẹ mình: “Mẹ...”, anh vừa kêu lên một tiếng thì bên kia điện thoại liền rống lên.

“Trương Cảnh Trí, mẹ mặc kệ hai con cãi nhau chuyện gì, tóm lại ngày mai con đem cháu gái của mẹ lại đây ẹ, không phải vậy...”.

Anh nhúc nhích, tắt điện thoại, nhìn một bên con gái mình đang khóc, lại nhìn một bên vợ mình cũng nước mắt, anh không biết làm sao.

Buổi tối, tâm tình của cô đã bình thường lại, anh ôm lão bà của mình vào lòng: “Tiểu Điểu, Sủng nhi không nghe lời, em nên giảng giải đạo lý cho con, không nên tức giận. Còn nữa, ly hôn là chuyện không nên nói ra.”

thật ra cô cũng không biết gần đây như thế nào, gần đây tính khí nóng nảy bất thường. Sau khi nóng nảy qua đi, hối hận cũng không kịp nữa. “Cậu út, em không nên nói ly hôn.”

“Tính khí của em cũng thật là lớn à, cũng sắp vượt qua tính khí của Ngọc Sủng lúc được cưng chiều rồi.” anh thở dài, nắm tay của cô thật chặt.

cô cứng đờ, mắt xoay động, tính toán một chút, cái kia tháng này cũng chưa có. Tính khí nóng nảy, khẩu vị cũng thay đổi, trước kia cô thích nhất ăn đồ ngọt, nhưng bây giờ ăn lại thấy ngán. Ngược lại thích ăn cay cùng chua gì đó.

Anh thấy cô không lên tiếng, cho là cô đang suy nghĩ gì đó, liền gọi cô một tiếng: “Lão bà.”

cô xoay mặt nhìn anh, chân mày nhíu lại: “Cậu út, anh có nghĩ đến hay không chúng ta sẽ có thêm một đứa con.”

“À.” Anh trừng mắt, trong nháy mắt phản ứng kịp: “Em, em xác định.”

cô có chút do dự: “Tính khí nóng nảy, khẩu vị cũng thay đổi, cái đó cũng muộn hơn một tháng.”

Anh cười lên, cái này coi như là trúng sáu mươi phần trăm rồi. Anh nhảy dựng lên, mặc quần áo vào, cô cũng ngồi dậy: “Anh làm gì vậy.”

“đi bệnh viện.”

cô liền kéo anh lại: “Anh cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ, cũng đã hơn mười một giờ, cho dù có, cũng đợi ngày mai rồi đi khám.”

Anh vẫn có chút không cam lòng, hưng phấn trong lòng dường như đang bị đè nén, cô không nhận được liên lạc với anh: “Anh cũng không phải lần đầu tiên làm cha, như thế nào lại dễ nổi nóng như vậy.”

“Mặc kệ bao nhiêu lần, tiểu sinh mệnh đến đều làm cho anh cảm thấy hưng phấn không thôi.” Anh nhẹ nhàng ôm cô, để cho cô tựa vào ngực mình, bàn tay đặt trên bụng cô nhẹ nhàng vuốt: “Tiểu Điểu, nếu như có, lần này chúng ta tự mình chăm sóc. Em nghỉ ngơi lâu một chút, một năm cũng được, hai năm cũng được, chúng ta sẽ không cưng chiều con. Nếu là con gái, Ngọc Sủng sẽ cảm giác nguy cơ, dù gì cũng không phải mình là công chúa duy nhất trong nhà. Nếu là con trai, về sau sẽ đưa vào trường học quân đội học, như vậy có thể bảo vệ chi mình cả đời.”

Anh mặc sức tưởng tượng, khiến lòng cô cảm giác mềm mại không thôi, dường như cảm nhận được trong bụng mình tồn tại một tiểu sinh mệnh.

Chỉ là cô hi vọng trong bụng mình là con gái, như lời của anh nói, như vậy Ngọc Sủng sẽ cảm nhận được nguy cơ, có thể phân tán được cương chiều của ông bà, Ngọc Sủng cũng sẽ dễ dạy dỗ hơn một chút. cô không muốn con gái của mình trở nên vô pháp vô thiên, hôm nay tin tức của báo chí có nói về thể hệ con nhà giàu thứ hai, bọn họ đều tiêu xài hoang phí, đạo đức bại hoại, nếu như Sủng nhi lớn lên cũng như vậy, cô không biết lúc đó sẽ làm thế nào.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai vợ chồng liền đem Sủng nhi đến nhà Lưu Ly, sau đó đến bệnh viện kiểm tra, kết quả đúng như dự đoán, nhưng mấy tháng sau cô còn vất vả hơn rồi.

Người nhà biết được cô mang thai đôi, cũng rất vui vẻ. Mọi người đều vây quanh phụ nữ có thai, tiểu công chúa liền bị lạnh nhạt, cộng thêm cô cố ý khiến con gái mình ghen. Nếu công chúa nhỏ muốn ăn gì, cô sẽ che miệng muốn ới.

Người trong nhà chỉ có thể nói là: “Ngọc Sủng, mẹ con mang thai em con rất vất vả, con không nên ăn món đó thôi.” Mấy lần tiếp, Ngọc Sủng đã thấy được địa vị của mình so với đứa em trong bụng mẹ là dao động.

Anh thấy con gái mình quệt mồm ngồi trong phòng không xuống lầu ăn cơm liền đi lên lầu dụ dỗ, Sủng nhi liền một bụng uất ức: “Mọi người đều không thương con nữa rồi.”

Anh bồng con gái vào trong ngực: “Ngọc Sủng, con vĩnh viễn là bảo bối ba mẹ yêu quý nhất, cũng là bảo bối của cả nhà. Nhưng con cũng phải biết rằng, những tình thương này không cần đáp lại, nhưng con cũng phải biết quý trọng, con lãng phí tình thương của người khác đối với con, tình thương này sẽ bị thu hồi lại. Đạo lý trái phải con hiểu rõ, vẫn câu nói kia, ba hi vọng con làm người thông minh, cũng hi vọng con làm người tốt, được mọi người thương yêu.”

Ngọc Sủng cũng không hiểu rõ những lời nói đầy thâm ý của ba mình, nhưng cũng có một số việc tiểu nha đầu hiểu rõ, gật đầu một cái, từ trên người ba mình nhảy xuống, lôi kéo tay ba mình: “Ba, con đi xem mẹ cùng em trong bụng mẹ, chờ em con ra ngoài con sẽ đối xử với em con rất tốt.”

Anh hài lòng cười, dắt bàn tay nhỏ bé của con mình: “Ngọc Sủng của ba ngoan nhất.”

Giáo dục những chuyện này, thuyết phục so với việc khác vẫn tốt hơn.

Chỉ là người bạn nhỏ nào đó di truyền phúc hắc từ phụ thân, vì vậy, cho đến khi tốt nghiệp đại học, vẫn không tham gia bất cứ trực nhật nào.

Những chuyện cô cần làm cũng không cần cô ra tay.

60. Chương 60: Ngoại Truyện Lưu Ly (thượng)

Tình yêu giống như một con dao hai lưỡi, đâm thương chính mình đồng thời, cũng đem người yêu trọng thương. _____ Lưu Ly.

Lưu Ly đã từng hỏi qua mẹ Lưu Phượng Thanh, tại sao lại đặt cho cô tên là Lưu Ly, Lưu ly, Lưu Ly.

Lúc đó Lưu Phượng Thanh chỉ cười, cũng không nói gì.

Sau đó, cô mới biết, cái tên này không phải là do mẹ cô đặt, mà là người đàn ông từng bao nuôi Lưu Phượng Thanh đặt _____ cha ruột cô nghĩ ra.

Năm cô mười bốn tuổi mới chính thức lần đầu tiên được đến nhà Lưu Tân Chính, phong cách vườn hoa, bảo vệ nghiêm ngặt, bên cạnh ông ta lúc nào cũng có mấy vệ sĩ, thật giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có người chạy tới ám sát ông ta vậy. Vợ của Lưu Tân Chính— Trương Hình Dư điển hình là tiểu thư đài các, bà ta tựa hồ như một chút cũng không để ý đến việc Lưu Tân Chính ở ngoài có bao nhiêu phụ nữ, thứ duy

nhất bà ta để ý chính là địa vị của bà ta và con trai của mình. Từ khi Lưu Ly đi vào nhà họ Lưu, Trương Hình Dư thậm chí còn chưa từng liếc cô một cái, đừng nói đến việc nói chuyện với cô.

Ở đó ba ngày Lưu Ly mới nhìn thấy hai đứa con trai của Trương Hình Dư lần đầu tiên, con trai lớn là Lưu Khải, con trai thứ hai là Lưu Tuyền, một cương nghị, một nham hiểm. Lưu Khải không nói gì, vẻ mặt không chút biểu tình hướng cô gật đầu một cái sau đó liền lên lầu. Còn Lưu Tuyền lại cười hì hì bước tới, nhìn cô hồi lâu, “Cô gái, em ở đâu đến đây? Đừng nói là con riêng của ông ấy ở bên ngoài đấy nhé!”

Lưu Ly ghét, cười lạnh một tiếng, “Anh nói đúng rồi, tôi tên là Lưu Ly.” Nói xong, cô liền quay lại ghế salon tiếp tục xem tạp chí, cô bất quá là đã tới đây một kỳ nghỉ hè, đừng nói là ba ruột, những người này cùng cô không có nửa điểm quan hệ. Thật ra thì, tới đây một ở kỳ nghỉ hè là không cần thiết, cô cũng không cho là, người hiền tinh trùng tạo ra cô là vĩ đại. Mà cô cảm thấy giữa việc ba để chỉ chu cấp tiền nuôi cô lớn chẳng khác nào Lưu Ly cô là con mà thôi. Kể ra cũng buồn cười, mẹ cô và ông ta vậy mà cùng họ Lưu.

Lưu Tuyền lần đầu bị con gái đối xử như vậy, ánh mắt nhìn cô có thêm mấy phần hứng thú. Anh ta cười, rồi cũng lên lầu, “Anh à, anh có ý kiến gì với em gái hờ dưới lầu không?”

Lưu Khải vô cùng ghét cách nói chuyện của em trai mình, mặt lạnh lên tiếng, “Chú ý cách dùng từ của em, anh nghĩ ba không muốn nghe cách xưng hô của em đối với con gái ông ấy như vậy đâu.”

Nếu đã bước vào nhà chính, thì đã coi như thừa nhận con gái, Lưu Khải đối với em gái đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời không biết phải đối xử như thế nào.

Lưu Tuyền không để ý hừ một tiếng, “Đừng có giả bộ không quan tâm với em, mặc dù là con gái, nhưng cũng là đối thủ cạnh tranh, hai người chúng ta tranh giành đã rất phiền, em không muốn có thêm một đối thủ nữa. Lần này anh được lợi, để cho anh xem trò vui, để em giải quyết cô ta.” Lưu Tuyền nói xong, liền cười lên. Trong đôi mắt đào hoa xinh đẹp tràn đầy lạnh lẽo, giống như một con rắn cỏ độc, thè lưỡi.

Lưu Khải chẳng hiểu tại sao, trong lòng không thích, nhưng vẫn như cũ mặt lạnh không lên tiếng. Người đó không liên quan tới anh ta, anh ta không có thời gian để ý nhiều như vậy. “Tùy em.” Anh ta nhả ra mấy chữ, không biết, mấy chữ này giống như muốn lấy tính mạng của anh ta.

Nhà họ Lưu là một gia đình rất thực tế, đừng nói đến tình thân, người một nhà tụ hợp, trừ tranh lợi ích vẫn là ích lợi. Lưu Tân Chính là người nắm quyền ở nhà họ Lưu, tự tay đưa em trai của mình vào tù. Tới thể hệ này của bọn họ, anh em bọn họ đương nhiên cũng là một cuộc đọ sức, người thắng làm vua người thua làm giặc, đạo lý không thể thay đổi.

Hai anh em tranh giành cầu xé lẫn nhau, ba mẹ cũng nhìn thấy, bọn họ ở nơi này từng đọ đọ sức tiến hành khảo hạch, người thắng trở thành người nắm quyền, người thua thì phải rời khỏi nhà họ Lưu.

Chẳng qua là, không ai có thể ngờ tới, Lưu Ly có lợi thế trong trận tranh đấu này.

Nhà lớn vì hoan nghênh Lưu Ly liền mở yến tiệc, trong phòng toàn những người Lưu Ly không biết, cô khề nhếch miệng, nhìn mặt trái giữa người với người, cười vô cùng châm chọc. Lúc này Lưu Tuyền đi tới, trong tay cậu nệ cầm hai ly rượu ngon. “Uống một ly.”

Lưu Ly nhìn ly rượu đang đưa ra ình cũng không có đưa tay đón lấy, cười cười, hơi bước lên trước, nhỏ giọng hỏi: “Anh hai, anh nói xem trong ly rượu này có bỏ thuốc hay không?” Lưu Ly nói xong, liền đứng thẳng người cười lên. Người hầu đi qua, cô tiện tay cầm một ly nước trái cây, “Em còn là trẻ vị thành niên, không thể uống rượu, uống nước trái cây là được rồi.”

Lưu Tuyền nhìn cô nhóc xoay người rời đi, nụ cười khoe miệng càng lạnh lùng, xem ra anh ta thật đúng là đã xem nhẹ con bé này.

Yến tiệc giữa tuần, Lưu Tân Chính mới cùng Trương Hình Dư chính thức giới thiệu Lưu Ly, Lưu Khải Lưu Tuyền đứng một bên, Trương Hình Dư lần đầu tiên cười thân thiện như vậy đối với Lưu Ly, tự mình đưa cho cô một ly nước chanh, Lưu Ly khéo léo cảm ơn bà ta, Trương Hình Dư lại tiếp tục lấy rượu cho hai con trai, người một nhà có khác giả bộ hòa thuận giống nhau như đúc.

Nếu cuộc sống là một vở kịch, tất cả chỉ là những kỹ xảo biểu diễn.

Kỹ xảo diễn của người nhà họ Lưu thật vô cùng tốt.

Lưu Ly uống nước chanh, trong bụng cảm thán, mình quả thật đúng là người nhà họ Lưu, ngay cả loại kỹ năng diễn trò này cũng là thiên bẩm.

cô đột nhiên cảm thấy mi mắt rũ xuống, cảnh vật trước mắt cũng trở nên mơ hồ, Lưu Ly từ từ đi tới góc yếm tiệc, lắc đầu một cái ình thanh tỉnh lại, khéo léo tới góc, trước mắt trở nên tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

cô không mở được mắt ra, ý thức cũng ngày càng trở nên mờ lung, cơ thể cô phát hỏa, có người ôm cô, có người nói chuyện với nhau, sau đó an tĩnh. một trận lạnh như băng, giống như có cả suối nước lạnh xối lên cơ thể đang phát nhiệt của cô, cô bảo dạn nghênh đón, liều mạng ôm lấy một chút mát mẻ kia. Giữa hai chân lúc đó đột nhiên đau đớn khiến cô thức tỉnh chốc lát, nhưng cũng chỉ là chốc lát, không kịp suy nghĩ gì nữa, cô đã bị khoải cảm to lớn nhấn chìm.

Lưu Ly bị tiếng thét chói tai thức tỉnh, thân thể có cảm giác đau chẳng khác nào vừa mới bị xe nghiền qua, nhưng một giây kế tiếp, so với việc cơ thể đau đớn càng làm cho cô nổi điên chính là, cơ thể cô trần truồng nằm bên cạnh người Lưu Khải.

Mà trong phòng, Lưu Tân Chính đứng đó mặt xanh mét, Trương Hình Du tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình, còn Lưu Tuyền cười lạnh.

“Anh trai à, anh thật đúng là bụng đói ăn quàng, em gái mà anh cũng xuống tay được. Chậc chậc chậc, em gái hình như mới mười bốn tuổi thì phải.”

Lưu Ly dù có thông minh trưởng thành sớm đi chẳng nữa nhưng dù sao cũng mới chỉ là đứa bé mười mấy tuổi, trong một đêm, thất thân với anh trai cùng cha khác mẹ, trái tim có kiên cường thế nào đi chẳng nữa cũng sẽ sụp đổ.

“A...” cô thất thanh thét chói tai, mắt đỏ ngầu. Tiếp đó cổ đau nhói, mất đi tri giác.

Lưu Khải từ đầu tới cuối không mở miệng nói một tiếng nào, cho đến sau khi đánh ngất xỉu Lưu Ly, không chút nào tỏ vẻ quần bách sau khi bị bắt gian tại giường, anh ta đặt Lưu Ly nằm xuống, dùng chăn bông đem cô che kín. Xuống đất, lấy quần áo từ trong tủ ra mặc vào, mắt lạnh nhìn ba người đứng ở cửa.

“Nhìn đủ chưa?”

“Lưu Khải.” Lưu Tân Chính thấp giọng cảnh cáo, bất quá chẳng qua đổi lại chỉ được nụ cười lạnh băng của Lưu Khải.

“Ván này, chú thắng rất đẹp.” Lưu Khải nói xong, móc ra một cái chìa khóa từ tủ đầu giường ném qua, Lưu Tuyền giơ tay lên bắt được, nhìn thấy cái chìa khóa, nét mặt nghiêm chỉnh lại.

Lưu Khải lấy điện thoại di động ra, mở một dãy số, “Chuẩn bị xe, người rút lui ra khỏi công ty.”

một câu nói, khiến cho ánh mắt Trương Hình Du lóe lên, Lưu Khải khom người ôm lấy Lưu Ly, nhìn mẹ mình, ánh mắt lạnh không thể lạnh hơn “Phần đại lễ này, con nhận. Từ hôm nay trở đi, bọn con cùng nhà họ Lưu không còn bất kỳ quan hệ nào nữa. Sống chết đã có số.” nói xong, ôm người rời đi.

Trương Hình Du đi tới trước cửa sổ, nhìn chiếc xe màu đen đi xa, bước chân mới hơi lay động. Hung hăng nhắm chặt mắt lại, mở ra lần nữa, lại giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Vẫn là nữ chủ nhân nhà họ Lưu, Lưu phu nhân.

Lưu Tân Chính nhìn vợ mình một cái, lại nhìn con trai mình một cái, cuối cùng, cũng chỉ là mím môi, cũng không nói gì.

61. Chương 61: Ngoại Truyện Lưu Ly (hạ)

Nếu như ông trời có mắt, sẽ để chúng ta chết cùng nhau _____ Lưu Ly.

Tay Lưu Ly run rẩy ngay cả cầm cái cốc cũng không vững, trên người từng trận rét run, giống như có vạn con kiến bò trên người không ngừng cắn cô, rõ ràng cảnh ngộ hai người giống nhau, nhưng anh ta hết lần này tới lần khác tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra.

Không nhịn được, cuối cùng cũng không nhịn được nữa. Cho những thứ đạo đức, tự ái cùng mẹ anh ta đi chết hết đi. “Cho tôi, mau cho tôi.” (An: tớ nghĩ là chị Ly sẽ không xưng cho em đâu :P) Cô gào thét.

Lưu Khải lạnh lùng âm hiểm nhìn cô, cô gái bò lổm ngổm cạnh chân mình đã chậ vật cực hạn rồi, rồi lại mê hoặc tựa như hoa anh túc đêm trắng. Anh ta cúi xuống, giữ lấy cầm cô, “Sẽ phải xuống địa ngục, em nghĩ xong chưa?”

“Không muốn, cho tôi thuốc, cầu xin anh, tôi cầu xin anh.” Loại đau khổ này, cô đã không chịu nổi rồi.

“Em đã cầu xin anh, anh liền thỏa mãn em.” Đưa một bọc bột trắng nhét vào lòng bàn tay cô, Lưu Ly không còn để ý cái gì nữa, bàn tay run rẩy, lại cẩn thận khác thường đem bột rắc lên trên giấy bạc, bật cái bật lửa mấy lần mới lên lửa.

Có cảm giác lâng lâng giúp cô quên hết mọi thứ.

Nếu như, tỉnh lại từ trên giường anh trai mình là một cơn ác mộng, đây chẳng qua mới là bắt đầu mà thôi. Lưu Khải sau khi mang cô rời đi, vốn định trấn an tốt tâm tình cô sau đó để cô đi. Dù sao, cô không vô tình giống như người nhà họ Lưu, không cần thiết kéo thêm một người vô tội chìm sâu vào cái hố này.

Nhưng điều anh ta không nghĩ tới chính là, cô một mình ở khách sạn ngày thứ ba, nhưng lại chủ động gõ cửa phòng anh. Cả người run nước nhỏ từng giọt rơi xuống, trạng thái mơ hồ, khoe môi khê nhúc nhích, chỉ nói mấy chữ “Đau quá”, nhưng Lưu Khải đã biết nguyên nhân do đâu.

Không nghĩ tới bọn họ lại ác như vậy.

Chẳng biết từ lúc nào, bọn họ đã sớm cho Lưu Ly ăn đồ ăn có trộn với ma túy, tuy phân lượng ít, nhưng đủ để cho cô nghiện.

Tiền bạc, quyền lợi danh vọng có thể khiến con người ta mất đi nhân tính.

Nhất là ma túy tinh khiết lại càng làm cho người ta dễ thăng hoa, tất cả đều không còn quan trọng. Cô lảng lảng, nhìn Lưu Khải cười to. Một giây kế tiếp, lại bị anh hung hăng kéo vào trong ngực. Thần trí cô vẫn chưa tỉnh táo, nhưng một giây khi bị anh hôn lên, vẫn nghe anh nói rõ ràng, “Muốn xuống địa ngục, chúng ta cùng nhau xuống.” (An: Nói thật An rất ghét kiểu loạn luân luôn này, nhưng mà, lần này AN đầu hàng rồi, có một người như anh LK, thì chẳng cần biết thể giới là gì nữa, chỉ cần là chính mình thôi, hu hu, cảm động quá *chấm nước mắt* đây chính là lý do An sửa cách xưng “anh ta” thành “anh” nha)

Cuộc trầm luân bắt đầu.....

Lưu Khải là người có năng lực, không có nhà họ Lưu, anh vẫn có thể tự mình trở thành một nhân vật lớn. Ban ngày, Lưu Ly không nhìn thấy anh, chỉ có ban đêm. Hồn loạn, điên cuồng, bầu bạn với bia rượu và ma túy ban đêm, đều là bọn họ cùng nhau vượt qua.

Không ai biết quan hệ của bọn họ, cấp dưới của anh chỉ biết cô là người phụ nữ của anh, một cô gái rất quan trọng.

Lưu Ly bay nhảy cả ngày lẫn đêm, ban ngày cô là một học sinh bình thường, thỉnh thoảng tùy hứng làm mấy chuyện phản nghịch, nhưng vẫn trong giới hạn có thể chấp nhận của các bậc phụ huynh. Khi màn đêm hạ xuống, cô liền biến thành một người khác, trong quán rượu cô là vị khách điên cuồng nhất, cô có thể tùy ý chỉ tay, nhìn thấy ai không vừa ý lập tức ném ly rượu trong tay vào người đó, cô phách lối, nhưng không ai dám phản bác, bởi vì cô là người phụ nữ của Lưu Khải. Mà trong thế lực ngầm ở đâu, tất cả đều của Lưu Khải.

Mỗi lần nổi điên kết thúc, chất nghiện lấp đầy toàn thân, cô lao đảo đi lên lầu, đi tới một gian phòng sâu nhất, đẩy cửa ra, hướng về phía bóng người đang ngồi đưa tay ra. Nhưng lúc này, cô cũng không phải muốn.

Lưu Khải chẳng biết từ khi nào mình đã động tâm, nếu như cô chỉ là một kẻ sa đọa bình thường, anh sẽ không quan tâm cô biến thành cái dạng gì, chỉ cần ở bên cạnh anh là tốt rồi, nhưng bây giờ không phải.

Anh muốn cô sống cuộc sống của một con người.

“Không có, không thể nữa.”

Lưu Ly cười quỵn rũ, thút tha đi tới, trực tiếp tiến sát vào trong ngực anh. “Cho em, em không thoải mái.”

Nhưng, đôi lấy không phải là sự thân mật của anh, mà là anh vô tình cự tuyệt.

“Cai đi.”

Mặt Lưu Ly liền biến sắc, “Không thể nào. Anh không bị nghiện, anh không biết loại đau khổ này, em tình nguyện chết.”

Lưu Khải tỏ vẻ đã hiểu đứng dậy, hung hăng nhéo cổ tay của cô, kéo cô sang mặt thất cách vách. Lượng ma túy trong mặt thất có thể tương đương với một xưởng gia công ma túy nhỏ. Nhưng không phải đưa ma túy luôn cho cô, mà nói cho cô biết, “Anh cũng có thể hút, sau đó chúng ta cùng nhau cai nghiện.”

Lưu Ly kinh ngạc, vẻ mặt không tin được ngược nhìn anh.

Nhưng anh đã buông tay cô ra, cầm lên một gói ma túy, thuần thực bật lửa, đốt, hút.

“Điên rồi, anh điên rồi.....” Cô gào khóc đứng lên, liều mạng ngăn cản, nhưng chuyện mà Lưu Khải đã quyết, bất luận ai cũng không ngăn cản được.

Ma túy đầu độc, tất cả những giới hạn luân lý đạo đức và tình yêu đều không còn, hai người cùng nhau trầm luân. (An: nói thật lần trước đọc xong bản QT mà k dám ed, vậy mà nước mắt cứ rơi, hôm nay mới dám bỏ ra ed tiếp mà nước mắt nó cứ tự nhiên chảy. thật sự là An vô cùng dị ứng mấy kiểu cảm luyến vô đạo đức thế này, nhưng mà, lần này, có lẽ An đã sai thật rồi!!!)

“Anh sẽ hối hận.” Lưu Ly vùi ở trong ngực của anh, ánh mắt mở to. Thân thể vẫn còn dư vị nhưng đại não lại trống rỗng.

Lưu Khải lật người xuống giường, trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, anh mặc quần áo tử tế, nhìn cô vẫn còn đang lóa lờ nằm ở trên giường, giọng nói lạnh như băng: “Hai chữ hối hận, không hợp với anh.”

Ánh mắt Lưu Ly lóe lên, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền thu hồi tâm tình lại, “Đừng cười như vậy, đó không phải là em.”

không phải là cô, là ai. cô hiện tại cũng không nhận ra bản thân mình. Lưu Ly quần chăn xuống giường vòng qua anh, lấy đồ lót và quần áo trong tủ ra, không chút để ý trực tiếp ở trước mặt anh mặc vào. Mặc xong như biến thành một người khác, lại trở lại một nữ sinh thanh thuần. cô nhếch miệng, “Đây là em sao? Rốt cuộc đây có phải là em không có thể có thể rõ ràng sao? nói cho anh biết một điều, ngay cả chính em cũng không biết rõ, ai mới là em.” Lưu Ly nói xong cầm túi xách đi xuống lầu.

.....

Chất độc tàn khốc giống như bị lăng trì vậy, như bị cắt đứt đi từng thớ thịt, đau đớn tận xương tủy, nhưng lại không để bạn chết một cách dễ dàng. Đối với loại cực hình này, chết ngược lại là một sự giải thoát.

Nếu như có thể, cô thật sự mong muốn mình cứ như vậy chết đi.

Rượu mạnh từng chén từng chén đổ vào miệng, nhưng căn bản không nén được nội tâm đang kêu gào. Lưu Ly nhìn chung quanh, giống như một người hành khất tìm kiếm một chút ấm no. Trong một góc tối mờ của quầy rượu, mấy bé trai đang bán lẻ hàng. cô chỉ cười một cái, những kẻ này dám ở trong quán rượu của Lưu Khải bán hàng, rõ ràng không phải là khách quen. Hoặc giả, họ không biết cô.

Lưu Ly lão đảo bước qua, “Tôi muốn hàng.”

Mấy thanh niên vây quanh trên chộc, “cô gái xinh đẹp thế này muốn hàng, nhất định là có, nhưng cô em trước tiên phải để anh hôn một cái.”

“Hôn một cái?”

“Đúng vậy, hôn một cái!” Tên con trai vừa nói liền đem cả một đoàn người vây cô.

Thần trí Lưu Ly đã không còn rõ ràng lắm, hoặc nói căn bản lý trí đã không còn. “Chỉ cần cho tôi hàng, để cho tôi thỏa mãn xong rồi làm cái gì cũng được.”

Mấy tên đàn ông nghe xong đều hưng phấn, gấp gáp, trực tiếp đem cô áp đảo trên ghế salon. Khi hơi thở xa lạ chui vào khoang miệng, cô phát hiện, thì ra cô không làm được. Vô ý thức giãy giụa, thân thể bị đè chặt, cô giãy giụa yếu ớt.

Nhưng đúng lúc này, sức nặng trên người đột nhiên biến mất. Cổ tay bị nắm chặt, không cử động được, cô đã bị kéo ra quầy rượu. Ánh sáng yếu ớt phía sau, cô cố gắng nhìn rõ người đàn ông trước mặt, nhưng mí mắt rũ xuống, thân thể lại càng không thoải mái.

Bên tai nghe âm thanh hò hét loạn lên, sau đó cô lại giống như không nghe thấy cái gì nữa, về sau, cô không nhớ gì nữa.

Lưu Khải mang cô về, một tháng đó, là khoảng thời gian kinh hoàng sống không bằng chết mà cả đời này cô không muốn nhớ lại. Sau khi bị giam một tháng, cô phát hiện, thì ra cô nhớ rõ hình dạng người đàn ông kéo cô ra khỏi quầy rượu.

Cảm ơn anh, người xa lạ.

Xoay người lại, nhìn về phía Lưu Khải, anh cũng tiều tụy giống cô, đây chính là người bên cạnh dắt cô đi qua bóng tối, có phải hay không cũng nên nói lời từ biệt rồi?

“Chấm dứt đi!” cô muốn quên hết mọi chuyện, cô không muốn thù hận cả đời, cô không dùng cảm như vậy.

Lưu Khải nhìn cô lạnh băng, mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc.

“Em cũng không nên về đó, nơi đó chính là địa ngục, rời đi chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Anh xoay người trở về phòng, quay lại trong tay cầm theo một tờ áp thẻ, đưa cho cô “Dùng cái này, ít nhất để cho anh biết em vẫn còn sống.”

Lưu Ly nhếch miệng, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, nhận lấy thẻ, gắt gao siết chặt.

Lưu Khải thông suốt quay người, cũng không thèm nhìn cô thêm một cái.

Lưu Ly ngồi xổm xuống, cuối cùng không nhịn được, khóc to.

Lưu Khải đứng ở lầu hai, xuyên qua thủy tinh trầm mặc nhìn cô, đến tận khi cô rời đi, anh cũng không nhúc nhích một cái.

.....

Mười năm.

Thời điểm Lưu Khải đi vào Lưu Thị giống như là có không khí lạnh tràn về, khiến cho các nhân viên cũng tự giác nhượng bộ. Dành riêng thang máy lên tầng cao nhất, đi vào phòng làm việc trước đây nhiều năm của anh, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ không có bất kỳ biểu hiện nào. Nắm trong tay mọi thứ, nhưng cũng chỉ là như thế.

Nếu như có thể, anh nguyện dùng tất cả đổi lấy một đời hạnh phúc của cô.

Vào buổi trưa, thư ký gọi điện thoại tới, “Tổng giám đốc Lưu, Lưu tiểu thư đem người bạn nhỏ tới, cô ấy nói là để nhờ ở chỗ ngày mấy ngày, cô ấy theo chồng đi công tác!” Thư ký để điện thoại xuống, thẳng nhóc Bạch Thịnh đã gõ cửa đi vào.

“Cậu ơi, mấy ngày này, nhờ quan tâm nhiều hơn.”

Lưu Khải nhìn đứa nhóc, trong lúc nhất thời, khóe miệng co rút.

Hai người ở cùng một chỗ, sẽ thành cái dạng gì đây?

62. Chương 62: Khuynh Thành Chi Yêu

Ngoài phòng phụ sản bệnh viện trung ương nhà học Trương và bà ngoại nhỏ nhà họ Thái đang tụ tập, công chúa thứ hai ra đời, đúng lúc Thái Bằng về nước, Trương phu nhân mỉm cười nói, “Vị công chúa thứ hai này nhà chúng ta có phúc khí lớn, so với chị gái bé có phúc hơn. Bé vừa sinh ra, cả nhà cũng đoàn tụ.”

Trương Ngọc Sủng không còn ghen tị nữa, chỉ có mấy tháng mà đã hiểu chuyện, so với ai còn mong mỗi em gái ra đời hơn. Đứng ở cửa phòng phụ sản, nôn nóng hỏi bà nội, “Em gái lúc nào thì ra ngoài ạ?”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Con khi đó còn giày mẹ con hơn bốn giờ đấy!” Trương phu nhân nói xong, lôi kéo cháu gái nhỏ ngồi xuống ghế đợi.

Trương Cảnh Trí không nói câu nào, đứng ở vị trí ngay sát cửa, tuy biết không nhìn thấy cái gì, nhưng vẫn nóng lòng nhìn vào bên trong.

“Oa.....”Tiếng trẻ con khóc truyền đến.

Ánh mắt Trương Cảnh Trí sáng lên, hộ lí đã ôm đứa bé đi ra. “Chúc mừng thị trưởng Trương, mẹ tròn con vuông. Sản phụ một lát nữa sẽ được đẩy đi ra.”

Trương Cảnh Trí gật đầu liên tục, liếc mắt nhìn con một cái sau đó lại tiếp tục đứng ở cửa chờ, Trương phu nhân đi theo hộ lí đến phòng sinh. Chỉ chốc lát sau, Thái Niều liền được đẩy ra ngoài, cả người ướt đẫm, tất cả đều là mồ hôi, sắc mặt tuy tái nhợt, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười. “Khổ cho em rồi.” Trương Cảnh Trí cầm lấy tay cô.

Thái Niều cười lắc đầu một cái, giọng nói yếu ớt, “Chỉ sợ khiến mẹ thất vọng rồi.”

“A?” Trương Cảnh Trí không hiểu.

Thái Niều cũng không còn sức đâu để giải thích, bị đẩy vào phòng bệnh.

Nhưng bên này người vừa đưa vào, bác sĩ đã tới hỏi thăm và căn dặn một chút, người nhà họ Trương cuối cùng cũng phản ứng kịp có gì không đúng.

“Quá trình sinh rất thuận lợi, đứa bé cũng rất khỏe mạnh, 3,1kg, tiếng khóc vang....”

“Vân vân.” Không đợi bác sĩ nói xong, Trương phu nhân đã cau mày chen ngang lời cô ấy, “Bác sĩ à, đứa bé nhà chúng ta là một bé gái đúng không? Lúc chúng ta đi siêu âm, là bé gái.”

Bác sĩ cười cười, “Trương phu nhân, sai lầm kiểu này rất bình thường, nhà các vị chính xác là bé trai, hôm nay ở phòng phụ sản chỉ đỡ đẻ ột nhà, cho nên tuyệt đối sẽ không ôm nhầm.”

“A....” Mặt Trương phu trong nhất mắt sụp đổ. Cũng may có Trương Cần kéo bà, không để bà trước mặt người ngoài chửi mắng.

Trương Cảnh Trí bất đắc dĩ cười cười, cũng không để ý lắm, cúi đầu nhìn Thái Niều, cầm lấy tay cô, nhỏ giọng nói: “Chúng ta có cả con gái lẫn con trai.”

Thái Niều giương mắt nhìn anh, “Không thất vọng sao?” Người nhà ai cũng yêu thích con gái, điều này cô biết.

“Con gái anh có rồi, chỉ thiếu một đứa con trai, vui vẻ còn không kịp, còn thất vọng cái gì chứ. Tiểu Điểu, cảm ơn em.” Trương Cảnh Trí không để ý mọi người xung quanh, cúi đầu hôn lên mắt cô.

Trong mắt hai người đều ngập tràn vui vẻ.

Bất kể con trai hay con gái, chỉ cần là con của bọn họ, anh đều yêu.

Chuyện bé gái biến thành bé trai lần này, người vui vẻ nhất chính là Trương Ngọc Sủng, cô gái nhỏ kiêu ngạo, thấy ai cũng nói là mình có em trai. Thật ra đối với cô bé mà nói, em trai hay em gái đều giống nhau, tóm lại là có một đứa em nhỏ hơn so với mình.

Bạch Thịnh nghe Trương Ngọc Sủng mỗi ngày nhắc đến, trong bụng cũng muốn, có một em trai tốt như vậy sao? Kết quả là, trở về mãnh liệt yêu cầu ba mẹ sinh thêm em, nhưng lại bị bà mẹ bao lực nào đó gạt phắt sang một bên.

“Người đau chính là mẹ, con tưởng muốn sinh mà sinh ngay được à? Lúc mẹ sinh con ra chỉ hận không đem con ần trở vào, mẹ còn phải sống, chuyện này là không thể!” Lưu Ly nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn con trai, lại trừng mắt nhìn chồng, xoay người trở về phòng.

Bạch Kỳ Trấn bị liên lụy cũng trừng con trai một cái, nhanh chóng đi vào phòng dỗ dành vợ.

Bạch Thịnh buồn bực, tại sao địa vị của mình ở trong nhà và địa vị của Trương Ngọc Sủng lại kém nhiều như vậy chứ? không được, bé cũng muốn bắt chước tổ cáo, ừ, lập tức liền tổ cáo, gọi điện thoại cho bà nội.

.....

Tên cháu trai nhà họ Trương là tên ông nội đặt, gọi là Trương Ngọc Tề.

Trương Ngọc Tề so với Ngọc Sủng ngày bé nghe lời hơn rất nhiều, ăn no lại ngủ tĩnh ngủ lại ăn, cũng không có khóc nháo.

Lớn hơn một chút cũng chỉ thích chơi một mình, không cần ai bên cạnh. Cho cậu nhóc một cái trống lắc, là cậu nhóc có thể chơi hơn nửa ngày. Buổi tối Ngọc Sủng về nhà, dĩ nhiên là chăm sóc em trai, Ngọc Sủng thích chơi búp bê, em trai một tuổi rưỡi trong nhà trở thành búp bê cho cô bé. cô đem áo váy khi còn bé của mình mang tới, cho em trai mặc, sau đó sẽ chụp hình cho em trai.

Trương Cảnh Trí nhìn buồn cười, nhưng lại cưng chiều hai đứa nhóc chơi náo còn đem hình cắt cẩn thận. Thái Niếu cũng im lặng, chỉ sợ sau này con trai lớn lên nhìn những tấm hình này sẽ trách cứ bọn họ.

Tháng Ba năm sau, Trương Cảnh Trí lên chức. một nhà bốn người chuyển tới phía Nam, bởi vì có Lanh Thập Nhị ra tiếp đón, trừ bỏ Lang Thập nhị tới trước nghênh tiếp, chính là em gái anh ta. Thái Niếu lần đầu thấy cô gái mất tích trong truyền thuyết này, chẳng qua là sau khi sinh Ngọc Tề nghe nói người trở về, nhưng chưa gặp qua. Vừa gặp, Thái Niếu cũng không nhận được than thở: “Hai người này đứng chung một chỗ so với mình tình còn chói lòa hơn.”

Lang Thập Nhị đeo kính cận, so với ai cũng đều là trí thức hơn, nhưng khi ánh mắt chuyển sang nhìn cô gái, trong nháy mắt con người sắt đá trở nên nhu tình, ánh mắt kia chỉ sợ còn mềm hơn so với nước. nói chuyện với người khác còn nói một câu “Ông đây” thô tục, nhưng hết lần này tới lần khác nói với cô gái, đừng nói tới hai chữ thô tục, giọng nói đều là mềm nhũn, thật giống như chỉ sợ hù dọa cô gái chạy mất.

cô gái nhà vị họ Lang này cũng là một người kỳ lạ, da màu bánh mật, ánh mắt trong suốt, vóc người không cao, lại có dáng vẻ tràn đầy sức sống. Thấy bọn họ, cười hì hì chào đón, “Nhị Lang đã nói về chị với em, quả thật đúng là người đẹp như anh ấy miêu tả.”

Người đẹp? Thái Niếu cười khan, cô vẫn còn nhớ năm đó Nhị Lang chỉ nói cô là người sạch sẽ mà thôi.

Bởi vì mang theo hai đứa nhỏ, cộng thêm cũng muốn sửa sang lại phòng ốc, Trương Cảnh Trí và Thái Niếu từ chối lời mời, định trở về dọn dẹp lại một cái.

Bữa tối bốn người đơn giản, Thái Niếu dỗ con ngủ, Trương Cảnh Trí một thân một mình sửa sang dọn dẹp lại thư phòng.

Anh sắp xếp lại giá sách, phát hiện Thái Niếu con đem theo cả tiểu thuyết tới, “Khuyên Thành Chi yêu” - Trương Ái Linh, anh buồn cười mở ra, tình cờ thấy trên tờ giấy cuối cùng lại có một ngày. Cẩn thận nhớ lại đó chính là lần mưa to ở Cảnh Giang năm đó.

Thái Niếu đi vào thư phòng, nhìn thấy Trương Cảnh Trí đang đọc sách, khẽ cười. Sau khi đến gần mới phát hiện phía trên là ngày mình viết xuống.

“Chúng ta có được gọi là khuyên thành chi yêu không?” cô cười nói.

Trương Cảnh Trí ôm cô vào trong ngực, “Nhưng em không phải là Bạch Lưu Tô.”

“Anh cũng không phải là Phạm Liễu Nguyên.”

Hai người nhỏ giọng cười, đêm khuya, Thái Niếu ngủ say, Trương Cảnh Trí nhìn mặt vợ yêu, nhỏ giọng nói: “Nếu như trận mưa to kia thật muốn đổ thành em chết đuối, chuyện trước đây của anh đều mất hết. Anh chết đuối, chuyện của em sẽ còn dài đây.” (An: ứ hiểu gì =.:

Hoặc giả, bọn họ trải qua rất nhiều quanh co, nhưng một khắc kia Trương Cảnh Trí trông thấy cô, anh biết, đời này trừ cô, anh sẽ không yêu người khác.

Tình yêu hoặc giả không có nghiêng thành, nhưng cô xác thực đã sớm chiếm trọn tâm tư của anh.

Năm đó, cô vẫn còn rất nhỏ

Năm đó, cô vẫn chưa biết tình yêu là gì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-moi-tuc-gian>